

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

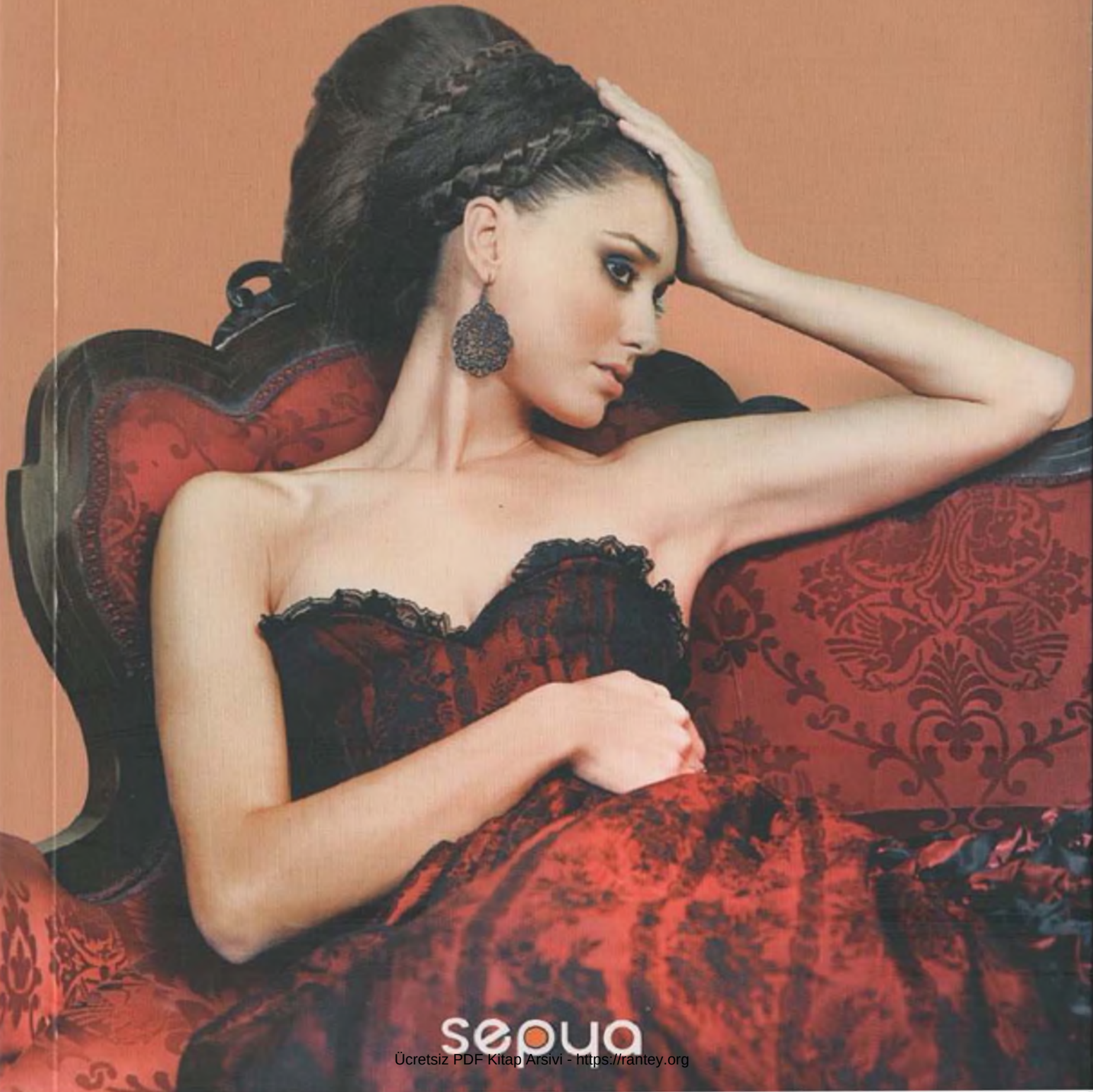
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rita Hunter

Kalbimi Çaldın

sepuu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Birinci Bölüm

İngiltere

1820

“Beni ne kadar çok sevdiğini biliyorum büyükbaba,” dedi Cordelia en sıcak sesiyle. “Ben de seni seviyorum ve dikkatli olacağıma söz veriyorum.” Duraksadı. “Seni üzecek ya da bizi ele verecek hiçbir şey yapmam.”

Cordelia Winslet, ona endişeyle bakan büyükbabasını sevgiyle izliyordu ve neden endişelendiğini çok iyi biliyordu. Karşısındaki adam altı yıldır kızın her şeyiydi. Elbette onu üzecek bir şey yapmazdı. Kırışmış saçları, nasırlı koca elleri, güneş altında çalışmaktan esmerleşmiş teni ile en sevdiği insandı, ama küçük donuk yeşil gözleri, kocaman kırmızı burunu ve kaba ağzıyla pek de yakışıklı bir adam sayılmazdı.

Torunu için endişelenmekte haklı olduğu da gün gibi ortadaydı, fakat kız birkaç gündür dört duvar arasında o kadar çok sıkılmıştı ki bir an önce özgürlüğüne kavuşmalıydı.

“Cordelia yavrum, senin bu malikânede olduğunu bilen sadece üç kişi var ve ikisi de biziz. Zavalı Martha da sırrımızı ortaya çıkmasın diye ne kadar zor durumda kalıyor biliyorsun,” dedi Henry Cornwell endişeyle. Büyükbabasının sözleri üzerine sırttan genç kızın aklına, geçen hafta yaşadıkları korku dolu dakikalar geldi. Büyükbabasına anlatmamıştı ama az kalsın yakalanıyorlardı –kız acıktığı için mutfaktan bir şey-

ler aşınıyordu— ve kurtulmalarını Martha ne kadar inkâr etse de Cordelia'ya borçluydular. Aslında yakalanmanın eşliğine gelmelerinin sebebi de Cordelia'ydı. Ama bunu kimse inkâr etmiyordu. Küçük kurnaz cadı. Lakabı buydu.

Martha, mutfakta çalışan yirmi yaşında, kırmızı çilli yanaklarıyla tam bir köylü kıızıydı. O kadar iyi niyetli ve saftı ki kesinlikle dışarı çıkınması gerekirdi. Aksi halde kesinlikle başına iş açardı zavallı. Cordelia, onu kullanmaktan hiç hoşnut değildi ama bazen kendine göre haklı sebeplerle buna mecbur kalıyordu.

O gün, mutfığa girmek istemesinin sebebi sadece çok acıması değildi mesela. Büyükbabasının çalıştığı koca malikânenin iğini de merak ediyordu kız. Biraz duygu sömürüsü yaparak, hiç zorlanmadan zavallı Martha'yı kandırıp kendisini mutfığa sokmak konusunda ikna edince içi sızlasa da bundan hiç pişman olmamıştı. Zengin insanların zengin mideleri için hazırlanan yemeklerden tatmak da fena olmazdı.

Hiçbir zaman aç gözlü olmamıştı, fakat çok meraklı olduğu su götürmezdi. Niyeti maceraya atılmaktı biraz da. Mesele önce kafasını çıkartabilirdi mutfaktan, tehlike yoksa dışarı bile süzülebilirdi. Şansı varsa ve kütüphane yakınlarda bir yerlerdeyse... of düşünmesi bile güzel. Ama bunların hiçbirisi olmamıştı tabii. Yakalanmasına ramak kaldığında yeni pişmiş çöreklerin tadına bakıyordu. Birisinin geldiğini duyunca çöreklerle beraber kendisini masanın altına o kadar hızlı atmıştı ki neredeyse boğuluyordu. Gelen her kimse —görememişti ama adının Sarah olduğunu duymuştu— gidene kadar masanın altında renkten reнге girmişti kızcağız. Yukarıda da Martha gelen kadını göndermek için akla kararı seçmişti ama taktığı o kadar komikti ki içinde bulundukları durum sıkıntılı olmasa Cordelia kahkahayı patlatırdı. Bu kız gerçekten çok saftı. Martha, Sarah'yı göndereceğim diye o kadar saçmalamıştı ki kadın kızın aklından zorunun olduğunu düşünmüştür kesin. Cordelia bunları düşünürken tekrar gülümsedi.

“Sadece iki saat, lütfen. Gölde biraz yüzüp ağaçların birisin-

de keyif yapmak istiyorum.” Bakışlarını tıpkı bir yavru köpek olarıyla kendisine zaafı olan sevgili büyükbabasına çeviren Cordy, aslında bu bakışlarla yılanı bile deliğinden çıkartabilceğini bilmiyordu. Zaten söyleselerdi de inanmazdı. Çünkü Cordelia Winslet Cordelia Winslet'e göre gösterişten ve cazibeden uzak gece gibi siyah saçlarıyla modadan tamamen bağımsız, sıradan bir kızdı. Bunu pek umursadığı da söylenemezdi aslında. Porselen gibi bir sarışın ya da ateşli bir kızıl oluyordu, arkasında ağzından sular akıtarak dolaşan ateşli âşıklarla baş etmek zorunda kalırdı. Hem o böyle şeylere gelemezdi kesinlikle. Bu çok kadınsı ve kısacası çok iğrenç bir durumdu. Haline şükreliyordu. Ya da şükretmeliydi. Bu düşünceler kafasında her yankılandığında uzun zamandır kiliseye gitmediğini de fark ediyordu içi sızlayarak. Bu kadar çok günah işlemeye devam ederse Tanrı onu sarışın bir afete dönüştürerek cezalandırabilirdi.

Diğer taraftan Henry Cornwell büyülenmiş gibi onu seyrediyordu. Bu kıızı ne kadar çok sevdiğini Tanrı bilirdi. Cordy, ona sevgili Gissel'inden kalan yegâne haura, en değerli mücevherdi. Kızı Gissel öldüğünde, Cordelia on iki yaşındaydı ve bu olay küçük kıızı belli etmemeye çalışsa da çok sarsmıştı. Annesine tapardı ve onun gibi olmak isterdi çocukken. Belki, hareketleriyle ve davranışlarıyla tam bir hanımefendi olan annesine benzeyememişti, ama sanki Tanrı zavallı kıza bir iyilik yapmak istemiş ve ona, annesinin tüm güzelliğini vermişti. Tıpkı annesinin kopyası minik bir yüz, kalkık küçük bir burun, inatçı bir çene, hafif çıkık elmacık kemikleri, inanılmaz uzunlukta gür kirpikli, iri siyah gözler ve bu güzel yüzü çevreleyen simsiyah saçları vardı. Sahip olduğu vahşi güzellik klasik olmaktan çok uzaktı. Yakında on sekiz yaşını dolduracaktı ama hâlâ çocuk gibiydi. Ruhu, aldığı onca darbeye rağmen coşkun bir nehir gibi çağlardı. Bazı zamanlar, berrak bir gölün dingin sularının saydamlığını yansıtır ve etrafına huzur verirken çoğu zaman asıl kişiliğinin aynası gibi coşardı. Bu kız gerçek bir hazineydi.

Yaşlı adam, kocaman, kalın parmaklı, buruşuk ellerini merhametle güzel torununun ipek gibi gece saçlarında gezdirdi. Bu saçlar özgür bırakıldıklarında kızın beline kadar iner, burada iri bukleler oluştururdu. O kadar güzel olmalarına rağmen Cordy onları yatağa girdiği zamanlar dışında asla salmaz, her zaman ensesinde sıkıca toplardı. Kadınsı görünmek, isteyeceği en son şeydi.

“Yavrum, iki haftadır buradayız ve bu işi ne kadar zor bulduğumu biliyorsun. Şimdilerde iyi bir iş bulmak gerçekten de zor. Benim kadar iyi bir balıçıvan için bile.” Yaşlı adam sesine neşeli bir ton vermeye çalışsa bile, var olan bu gerçeği dile getirirken ne kadar üzüldüğü belli oluyordu. Biricik torununa bakarken onun da üzüldüğünü, az önce neşeyle parlayan ve saçlarıyla takım oluşturan eşiz bir mücevherin nadide bir parçasına benzer altın hareli siyah gözlerindeki bulutlanmadan fark etti. Onu teselli edip neşesini geri getirmeyi isterdi, ama durumları pek parlak değildi. Ama yine de torunu büyüsünü yapmış ve onu ikna etmişti.

Dedesi Cordelia'yı asla kıramazdı. Onu mutlu etmek hayatının tek amacı olmuştu neredeyse. Kız, hiçbir zaman şımarık bir çocuk olmadığı gibi annesinin ölümü onu ne kadar sarsarsa sarssın durumu metanetle karşılamış, dedesinin yanında yalnızca bir kere ağlamıştı. Çoğu zaman çocukça ve yaramazca davranırsa bile bazen insanı şok edecek kadar kontrollü ve serinkanlı olabiliyordu. Annesinden sadece bir sene önce babasını çok trajik bir kazada kaybettiğinde de çok acı çekmiş ama kendini hızla toparlayabilmişti. Hatta annesinden bile hızlı. Gissel, bu acıyı kaldıramadığı için hastalanmıştı zaten. Hastalığını da kaldıramadığı ve kızına rağmen direnmek istemediği için bu dünyadan göçüp gitmişti.

“Bana öyle bakmaya devam edecek misin Cordelia Winslet?” dedi Henry sinirli bir sesle.

“Hı hı... sen evet diyene kadar!” Gözlerindeki bulutlar çoktan dağılmıştı bile. Gamsız kız. Tek derdi biraz serinlemek ve özgür hissetmekti.

“Peki, küçük hanım! Eğer bir yerlerde başını derde sokacak ya da yakalanacak olursan seni tanımıyorum ona göre,” dedi büyükbabası ciddi bir sesle. Numara yaptığı ne kadar da belliydi. Cordy kendisini daha fazla tutamadı ve patlattı kahkahayı.

“Cordyyy! Lütfen sessiz olur musun? Biri gelecek,” diye çırpınmaya başladı. Tanrım bu küçücük kız ne kadar da büyük sesler çıkarıyordu.

Cordy'nin, büyük panik yaşayan ve torununu susturmak için abuk sabuk hareketler yapıp can geçişen balık sesleri çıkartan büyükbabasına bakıp da sessiz olması imkânsızdı. Off, şimdi ikinci bir kahkaha kriziyle karşı karşıya kalmıştı.

En sonunda kendini toparlayıp konuşabildi. “Özür dile-
rim büyükbaba, çok komik görünüyordun gerçekten. Şey gibiydin... şey... immm... uçmaya çalışan bir balık!” Yaptığı doğru tespitten gurur duyar gibi burnu havada gülümsedi kız.

Az önce kızın sessiz olması için çabalayan adam birden kükredi.

“Cordelia Winslet!!! Hemen şimdi bu evi terk edip her ne halt karıştırmak istiyorsan onu yapmanı ve iki saat değil altı-yedi saat gelmemeni istiyorum. Duydun mu beni?”

Genç kız, boynuna atlayıp buruşuk yanaklarına ıslak kocaman öpücükler yapıştırdı geçici siniri de tarih oldu. Gülümsedi..

Cordelia da gülümsemesine güneş ışıltısında bir karşılık verdi ve “Seni çok seviyorum büyükbaba,” diye ekledi.

“Ben de seni yavrum,” dedi dedesi. “Bu arada altı-yedi saat sadece blöftü,” sözüne cevap bekledi. Aldığı yanıt sadece bir kıkırdama oldu.

Torunu gidince akli tekrar hatıralarla doldu. Gissel, Cordelia yaşındayken tıpkı bir melek gibiydi. Ama kız ve torunun fiziksel benzerlikleri tek ortak noktalarıydı. Cordelia'nın asi, yaramaz, korkusuz tavırları kesinlikle ona babasından geçmişti. Annesi kızının bugünkü halini görse

yüreğine inerdi kesin. Çünkü genç kız, ne kadar güzel olursa olsun bunu saklamak için rezil şeyler giyiyor ve bir erkeğin yapabileceği her şeyi çoğu erkekten bile daha iyi beceriyordu. İyi bir yüzücü, çok iyi bir binici –neredeyse doğduğu günden beri ata binerdi– ve iyi bir atıcıydı. Ama annesi öyle miydi? Güzel Gisselcik mükemmel bir hanımefendi ve erkeklerin başını döndüren güzelliğiyle tam bir afetti.

Cordy'nin babası Sir Frederick Winslet, yaşadıkları kasabaya yeni atanmış bir doktorken onu ilk gördüğünde doğal olarak âşık olmuştu. Heinen hemen her erkek gibi. Kibar beyefendi, kızına bir hanıma yaklaşması gerektiği gibi yaklaşmış ve birkaç görüşmeden sonra evlenme teklif etmişti. Henry, kızının Frederick Winslet'in duygularına karşılık vermesinden ve bu ilişkinin evlilikle sonuçlanmasından son derece memnun olmuş, evlilikleri de dünya güzeli bir çocukla kutlanınca kendini dünyanın en mutlu insanı olarak görmüştü. Keşke hâlâ burada olsalardı diye düşündü yaşlı adam acıyla. Buğulanmış gözlerini birkaç kez kırptırdı ve kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. Artık işinin başına dönmesi idi. Yeni bir iş aramaya yetecek sabrı ve parası yoktu.

Yedi senedir yanında çalıştığı eski patronunun iflas etmesiyle işinden olan yaşlı adam yaklaşık bir ay iş aramıştı. Bu süre zarfında ellerinde olan para da suyunu çekmiş açlık tehdidiyle karşı karşıya kalmışlardı. Bahçıvanlık, onun için sadece bir iş değil aynı zamanda bir barınak ta sağlıyordu. Durum böyle olunca işiyle beraber evlerini de kaybetmişlerdi. Bu nedenle yeni bir iş bulana kadar kalmak için kendilerine ucuz bir han bulmuşlardı. Kaldıkları bu han ellerindeki çok az parayla idare edebilecekleri kadar ucuz olabilirdi ama bir genç kız için hiç de uygun bir yer değildi. Her gece duyduğu sarhoş naraları zavallı adamın yüreğini ağızlarına getiriyor, aç bakışlı han çalışanları Cordelia'ya bir zarar verecekler diye korku içinde kalıyordu.

Nihayet şimdi rahatları. Henry, iki haftadır burada, Way-

ne Malikânesi'nde bahçıvanlık yapıyor ve kendisini şanslı görüyordu. Muhteşem konak, geride bıraktıkları ilkbaharın canlı renklerini yazın sıcağına rağmen koruyan, ucsuz bucaksız uzanan yemyeşil arazinin ortasına kurulmuş, nazlı gelinler gibi süzülen nadide bir yapıydı ve devasa boyutlarına rağmen sıcak ve insanı kendisine çeker bir hali vardı. İçeri pirenin aklına, fırından yeni çıkmış bir çöreğin çekiciliği ve samimiyeti geliyordu.

Malikâne çok büyük olmasına rağmen, içindeki hizmetli ordusu dışında neredeyse bir yıldır boş bulunuyordu. Bunun sebebi, evin sahibinin vaktinin tamamını Londra'da sevgili dostlarıyla beraber, çapkınlık ve sapkınlığın normal sayıldığı ortamlarda bulunmaktan daha fazla zevk almasıydı.

Wayne Dükü Edward Alexander Wayne, şimdiye kadar buraya gelmemiş olabilirdi, ama bu gelmeyeceği anlamını da taşııyordu. Bunun her zaman bilincinde olan Henry onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bildiği kadarıyla, genç Dük çocukluğunu burada geçirmiş, okul için bu toprakları terk edince bir daha geri dönmemişti. Bu durum gerek dar görüşlü köylüler gerekse itibarlı sosyete arasında büyükbaba ve torunun kanlı bıçaklı olduğu yönünde dedikodulara sebep vermişti. İşe alınırken de Wayne Dükü'nün sekreteriyle görüşmüş Dük cenaplarıyla tanışma şerefine nail olamamıştı. Çok da lazım değildi zaten.

Ama bugün büyük gündü. Çünkü Wayne Dükü, klişeleşmiş Londra eğlencelerinden sıkılmış olacak ki Wayne Malikânesinde görkemli bir parti vermek istiyordu. Görememişti ama genç adamın dün gece geldiğini duymuştu. Hem de yanında son gözdesi Dul Kesvick Kontesi Elizabeth Dumont da vardı. Hizmetliler söylerken duymuştu. Kadın çok güzelmış ve yaşlı kocasının ölümünden kısa bir süre sonra kendini Londra gecelerine emanet etmiş. Bir de gelirken yanına hizmetçi ordusu ve cephaneciler olarak sandıklar dolusu giysi getirmişti. Bunlar yaşlı adamı ilgilendirmiyordu elbette. Çalışanların söylediklerini ilgiyle dinleme sebebi başkaydı.

Bugünden itibaren ev çok kalabalık olacaktı.

Sevgili Cordy'sinin çok ayakaltında dolaşmasını istememesinin de nedeni buydu. Malikânenin arazisi çok büyüktü ve Dük uzun zamandan beri gelmediği için topraklarını gezmek isteyebilir ve eve çok yakın olan gölün etrafında torununu görebilirdi. Kızın kendi arazisine izinsiz giren bir yaramaz olduğunu bile düşünse işler karışır. Ya da Elizabeth Dumont ve hizmetçilerinin de torununu görmesi hiç iyi olmazdı. Tekrar işinden olmamak ve o korkunç hana geri dönmek zorunda kalmamak için dua etmesi gerekiyordu.

Tanrı biliyor ya, buraya işe başlarken hiçbir akrabaya sahip olmadığını taahhüt etmiş ve işe alınmasında da çok etkili olmuştu. Yaşlı adam buna pek bir anlam veremiyordu ama bunu sorgulayabilecek ya da kabul edemeyecek durumda değildi. Dük cenaplarının vekalet verdiği adamın sözleri gayet açıktı. "Mr. Cornwell, iyi bir referansınız var ve deneyimleriniz de göz doldurucu," demiş, arkasından eklemişti. "Sizi işe alacağım ama bir konu var... Umarım yalnızsınızdır." Yaşlı adamın anlamaması üzerine açıklamıştı. "Yani, bir başka kişi için ayıracak bir pozisyonumuz yok. Ya da ortalıklarda koşuşturacak bir çocuk görmek istemeyiz. Eğer sorun olacaksa diğer adaylarla görüşmemiz gerekecek."

Sahip olduğu tek durum çaresizlikti. "Bir torunum var ve ortalıklarda dolaşıp çiçekleri ezecek bir çocuk değil, bir hanımefendi," diyemedi zavallı adam. Madem kimseyi istemiyorlardı yanında o da yanına kimseyi almayacaktı. Biricik torunundan başka. Bu işe acilen ihtiyacı vardı yoksa açlıktan ölebilecekleri gibi sokakta yatmaları da gerekecekti. Gerçi bu durum Cordelia için bir sorun değildi. Ağaçlarda uyumayı yumuşak bir yatağa tercih ederdi muhakkak. Ama yaşlı bir adam için durum farklıydı. Tam uykusunun en tatlı yerinde toprağı öperse kırılacak tek şeyi gururu değil tüm kemikleri olurdu, hem de hiç kaynamamacasına. Malum yetmiş yaşındaydı.

Acı acı gülümsedi. Artık tembelliği bırakıp işe koyulma vakti gelmişti.

"Benim gibi yaşlı bir adamın huzurlu yatağında ölümü beklemesi gerekmez mi? Çalışmak da neyin nesi?" dedi. Ama bunu söylerken bile buna inanmıyordu yaşlı adam. Kulübesinden çıktı ve en sevdiği işi yapmak için en sevdiği çiçeklerin arasına gömüldü. Sevecen bir sesle mırıldandı.

"Güzel kızlarım, ben geldim..."

İkinci Bölüm

Cordelia, saklandığı koca çınar ağacının arkasından etrafı kolaçan etmeye başladı. Gözünün görebildiği en uzak noktaları da dahil her yeri taradı. İşi şansa bırakamazdı, değil mi? Ee, kimse görünmediğine göre çıkabilirdi. Bir kedî çevikliğiyle bulunduğu yerden fırladı ve koşmaya başladı. Şimdi yüksek sesle kahkaha atabilecek kadar özgür ve mutluydu.

İçinde bulundukları durum karışıkta ama yine de mutluydu. Bu toprakları çok seviyordu ve evi gibi benimsemişti. İyi vakit geçirmesi için her şey vardı. Kesinlikle çok şanslılardı. Bu işi bulmak büyükbabası için gerçekten zor olmuştu. Hiç kimse ne kadar becerikli olursa olsun yaşlı bir bahçıvanı işe almak istemiyordu. Aslında yakınlarda bir konak kendileri ile çalışabileceklerini söylemiş ama büyükbabası gerekçesiz olarak ilgilenmediklerini söylemişti. Bunun üzerine Cordy, büyükbabasına nasıl da delişetle baktığını hatırlıyordu.

Bir açıklama gereği duyan Henry bombayı patlatmıştı. "Sana birden fazla duygu ile bakabilecek tek erkek ben olmalıyım." Torununun anlamadığının kanıtı boş bakışlarla bakması üzerine daha açık olmuştu yaşlı adam.

"Yavrum, o adamın sana nasıl baktığını görmedin mi? Eğer bir kulağın senden gelecek imdat çağlığını beklerken çalışırsam güzelim çiçeklere yazık ederim. Benim zindanlarda çürümemi istemezsin, değil mi?" demişti.

Cordy, "Anladım!" diye ciyaklayınca "Nihayet," diye mırıldanmıştı Henry yarım ağız. "Zeki bir kız için bazen ne kadar

da şapşal olabiliyorsun," diye devam etmişti sonra. Aslında böyle düşünmesi normaldi büyükbabasının. Her ne kadar zamanın büyük bir çoğunluğunu doğada spor yaparak geçirse de kendisi için yeterli bir zamanı da kitaplara ayırıyordu. Ata binmek ve yüzmekten sonra en sevdiği şey kitap okumaktı. Zaten büyükbabası ve onun sahip oldukları tek hazine kitaplardı. Paraları bitip her şeylerini satmak zorunda kaldıklarında bile birkaç tanesi dışında hiçbir kitabı elden çıkarmamışlardı. Bu iyi bir şeydi, en az kitap okumak kadar iyi. Kız, okuduğu kitaplar sayesinde öyle entelektüel görüşlere sahip olmuştu ki erkek kılığında Lordlar Kamarasına girse hiç abes kaçmazdı. Çünkü Cordelia yaşlı kızlar gibi romantik aşk romanları değil de kalın ciltli klasikler ya da ansiklopedik kaynakları okumaktan zevk alıyordu. Yani boş bir kız değildi. Etrafa boş boş bakan güzel bir alık olmaktansa gözleri kitap okumaktan şaşırması bir kız kurusu olmayı tercih ederdi.

Kitap okuma alışkanlığını ona babası aşılamıştı. Daha çok küçükken babasına ait kitapları okumaya çalışır ama çoğu tıp içerikli olduğu için hiçbir şey anlamazdı. Babası da Cordy'nin bu çabalarını her zaman gülerek karşılar ve ona, yaşı için uygun kitaplar verirdi. O zamanlar bile asla çocuk kitapları okumak istemediğinden; babası yaşı için değil de zekâsı için kitapları önermeye başlamıştı. Kızıyla gurur duyardı ve itiraf etmese bile onunla böbürlenebilmek için her zaman onu yanında taşırdı. Hiçbir zaman bir erkek çocuk özlemi duymamıştı Cordy'si sayesinde. Kız da babasının yanında hep mutlu olmuştu. Pansuman yapma konusunda yakışıklı doktora yardım etmek en büyük eğlencesiydi. Annesi kadar güzel, ama annesinden daha sofistike bir genç kız olacağı belliydi.

Cordelia bunları düşünürken, artık acı çekmemeyi öğrenmiş, bu güzel anıları gülümseyerek anacağına yemin etmişti. Büyükbabasını üzmemek istemezdi hiçbir zaman. Zaten büyükbabası bu yaşına rağmen hâlâ onun için uğraşıyordu. Kendisi onun için bunu mu yapamayacaktı?

Ama zavallı kız güçlü karakterinin altında çok dikkatli gözler ve hisler tarafından fark edilen bir kırılganlık taşıyordu. Küçük yaşta kısa süre aralıklarla çok sevdiği anne ve babasını kaybetmiş, tarifsiz acılar çekmişti. Şimdi hayatta bir tek büyükbabası vardı ve için için onun da bir gün kendisini bırakacağından korkuyordu. Bunu biliyordu.

Artık iyi bir işi vardı yaşlı dedesinin... Bu durum ikisini de çok mutlu ediyordu. Tek sorun varlığının kimse tarafından bilinmemesiydi. Bir tek mutfakta çalışan Martha biliyordu. Bu da iyi bir şeydi. Yoksa kızcağız aklıktan ölebilirdi. Bazen Martha'ya da zor durumda bırakıyordu ama kendisini engelleyemiyordu. İyi kalpli Martha tanışalı çok kısa bir zaman olmasına rağmen Cordelia ve Henry Cornwell'e tapıyordu neredeyse. Kimsesiz olduğu için Cordy'yi bir kardeş, Henry'yi de kendi büyükbabası yerine koyuyordu. Ne Cordelia ne de büyükbabası bu durumdan şikâyetçiydi.

Nihayet göle gelebildiğinde, gözlerini kapatarak temiz havayı sanki son kez tadıyormuşçasına içine çekti ve ıslık ıslık gülmüşü. İki haftadır bir üniforma gibi üzerine yapışan haki renkli pantolon ve bej renkli komik gömleği çıkartıp serin suya girmek için sabırsızlanıyordu. Yeni evlerine taşındıklarından beri sık sık buraya geliyordu ve bu soğuk suda yüzerek kendini canlandırıyor. Karar vermişti ve bugün de suya çıplak girecekti büyük bir zevkle. Yakalanacak olsa bile çıplak olmasıyla, ıslak iç çamaşırlarının tüm hatlarını ortaya çıkartarak vücuduna yapışması arasında ne fark vardı ki? En azından iç çamaşırları kuru kalacaktı. Evet, kendisiyle övünebilirdi çünkü akıllıca davranıyordu. Yine de tedbiri elden bırakmadan, bir ceylan dikkatiyle etrafı dinledi, gözledi ve hatta kokladı.

Bir çırpıda üzerindeki kileri çıkartıp aceleyle –suda olmak daha güvenliydi– kendini serin suya bırakırken o kadar hızlıydı ki, dışarıdan sadece parlayan suyun üzerinde bir balık gibi kıvrılan ışık huzmesi gibi görünmüştü. Çok iyi bir yüzücüydü. Bir doktor olan babası, yüzmenin faydalarını çok

iyi biliyor ve herkesin yüzebileceğini söylüyordu. Söylediğine göre yüzme tamamen içgüdüsel bir eylemdi. Bu nedenle, doğumundan kısa bir süre sonra annesinin çığlıkları arasında kızı bir suya bırakmış, bir iki debelenmeden sonra hayatta kalma güdüsüyle suyun üzerinde kalan Cordy, etrafındaki insanların bir mucizeye tanıklık etmesini sağlamıştı. O zamandan beri yüzüyordu. Bundan annesi bile memnundu. Babası ise müthiş gururluydu. Çocukluğunu dolu dolu geçiren Cordy, babası onu bir hanım gibi yetiştirmediği için tekrar minnet duydu. 'Sevgili babacığım, huzur içinde yat.'

Vakit ilerliyordu, Cordy, anın tadını çıkartarak yüzdü ve uzunca bir süre suda kaldı. Su çok bereketliydi. Yüzerken vücuduna değen balıklar sanki kızla oyun oynuyor, onunla cilveleşiyorlardı. Tam olarak ne çeşit olduğunu bilmediği onlarca balık türü vardı berrak suda. Bazen karabatak gibi suya dalıp onları korkutuyor, bazen su üzerinde sırt üstü uzanarak huzurun sesini dinliyordu. Yine su yüzüne uzanmış gökyüzünü izlerken özgürce uçup süzülen bir şahin dikkatini çekti. Tam da kızın özlemini duyduğu şeyi yapıyordu. Cordelia, hayranlıkla kuşu izlerken o kadar kaptırmıştı ki kızın ilgisini çekmeye çalışan birkaç balık kaba etlerini didikleyince az daha suyun dibini boyluyordu. Biraz su yutup öksürmeye başladı. "Baş belaları..." diye söylenirken bir yanda da gülüyordu. Kendisine bir olta yapabilirse buraya balık tutmaya da gelebilirdi. Böylelikle akşamları büyükbabası ve o güzel bir ziyafet çekebilirlerdi. İyi kalpli Marta da kendisine yemek taşıyacak diye yakalanmak zorunda kalmazdı.

Yüzme, birkaç gündür hareketsizlikten sertleşen kaslarını açmış, vücudunu canlandırmıştı Cordy'nin. Çok iyi vakit geçiriyordu ama şimdi çıkıp giyinmesi gerekiyordu. Başka aktiviteler için de biraz vakti kalmışken bunu değerlendirmeliydi. Mesela erik toplayabilirdi ve yakınlardaki erik ağacının meyvelerinin muhteşem olduğunu biliyordu. Sulu ve lezzetli... Bu çekici düşünceyle hızla sudan çıktı, aceleyle kurulandı.

Maalesef, soyunduğu kadar hızlı giyinemedi kızcağız. Ne de olsa yüzme enerjisini almıştı ama takviye bir kaynakla bu durumu telafi edilebilirdi. Nihayet işini hallettiğinde çıkacağı ağacı gözüne kestirmişti bile.

Elindeki kocaman eriği tam ağzına atıyordu ki birilerinin geldiğini fark etti. Gözlerini kısarak iyice görebilmek için ağaç dalları arasında komik bir pozisyonda yer edindi. Evet, görebiliyordu. İki kişiydiler. Birisi göz alıcı, muhteşem ve Tanrı'nın onu cezalandırmak için dönüştürebileceği cazibede bir sarışındı. Bir an, kız ona bakarken Tanrı'nın kendisini cezalandırmasını istediğini fark etti dehşet içinde. Diğerisi ise... 'Aman Tanrım!' diye düşündü Cordy. 'Ne muhteşem bir yaratık.'

Gelen adam, şimdiye kadar gördüğü erkekler içinde –şimdiye kadar büyükbabası ve onun kadar çekici birçok adam tanımıştı– en etkileyici, en çekici adamdı. Simsiyah bir aygırın üzerinde hayvanla bütünleşmiş gibi görünüyordu. Saçları, atının yeleleri kadar siyah, teni de soluk İngiltere güneşi için fazla esmerdi. Gözlerinin rengini bu mesafeden görmesine imkân yoktu ama köşeli çenesi ve düzgün yüz hatlarıyla kusursuz bir erkekti. Kız, gelen yabancından bu kadar etkilenmeseydi atının da sahibi kadar muhteşem göründüğünü düşünebilirdi. Ama bunu daha sonra fark edecekti.

Genç kız hâlâ merakla onları izlerken, iki yabancı, sanki Cordy'ye şaka yapmak ister gibi bulunduğu ağacın altında durup konaklayınca kızın yüreği ağzına geldi. Bir bu eksikti. Ağaca çıkarken çıkardığı ayakkabılarını kimse görüp de almasın diye ağaç kökünün oluşturduğu bir oyuga saklamıştı. Yani aşağıda kıza ait hiçbir şey yoktu. Onu görürler diye endişe etmesine gerek yoktu ama yakalanmamak için de tedbirli olması gerekiyordu. Eğer çok sessiz olursa kimse orada olduğunu fark etmezdi. En azından öyle olmasını umuyordu.

Cordelia hissettiği tedirginliğe rağmen, adam atından inince ne kadar uzun boylu olduğunu gördü ve zaten hızlı olan kalp atışları daha da sıklaştı. Panter yürüyüşüyle sarışın

afetin auna yaklaştı ve kadını belinden tutup sanki bir oyuncakmış gibi yere indirdi. Bu sırada Cordy iki şey fark etti. Birincisi; adam müthiş yakışıklılığının yanı sıra çok güçlüydü ve ikincisi; bu iki güzel insan birbirlerine âşıktı. Yanakları kızarak hâlâ birbirlerinin kollarından ayrılmayan ikili sanki bir yerden komut almışlar gibi bir anda öpüşmeye başladılar.

Cordelia, hem utandı, hem heyecanlandı ama en garibi anlamsız bir kıskançlık hissetti. Anne ve babasının öpüştüklerini hatırlıyordu. Hafızası kendisini yanıltmıyorsa onların öpüşmeleri çok daha kuruydu. Onları görebilmek için iyice şekil değiştiren Cordy tedbiri de elden bırakmamak için bir eliyle kalın bir dalı camı pahasına tutuyordu. İki ateşli sevgilinin tepesine erik gibi düşmek istemezdi. Bu düşünceyle ister istemez kıkırdadı.

Artık pozisyonunu almıştı ve bu uzayan, masumlukla alakası olmayan öpüşmenin bitmesini bekliyordu. Nedense adamın sesini duymak istiyordu. Bir an 'ya bütün gün burada kalıp çocuk yapana kadar öpüşmeye devam ederlerse' diye düşündü dehşetle. Çocukların nasıl yapıldığını bilmiyordu ama bunun öpüşmekle bağlantılı olduğunu tahmin ediyordu. Bildiği başka bir şey de bu iş için bir yatağa ihtiyaç duyulduğuydu. Ama neyse korktuğu olmadı ve sonunda ayrıldılar.

"Tadının ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim Elizabeth?" dedi derin bir sesle adam. Cordy, sarışın kadının cevabını duyamamıştı, çünkü yakışıklı yabancının sesinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Eğer çok fazla etkilenmemiş olsaydı yabancının söylediğine kahkahalarla da gülebilirdi ama bunu yapmadı tabii. Çok derin, kalın ve bağulu bir sesi vardı adamın. Kızı sanki tenine değen ipek gibi okşamıştı. Kendini bu büyüleyici sesin sihriinden kurtarıp toparlandığında iyice kulak kabartarak aşağıdaki tuhaf sohbeti dinlemeye koyuldu.

"Buraların ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Bu parti işi gerçekten iyi oldu," dedi adam o güzel sesiyle.

Konuşurken uzaklara bakıyordu. Az önceki yoğun ilgisini bu sefer güzel kadına değil de ucsuz bucaksız manzaraya vermişti şimdi. Bunu fark eden sadece Cordelia değildi anlaşılan. Sarışın kadın da aynı şeyi hissetmiş olacak ki "Ekselansları, ben de bu partiden çok memnunum ama etrafın güzelliğini görebilecek durumda değilim. Siz yanımdayken düşündüğüm tek şey bana hissettirdiğiniz heyecan ve arzu oluyor. Tıpkı şimdiki gibi" dedi. Güzel kadın bunu söylerken vücudunu adama iyice bastırıp ve Cordy'nin dehşet içinde kalmasına neden oldu. Zavallı kızcağız kendi yüzünü göremiyordu ama hissettiği yanmaya bakılırsa kızarıklık pembenin en koyu tonunu almıştı bile. Bu kadını hiç sevmemişti. Bunun nedeni sesiydi belki. İnsanın kulaklarını tırmalayan garip kibar bir sesi vardı.

Aynı iticiliği yakışıklı adam fark etmemiş olacak ki kadının bu sözlerine karşılık boğuk bir sesle Cordy'nin anlayamadığı bir şeyle mırıldandı ve kadını öpmeye başladı. *Off, yine mi?*

Uzun uzun öpüştüler, birbirlerine doyamaz gibi bir halleri vardı. Biraz sonra da pozisyon değiştirmeye başladılar ve yavaş yavaş bulundukları yerde çömelip, öpmeye yarı oturur, yarı yatar şekilde devam ettiler. Adamın uzun parmaklı, esmer eli sarışın kadının saçlarında, yüzünde, omuzlarında ve -*Aman Tanrım!*- göğüslerinde dolaşmaya başlayınca Cordy az daha düşüyordu. Bunu daha fazla izleyemeyecekti. 'Artık inek sağamayacağım,' diye düşündü çaresiz bir utanç içinde. Eliyle yüzünü kapadı ve başka şeyler düşünmeye başladı. Mesela, yapacağı oltanın malzemelerini toparlama işi ve tutacağı balıklara yoğunlaşmaya çalıştı. Ama bir türlü konsantre olamıyordu. Çünkü ikiliden gelen sesler insan sesi olmaktan çıkmıştı. Kadından geldiğini tahmin ettiği yavru kedi mırıltılarına erkeğin vahşi bir kedinin hırıltılarını andıran ilkel sesi karışıyordu. Solukları birbirine girmiş, dünya ile bağlantılarını kopartmışlardı sanki. Parmaklarını gözlerinin üzerinde araladı ve gördükleri karşısında bir dehşet çığlığı atmamak için gayriihtiyari dudaklarına bastırıp.

Manzara korkunçtu. Korkunçtan öte çok utanç vericiydi. Kadın yerde uzanmış, gözleri kapalı ama en kötüsü çıplak göğüsleri adamın ellerinin altında, inliyordu. Halinden çok memnun gibi duruyordu.

Bu çok hayvancaydı, dayanılmazdı ama merak uyandırıcıydı. Dikkatini onlardan uzaklaştırıp başka şeyler düşünmeye zorladı kendini, ama beceremedi. Akli aşağıda gerçekleşen garip olaya kayıyordu. O zaman başka bir taktik deneyip onları bir tiyatro oyunu izler gibi sanatsal bir gözle izlemeye başladı. Bu yolu uzun zaman önce keşfetmişti. Babasına hastalara pansuman yapma konusunda yardım ederken ilk başlarda çok zorlanmıştı. Ama sonra bunu bir iş olarak, yapılması ve kulanılması gereken bir görev olarak görünce her şey yoluna girmişti. Tek fark vardı ama. Pansuman yapılan kişinin kesinlikle acı çektiğini söylemek mümkünken, aşağıdakiler için bu pek mümkün değildi. Kafasını geçmişten uzaklaştırıp bu yöntemi denemeye başladı. İlginç ama işe yaradı. Artık kalbinin şiddetle çarpmasına alışmıştı. Hatta kız kendini o kadar kaptırdı onları izlerken yemeye başladığı sulu eriğin parmakları arasından sızan sularının aşağıdaki adamın geniş omuzlarına damladığını fark etmedi bile. O sırada içinden 'Umarım sarışın mest olmaktan vazgeçip gözlerini açmaz,' diye geçiriyordu. Yoksa ona korku, utanç ve garip bir öfkeyle bakan kapkara bir çift gözle karşılaşabilirdi. *Aman Tanrım! Ne utanç...*

Gösteri adamın tok sesiyle kesildi. "Seninle bu ağaç altında sevişmek çok eğlenceli olabilirdi güzelim ama birisinin gelip keyfimizi kaçırma riskini unutmamalıyız." Ayağa kalktı ve yerdeki yarı çıplak kadını da beraberinde çekti. Üstünü başını düzeltmesince yardım ederken hâlâ onun tenini okşuyordu.

"Geceyi sabırsızlıkla bekleyeceğim dükkânları," dedi sarışın kadın. Adam cevap olarak kadını öptü, öptü ve nihayet bıraktı. Kadın resmen kendinden geçmişti. Biraz toparlanıp aşağıda göl kenarında yürüdükten sonra nihayet atlarına

binmeye karar verdiklerinde Cordelia'nın kasları artık çalışmayacak kadar kasılmış ve yorulmuştu. Kızcağız neredeyse soluk almayı bile unutmuştu. Gittiklerinde arkalarından uzun uzun baktı ve kafasını iki yanına hızlıca sallayarak kendine gelmeye çalıştı.

Ağzından iki kelime çıktı. "Dük cenapları mı?"

Üçüncü Bölüm

VII. Wayne Dükü Edward Alexander Wayne, uzun zamandır görmediği ve artık kendisine ait olan topraklarına ayak basacağı için biraz gergindi. Büyükbabası yaklaşık bir sene önce öldüğünde unvanı ile beraber bu malikâne ve çevresindeki uçsuz bucaksız arazinin de sahibi olmuştu. Aslında bir Marki'yen de çok varlıklı bir adamdı. Üstün zekâsı ve ileriyi görüş yeteneği sayesinde başarılı yatırımlar yapmış, muazzam bir servet edinmişti. Yani büyükbabasının kendisine bıraktığı mallar, onun yaşam kalitesinde bir artış yaratmamış, malı gücünü etkilememişti. Zaten Wayne Malikânesi onun uzarında bir mal değil, aksine içinde acı tatlı birçok anıyı barındıran yaşayan bir yerdi.

Babası, o çok küçükken öldüğünde annesi ile beraber büyükbabası VI. Wayne Dükü Arthur Broderick Wayne'in büyük malikânesine taşınmışlardı ve çocukluğunu burada geçirmişti. Arthur Broderick, uzun boylu, yaşına rağmen atletik ve yakışıklı bir adamdı. Üzerinde, sadece unvanıyla alakalı olmayan bir güç vardı. Konuştuğu zaman tüm dikkatleri üzerinde toplar, herkes üzerinde hâkimiyet kurmaya bayılırdı. Ömrü boyunca, hizmetçisinden beyefendisine kadar herkesin kendisine duyduğu korkuyla karışık saygıdan memnun olmuştu. Sanki yaşlı adam bununla besleniyordu.

Edward Wayne'in büyükbabası ile hiçbir zaman sıcak ilişkileri olmamıştı ama kendisine haksızlık ya da zalimlik ettiğini de söyleyemezdi. Aralarındaki benzerlik inanılmazdı.

Bu sadece fiziksel bir benzerlik değildi, kişilikleri ile de alakalıydı. Sanırım bunun sebebi hemen hemen tüm eğitimi büyükbabasının standartlarına göre almasıydı. Aşırı disiplin ve kontrol, çocukluğunun neşesi ve yaratıcılığını gölgelese bile kendisine, şimdi sahip olduğu her şey için yerinde bir kaynak olmuştu. Yani, şikâyetçi değildi.

Bulundukları arazi, doğanın tüm zenginliklerini açık bir şekilde barındırdığından eğitimi ve gelişimi için harcadığı zamanlardan arta kalan kısa anlarda bu mükemmel doğanın tadına varmış; yüzme, avcılık, atlar konusunda ciddi tecrübeler kazanmıştı. Büyükbabasının en büyük tutkularından birisinin atlar olması Edward Wayne için büyük bir şanstı. Bu sayede büyükbabasının onayıyla aldığı eğitimler içindeki ata binme ve at yetiştiriciliği konusunda da oldukça ciddi birikimler elde etti. Şimdi İngiltere’de parmakla gösterilen ahırlara ve safkan atlara sahipti. Bundan gurur duyuyordu.

Aldığı sıkı eğitimler sonrasında Oxford’u derece ile bitirmiş daha mezun olmadan bile yaratıcı zekâsıyla sadece kendisine ait küçük bir servet edinmişti. Okuldan ayrılıp Londra’ya geldiğinde özgürlüğün cazibesi ve para kazanmanın gücüyle Wayne Malikânesine dönmeme kararı alınmıştı. Aslında bu kararı almasında çok önemli bir etken de sevgili annesinin ölümüydü. Annesinin uzun yıllar süren hastalığına yenik düşmesi aslında beklenen bir şeydi. Şaşırtıcı olan bu kadar çok dayanabilmesiydi. Çünkü her zaman çok zayıf ve güçsüz bir kadındı. Zavallı kadın, sanki oğlunun başarısını görene kadar direnmiş sonra da savaşmayı bırakmıştı.

Babasını hiç hatırlamıyordu. Annesinden duydukları dışında onunla ilgili çok fazla bir şey bilmiyordu. Bağımsız ruhlu, eğlenmeyi seven yakışıklı ve çapkın bir Marki olan babası, hiçbir zaman kendi babasının istediklerini yerine getirmeye çalışmamış, bu yüzden de babası tarafından asla bir gurur kaynağı olmamıştı. Sadece babası ve gelecekteki unvanına değil, ailesine karşı da aynı sorumsuzluğu gösteren genç adam metresi uğruna giriştiği bir düelloda öldüğünde

çıkan skandalı örtbas etmek evlat acısını içine gömerek, bu olayın örtbas edilmesi için unvanını kullanan Arthur Broderick Wayne’e düşmüştü. Bütün bunlar düşünülünce; çocukken, dedesinin babasına benzer korkusuyla Edward üzerinde baskı kurması şaşılacak bir şey değildi.

Annesinin de ölümüyle genç adam, Wayne’de artık kendisini tutacak bir şey kalmadığını görünce Londra’nın karmaşasına kendini çok hızlı kaptırdı. Bir dükün veliahdı ve bir Marki olması elbette kendisine çok ciddi bir popülerite sağlamıştı ama kadınlar tarafından bu kadar beğenilmesi, erkekler tarafından da bu kadar takdir edilmesi, güçlü karakteri, dediğim dedik tavırları ve mükemmel fiziksel özellikleri sayesinde olmuştu.

Arzulu, güzel kadınlar, neredeyse kendisi için müsabakalar düzenleyecek duruma gelmiş, bu durum adamı eğlendirir gibi görünse de aslında için için sıkılaşmaya başlamıştı. Yine de güzel bir sarışın, ateşli bir kızıl, ya da esrarengiz bir esmerin cazibesine karşı koyacak kadar değil. Ama hiçbir zaman ne kadınlar ne de Londra geceleri için sorumluluklarını ihmal etmemiş, servetini katlamaya devam etmişti.

Elbette büyükbabası da onun başarılı çalışmalarını biraz gurur biraz da öfke ile yakından takip etmişti. Torununun kendisine bu kadar benzemesi, yaşlı adam için büyük bir başarıydı. Daha çocukken babasına benzemesin diye, acımasızlık sayılacak bir disiplinle eğitilmesini sağlamış, bazen vicdanı sızlasa da bu yaptığının sonuna kadar arkasında olmuştu.

Edward, hayatının monoton olduğunu hissedip sıkıldığı zamanlarda bu durumu bir kaçış olarak görüyor, gerek ticaret ağını genişletmek, gerekse farklı bir hava teneffüs etmek için gidiyordu. Bu sayede hemen hemen tüm dünyayı gezmişti. Sömürgeleri, Hindistan ve Hong Kong, bereketli toprakları ve ticaret potansiyeli sayesinde Wayne’in büyük servetini katlaması için tüm olanakları sağlamış, ulaşılmaz bir güç elde etmesine vesile olmuştu. Buralarda yaptığı doğru hamlelerle İngiltere’ye neredeyse gemiler dolusu parayla dönmüştü. Aynı zamanda o topraklarda olmayı da seviyordu. İngiltere’nin

aksine bakir doğaları ve ilginç insanlarıyla çok sıra dışı deneyimler kazanmıştı genç adam buralarda. Uzun yıllarını dışarıda geçirdiği için de sıradan bir İngiliz beyefendisinin normal şartlarda sahip olamayacağı kaslı, sağlam bir vücut ve kalıcı bir bronzluk kazanmıştı.

Koyu bir vatansever olan Edward Wayne bundan yedi sene önce orduya katılmış, ülkesine olan borcunu ödemek için burada da vargücüyle çalışmıştı. Orduda mensup olduğu iki sene boyunca, çeşitli operasyonların başında bulunmuş, aldığı üstün hizmet nişanlarıyla gurur kaynağı olmuştu. 1815 yılında Waterloo'da sıcak savaşın ortasında canla başla mücadele ederken bir şarapnel parçasının göğsüne isabet etmesi sonucu yaralanınca günlerce kendini bilmeden yatmış, taburcu olduktan sonra da son üstün hizmet nişanını almıştı. İşte Edward Wayne'in canını en çok yakan şey bu olmuştu. Iskartaya çıkartılmak.

Savaşta aldığı ölümcül yaranın iyileşmesi çok uzun sürmüştü. Ama ordudan ayrılmak zorunda kalmak hepsinden de beterdi. İyileşip Londra'ya döndüğünde kendini bir süre, güzel kadınlar ve eğlenceli akşamlarla oyalasa da bu, içine düştüğü buhranı çözmeye yardımcı olmamış aksine derinleştirmişti. Böyle zamanlarda yapması gereken tek şey vardı. Gitmek... O da gitmişti. Yaklaşık iki sene Hindistan'da kaldıktan sonra kalıcı olarak İngiltere'ye döndüğünde, kendisinin olmadığı dönemlerde aksayan işlerini ele almış ve şimdi ki haline getirmişti.

Bugün sadece otuz bir yaşında muazzam bir servetin değil, VII. Wayne Dükü unvanının da sahibiydi. Bu onun için çok önemli değildi aslında. Öncesinde de sahip olduklarıyla -gerek malvarlığı, gerekse tanrı vergisi üstünlükleri- yeterince saygınlığı vardı. Önemli olan, şimdi Wayne ona aitti ve genç adamı büyük bir tatmin duygusuyla geçmişine de sahip olduğunu biliyordu.

Görkemli malikânesinin balkonunda dışarıyı izlerken;

gördüğü manzara karşısında göğsü gururla kabardı. Temiz havayı uzun uzun içine çekti ve seyrine doyumlanmaz manzaranın tadına vardı. Hafif bir meltem mis gibi taze havayı beraberinde sürüklerken, huzurun resmini çizmek isteyen bir ressam, yüzündeki huşu ifadesiyle anın tadına varan genç adama bakarak mükemmel bir portre çıkartırdı kesin.

Ama bu huzur çok kısa sürdü ve yüzü her zamanki maskesine büründü adamın. Akli öğlen yaşadığı küçük kaçamağa kayınca bıkkın bir gülümseme dudağının kenarına yerleşti. Bu, onu daha alaycı ama daha yakışıklı gösteriyordu. Sert hatlı, köşeli çenesi güçlü ve acımasız kişiliğini yansıtırken, kehribar renkli gözleri bu yüzde adeta bir çift alev gibi parlıyor ve asıl tehlikeli olan ateşli kişiliğini yansıtıyordu. Beş parası olmasa bile, sadece çekiciliğiyle birçok kadını yatağa atabileceği su götürmez bir gerçektir.

'Elizabeth çok ateşli,' diye düşündü gülererek. O soğuk görünümüne sarışının bu kadar ateşli olması çok iyiydi. Geceyi sabırsızlıkla beklediğini fark edince kendini iyi hissetmeye başladı birden. Çünkü uzun zamandır bir şeyi bu kadar çok istememişti ve hayattan iyice sıkılmaya başladığını düşünüyordu. İşte bu iyi bir şey değildi ve acilen müdahale etmesi gerekmişti. Sonuç, neredeyse mükemmel. Ama asla mükemmel değil. Bunu beklemeyi çok uzun zaman önce bırakmıştı. O bile her şeye sahip olamazdı.

Gölün yanındaki küçük oynaşmaları genç adama akşam için vaatle bulunur gibiydi. Elizabeth'in elinin altındaki yumuşak teni ve arzuyla titreyen bedeni alev alev yanıyordu. "Tatırım, onunla şimdi sevimlinin bir yolunu bulamaz mıyım?" diye söylendi içinden. Ama şimdi bu pek mümkün değildi. Yapması gereken işler vardı. Buraya gelmeyeli o kadar zaman olmuştu ki. Ahırları, ekili alanları, kısacası her yeri görmek istiyordu. Bu, onun göreviydi ve hiçbir zaman bir gömül eğlencesini görevlerinin üzerinde tutunamayacağı prensip almıştı.

Birdenbire, kendisine biçtiği yeni görevleriyle ilgilenmek

için aşırı bir istek duydu. Hatta sevişmenin de ötesinde. Peki bu iyi miydi? Kendini bu kadar iyi hissettiğine göre iyi olmalıydı. Cami hiç istememesine rağmen bu akşam yapılacak halo için de bazı şeyleri kontrol etmeliydi. Bunun için çok adamı vardı ama başarısının büyük sırrı da elinden geldiğince her konuyla şahsen ilgilenme eğilimiydi.

Hâlâ neden bu baloyu düzenlediğini bilmiyordu, kesinlikle sahip olduklarıyla böbürlenecek biri olmamıştı ama burası başkaydı. Acaba gurur kaynağını herkesin görmesini mi istiyordu?

Bu akşam yapılacak partinin iyi geçeceğinde emindi. Bundan hiç şüphe yoktu. Çünkü ev, oldukça güzel, bakımlı ve bu akşamkinden çok daha büyük partilere ev sahipliği yapabilecek kadar büyüktü. VII. Wayne Dükü Edward Alexander Wayne, bir kez daha sahip olduklarından gurur duydu ve 'Şimdi işe koyulma vakti geldi,' diye düşündü.

Dördüncü Bölüm

"Büyükbaba," dedi Cordelia suç işlemiş küçük kız sesiyle.

"Efendim, Cordy," diye cevap verdi büyükbabası başını içinden kaldırmadan.

"Kızmazsan sana bir şey söylemek istiyorum." Dikkatini penceredeki saksı çiçeklerine veren Henry torununun çenğinden sesini duyunca duraksadı.

"Kızmamı gerektirecek bir şey değilse neden kızayım?" dedi dikkatli bir ses tonuyla yaşlı adam. Cordy anında masajı aldı.

"Bugün Dük Wayne'i gördüm," dedi kız pat diye.

Yaşlı adam neredeyse boğulacaktı ama belli etmedi. "Peki, o seni gördü mü?" Sesi sakın çıkmıştı ama gergindi yaşlı adam.

"Hayır... şey... beni görmediler. Yanında çok güzel bir sarışın vardı. Beni görmediler çünkü..." araya uzun süren şüpheli bir sessizlik girince Henry Cornwell merakla torununun yüzüne baktı. Torununun ifadesinde gördüğü şey yüzünden artan merakının yanına bir de endişe eklendi. Cordelia kıpkırmızıydı. Derin bir nefes aldı ve büyükbabasının bakışlarından kaçmak için kafasını eğdi. Şimdi ellerine bakıyor, sanki dünyanın en önemli işini yapıyormuş gibi kısa kesilmiş tırnaklarını inceliyordu. Nihayet cümlesini tamamladı.

"Eeeee... immm, şey, çünkü meşgul görünüyorlardı," dedi aceleyle. Konuyu kısa tutmak istediği belliydi.

Ama büyükbabasının arkasından iş yapmak da istemediği için bu itirafa bulunmuştu. Hâlâ kafası önündeyken alıp verdiği yüzeyse sık solukları odadaki tek sestti. Büyükbabasından bir yanıt gelmeyince merakla başını kaldırdı. Kendisine soruyla bakan Henry Cornwell'in bakışlarını görünce hemen gözlerini kaçırdı. Büyükbabasına, neredeyse onların doğacak çocuklarını göreceğini söyleyemezdi elbette. Düşüncesi bile utanç verici. Ürperti...

"Seni görmedilerse sorun yoktur kızım, ama lütfen daha dikkatli ol. Biliyorsun burada old..."

"Biliyorum büyükbaba, dikkatli olacağım, söz. Sadece bilmeyi istemiştin," diye sözünü kesti büyükbabasının. Şu haldeyken bile ukalalık yapabilmesi şaşılacak şeydi.

Henry, biraz rahatlamıştı ama torununun neden bu kadar gergin olduğunu anlayamamıştı. Bir şeyler mi saklıyordu acaba? Yüzü kızardığına göre görmemesi gereken bir şeyler görmüş olabilir miydi? Söz konusu çapkın bir düğ ve güzel bir kadın olunca ateş ve barut benzetmesi geldi adamın aklına. Ateş ve barut bir araya gelince ortaya çıkacak manzara Cordelia gibi bir kızı sarsardı muhakkak. Gissel öldüğüne göre bu konularda kıza bilgi verecek kimse de kalmamıştı. Tanrı korusun bunu kendisi de yapacak değildi. Gerçi Cordy akıllı bir kızdı, bazı şeyleri hemen anlardı. Şimdiden kızın anlamaya çalışmak için soracağı soruları düşünerek gerildi.

Uzun bir sessizliğin ardından Cordelia oturduğu divandan zarıfça kalktı ve pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu. Aslında, genç hanımların zarıf olmaları gerekir ve bu neredeyse bir görevdir. Ama Cordelia için durum farklıydı. Çünkü onda kendisinin fark etmediği, fark etse de sıkıntıyla karşılayacağı doğuştan gelen bir zarafet vardı. İncecik bedeni attığı her adımla salınıyor, ahenkle hareket ediyordu. Üzerinde yine öğlenden kalma pantolon ve gömleği bile meleksi zarafetini ortadan kaldıramamıştı. Aksine giydiği dar pantolon sahip olduğu yumuşak kıvrımlarını daha da ortaya çıkararak bu meleksi havaya elle tutulur bir kadınsılık katıyordu.

Melekler için dikilmiş bir giysinin bir kadın üzerindeki etkisi her şeyden şaşırtıcıydı. Yaşlı adam az önceki gerginliğini üzerinden atmış, hayran hayran Gissel'ine bakıyordu. Gissel'inin kopyası güzel torununa bakıyordu.

Ama kızın büyükbabasının düşüncelerinden haberi yoktu. Dalgın gözlerle, büyük malikânenin ışıklı pencerelerini bu pencerelerden gördüğü insan kalabalığını izlemeye başlayan Cordelia, üzerindeki dalgınlığı atıp merakla gözlemini açtı ve tanıdık birilerini aramaya başladı. Aslında aradığı bir kişi vardı ama bunu kendisine bile itiraf etmek istemezdi. Ama onu tekrar görebilir miyim diye düşündü kız. Tekrar derinden gelen o boğuk sesi duymak istedi, ama kendisine hitap ederken. Fakat imkânsızdı bu. Sağlamamayı bıraksa hiç tena olmayacaktı, tıpkı aptal âşıklar gibi hülyalanmaya başlamıştı. Her zaman, onun nazarında dalga konusu olan bu hislere kapılıp baygın bakışlarla buralarda gezmeye başlarsa yakalanmaları işten bile değildi. Sıkıntıyla içini çekip aklını dışarıdaki eğlenceden ve dükten uzaklaştırdı. Böylesi daha güvenliydi.

Biraz büyükbabasıyla konuşsa, ya da güzel bir kitap okusa fena olmayacaktı. Ama ellerindeki bütün kitapları birçok kereler okumuş ve neredeyse içeriklerini ezberlemişti. O devasa kütüphaneye girip tüm kitapları okumayı ne çok isterdi. Aslında hiç görmemişti kütüphaneyi ama Martha'nın anlattıklarına bakılırsa çok büyüktü. Eski Wayne Dükü çok kültürlü bir adam olarak bilindiğine göre çok değerli kitapları olduğuna emindi kız. Acaba yeni düğ de çok kitap okuyor muydu? Düşüncelerinin bu kadar hızla ışıklı malikâneye kayması kıızı sinirlendirdi. İç geçirdi ve çaresizlik içinde büyükbabasının yanına ilişti. Ama görünen o ki ikinci seçeneği de devre dışı kalacaktı. Çünkü Henry Cornwell çıkmak üzere hazırlanıyordu.

Kız resmen bağırdı. "Büyükbaba nereye gidiyorsun?"

Korkuyla sıçrayan yaşlı adam elini kalbine götürdü gayriihtiyarî. "Bu kız beni bir gün öldürecek," diye düşündü.

“Cordelia Winslet, senin beni öldürmek gibi bir niyetin mi var? Bilmiyorsan söyleyeyim ölürsem sana bırakabileceğim tek şey neredeyse beşer kez okuduğun kitaplar olacak. Ama dua et ki ölmeyleyim, çünkü kendini kapı dışında bulursun. Zira senin çiçeklere pek iyi davrandığın söylenemez,” diye söylendi. Torunu bunun gibi söylevlere alışkın olduğundan sarsılmadı. Bu yüzden sadede geldi adam.

“İçerideki hizmetli sayısı sana çok gibi görünebilir ama bu büyüklükteki bir malikâne için aslında çok da fazla değil kızım,” dedi yaşlı adam. “Yani içerde yardıma ihtiyaçları var. Ama söz hemen geleceğim.”

Torunundan itiraz anlamında küçük bir inilti, arkasından da bir homurtu dışında bir yanıt alamayınca kızın simsiyah kafasının tepesine bir öpücük kondurup gidiyordu ki ekledi.

“Hemen gelirim ve gelirken sana yiyecek bir şeyler de getiririm güzel kızım.” Bugün Cordy çok az yemişti.

“Peki, büyükbaba, sen işine bak ama aklım sende kalacak. Senin bu saatte o züppelere hizmet etmeni istemiyorum,” dedi öfkeyle. Büyükbabası gibi yaşlı bir adamın gelenlere hizmet edeceğini düşünmek çok sinir bozucuydu. Bu işi birisi yapacaksa bu kendi olmalıydı, romantizmaları yüzünden adım atmakta zorlanan bir ihtiyaç değil.

“Kendimi neden saklamak zorundayım ki? Ben de burada kat hizmetçiliği yapabilir, mutfak dışında her işe yardımcı olabilirim biliyorsun. Hem sen söyledin yeterli çalışan olmadığını. Böylelikle elimize daha çok para geçer, entrikalardan da kurtuluruz,” dedi kız hevesle.

Sanki kız, fahişelik yapmak istediğini söylemişti. Öyle bir durumda bundan daha farklı bir tepki alamazdı büyükbabasından.

“Bu saçma düşünceyi çıkart kafandan!” diye kükredi yaşlı adam. “Sen bir hizmetçi olmak için fazla zekisin. Ama bunu anlayacak kadar zeki olmadığını görmek beni üzüyor,” diye ekledi daha yumuşak bir sesle. Devam ettiğinde ses daha da yumuşamıştı. “Bak kızım, burada çalışanlardan bir tek

Martha’yı tanıyorsun. Haksızlık edemem, çok iyi bir kız ama biraz yarım akıllı ve alık”

Martha’yı aklına getiren Cordelia büyükbabasının sözlerinin doğruluğu karşısında kıkırdadı. Aslında neşesi yerinde değildi ama büyükbabasının bu tespiti kızı neşelendirmişti. Zavallı Martha’ya gülmemesi gerektiğini hatırlasa da böyle durumlarda, olay kendini sıkınaya geldiğinde kız asla başarılı olamıyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Bomba gibi kahkahası odada yankılanırken büyükbabasından da fırça yerine kedisininkine eşlik eden gür bir kahkaha duymak kızın en son beklediği ama en çok istediği şeydi.

Nihayet kendilerine geldiklerinde büyükbabası yaramaz torununu öpüp iyi geceler diledi ve apar topar malikâneye gidip kızı loş kulübede yalnız bıraktı.

Cordelia, yapabileceği hiçbir şey bulamayınca yatağına uzandı. Eline en çok sevdiği, sayısız kereler okuduğu romanlardan birisini alıp okumaya başladı ama hemen bıraktı. Daha okumadan, gelecek bir sonraki cümlelerin ne olacağını bilmek pek de eğlenceli değildi. Doğruldu, etrafına bakındı, hatta kapıya bile baktı. O kadar sıkılmıştı ki her an bir çılgınlık yapabiliirdi. İnsanüstü bir çabayla düşüncelerini bu ayartmadan uzaklaştırdı. Tekrar, sırtüstü yatağına uzandı ve güzel sesiyle en sevdiği şarkıyı mırıldanmaya başladı. Karnı da ona eşlik ediyordu. Çok acıkmıştı. Hayattan zevk alamamasının nedenini şimdi anlıyordu: Açlık... Bir de daha baskın olan yorgunluk. Daha baskındı çünkü en son duyduğu ses karın gurultusunu bastıran kendi horultusuydu.

Gözlerini açtığı anda etraf hâlâ karanlıktı. Mumlardan sadece bir tanesi yanıyordu ve zavallı büyükbabası da yatağında yorgunluktan sızmış gibi uyuyordu.

Cordy, ince bacaklarını yatağından sarkıttı ve gerinerek kalktı. Uyku açlığını bastırmamıştı. Hâlâ açtı, hatta daha fazla. Kız uyurken savaşı açlık kazanmıştı anlaşılan. Etrafına, büyükbabasının kendisi için yiyecek bir şeyler getirdiğini

ümit ederek bakındı ama hiçbir şey göremedi. Bu halde tekrar uyumasının imkânı yoktu. Sabaha kadar da bekleyemezdi.

Aklına hemen parlak bir fikir geldi. Hemen pencereden dışarıya bakıp malikânenin ışık durumunu kontrol etti. Sadece bir pencerede ışık vardı. O da ikinci kattaydı. Yani mutfaktan yeterince uzaktaydı. Gördüklerinden memnun bir şekilde gülümsedi, büyükbabasını uyandırmamaya özen göstererek kulübünün gıcırdayan kapısını araladı ve daracık aralıktan dışarıya süzüldü.

Eğer şansı yaver giderse mutfığa nasıl girileceğini biliyordu. Mutfığın yemek kokuları çıksın diye her zaman açık olan bir penceresi vardı ve Cordy korkunç bir lanetle mühürlenmediyse o pencere yine açık olurdu. Pencere, mutfığın diğer pencerelerine göre biraz yüksekti. Bu nedenle sabah akşam açık olması sorun değildi. Zaten bu malikâne geceleri çok sıkı korunurken içeri birisinin gelmesi çok düşük bir ihtimaldi. Sessiz adımlarla, dikkatlice çimlerde ilerledi. İki haftadır sürekli kaçak gibi yaşamaya alışık olduğundan tetikte olmak onun için sorun değildi. Taze çimler, kızın ayak seslerini boğduğu için neredeyse hiç ses çıkarmadan malikâneye doğru yürüdü.

Duvar diplerine sürüne sürüne mutfığa kadar ilerledi ve gözleriyle pencereyi kontrol etti. Evet, açıktı. Pis pis sıtıttı. Etrafı bir kez daha kontrol edip, neredeyse bir buçuk metre yüksekliğindeki pencereye çıkmak için parmakları üzerinde yükseldi ve tüm gücünü ince ama güçlü kollarına vererek kendini yukarı çekti. Ayaklarını da duvardaki belli belirsiz çıkıntılara koyup destek almaya çalışıyordu. Ağaca çıkmak gibiydi. Nihayet pencere kenarına çıktı. 'İnanamıyorum, aklıktan hırsızlık yapıyorum,' diye düşündü öfkeyle. Sanki bu durum yetmezmiş gibi kafasını da pencere pervazına vurunca acı acı inledi kızcağız. "Ahlh, Lanet olsun!"

Şimdi içeri girecekti. İçeriye atlayamazdı. Çünkü yerde ne olduğunu bilmiyordu. Pencere tavanın üzerine düşerse çıkacak gürültüyü Prens Henry bile duyardı. Yüzünü dışarıya vererek dizlerinin üzerine çömelidi ve kışını havaya dikip kolla-

ından güç alarak pervaza tutundu, bacaklarını içeri sarkıttı. Dışarıyı bir kere daha yoklamayı da ihmal etmemişti. Pencerenin çok yüksek olmadığını biliyordu. Ama o da ne! Ayakları yere değmiyordu. Neredeyse çığlık atacaktı. Mutfığın yerin dibine gömülü olduğunu nasıl da tahmin edememişti. Daha önce buraya girmişti ama bunu hiç hatırlamıyordu. Elleri pervazda, bacakları duvarda basacak yer bulmak için çırpınırken çok zavallı ve komik görünüyordu. O haldeyken bile zenginlere öfkeyle söyleniyordu.

"Hepinizin ait olduğu yer yerin dibi, pis züppeler," diye homurdandı. Aslında mutfığın serin olması için biraz daha toprak içinde kalması oldukça mantıklıydı ama böyle, boşlukta asılıyken kafası normal aktivitelerini yerine getiremiyordu. Zar zor kafasını içeri uzattı ve yerin çok da uzakta olmadığını görünce kendini yavaşça bıraktı. Nihayet ayakları sağlam bir yere değdiğinde sinirden köpürmesine rağmen, mutfığın hafif ışığının izin verdiği kadarıyla gördükleri tüm sinirini ve acısını aldı. Neredeyse sevinç çığlığı atacaktı. Kocaman mutfak masası, üzeri neredeyse görülmeyecek şekilde akşamdan kalan kimisi biraz yenilmiş, kimisi dokunulmamış muhteşem yemek ve tatlılarla dolu genç kızın saldırısını bekliyordu. Sevinçle, "Tanrım cennette miyim?" diye mırıldandı ve yemeklere yumuldu.

Neredeyse çatlayana kadar yedi. Her şeyin tadına baktı. Çatal, kaşık kullanmadan yemek yemenin, güzelim tatlıların kremlerini parmaklarını ve avucunu kullanarak mideye indirmenin tadı mükemmeldi. Ama fazla kaçırmıştı. Daha fazla yerse kesin ölürdü ve artık gitmesi gerekiyordu. Pencerenin hemen yanında bulunan bir tabureyi basamak olarak kullanmak üzere duvara bitişik olarak yerleştirdi. Pencereyi gözüne kestirdi ve o kadar yemeğin üzerine bile gevik bir hareketle pencereye hareketlenmişti ki, boğuk bir sesin "O kadar çok yedikten sonra, girdiğin o pencereye sığabileceğine inanabiliyor musun?" demesiyle gökteki yıldızlar gibi kolu bacağı açık bir şekilde kışının üzerine yığılması bir oldu.

Çıkan o cırtlak çığlık kendisine mi aitti?

Beşinci Bölüm

Edward Alexander Wayne, Wayne malikânesinin bugüne kadar gördüğü en görkemli balolarından birine ev sahipliği yapıyor olmaktan için için bir suçluluk duymaya başlıyordu. O an bu partinin son parti olduğuna karar verdi. Her şey kumsuz ve mükemmel bir titizlikle devam ediyor, konuklar çok eğleniyorlardı. Gelenlerin hepsi, Londra'da partilerde görmeye alışkın olduğu beyler ve hanımlardı. Aslında, sevdiği birkaç dostu dışında burada olmalarını arzu ettiği kimse de yoktu.

Omzuna dokunan bir elin varlığıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Gelen en yakın dostu Mark Deckett'ti. Şu anda en çok görmek isteyeceği kişilerden birisi. Uzun zaman kendi halinde, hakkında çıkan dedikoduları umursamadan inzivaya çekilmiş gibi yaşıyordu Mark. Geçen sene, güzel Amerikalı Madeline Deckett ile evlenince zaten üzerinde olan ilgi iki katına çıkmıştı. Çünkü Mark hakkında çıkartılan aptalca dedikodulardan biri de eski karısına hiç iyi davranmadığı yönündeydi. Ama kimse beklediğini bulamadı. Çift şu anda parmakla gösterilen bir beraberlik yaşıyor ve mutlu oldukları her hallerinden belli oluyordu. Edward da arkadaşını mutlu görmekten son derece memnundu.

"Nasılsın Wayne? Dünyayı yukarıdan izlemek nasıl gidiyor," dedi Mark sıcak ve gülümseyen bir sesle.

Birbirlerine benzerlikleri aşıkardı. Gerek fiziksel benzerlikleri, gerekse yaydıkları çekim erkek ırkının olabilecek en güzel iki örneğini daha da yakınlaştırıyordu.

"O kadar belli oluyor mu?" dedi Edward aynı sıcaklıkta.

"Kesinlikle. Aşağıdaki zavallı insanları küçümseydiğini bu kadar belli etme. Hem hatırlatmak isterim karım da aşağıda." Bakışlarıyla kızıl saçlı güzel karısını gösterdi. "Eğer fark ederse seni düelloya davet etmek zorunda kalabilirim. Gerçi bu işi kendisi de üstlenmek isteyebilir," dedi. Artık iyiden iyiye gülmeğe başlamışlardı. Madeline Deckett'in atıcılıktaki ustalığı dillere destandı. Edward, Mark'ın karısını çok sevdiği ve şu anki durumlarına gelene kadar çektiklerini çok iyi biliyordu. Mutlu olduğunu görmek gerçekten çok güzeldi.

"Bence sen de evlenmelisin Edward. İnsan çok değişiyor. Eskiden ne kadar çekilmez, huysuz bir adam olduğumu anladın şimdi. Madeline'in bunda etkisi çok tabii ki..." dedi adam parurla.

"Değişmek istediğimden emin değilim sevgili dostum. Hem ben senin kadar şanslı değilim. Hiçbir zaman karşına eşin gibi birisi çıkmadı biliyorsun. Şimdilik kadınlarla ilgili hayat felsefem şu," dedi Edward ve ekledi. "Evlenmek yok eğlenmeye devam." İki adam kıkıltılarla gülerken yumuşak bir ses araya girdi.

"Her yerde sizi arıyordum Dük cenapları. Yoksa benden mi saklanıyordunuz?" dedi sahte bir sitemle. Elizabeth Dumont yine muhteşimdi. Mark bile bunu inkâr edemezdi. Yoksa cehennemde yanabilirdi. Üzerindeki uçuk pembe ipek elbisenin belden yukarısı kadını eldiven gibi sarıp belinin inceliğini ortaya çıkartırken, cesur dekoltesi de pürüzsüz, dolgun göğüslerinin çekici kıvrımlarını gözler önüne seriyordu.

"Yanıyorsunuz Leydim. Aksine sizi arıyordum. Bulamayıncaya da yüksek bir yere çıkıp gözlerimle taramaya karar verdim," dedi Edward şakayla. O sırada Mark içinden 'Bir ıslık çalsam gelirdi,' diye geçirdi.

"Bu nasıl olur ekselansları? Siz o kadar uzunsunuz ki zaten herkese tepeden bakıyorsunuz. Tabii neredeyse." Bunu söylerken de göz ucuyla Mark'a bakmıştı. Mark da elindeki kadchi kadına karşı hafifçe kaldırarak selamladı onu.

"İlâm ağzını açıp bir şeyler söylüyordu ki karısının sesini duyunca herkesi unuttu. Madeline çok güzeldi. İçi arzusuyla kabardı birden. Ama karısının gözlerinde tehlikeli bir ışık bir ihtar vardı ki kocası hemen mesajı aldı. Genç kadın, Edward'ı sıcaklık, yanındaki kadını da saygılı bir soğuklukla selamladıktan sonra özür dileyerek kocasının yardımına ihtiyacı olduğu söyledi ve Mark'ı alarak uzaklaştı. Mark Deckett giderken Edward'a 'çaresizim' bakışı atıp gözden kaybolunca Dük Wayne gülmekten kendini alamadı. Kesinlikle evlenmek ona göre değildi.

"Artık şu balo bitse de odalarımıza çekilebilirsek. Çok yorulduk," dedi genç kadın. Aslında ne dediği açıktı. Madem oyun oynayacaklardı genç adam da katılmaya karar verdi.

"Birazdan herkes dağılmaya başlar. Yavaş yavaş gecenin sonuna geliyoruz. Nihayet güzel uykunuza kavuşabileceksiniz leydim," dedi. Açıkça alay ediyordu.

"Ama ben çok zor uyurum. Bu gece yorulmuş olabilirim ama yeterince değil. Uyumama yardımcı olmak istemez misiniz?" dedi cüretle genç kadın.

"Zevk duyarım. Zevk duymanız için de elimden geleni yaparım," alaycı sesi kabaran arzusunu bastırmak için maskeydi. Sadece birbirlerinin anlayabileceği şeyler söyleyen gözleri kesişti. İki de elle tutulur havanın farkındaydılar. Önce adam toparlandı -zaten hiçbir zaman tam anlamıyla kendisini kaybetmezdi. "Şimdi konuklarımla biraz ilgilenmeliyim. Sonra görüşürüz leydim," derken kadının yumuşak boynunu ipek gibi bir dokunuşla okşadı ve oradan ayrıldı. Arkasında, sevişmenin en tatlı yerinde terk edilmiş gibi bakan arzulu bir kadın bırakarak.

İlerleyen saatlerde, iki çıplak vücut koca bir yatağın ortasında birbirine arzu ile kenetlenmiş, şiddetli bir doyum yaşamışlardı.

Genç adam, yatağın kendi bölümüne geçip sırtüstü uzandığında yanındaki kadının ateşinin ikisini de nasıl yakıtığını

düşünüyordu. Gece beklediğinden de iyi geçmişti. Aynı şey kadın için de geçerliydi tabii ki. Soluklarının normale dönmeye için bekleyen kadın, Wayne Dükünün ne kadar mükemmel bir erkek olduğunu düşünüp kendisiyle gurur duydu.

Tüm erkeklerin başını döndüren çok güzel bir kadın olduğunu biliyordu. Kendinden çok yaşlı varlıklı Kesvick Kontu ile evlendiğinde kendisine unvan, saygınlık ve para sağlamıştı. İsteddiği de buydu. Hele yaşlı kocası bu dünyadan düşündüğünden de erken göçünce kadın istediği her şeye kavuşmuştu. Kendisine tapan o yaşlı adama âşık değildi, hatta onu sevmiyordu bile. Ama ölümüyle beraber yüreğinin derinliklerinde bir sızı hissettiğini de inkâr edemezdi. Ne de olsa kocasından karşılıksız bir aşk, para, mevki ve güzel mücevherler dışında bir şey görmemişti. Zavallı adam bu kadarlık merhameti hak ediyordu elbette. Zaten verebileceği başka hiçbir şeyi yoktu.

"Edward!" genç kadın yanındaki adama ilk kez ismiyle hitap ediyordu. "Sen mükemmel bir âşkınsın," dedi dürüstçe. Parmağını genç adamın kaslı göğsü üzerinde dolaştırıp orada daireler çizmeye başladı yaramazca. Adamın göğsündeki kolları arasında bir şeyler araştırır gibi okşuyordu. Ama eli adamın savaş yarasına değince bilinçsizce geri çekti. Genç adam ilk başta bozulduysa da sonrasında çok önemsemedi. Buna alışkındı.

"Sen de çok iyisin güzelim." Sesi uyumlu geliyordu adamın. Çok konuşmak istemediği belliydi. Ama kadın hâlâ adamın ilgisini istiyordu. Göğsünde dolaşan parmağını adamın karına doğru indirmeye başlayınca genç adam birden canlandı. Yeni bir cilve istemiyordu şimdi. Çevik bir hareketle yataktan kalktı ve hiçbir şey söylemeden giysilerinin bulunduğu yığına vaklaştı. Bir şey araştırır gibi bir hali vardı. Genç kadın biraz hayal kırıklığı biraz da merakla adamı izlemeye başladı. Edward kendisine döndüğünde elinde parlayan bir şey gördü. Bu bir bilezikti. Yakut taşlarla süslü zarif bilezik kadının gözünü aldı adeta. Şimdi adama bakan gözleri dünyanın en parlak mücevherlerinden bile çok parlıyordu.

"Takımın diğer parçalarını da şu halde üzerinde görmek isterdim Elizabeth. Bembeyaz, çıplak vücudunda çok güzel olacaklarına eminim," dedi adam yavaşça. Bileziği takan kadını izliyordu bir yandan.

Bileziğin bir takımın parçası olduğunu duyan zarif kadın, şimdiye kadar sergilediği hanımefendi havasından sıyrılıp adeta detone bir sesle "Bir takım mı dedin?" diye cırlayınca genç adam aşağılar gözle kendisine bakmaya başladı. Genç kadın dilini ısırды. Hata yapmış, tıpkı aç gözlü aşüfteler gibi davranmıştı az önce. Hemen kendini toparladı.

"Ah Wayne, bu çok güzel. Kendimi bir prenses gibi hissettim," dedi kibarca.

"Seni üzerinde sadece, takımın parçalarıyla çınlı çıplak görmek istiyorum bir dahaki sefere. Hımm... saçlarını da salmalı, yatağa serip uzanmalı. O zaman sana bunları yaparken tam bir kraliçe gibi hissedeceksin güzelim." Dudakları kadının boynundan başlayıp göğüslerinde biraz oyalandıktan sonra daha da aşağılara doğru kayınca kadın inledi. Elini adamın simsiyah saçlarına bastırды ve kendini aldığı zevke bıraktı. Şu anda aklında ne unvan, ne para ne de mücevherler vardı. Bu adam mü-kemmeldi ve bütün ömrünü onunla sevişerek geçirebilirdi.

Edward Wayne, yanında düzenli soluklarla uyuyan kadına bakarken yine eski bıkkınlığını hissetmeye başlamıştı. Boğulacak gibi olunca kalkıp giyindi ve odasına geçmek üzere oradan ayrıldı.

Hiç uykusu yoktu bu gece. Belki biraz çıkıp ahırlara gidebilir ya da bahçede bir şeyler içebilirdi. Ama uyuyamayacağı kesindi. Kafasında kendisini rahatsız eden bir sürü düşünce vardı. Elizabeth Dumont ile düşündüğü gibi çok ateşli bir sevişme yaşamalarına rağmen, bu bile onun yeterince tatmin etmiyordu. Yine eski sıkıntılarını hissetmek hiç iç açıcı olmamıştı adam için.

Çok susamıştı. Bakışlarıyla, az önce iyice aydınlattığı odada su sürahisi aradı, bulamayınca da söylendi. Önce birisini çağırıp istemeyi düşündü ama bu saatte hizmetlilerin hepsi-

ni uyuyor olması gerekirdi. Kendi suyunu kendisi de alabilirdi pekâlâ, mutfağın yerini de biliyordu, üşengeçlik yapmanın bir anlamı değildi.

Su, mutfakta köşedeki küçük masanın üzerindeydi. Sandaletlerden birisini çekip oturdu ve suyunu yudumlarken düşüncelere koyuldu yine. Derken pencere tarafından garip bir tıkırtı, arkasından da bir ses ve acı bir iniltiyle beraber bir küfür geldi. "Ah!... Lanet olsun!" dedi birisi. Edward tam atılmak üzereydi ki ancak bir çocuğa ait olabilecek bir çift bacağın sarkmasıyla oturduğu yere iyice gömüldü. Çocuk pencereye can havliyle tımanmış boyu yetmediği için orada asıl kalmıştı. Basacak bir yer bulmaya çalışan, çırpınan çaresiz ayaklarıyla çok komikti. Derken söylenmeye başladı. "Hepinizin ait olduğu yer yerin dibini, pis züppeleri!" dedi ve yavaşça yere bastı.

Edward, hırsıza pusu kurmaya karar verdi. Çocuk yavaşça zemine indiğinde muhtemelen mutfak kapısına yönelecekti ve genç adam da o daha kendisini fark etmeden üzerine atılacaktı.

Ama düşündüğü olmadı. Çocuk, "Tanrım cennette miyim?" diye viyakladı ve kelimenin tam anlamıyla masanın üzerindeki yemeklere saldırıya geçti. Bu nasıl bir hırsızdı?

Edward'ın üzerindeki şaşkınlığın yerini merak aldı ve günlerdir aç bırakılmış gibi yemeklere yumulan çocuğu merak, acıma ve biraz da eğlenerek izlemeye başladı. Hatta hafiften sırıtıyordu bile. Çünkü çocuk yemekleri yemek için aynı masadaki çatala kaşığa bakmamıştı bile. Her şeyin tadına küçük elleriyle bakıyordu. Hatırladığı kadarıyla en son bu kadar aç insanları Hindistan'da görmüştü. Ama İngiltere'de, hatta kendi topraklarında bunu görmeyi hiç beklemiyordu.

Nihayet çocuk büyük gürültüyle yediği yemekten kafasını kaldırıp zorlukla nefes alıp doğrulunca tıka basa dolmuş karnını sıvazlamaya başladı. O anda adamın sırtışı yüzünde dondu. Çünkü profilden gördüğü çocuk aslında bir çocuk değil genç bir kızdı. Buna yemin edebilirdi çünkü... çünkü memeleri vardı. Üzerine bir erkek pantolonu ve gülünç bir gömlek giymiş, saçını da sıkıca ensesinde toplamıştı. Kesinlikle bir kadındı bu.

Şokunu hemen atlattı ve çıkınak için geldiği pencereyi gözüne kestirip, önüne bir tabure koyduktan sonra çevik bir hareketle atılan kızı gafil avladı ve mırıldandı.

“O kadar çok yedikten sonra, girdiğin pencereye sığabileceğine inanabiliyor musun?”

Aldığı cevap komik bir çığlık ve kızın kış üstü düşerken çıkardığı ses oldu. Adam az kalsın kalıkahayı patlatacaktı. Ama yapmadı, önce bu yaramaz kıza haddini bildirmeliydi.

Kız daha toparlanamadan iki koca adımda yanına vardı ve adeta küçük bir kediyi tutuyormuş gibi onu ensesinden tuttu, kaldırdı. Biraz sert olduğunun farkındaydı ama bu gerekliydi. Her ne kadar zararsız da görünse o bir hırsızdı. Evdeki artık yemekleri yemek için evin penceresinden beceriksizce girip, müthiş gürültüler çıkartarak karını doyuran bir kadın-çocuk hırsızdı.

Şimdi hesap sorma zamanıydı. Yüzünü kendisine çevirdiğinde birden soluğu kesildi adamın. Kendisine korkuyla bakan iki kocaman kara göz, minicik bir yüz, üzerine krema bulaşmış küçük bir burun, şaşkınlıktan aralanmış, korkuyla titreyen dolgun dudaklar karşısında büyülenmişti adeta. Toparlandı ve kızgın görünmeye çalışarak sertçe sordu.

“Söyle küçük hırsız, kimsin ve evime nasıl girdin?” Kızdan cevap gelmeyince kükredi. “Hemen cevap ver!”

“Co-coor/. Cordelia efendim. B-Ben pencereden ... girdim efendim,” diye kekeleydi kız saf saf. Zavalılık adamın ellerinde korkudan titriyordu. ‘Cordelia... ne değişik bir isim’ diye düşündü Edward. En fazla on altı-on yedi yaşlarında ve çok savunmasız görünüyordu. Dük Wayne sesini biraz daha yumuşatarak neredeyse alay eder gibi konuştu.

“Pencereden girdiğini gördüm Co-cordelia, topraklarıma nasıl girdin diyorum sana.” Kızdan cevap gelmeyince tekrar bağırdı.

“Eğer hemen şimdi konuşmazsan seni zindana attırmak zorunda kalacağım ufaklık.” Kızın gözleri daha da büyüdü

ve sadece “Lütfen efendim,” diyebilirdi güzel dudaklarını büterek. Birden adam, vücutlarının birbirine yapışmış, elleri kızın ensesinde, son derece samimi bir yakınlıkta durduklarını fark etti ve bedeninde bir sızı hissetti. Yüzleri birbirine çok yakındı. Kızın ensesinde tuttuğu elleri, sıkı topuz yaptığı simsiyah saçlarında dolanmaya başladı bilingsizlikle. İpek gibi diye düşündü şaşkınlıkla.

Tehlikeli yakınlığı kız da hissetmiş olacak ki çırpınmaya başladı adamın ellerinde. Sanki Wayne de bu komutu bekliyormuş gibi kızı iyice kendisine yaklaştırdı ve sertçe dudaklarına yapıştı. ‘Tanrım, çok güzel,’ diye düşünürken kasıklarına men sert diz darbesiyle kendine gelerek genç kıza bıraktı ve iki hüklüm kaldı. Adı Cordelia olan kız korkunun da verdiği hızla tabureye atladı, pencere pervazına tutundu ve kedi atıklığıyla kendini ileri attı, dışarı düştü. Genç adam son anda uzanıp onu yakalamaya çalışsa da eline geçen tek şey, küçük, siyah, yırtık ve eski bir ayakkabı oldu. Kızın düşerken çıkardığı gümbürtüyü duyamamıştı bile. ‘Kül Kedisini’ni’ elinden kaçırmıştı.

Artık çok öfkeliydi. Hemen daha alçak bir pencereden dışarıya baktı ama kimseyi göremedi. Sinirle mırıldandı.

“Küçük kurnaz cadı...”

Altıncı Bölüm

Cordelia, arkasına bakmadan çılgın gibi koşmaya başladı. Başına gelenlere inanamıyordu. En çok da yaptığı bu aptallığa inanamıyordu. Adamın kollarından fırlayıp, pencereden kendini attığında kötü düşmüştü ve ayakkabısının tekini de adama kaptırmıştı. Ama bunlar içinde bulunduğu büyük sorunun yanında çok önemsizdi. Ayakkabısını değil de baldırını adamın elinde bıraksa bile hiç sorun etmeyecekti.

Kulübenin kapısına geldiğinde yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbinden başka duyulan tek ses aptal bir baykuşun ötüşüydü. Elini göğsüne bastırdı ve sakinleşmeye çalıştı. Planı, gıcırdayan kulübe kapısını pat diye açmak değildi. Öyle bir durumda yaşlı büyükbabasının yaşlı kalbi korkudan durabilirdi. Bunu düşününce bir istavroz çıkardı. "Tanrım bundan sonra sadece pazarları değil her gün kiliseye geleceğim söz," diye dua etti içinden.

Yavaşça içeri girmeden önce büyük eve doğru hakıp bir hareketlilik olup olmadığını görmek istedi. Acaba adam peşine düşmüş müydü ya da adamlarını göndermiş miydi? Hiçbir şey bilmiyordu ama yaptığı aptallığın bedelini sadece kendisi değil zavallı büyükbabası da ödeyecekti. İşte bunu adı gibi biliyordu.

"İnanamıyorum, her zaman bir hizmetçiye yakalanmaktan korkarken evin sahibine yakalandım Allah kahretsin!" diye düşündü. Yakalanmaktan daha da kötüsü Dükü tekmelemişti. Bu yüzden onu kesin asacaklardı. Derin bir nefes aldı ve

kapıyı aralayıp içeri süzüldü. İçeriye dinledi, duyduğu tek ses büyükbabasının korkunç horultusundan başka bir şey değildi. En azından burada bir sorun yoktu. Üstünü değiştirmeyi düşünüyordu ama bundan vazgeçti. Çünkü birileri onu yakalamaya çalışırsa üzerindeki kıyafetlerle kaçması daha kolay olurdu kesin.

"Midem bulanıyor," diye sızlandı. 'Keşke o kadar yemeseydim. Keşke açlıktan ölseymdim de bunlar olmasaydı,' dedi içinden ve sessiz hıçkırıklara gömüldü zavallı kız. Öyle ağlıyordu ki kendisi bile dehşet içinde kaldı. Annesi öldüğünden beri böyle ağlamamıştı. Aptallığına ağlıyordu, kırılan gururuna ağlıyordu, korkaklığına ağlıyordu, hissettiklerine ağlıyordu. Bir de midesi çok ağrıyordu.

Hıçkırıkları dinip biraz sakinleşince mantıklı düşünüp bir plan yapmaya başladı. Eli kolu bağlı oturamazdı kesinlikle, bir şeyler yapmalıydı. Belki buradan gidebilirdi. Böylelikle kimse büyükbabasına zarar vermezdi. En güzeli de yaşlı adam torunundan gelecek tüm felaketlerden korunurdu. Bununla ilgili daha detaylı düşünmek istiyordu ama planları kısa sürdü, çünkü ağzı yırtılacak gibi esnerken konsantre olamıyordu.

Sürekli etrafı dinlemek ve pencereden dışarıyı gözlemekten yorgun düşmüştü kızcağız. Ağlamanın da etkisiyle gözkapakları ağırlaşmıştı. Yatağına uzandı ve dua etmeye başladı. "Tanrım, ne kadar aptalım ben. Lütfen beni korktuğum şekilde cezalandırıp büyükbabamın da acı çekmesine izin verme. Ne istersen yaparım... Hatta ... hatta beni sarışın bir afete çevirsen gıkımı çıkartmam, yemin ederim çıkartmam. Hem sonra herkese aptal aptal sırtıp önüme gelene reverans yaparım," dedi çaresizlikle. "Lütfen Tanrım, lütfen," dedikten sonra uyuyakaldı.

Dedesinin sesiyle uyandığında gözkapaklarını birbirinden ayıramadı bir süre. Gözleri çok şişmişti anlaşılan. Birden dün geceyi hatırladı ve tekrar ağlamak istedi.

"Cordelia, güzel kızım ben gidiyorum," dedi yaşlı adam yumuşak bir sesle. Ama torununun yüzüne bakarken hafiften endişelendi adam.

“Cordy, iyi misin?” Kızın solgun yüzü, şişkin gözleri ve berbat yüz ifadesi geceyi çok kötü geçirdiğini kanıtlıyordu. “Hasta mısın yoksa? Söyleyeyim de Martha san-” Kız sözünü kesti.

“İyiym büyükbaba, hasta değilim kesinlikle sadece... ummın pekiyi uyuyamadım o kadar.” Konuşurken sesi titriyordu.

“Bak seninle kalabilirim. Hasta olduğumu söylerim. Kimse yaşlı bir adamın hastalığından şüphelenmez. Ne dersin?” dedi adam hevesle.

“İnan bana iyiym. Birazdan toparlanırım,” derken kızın gözleri buğulanmıştı.

Yalnız kalmak istediği belliydi. “Peki yavrum, ama aklım sende kalacak,” dedi adam üzgün bir sesle ve kızın alına hafif bir öpücük kondurdu. Bu hareketiyle ateşini ölçtüğünü biliyordu Cordelia. Tam çıkıyordu ki ekledi. “Unutmadan... sana dün gece yiyecek bir şeyler getirmiştum. Uyuduğun için üzerlerini kapatıp küçük dolaba koymuştum. Kahvaltını ihmal etme sakın.”

Bundan daha kötü ne olabilirdi? Dakikalar ki kendisini zor tutan Cordelia artık tutamazdı. Önce gözleri büyüdü, akıtmamak için uğraştığı gözyaşları sicim gibi yanaklarından akarken acı hıçkırıqlarla ağlamaya başladı. Büyükbabası o kadar şaşırdı ki donup kaldı resmen.

“Kızım neyin var senin? Bu yaşlı adamı öldürmeye mi niyetlisin?”

Kız konuşacak durumda değildi. Hâlâ ağlıyordu, kendisini engelleyemiyordu. Yaşlı adam onu kolları arasına aldı ve sınıksı sarıldı, hıçkırıqları dinene kadar bekledi, bekledi, bekledi. Nihayet sustuğunda da konuşmadı ve sadece onu rahatlatmaya çalıştı.

Torununu en son böyle gördüğünde on iki yaşındaydı ve annesinin ölümüne ağlıyordu. Sonra bir daha hiç öyle ağlamamıştı. Şimdi ne olmuştu ki böyle yüreği kopartılmışçasına ağlıyordu? Annesinin ölümüne eşdeğer ne olmuştu?

“Özür dilerim büyükbaba, ben konuşmak istemiyorum.

Şey... iyi olurum ben, sakın meraklanma benim için olur mu?” Tıpkı bir çocuk gibi konuşuyordu. “Sen git şimdi. Meraklanıp seni aramaya başlamasınlar sonra.” Espri yapmaya çalışıyordu zavalılık.

Henry Cornwell torununu yalnız bırakmak istemiyordu ama Cordy’yi iyi tanırdı. Konuşmak istemiyorsa konuşmazdı. “Emin misin?” diye sordu cevabı bilerek. Kız sadece kafasını salladı onaylamak için. Sanki konuşsa tekrar ağlayacak gibiydi.

“Seni seviyorum Cordelia Winslet,” dedi büyükbaba.

“Seni seviyorum Henry Cornwell,” derken gülümsedi kız.

Büyükbabası gidince kendisini tutamadığı için lanet etti Cordelia. Ama olan olmuştu. Bebek gibi ağlayacak değildi. Biraz olumlu düşünmeye çalıştı. Belki de kimse aramaya çıkmaz bu iş kapanırdı. Hem atılacağı belli olan yemeklerin ise yaraması Karun kadar zengin bir adam için neden sorun olsundu ki? Kız kendini bu şekilde avutmaya çalışırken biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Aslında kendisine daha çok yakalandığında yapıkları yüzünden kızıyordu. Resmen dilini yutmuş ama konuşmaması gereken yerlerde bülbül gibi şakırmıştı. “Allah kahretsin. Keşke adımı söylemeseydim,” dedi öfkeyle. Ama o kadar çok korkmuştu ki adam karşısında. Peki, hissettiği sadece korku muydu?

Mutfağın karanlığında bile fark ettiği alev rengi gözlerin büyüğü müydü yoksa aptallığının sebebi? Bu yüzden mi dili tutulmuştu? Gölün orada gördüğünde Dükten çok etkililmişti. Hatta dün gece onu görebilme ümidiyle gözünü pencereden ayırmamıştı. Daha önce hiç böyle şeyler hissetmemişti. Adam kendisini yakalayıp elleriyle tutsak ettiğinde gözleriyle de mi tutsak etmişti de hiç öğrenmemişti? Tıpkı örümcek ağına takılmış kelebek gibi çaresiz kalmıştı. Çırpacak kanatları yoktu ama çırpınan kalbi taş kesilmiş bedenine isyan etmişti sanki.

Şimdi bunları tekrar düşünürken hissettiği şeyin korku

olmadığını biliyordu. Onun elini kolunu bağlayan bir esaretti. Zincirsiz, parmaklıksız bir esaret. Adamın o sırada kendisini zindana atılabileceğini söylemesi ne kadar da ironikti.

O tehdidin sonrasında ne olmuştu ki dükkün gözlerindeki alev bütün yüzünü kaplamış ve onu şiddetle kendisine çekip öpmüştü? Bunları anlamıyordu. O öpüşü hatırlamak kızın dizlerinin titremesine neden oldu. Cordelia'nın donmuş kasları; adamın, ağzına yapışan sert dudaklarıyla crimiş, kızın aklı başına gelmişti. İşte o zaman çırpınmaya başlamıştı. Belki de daha önceydi, hatırlamıyordu. İlk kez öpülmüştü hayatında. O an hissettiği ilk şey şaşkınlık, sonrasında da koyu bir utançtı. Hiç de mest olmamış, hoşlanmamıştı bile. O an aklına sarışın kadın geldi. Sadece kurtulmak istemişti bu saldırıdan. Ama adamın gücü karşısında kendi güçsüz çırpınışları ne kadar da zavallı kalmıştı. Dizini bütün kuvvetiyle Dük Wayne'in kasıklarına indirdiğinde ne yaptığının fark edemeyecek kadar afallamış, heyecanlanmış ve korkmuştu.

"Tanrım, o pencereye atlayabilmem büyük bir şanstı," diye düşündü. Eğer Dük kendini bir saniye daha önce toparlasaydı elinde kalan sadece kızın ayakkabısı değil bacağı olacaktı. "Ne kadar romantik," dedi. "Şimdi Dük elinde ayakkabımla Sindrellasını arıyordur." Bu düşünce kızın bir an için keyfini yerine getirdi. Hatta ilerleyen saatlerde kendisini aramaya çıkan silahlı kimseleri görmeyince yakalanma korkusunu da bir yana bıraktı ve kahkaha atmaya başladı.

Dük Wayne'i, bir minderin üzerine koyduğu siyah, yıpranmış ayakkabıyı denemesi için hizmetçiler de dahil herkesi sıraya dizmiş ve Sindrellasını bulmaya çalışırken hayal etti. Adam kendisini bulduğunda evlenme teklifi etmeyeceği açıktı.

Cordelia sıkıntıdan patlamak üzereydi. Büyükbabası birkaç kez yanına gelmiş, onu kontrol etmişti. Hatta isterse yüzme-yeye gidebileceğini bile söylemişti zavallı adam. Cordy de isterdi ama şu ara pek ortalarda dolaşmasa iyi olurdu. Dükle tekrar burun buruna gelmek istemiyordu.

Ama zaman ilerledikçe sıcaktan bunalan ve yapacak ilginç

hiçbir şey bulamayan kız kimselere görünmeden çıkmanın yollarını arıyordu. Kesinlikle biraz hava almalıydı. Dikkatlice kulübenin kapısını araladı ve dışarıya süzüldü. Atları görmek istiyordu. Ahırlar çok uzak olmadığından yakalanmadan oraya gitmek pek zor olmayacaktı. Hele Cordy için hiç de zor olmazdı.

Büyükbabasının Wayne'de en iyi geçindiği kişi seyis Bently'di. İki adam gerçekten de birbirlerine benziyorlardı. Cordy, buraya geldiklerinden beri hemen her gece Bently hakkında bir sürü hikâye dinliyordu büyükbabasından. Bently çok görmüş geçirmiş bir adammış.

Ahıra geldiğinde etrafı kolaçan edip tehlike olmadığı konusunda ikna olan Cordy, yine hata yaptığını biliyordu ama kendini engelleyemeyip koca ahır kapısını araladı -kapı boyutlarına yakışır büyüklükte bir ses çıkartarak açıldı- kafasını içeri sokup kimsenin olup olmadığını kontrol ettikten sonra olmadığına kanaat getirince dikkatlice içeri girdi. O anda gerçek dünyayla bağlantısını yitirdi. Gördüğü hayvanlar o kadar güzellerdi ki kızın gözleri doldu. Gösterişli iri aygırlar, zarif kısraklar hepsi kız içeri girince dikkat kesildiler. Sanki onlar da Cordelia'nın bir kaçak olduğunu biliyorlardı. Kız birden ürperdi ama hemen toparlandı.

Birden bir kısrak dikkatini çekti. Kızıl kahverengi parlak tüyleri, yine aynı renk yelesi olan güzelim kısrak Cordy'i adeta büyüledi. Neredeyse koşarak yanına gitti hayvanın. Aceleci tavırları hayvanı biraz ürkütse de hemen sakinleşti. Yavaşça elini kısrakın burnuna doğru uzattı, ona dokunmak istiyordu, ama hayvanı bir kez daha ürkütürük riskle girmek istemiyordu. Parmakları, o kadife gibi burna dokununca hayvan hiç itiraz etmediği gibi sanki halinden memnunmuş gibi gözlerini bile kapatmıştı.

"Merhaba." Dokunuşu kadar yumuşak bir sesle konuşmaya başladı kız. "Buradaki erkekler sana ne kadar güzel olduğunu söylediler mi hiç? Eğer söylemediyseler hepsi çok kabaymış." Buradan çıkarak istemiyordu. Hayvan o kadar

güzeldi ki yanından ayrılamıyordu kız. Ama gitmeliydi.

“Sen benim hayatımda gördüğüm en güzel kızsın, bunu biliyor muydun?”

Kısrak sanki cevap vermek, teşekkür etmek istermiş gibi kafasını sallayınca Cordelia küçük bir kahkaha attı. “Şimdi gitmem gerekiyor ama seni görmek için tekrar geleceğim,” dedi ve ekledi. “Beni gördüğünü kimseye söyleme, olur mu?” Hayvanın bununa bir öpücük kondurup ve kapıya yönelmişti ki donup kaldı.

Kendisini sıcak bir gülümsemeyle izleyen yaşlı adam kızı gafil avladı. “Hey, sen Cordelia olmalısın,” dedi adam. Aman Tanrım herkes adını biliyordu. Yoksa düğ hakkında arama etmi mi çıkartmıştı. Bu dehşet dolu düşünceler kafasında yankılanırken yaşlı adam kızı rahatlatan başka bir şey söyledi.

“Henry senden çok söz etti.” Kızın cevap verememesi üzerine ekledi. “Hadi ama! Öyle dilini yutmuş gibi durma.” Adam kızı rahatlatmaya çalışıyordu. “Ben Bently,” dedi yaşlı adam. Hâlâ gülümsüyordu ve Cordelia yavaş yavaş gevşediğini fark etti. Son zamanlarda gerçekten anlama kabiliyetini yitiriyordu. Hele insanların yüzüne böyle bön bön bakmayı alışkanlık haline getirmesi çok kötüydü. Hiçbir zaman güzel bir kız olamamıştı ama övünebileceği bir zekâsı olduğunu bilmek kendisiyle gurur duymasına yetiyordu.

“Özür dilerim... Sadece şaşırdım... B-Ben beni tanıdığınızı bilmiyordum,” dedi korkarak. Sesi normale dönünce devam etti. “Burası o kadar güzel ki. Şu anda kendimi cennette gibi hissediyorum.” Geçen her saniye özgüveninin yerine geldiğini hissediyordu kız. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı, çok rahatlamıştı. “Söylesenize Bay Bently, beni tanımanızı anlıyorum ama beni gördüğünüze şaşırmadığınıza göre burada olduğumu biliyor muydunuz?” dedi kız telaşla.

“Elbette biliyorum. Büyükbabanı tanıdığım en bilgili, en hoş sohbet insanlardan birisi. Ve inan bana yavrum her gün senden gurur ile bahseder -ki ne demek istediğini anlayabiliyorum. Senin çok güzel, çok akıllı ve atlara âşık bir hanı-

mefendi olduğunu söylerken onu görmeliydin. Seninle ne kadar övündüğünü asla bilemezsin.” Kızın utanması üzerine ona yaklaştı ve koca elleriyle omuzu kavradı.

“Bana senden bahsederken, çok hoşsohbet, hatta biraz da geveze demişti ama sana bakınca yanlış kişiyle konuştuğumu düşünüyorum,” dedi şakayla. Cordy bunu duyunca gülümsedi. Rahatlamıştı. “Büyükbabamın benden bahsetmiş olması beni şaşırttı. Sesini kısarak devam etti konuşmaya. “Kimse burada olduğumu bilmiyor. Bu işe ihtiyacımız vardı ama büyükbabamın yalnız olması gerekiyormuş. Çok anlamsız. Ben de pekâlâ bir iş yapabilirdim burada... Mesela atlara bakmanıza yardım edebilirdim.” Küçük bir kahkaha atarak devam etti. “Gerçi bu işi yaparak üzerine bir de para alsam herhalde Dük Wayne’in enayi olduğunu düşünürdüm.” Adamı düşününce keyfi biraz gölgelendi ama sonra güneş bulutların arasından tekrar göründü.

Yaşlı adam da güldü. Sonra biraz daha ciddi bir sesle konuşmaya başladı. “Senin, büyükbabanla beraber kulübede kaldığını ben de bilmiyordum, hissetmemiştim bile. Ama Henry bugün bana her şeyi anlattı. Sanırım bugün canını sıkın bir şeyler varmış ve seni öyle görmeye dayanamıyor büyükbaban.” Beklenti dolu bir sessizlik girdi araya, adamın cevap beklediğini düşündü Cordelia. Cevap gelmeyince devam etti Bently “Belki atlarla biraz vakit geçirebilirsen keyfin de yerine gelir diye düşündük biz de. Tek sorun seni buraya çekmektir. O da kendiliğinden halloldu. Yanılmamış olduğumuz ortada. Az önce Fire ile çok iyi geçiniyordun.”

“Adı Fire mi?” dedi kız neredeyse bağırarak. Heyecanla, hızla konuşmaya devam etti. Az önceki çekingenliğinden eser kalmamıştı. “Hayatımda gördüğüm en güzel hayvan. Onu görünce vuruldum gerçekten, ağlamak istedim.” Bu sohbetten cesaret alarak, adının Fire olduğunu öğrendiği kızıl atın yanına yaklaştı. “İsmi de senin kadar güzel. Sana bundan daha çok yakışacak başka bir isim düşünemiyorum.” Yumuşacık, ninni gibi bir sesle konuşuyordu. Birden arkasını

döndü "Ara sıra gelip onu görebilir miyim?" dedi yaşlı adama heyecanla ve gözlerinde bir beklentiyle. Farkında değildi ama kız istediğini almak için bu yavru köpek bakışına sığınmıyordu her zaman. Belli ki sadece büyükbabasına işe yaramıyordu.

"Ben de sana bunu söyleyecektim. Makul zamanlarda bu-
raya gelip atları görebilirsin ve hatta şansımız yaver giderse
onlara binebilirsin bile..." dedi adam sanki bir sır verirmiş
gibi.

"Tanrım ne güzel bir gün... İnanamıyorum Bay Bently,
bunu yapabilir miyim gerçekten?" dedi ve adamın boynuna
atladı fişek gibi. Bir ahır dolusu atla birlikte olduğunu unut-
muştu kız heyecandan. Kızın ani hareketi atları biraz tedirgin
edince Cordelia tüm heyecanına rağmen sakinleşti ve özür
diler gibi Bently'ye baktı. Çok utanmıştı. Karşısındaki adamı
büyükbabası sanmıştı. Gerçekten de benziyorlardı. Yaşlı se-
yis biraz daha uzun ve ince yapıydı. Aslında dikkatli bakınca
benzerliklerinin sadece yaşları ve ortak yaşlarının bedenlerine
verdiği tahribatla sınırlı olduğu anlaşıyordu. Aynı beyaz saç-
lar, buruşuk yanaklar... o kadar. Aslında hiç benzemiyorlardı.

Adamın kıza yaklaşımı o kadar babacandı ki Cordy ister
istememez onu büyükbabasına benzetmişti. Oysa daha uzun
boylu, gençliğinde yakışıklı bir adam olduğunun su götür-
mez bir kanıtı olan klasik yüz hatlarıyla Bently kesinlikle
kaba saba hatlı, tıknaz büyükbabasına benzemiyordu.

"Elbette yapabilirsin. Burası benim krallığım ve senin
yanımda çalışmana izin veriyorum," dedi şakayla karışık bir
gururla.

"İnanılmazsın Bently, ama pişman olmayacaksın. Göre-
ceksin onlara çok iyi bakacağım," dedi kız sevinçle. Sonra
derin bir iç çekerek ekledi, "artık gitsem iyi olacak." Kendini
ilk toparlayanını kız olması şaşırtıcıydı.

"Haklısın Cordelia. Sonra görüşürüz küçük seyis," der-
ken güldü yaşlı adam. "İstersen bugün tekrar gel, seni diğer at-
larla da tanıştırırım." Cordelia çok mutlu olmuştu. Elbette tek-
rar gelirdi. Onaylar gibi gülümsedi, yaşlı adamın yanına bir

öpücük kondurdu ve çıktı. Çıkmadan Fire'a bir öpücük atmaya
da unutmamıştı.

Bently, işine koyulduğunda bile hâlâ gülüyordu. Henry'nin
anlattığı kadar vardı bu kız. Gözünden kaçmayanı başka bir şey
de kızın eşsiz güzelliği olmuştu. 'Biraz kendine baksa çok can
yakar,' diye düşündü yaşlı adam.

Sonra dikkatli adımlarla Fire'ın yanına yaklaştı ve vahşi kıs-
rak her zamanki gibi huysuzlandı. Cordelia'yı Fire'ı okşarken
gördüğünde ne kadar da şaşırmıştı. Bu vahşi at daha önce kim-
seyi yanına böyle yaklaştırmamıştı. Hele burnunu okşatmak ve
bundan haz almak... "Daha neler göreceğim bakalım!" dedi
yaşlı adam. Bu küçük cadıyı çok sevmişti. Anlaşılan Fire da çok
sevmişti.

Cordelia, o kadar mutluymuş ki kulübeye gelene kadar res-
men rüyada gibiydi. Yolda etrafına hiç dikkat etmemişti ki şimdi
yakalanmamasını bu mükemmel günün hatırına bağlıyordu.

Kapıyı aralayıp içeri girdiğinde büyükbabası onu karşıladı.
Birbirlerine hiçbir şey söylemediler. Yaşlı adam değişikliğin
tarkındaydı, Cordelia ışık saçıyordu resmen. Bu sabah bırak-
tığı kızla uzaktan yakından ilgisi yoktu. "Büyükbaba, teşekkür
ederim," dedi gözleri dolu dolu, duygu yüklü bir sesle ve yaşlı
adama sarıldı. Çocuk gibi, heyecanla anlatmaya başladı. "Bently
beni tanıdığında nasıl korktum anlatamam. Bir an yakalandığ-
ımı düşündüm. Ama bana senden bahsedince yaşadığım rahat-
lığı anlatamam. Çok kalamadım ama iznin olursa bugün tekrar
gideceğim. O zaman bana ahırdaki tüm atları gösterecekmiş,"
dedi soluk almadan.

İzin ister gibi büyükbabasına bakınca yaşlı adam "İbii gide-
bilirsin kızm, dikkatli olduktan sonra sorun değil. Hem Bently
bir şey olmasına izin vermez," dedi. Artık Cordelia'dan mutlu-
su yoktu.

"Söz veriyorum bu sefer bir-" dilini ısırıp kız. Az daha
ağızından kaçırıyordu. Ama Henry fark etmemişti bile, çok
mutluymuştu. "Söz veriyorum hiç sorun çıkmayacak," dedi

Cordelia hızlıca. Bugünkü tüm sıkıntısı tamamen uçup gitmiş eski gamsız kız tekrar dirilmişti. Bu en çok da Henry Cornwell'i mutlu etti. Güzel torunu için her şeyi yapardı.

Yedinci Bölüm

Düik Edward Alexander Wayne, bütün gününü toprakları gezerek geçirdi. Çok bereketli toprakları olan bu arazi, neredeyse çocukluğundan beri değişmemişti. O zamanlardaki toprakla şimdi farklıydı elbette, ama çocukken bile toprakların büyüklüğü onu şaşırtır, bazen eğitiminden geriye kalan değerli saatlerinde ekili arazide çalışanları izlemekten zevk alırdı. Büyükbabası toprağa her zaman çok kıymet vermiş, dolayısıyla hiçbir masraftan da kaçınmamıştı. Şeker pancarı ve yulaf ekili araziler, değişik sulama sistemiyle donatılmış ve asla çalışanların sayısında bir kısıtlama yapılmamıştı. Arthur Broderick Wayne çevre köylerden birçok kişiye de iş imkânı sağlayarak bu insanların yaşam standartlarını da yükseltmişti. Çalışanlara göre, insanların kendisine duyduğu saygıyı hak eden tam bir beyefendi idi.

Şimdi, ekinleri incelerken kendini buraya ait hissetmişti. Burada, rayına oturmuş bir sitem vardı. Büyükbabasının ölümü bile işlerin aksamasına sebep olmamış, sanki buradaymış gibi disiplinden ödün verilmenden çalışmalara devam edilmmişti. Elbette işler başıboş bırakılmış değildi. Edward Wayne, orada yaşamasa bile işlerin denetimini için görevlendirdiği kişiler gerekeni yapmış ve var olan sistemin devamlılığını sağlamışlardı. Her zaman kendisine ait olan için çalışan ve işlerinin bütün aşamalarına bizzat katılmayı kural edinen genç adamın Wayne toprakları için bu denli vurdumduymaz görünmesi tamamen duygusaldı.

Genç adam, gezerken zamanın nasıl geçtiğini, alçalan kızıl bir küreyi andıran güneşe bakınca fark etti. Gözünü uçsuz bucaksız çayırarda gezdirdi ve sevgili küheylanı Darkness'ın sağrısına hafifçe dokundu. Bu kadar tembellik yeterdi. Heybetli aygır da sanki bu komutu bekliyormuş gibi şahlandı ve ok gibi fırladı. Londra'da bunu yapmak imkânsızdı. Kendini uzun zamandır bu kadar özgür hissetmemişti adam. O kadar hızlıydı ki yanından geçtiği ağaçları bir karaltı olarak görüyordu sadece. Atıyla o kadar uyumlu ve bütünleşmiş duruyordu ki hayran olmamak mümkün değildi. Birbirlerini anlamaları için kendilerine ait bir dilleri vardı sanki. İçgüdü ve hislerden oluşan bir dil...

Edward Wayne, hayvanı sonuna kadar zorlarken, bu sporun uzun zamandır tembellik yapan bedenine çok iyi geldiğini hissetti. Çok iyi bir biniciydi ama bazı şeyleri daimi kalmak için biraz egzersiz yapmak fena olmazdı. Rüzgârla yarışarak gitmek, kendisi için olduğu kadar atına da iyi gelecekti muhakkak.

Bu şekilde ne kadar gittiklerini bilmiyordu, ama bir süre sonra, Darkness yavaşladı. Artık yüzüne çarpan şiddetli rüzgâr ve kafasında kendi ilgisini bekleyen uçsuz bucaksız topraklar yoktu. Edward Wayne'in aklı dün geceye kaydı, kafasını saatlerce kurcalayan olaya. Genç adam, sabaha karşı küçük hırsızdan yediği tekneyi unutamamıştı. Uykusuz kalmasının sebebi olan, Cordelia isimli küçük cadı olayı hâlâ tam anlamıyla çözülmemişti. Aslında etrafıca bir araştırma yapacak fırsatı olmamıştı. Güvenilir olduğunu düşündüğü -genç adam hiçbir zaman hizmetçilerinin isimlerini bilmezdi, umursamazdı daha doğrusu- bazı çalışanlardan öğrendiği kadarıyla malikânede Cordelia adında kimse yoktu. Herkese hizmetçi olması muhtemel bir kızı sorması da mümkün değildi.

Birkaç güvenlik taraması yaptırmış, dün geceki bekçilerle konuşmuş ve sonucunda dışarıdan kimse'nin içeri girmediklerine emin olmuştu. İki bekçi de sadece geceleri nöbet tutan,

sağlam ve çok dikkatli bir adamlardı. Zaten birisi taziye benziyordu. Dışarıdan izinsiz girecek birini anında enselerdi. Bu dışıyı gösteriyordu: Küçük hırsız malikâneden biriydi.

Göz ardı etmemesi gereken bir ihtimal daha vardı dükkün. Mesela, bekçilerin nöbette olmadığı gündüz vakti bahçeye girip gece olana kadar bekledikten sonra ilk fırsatta içeri girmesi de muhtemeldi. O kadar aç olmasına bakılırsa belki de birkaç gündür yemek yememişti. Ama içgüdüleri doğru cevabın bu olmadığını söylüyordu. Bu kız kesin içerideydi. Mutfığa pencereden girdiğine göre dışarıdaki kulübelere de bulunduklarıyordu. İki bekçi, iki bahçıvan bir de seyis için kulübe vardı bahçede. Kızın hangisinde olduğunu öğrenmek çocuk oyuncaydı. Adamlardan birisini bunun için görevlendirebilirdi... ama hayır, bizzat kendisi ilgilenecekti. Hatta her anından zevk alacaktı. Eğer bulamazsa da elindeki tek kanıtı kullanıp, gerekirse o küçük ayakkabıyı topraklarındaki tüm kızlara giydirecek, yine de bulacaktı. Bu düşünce onu güldürdü. Çok romantik olmaya başlamıştı.

Hangi akla hizmetle, o kızı öpmüştü anlamıyordu. Yüzü gözü krema içinde, boyu neredeyse adamın omuzlarında tam da yaramaz bir çocuğa benziyordu. Ama bunu düşünürken bile aklına gelen yumuşak dudaklar kendi sorusunun cevabını verdi adama. Onu öpmüştü, çünkü kendini tutamamıştı. Acayip bir çekiciliği olan, klasiklikten nasibini almamış, vahşi bir güzelliği vardı. Onun için güzel demek hata olurdu. Cazibesi mükemmel güzelliğinde değil, elle tutulan ateşindeydi. Üzerindeki rezil kıyafetler, ancak bir erkeğe yakışabilirdi. Ama kıza yakışmıştı. Acayip bir şekilde yakışmıştı.

Birden sıkılmış gibi bir hareket yaptı. Neler düşünüyordu böyle? Yapacağı belliydi. Kızı bulacak ve sonra da haddini bildirecekti, hepsi bu kadar. En çok da o tekmenin hesabını soracaktı. Kendi ayakları üzerinde durmaya başladığından beri savaşta aldığı yaralar dışında, kendisini acıdan iki büklüm edecek kimseyle karşılaşmamıştı. İşte bu sorulması gereken bir hesaptı.

Küçük kedi, ne kadar da hırçın davranmıştı. Pencereden içeri girmeye çalışırken o kadar komik ve çaresizdi ki küçücük boyuyla orada öylece asıldığı sahne gözünden gitmiyordu. Zengin züppelerle ilgili tespiti de oldukça ilginçti. 'Ait olduğunuz yer yerin dibi pis züppeler!' demişti yanlış hatırlamıyorsa. Hesap soracak şeyler arttıkça adamın keyfi de artıyordu.

Düşüncelerinin yoğunluğundan eve nasıl vardığını anlamamıştı bile. Darkness'ı seyise teslim ettiğinde yaşlı adamın tedirgin olduğunu fark ettiyse de üzerinde durmadı. Araştırmasına şimdi başlayabilirdi. Mevcut bekçi kulübelerini en son araştırırdı. Öncelikle bahçıvanla konuşacaktı. Öğrendiği kadarıyla iki hafta önce gelmişti adam. İşini çok iyi yaptığını duymuştu. Edward Wayne şimdi bahçede dolaşırken bunun doğru olduğunu görebiliyordu. İki hafta önce nasıldır bilmiyordu, ama şu anda renk renk çiçekler adeta coşmuş gibi her yeri sarımsı, bu renk karmaşasında bile kendi içinde bir düzen oluşturmuşlardı. Bahçıvanı gördüğünde onu tebrik etmeliydi kesinlikle. Aslında çok beklemesi gerekmeyecekti. Çünkü bahçıvan olduğunu düşündüğü yaşlı bir adam tüm dünya ile bağlantısı kesilmiş gibi, güllerden oluşmuş başka bir renk cümbüşüne neredeyse gömülmüştü. 'İşini sevmek diye buna denir,' diye düşündü dükk.

"Yeni bahçıvan sen olmalısın?" dedi ciddi bir sesle. İşine gömülmüş yaşlı adam sanki lütfeder gibi başını işinden kaldırdığında, içinden gelene küfreder gibi bir haldeydi. Ama bu hali dükkü görene kadar sürdü. O kadar afallamıştı ki Edward adama acıdı. Bu adamı sevmişti. Neden bilmiyordu, ama sevmişti.

"Dük cenapları! Özür dilerim efendim sizi görmeyi beklemiyordum," dedi yaşlı adam. Hiç de çekinmiş bir hali yoktu. "Sizin için ne yapabilirim? Bir emriniz mi vardı?"

"Teşekkür ederim..." duraksadı. Yaşlı adam dükkün ismini öğrenmek istediğini tahmin etti, hemen atıldı. "Henry Cornwall efendim."

"Teşekkürler Henry. Uzun zamandır buralarda olmadığımı için etrafı geziyordum. Çiçekler dikkatimi çekti, hepsi çok

pozeller. Tebrik etmek istedim." Yalan söylemiyordu, ama adamın güvenini kazanmaya çalışıyordu bir yandan da.

Genç adam, her zaman ona hâkim olan karizmatik ve kendinden emin tavırlarıyla, yaşlı adamı çok etkilemişti. Ama Henry'nin yüzünden bunu anlamak pek mümkün değildi. Zavalı adamın ne kadar sıkıntıda olduğunu hiç anlayamazdı Dal. Wayne. Verdiği imajı desteklemeye çalışan Henry Cornwall, patronundan aldığı övgüden de son derece memnun olmuş bir tavırla konuştu. "Yıllarımı bu işe verdim efendim. Çiçekler neredeyse benim her şeyim. Onlarla vakit geçirmekten çok zevk alıyorum," dedi ve ekledi. "Şimdiye kadar böyle güzel bir bahçe görmemiştim efendim. Bence buralara daha sık gelmelisiniz. Evinizle ne kadar övünseniz azdır." Dükkün yüzünde gördüğü gölge yaşlı adama verilen bir ikaz gibiydi. Çok konuştuğuna ve karışmaması gereken şeylere burununu soktuğuna kanaat getiren Henry aceleyle özür diledi. "Af buyurun, dük cenapları. Sanırım çok konuşuyorum." Yaşlı adam utanmış gibi kafasını eğdi.

Yaşlı-genç herkesin, kendisine saygı göstermesine alışkın olan dükk, bahçıvanın önünde böyle mahcup olmasından rahatsızlık duydu. Henüz çok fazla konuşmamışlardı ama bu adından hoşlanmıştı. Bir el hareketi yaparak özc gerek olmadığını belli etti genç adam.

"Söylesene Henry, kimsen yok mu? Yalnız mı kalıyorsun burada?" Adama tokat atsaydı bu kadar olurdu. Ama bu tepki o kadar kısa sürdü -ki ancak Edward gibi dikkatli birisi bunu fark edebilirdi.

Yaşlı adam, hemen yüz ifadesini toparlasa da sesine aynı özgüveni getirememişti. "E-evet efendim. Yalnız kalıyorum," dedi kısaca. Aha! bu titrek ses tonu genç adama geçen pece, kızın ismini söylerken ki ses tonunu hatırlattı. 'Sanırım doğru iz üzerindeyim,' dedi içinden keyifle.

"Kimsen yok mu? Çocuğun, torunun..." derken pişman oldu. Adam her an kalp krizi geçirecekmiş gibi elini göğsüne koyunca dükkün yüreği ağzına geldi.

“Bir kızım vardı efendim ama uzun zaman önce öldü.” Sesi tekrar titredi, ama bu seferki korkudan değildi, duygudandı. “Sizi sıkırmak istemem efendim. Gördüğünüz gibi yalnız, işini yapmaya çalışan bir ihtiyarım. Eğer memnun olmadığınız bir şey varsa...” Dük hemen sözünü kesti. Artık kesin emindi adamı. İhtiyar bir şeyler saklıyordu. Adama cevap verme gereği duymadı. Foyaları ortaya çıkarma vakti gelmişti.

“Söylesene Henry, başka bir yakının yok mu? Bir torun mesela?” dedi.

“Şey... şey efendim, bunları neden soruyorsunuz anlayamadım,” dedi yaşlı adam. Diğer yandan Henry şok içindeydi. Dük kesinlikle her şeyi biliyordu. Sözleri çok açık olmasa da gözlerinde görebiliyordu yaşlı adam. Şimdi sonları gelmişti.

Dük sinirliydi. “Soruyorum çünkü ortalarda geceleri yemek hırsızlığı yapan bir rakun geziniyor.” Adam anlamamış gibi bakınca devam etti. “Geçen gece uyku tutmadığı bir ara mutfakta çok ilginç bir olayla karşılaştım. Mutfak penceresinden içeriye giren bir çocuk çok acıkmış olacak ki, ne var ne yok tüm yiyecekleri süpürmeye başladı. Sonradan kız olduğunu öğrendiğim küçük hırsızın ismini bile öğrendim: Cordelia.” Dük sanki oraya bomba atmıştı.

Yaşlı adam, dükün her kelimesiyle renkten renge girerken duyduğu son isimle beraber neredeyse bomba gibi patladı. “Neeeee!!!” Bir dükün karşısında olduğunu unutan Henry şoktaydı. Cordelia, dün gece yemek için malikâneye girmiş ve üstüne üstlük yakalanmıştı. Hem de düke. Buna inanmıyordu. En kötü kâbuslarında bile bu yoktu. Yakalanma olayını kafasında hep başka şekillerde düşünmüştü. Mesela bahçede, gölde ama kesinlikle evin içinde değil.

Şimdi ne yapacaktı? İnkâr etmeyi düşünemezdi çünkü adamın her şeyi bildiği ortadaydı. Yanına bunun için geldiği de belli oluyordu. Sırası değildi, ama yaşlı adamı gururunun kırıldığını hissetti. Dükün işine yaptığı övgünün gerçek olmadığını öğrenmek onu üzmüştü. Açıklama yapması gerekliydi ya da yalvarabilirdi. Hayır, bunu yapmayacaktı. Bu

çok ihtiyaçları vardı ve başka şansları da olmadığı için bu yalana başvurmuştu. Bu bir nebze anlaşılabilirdi ama şu aptal kızın yaptığı işi bozuyordu. Ah Cordy, nasıl yaptın kızım bunu?” diye düşündü üzülmek.

“Efendim, ben ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ben...”

Dük yaşlı adamın sözünü kesti. “Her şeyi anlatmaya başlasan iyi olur yoksa kendini ve beraberindeki küçük hırsızla birlikte kapı önünde bulursun,” dedi sertçe. Rol yapmıyordu ve kesinlikle arkasından iş çevrilmesine tahammül edemezdi ve şu anda arkasından birçok dolap çevrildiğini görebiliyordu.

Her şeyi detaylarıyla öğrendikten sonra ne yapacağına karar verecekti. Aslında şimdiye kadar bu gibi işlerle kendisi ilgilenmemişti. İşe alma vekâletini bile sekreterine verip de şu anda bu konuyla böylesine ilgilenmesi pek tutarlı değildi. Ama söylemişti bir kere; o küçük cadiya haddini bildirecekti.

Yaşlı adam konuşup konuşmamakta hâlâ kararsız bocalarken, dükün yüzündeki ifadeden çekindi. Önce iç çekti ve titrek sesle konuşmaya başladı. “Efendim, iki hafta önce Wayne Malikânesinde işe başladığımda aruk iş bulmaktan umidimi kesmiştim.” Açıklama gereği duydu. “Bir ay kadar her yeri aradım ama hiçbir iş çıkmadı... Buraya geldiğimde sekreteriniz Mr. Stanford beni işe alabileceğini ama etrafta dolaşacak çocuk istemediğini söyledi. Yetişkin birisi için de iş açığı olmadığı için yalnız olmamı tercih ettiğini, aksi halde başkasıyla görüşeceklerini bildirdi,” dedi ve daha duygulu bir sesle devam etti. “Ama bu imkânsızdı. Cordelia’yı sokakta bırakamayacağım gibi yeni bir iş bakmaya yetecek ne paramız ne de zamanımız vardı.” Kendisini acındırmaya çalışmıyordu. Sadece var olan bir gerçeği dile getiriyordu. Edward Wayne aradaki farkı gördü. Araya girdi. “Böylece yalan söyleyerek torununla beraber burada kalmaya başladınız.” Suçlama açıktı.

Yaşlı adamın bu işin sonuçlarına katlanması gerekiyordu. Az önce kafasından geçen düke yalvarma fikri şimdi çok saçma geliyordu. Bunu asla yapmayacaktı. İşinden kovulmak

pahasına yine de yapmayacaktı. İki haftalık maaşıyla bir süre kendilerini idare edebilirlerdi pekâlâ. Çok mu iyimserdi ne?

“Hırsızlık kadar tahammül edemediğim şey yalandır, yaşlı adam.” Bahçıvan tam itiraz edecekti ki eliyle susturdu. “Söyleceklerin fikrini değiştirmeyecektir.” Asla itiraz istemediği yüzündeki sert ifadeden belliydi. “Bu yalanla daha ne kadar devam edebileceğinizi düşünüyordunuz anlamıyorum. Şimdi pılınızı pırtınızı toplayıp burada gitmenizi istiyorum sizden. Muhasebecime bildireceğim, tüm hesabınız kapatılacak ve kalacağınız mağduriyet için küçük bir tazminat da alacaksınız.” Topukları üzerinde döndü, tam gidiyordu ki ekledi: “Torununla konuşmak istiyorum,” dedi.

Yaşlı adam az önce duyduklarını sindirmeye çalışırken suskun kalmıştı ama şimdi susamazdı. “Dük cenapları, istediğinizi yapıp hemen şimdi hazırlanacağız, tazminat dediğiniz o şeyi de istemiyorum. Hakkım olanı alsam yeter. Torunum artık sizin için sorun olmayacak. İzin verin de sessiz sedasız çıkıp gidelim.” İlk kez sesi yalvarır gibi çıkmıştı yaşlı adamın.

“Sana, torununla konuşmak istediğimi söyledim ihtiyar. Aksi halde buradan, senin deyiminle ‘sessiz sedasız çıkıp’ gidemezsiniz. Şimdi bana nerede olduğunu söyle ve bizi yalnız bırak. Yeterince açık oldum mu? Kulübede mi?” dedi genç adam. Henry söyleyemezdi. Sebebi sadece torununu koruma çabası değildi. Çünkü Cordy şu anda ahırdı ve eğer yanında Bently de varsa onu da işinden etmiş olacaktı.

“Efendim, lütfen,” diyebildi yaşlı adam, ama dükün insafa geleceği yoktu. Adam uzun ve hızlı adımlarla kulübece yönelince ağzındaki baklayı çıkardı Henry Cornwell. “Torunum ahırda.”

Edward Wayne durakladı ve emin olmak ister gibi adama baktı. Doğru söylediğinden emin olana kadar baskıcı bakışlarını gözlemlerinden ayırmadı. “Sen burada kalıyorsun. Küçük konuşmamızı yalnız yapmayı düşünüyorum.” dedi nihayet ve yaşlı adamı orada bıraktı.

Ahırın kapısını aralayıp içeri baktığında ilk olarak kimseyi görmedi genç adam. Acaba bahçıvan beni kandırdı mı diye düşünürken köşede bir kıpırtı ve ancak çok dikkatli kulakların duyabileceği yumuşak bir mırıltı fark etti. Dün geceki erkek hayvanlarını giymiş küçük cadı, güzel kıvrak Fire’in bölme-
sının kapısına dayanmış, alnı hayvanın burnunda, sanki sadece ikisinin bildiği bir sırdan bahsediyormuş gibi bir şeyler söylüyor ve gülümsüyordu. O kadar kendinden geçmişti ki adamın orada olduğunu fark etmedi bile. Genç adam, bir kimse dayanarak izledikleri karşısında çok şaşırıyordu. VI. Wayne Dükü Arthur Broderick Wayne her zaman iyi atlara sahip olmuştur ama torunu bu konuda ondan çok daha iyiydi. Wayne Malikânesine gelmeden önce çok değerli atlarını buraya daha önce göndermişti. Yani ahırdaki atların hepsi zaten Edward Wayne’e aitti. Şimdi, bırakın birisiyle kafa kafaya vermeyi, yanlış yerden esen rüzgârla gelen insan kokusundan dahi huzursuzlaşan en sevdiği vahşi kıvrakı böylesine uysal ve dingin görmeyi hiç beklemiyordu. Adam, konuşmaları duyabilmek için dikkatlice birkaç adım daha attı ve kulak kabarttı. Şimdi duyabiliyordu.

“Fire, seni daha sık görmek isterdim. Merak ediyorum, acaba bir şansım olsa sana binmeme izin verir miydin?” dedi lüz iç çekerek. Hayvanın burnuna bir öpücük kondurduğunda ne kadar da samimi görünüyorlardı. “Bently, senin çok vahşi olduğunu söylüyor, kimseyi yanına yaklaştırmıyormuşsun,” dedi ve tek kaşını kaldırıp sadece komik görünmesine sebep olan çapkın bir ses tonuyla ekledi. “Bu kadar samimi olduktan sonra benden çekinmeyeceğine eminim bebek.”

“Burada çekinmesi gereken tek kişi sensin Sindrella.” Adam çok yüksek sesle konuşmamış olmasına rağmen kızın tepkisi korkutucuydu. Öyle bir çığlık attı ki Fire birden bölmesinde şahlandı. Arka ayakları üzerinde yükselen at o kadar ürknüştü ki genç adam olabilecekleri görebiliyordu. Yıldırım gibi atıldı ve Fire ön ayaklarını kıza indirmeden önce onu itti ve birlikte yere yuvarlandılar. Fire hâlâ debeleniyordu ve bu

durumda yanına yaklaşmak intihardı. Hatta hareket etmek bile. Bu yüzden yerde kızın üzerine kapaklandı ve kızın hareket etmesine engel olmak için sıkıca yere bastırdı.

Bir süre hiç hareket etmeden öylece durdular. Şükür ki kız adamın niyetini hemen anlamıştı, aksi halde genç adamın ikinci bir tekneyi yiyeceği kesindi. Zaten bu cadıdan tekrar tekme yemektense Fire'in öldürücü darbesini tercih ederdi. Ne de olsa kırık bir kemik, kırık bir gururdan daha kolay iyileşirdi.

Nihayet, Fire sakinleşmişti, artık kalkabilirlerdi ama bile-rek geciktirdi. Adam yavaşça kafasını kaldırdı ve altındaki kıza baktı. Korkmuş bir yüz bekliyordu ya da kendisine minnetle bakan âşık bir surat. Ama yanıldı, çünkü gördüğü yüzdeki tek şey koyu bir öfke ve aynı koyulukta bir kırmızılıktı. Edward Wayne önce şaşırdı, sonra öfkelendi. Bu kız kendisine hayatını kurtardığı için mi kızmıştı? İkisinden gelen yüzeysel ve sık soluklar neredeyse ahırdaki tek sestti. Fire da dahil ahırdaki hemen her at, birbirine öfkeyle bakan bu iki insana dikkat kesilmişlerdi. Özellikle Darkness sahibinin kokusunu almış merakla, tetikte bekliyordu.

İlk konuşan kız oldu. "Hangi akla hizmet beni korkuttuğunu sanıyorsun?" diye tısladı. Sanki kaçak olan, hırsızlık yaparken yakalanan ve bir dükkân, aynı zamanda büyükbabasının patronuyla konuştuğunu unutan o değildi. Göğsü öfkeyle inip kalkarken kaşlarını çatmış, üzerinde neredeyse ona tamamen abanmış yakışıklı, öfkeli ve sağlıklı bir erkek yokmuş gibi davranıyordu. Bu kıza hayran olmamak mümkün değildi. Edward Alexander Wayne'den korkmanın, hatta bakışlarıyla ona kafa tutuyordu. "Bu atların sahibi sen değil misin? Onları benden daha iyi tanıyor olmalısın. Mesela Fire ne kadar sinirlidir bilmiyor musun? Beni korkutarak bunlara sen sebep oldun," dedi öfkeli bir sesle. Şimdi debeleniyordu işte. Hatta bir tekme girişiminde bile bulundu.

Adam ilk kez söyleyecek bir şey bulamıyordu. Yüzsüz kız bir de onu fırçalıyordu. Tekrar yüzüne baktı. Aynı öfkeli ifa-

de hâlâ oradaydı. Bunun dışında, geçen gece kısıtlı ışıktaki gördüğü yüze daha yakından baktı. Saçları yine ensesinde toplanıyordu. Yere düştüğü için topuzu gevşemişti ve birkaç saman çöpü aralara karışmıştı. Onları almak istedi bilingsizce, acaba saçlarının yumuşaklığını hayal mi etmişti? Gece gibi siyah ve etrafı şaşırtıcı şekilde altın bir hareyle dolanmış gözlerini çevreleyen kirpikler ne kadar da uzundu. Sonra o dudaklar... Bunun vakti değildi şimdi. Hemen toparlandı ve beraberinde kıızı da çekerek hızla ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemeden kıızı kolundan tuttuğu gibi atların olmadığı saman yığılı bir bölmeye soktu ve ileriye savurdu. Çünkü şu anda sinirliydi ve atları ürkütmeden sinirini çıkartamayacaktı.

"Bana baksana sen. Şu anda içinde bulunduğun durumun farkında değil gibi konuşuyorsun küçük kaçak." Kızın gözleri irileşti. Bu gözler daha ne kadar büyüyebilirlerdi merak etti adam. "Az önce, büyükbabandan hikâyeni dinledim. Şimdi eşyalarını topluyor olmalı," dedi acımasızca. Dükün sözleri üzerine kızın iri gözleri doldu ve neredeyse ağlayacak gibi baktı adamın yüzüne. Bir an için bu bakışlar Edward Wayne'in içinde dokunduysa da kısa sürdü. Çünkü kız tekrar vahşileşmişti. Fişek gibi adamın üzerine atıldı, çıldırmış gibiydi. Adam daha fazla ödün vermedi ve kızın kolunun tuttuğu gibi arkasına kıvrarak onu kendi bedenine dayadı. Bunu yaparken o kadar sert davranmıştı ki kızın gevşek topuzu özgürlüğüne kavuşmuş ve doldun saçları önce omuzlarına sonra da beline dökülmüştü. Çok çekiciydi.

Gördüğü manzara karşısında bedeni hareketlenen dük alev gibi yanan gözleriyle kıızı soymaya başladı adeta. Bakışları Cordelia'nın dudaklarına kayınca, kız başına gelecekleri anlamış gibi feryat etti. "Eğer beni bir kez daha öpecek olursan yemin ediyorum zindanlarda sürünmek pahasına da olsa senin beynini dağıtırım, duydun mu?"

Wayne kalakaldı. Arzusu içine kaçmıştı sanki. Öyle şaşırmıştı ki bir an için boş boş Cordelia'ya baktı, sonra kıızı kollarına aldığı gibi hızlıca bıraktı ve gürültülü bir kahkaha

patlattı. Bu kızı gördüğünden beri bunu yapmak istediğini şimdi anlıyordu. Neredeyse nefes almadan uzunca bir süre güldü ve konuşacak duruma geldiğinde tehditle ilgisi olmayan bir sesle kızı tehdit etti. "Seninle sonra görüşeceğiz küçük cadı," dedi, sonra büyük kapıyı hiç zorlanmadan açıp çıktı.

Dışarıda, aydınlığa alışana kadar gözlerini birkaç kez kırpınca ileride kendisine açık bir öfkeyle bakan bahçıvanı gördü. Kendisine hiç sakınmadan doğruca bakan adama yaklaşırken Cordelia kime geçmiş belli oluyor diye düşünüyordu. "Iley Henry, torununun ikna kabiliyeti epey yüksek çıktı," derken gözlerindeki öfkenin yerini şaşkınlık alan adama iyi haberi verdi. "Şimdi işinin başına dönebilirsin. Çiçekler görmeyeli boyunlarını bükmüş gibiler... Bu arada, Bently'ye de söyle Cordelia için yanında bir iş ayarlasın," diye ekledi ve yüzündeki gülümsemeyle beraber malikâneye girdi.

Sekizinci Bölüm

Kriz zamanlarında hızla toparlanma ve manuklu düşünme yetisi çok gelişmiş Cordelia hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu. Az önce olanlara inanamıyordu. Mahvolmuşlardı ve bunun sorumlusu kendisiydi. Kendisi umurunda değildi aslında, ama büyükbabasına yaptığı yüzünden ömrü boyunca kendini affetmeyecekti. Kim bilir o zorba herif zavallı büyükbabasına ne işkenceler yapıp da tüm sırlarını almıştı? Yoksa hayatta anlatmazdı zavallı adamı. 'Alı ne kadar aptalım ben, buna nasıl izin verdim, şimdi ne yapacağız,' diye içten içe hayıflanırken kendisinden bir kez daha tiksindi. Şimdi haline acıması gereken son zamandı. Çok ciddi bir hata yapmıştı ve bunu çözmesi gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun bunu çözecekti. Ama önce üstüne çekidüzen vermesi gerekiyordu. Şu haliyle bir sokak çocuğundan farkı yoktu. Biraz soğukkanlılık ve biraz ciddiyet. İhtiyacı olan şimdilik sadece bunlardı. Biraz da mucize...

Saçını ensesinde sıkıca toplayıp, el yordamıyla aralara karışan samanları şöyle bir temizledi ve sanki bir işe yarayacakmış gibi küçük elleriyle kirli ve buruşuk kıyafetlerini düzelterek dışarıya çıktı. Artık saklanmasına gerek olmadığına göre elini kolunu sallayarak dolaşabilirdi. İyimser bir insan için bu felaketteki en iyi çıkarım buydu. Nedenini bilmediği bir özgüvenle malikânenin ön kapısına doğru zile basmak üzere yürüdü. Bu sefer bahçeye açılan mutfak kapısından ya da penceren değil direkt ön kapıdan girecekti.

Zili çalmadan evvel derin bir nefes aldı ve boğazını temizledi. Şu zili bir an önce çalsa iyi olacaktı, çünkü her geçen saniye kendine olan güvenini kaybediyordu zavalıcılık.

Kapının zili her zaman bu kadar gürültülü müydü yoksa çıkan ses kulaklarının uğultusu muydu tam kestiremiyordu ama kapı açılana kadar kafasını bununla meşgul etti Cordelia. Şimdi karşısında, burnu bir hayli iri ve kalkık, kafasını yukarda tuttuğu için burun kılları bile görünen, sahip olduğu fiziksel özellikleriyle ben İngiliz'im diye bağırın uzun suratlı bir -uşak olduğunu tahmin ediyordu- adam kapıyı açtı. Bir uşak için fazla şık olduğu dikkatinden kaçmamıştı kızın.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi adam kibarca. Ama biryandan da sesindeki kibarlıkla uzaktan yakından alakası olmayan bir aşağılamayla kızı baştan ayağa süzüyordu. Cordy, o kadar yukarıdan bakarken o koca burun görmesini engellemiyor mu diye düşündü. En az uşak kadar kibar bir sesle cevap verdi kız. "Dük cenapları ile görüşeceğim." Az önceki kibarlığını hiç bozmayan uşak "Yok canım," deyince kız kulaklarına inanamadı. Az kalsın gülecekti. 'Adama bak, alay ederken bile nazik.'

"Bana bak koca burun, eğer hemen şimdi kenara çekilmezsen gözüme soktuğun bütün burun kıllarını yolmaya başlayacağım ona göre. Hem böylelikle yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden de kurtulmuş olursun, beni anladın mı acaba?" diye hırladı Cordelia. Uşak öyle şaşırды ki bir an boş bulunup kızın geçmesine müsaade edecek gibi oldu. Sanki Cordelia tehdidini yerine getirebilecekmiş gibi çekinmişti. Adamın verdiği boşluğu kullanan Cordy tanı içeri giriyordu ki uşak ensesinden yakalayınca çığına döndü. Kesinlikle içeri girmeli ve o zorba dük bozuntusuyla görüşmeliydi. Neden bunu anlamıyordu?

Kız çırpıp kurtulmaya, uşak da onu kapı dışına koymaya uğraşırken içeriden müzik gibi bir ses geldi. "Hey, Hotkins! bir hanıma nasıl davranman gerektiğini sana hiç kimse öğretmedi mi?" Cordelia kurtarıcısına bakmak için ensesindeki

deli elle boğuşurken, uşağın eli yediği fırça yüzünden zaten piçymişti. Nihayet tam olarak serbest kalan Cordelia konuşamı kadına döndü ve nefesi kesildi. "Tanrım, ne güzel bir kadındı," diye düşündü. Kızıl sarı saçlı, mavi gözlü güzel kadın sıcağı bir gülümsemeyle Cordelia'nın bakışlarına karşılık verdi. "Bayanla ben ilgilenirim Hotkins. Sen işine bak lütfen," dedi kızıl afet. Hotkins itiraz etmek ister gibi ağzını açtı ama ufacık tefecik kıızıdan çekindiği belli oluyordu. "Peki efendim," dedi ve çekildi.

Cordelia ve kızıl saçlı kadın yalnız kalınca dikkatle birbirlerini süzmeye başladılar. İkisinin de bakışlarını kaçırarak gibi bir niyeti olmadığı açıktı. Cordy gittikçe gerildiğini hissediyordu, derken çok garip bir şey oldu ve kızıl afet kahkahalarla gülmeye başladı. Kendini kaybetmiş gibiydi ki Cordelia da gülmeye başladı. Şimdi iki kız az önce çok komik bir espriyi paylaşmışlar gibi kahkaha atıyorlardı. "Burun kıllarını yolaaksın ha, hem de yüzündeki ukala ifadeyi ortadan kaldırmak için..." Tekrar gülmeye başladı. Artık ikisinin kahkahaları iyice yayıyuka çıkmıştı. Ta ki tok bir ses araya girene kadar.

"Merhaba hanımlar, güldüğünüz her neyse anlatın ki biz de eğlenelim. Merhaba Madeline... merhaba Cordelia," dedi dük. Kızın adını söylerken hafifçe duraklamış, ses tonunu değiştirmişti. Cordelia korkuyla gerildi.

Adının Madeline olduğunu öğrendiği kız "Merhaba Edward," dedi. "Bayan Cordelia seni görmeye gelmiş. Sanırım söyleyeceği önemli bazı şeyler var. Hotkins'i burun kıllarını yolmakla tehdit ediyordu," derken tekrar gülecekmiş gibi bir hali vardı.

Edward Wayne bakışlarını Cordelia'ya çevirdiğinde gülümsemiyordu. "Benimle görüşmek için en iyi uşağımı burundaki kılları yolmakla tehdit ettiğinizde göre oldukça önemli bir mesele olmalı," dedi alay ederek. Cordelia sinirlendi ama kendi kendine yumuşak başlı olacağına dair söz vermişti. "Evet efendim. Ben sizinle görüşmek istiyorum çünkü size bir teklifim olacak," dedi kız. Genç adamın tek kaşı ilgiyle

kalktı. "Öyle mi?... Peki bana nasıl bir teklifiniz var hanımefendi," derken kızı baştan ayağa küstahlı bakışlarla süzüyordu. Konuşacaktı elbette ama bunu yapmak zaten zordu ve her ne kadar hoşlanmış olsa da Madeline adlı kızın burada olmasını istemiyordu. Zaten düğün karşısında yeterince küçülecekti, bir de başka bir şahide gerek yoktu.

Neyse ki Madeline onun tereddüdünü anlamıştı ve aceleyle izin istedi. Cordelia, kız çıkarken kendisine 'iyi şanslar' bakışı attığına yemin edebilirdi. Düğün Wayne, Cordy'yi ne düşündüğünü unutturacak kadar öfkeliyken alaylı bir sesle konuşmaya başladı. "Burada mı konuşmak istersiniz, yoksa yalnız kalabileceğimiz bir yere mi gidelim? Bana sunacağınız teklifi kabul edersem şayet hemen burada mı alacak tahsiline başlamalıyım? Bu nedenle soruyorum."

Cordelia bu sinir bozucu adam karşısında iyice köpürmeye başlamıştı. Ne teklif edeceğini sanıyordu acaba, oda hizmetçiliği falan mı? Elbette bir teklif yoktu ortada, bu adama verebilecek neyi olabiliirdi ki? Tamamen blöf yapmıştı ve işe yaramıştı işte. Kızın hâlâ konuşmaması üzerine adam sabırsızlıkla konuştu. "Hadi bekliyorum. Eğer konuşmaya niyetin yoksa yapacak önemli işlerin var. Nedir teklifin?" dedi. Zaten gergin olan Cordelia, titrek bir sesle, "Düğün cenapları, rica etsem başka bir yerde konuşabilir miyiz? Burası çok ayaküstü," deyince adam başıyla onayladı ve çalışma odası olduğunu düşündüğü büyük kapıya doğru yönlendirdi kızı.

İçeri girdiklerinde Cordy o kadar korkmuştu ki odanın mükemmelliğini fark edemedi bile. Odanın ortasında durdular. "Nedir teklifin?" dedi adam kısaca.

"Nasıl söyleyebilirim bilmiyorum efendim, b-ben benim bir teklifim yok aslında. Sadece sizinle konuşabilmek için yalan söyledim. Aslında inanacağımızı hiç düşünmemiştim ama siz yemi yuttunuz," dedi ve çokbilmişlikle ekledi. "Benim gibi bir kızın size ne teklif edebileceğinizi düşündünüz ki?" dedi. Şimdi alay eder gibiydi. Adam altta kalmadı. "Senin gibi bir kız bunu söylüyorsa; ya çok safır ya da saflığın ne kadar

büyük bir erdem olduğunu bilecek kadar kurnaz. Dua edenin de sen ilk gruba gir. Yoksa kurnazlığının bedelini hemen burada ödemekten zevk duyarım küçükhanım," deyince Cordelia nedenini bilemeden kızardı. Aslında adamın ne ima ettiğini çok anlayamamıştı ama içgüdüsel olarak utanması gerektiğini biliyordu. Sonra yine öfkeliydi. Bu adam kendisine ne at, salak mı demeye çalışıyordu? Ona haddini bildirmeyi ne çok isterdi. Öfkeyle konuştu. "Ben saf değilim ve kafam da çok iyi çalışır," dedi lafının nereye gittiğini düşünmeden. Küçük yumruklarını öfkeyle sallıyordu. Sakin olmayı bir türlü beceremeyecek miydi?

"Beni kıskırtmaya mı çalışıyorsun küçük cadı. Yoksa seni cezalandırmamı mı istiyorsun. Ne dersin... Tüm hırçınlığının sebebi bu mu?" dedi adam. Eğleniyormuş gibi bir hali vardı. Cordelia iyice çileden çıktığını hissediyordu ama bu bir işe yaramazdı. Siniriyle adamı korkutamayacağına göre istemese de yalvaracaktı. Bundan nefret ediyordu ama büyükbabasına borçluydu. "Lütfen efendim, beni kapı dışarı edin, hatta zindana atırsın umurumda değil, ama büyükbabama bir şans verin. O bu işi bulmak için çok uğraştı ve şimdi yeni bir iş için çok geç," dedi ağlamaklı bir sesle ve devam etti. Ellerini çaresizlik içinde açmış, merhametsiz adamdan aman diliyordu. "Biliyorum, ben olmadan burada çalışmak için direnecektir ama onu sonra hallederim, siz yeter ki kalacağını söyleyin. Lütfen efendim, her istediğinizi yaparım. Hatta köleniz olurum," derken gözleri yaşarmıştı. Ama bu yaşların tek sebebi büyükbabası değildi. Kız, kırılan gururu için de ağlıyordu ve o kadar yoğundu ki duyguları, adamın yüzüne yerleşen kısa süreli merhamet dolu ifadeyi görebilecek durumda değildi. Düğün Wayne, ciddi bir sesle araya girdiğinde Cordelia minnet duydu. Çünkü konuşacak durumda değildi. "Büyükbabana da söyledim Cordelia, bu kadar yalan ve dolan cezasız kalmamalı. Bu işte sadece kendini suçlamana da gerek yok aynı zamanda. Biliyoruz ki ilk yalan büyükbabandan çıktı." Kız itiraz edecekti ki izin vermedi adam.

"Kendini ortaya çıkarmadan, daha ne kadar saklanacağını düşünüyordun ki? Elbet bir gün birisine yakalanacaktın. Öyle değil mi?" ders verir gibi konuşuyordu.

"Şimdi, yapacak işlerim var. Seninle çok vakit kaybettim... Bu arada büyükbaban iyi bir bahçıvan, eminim güzel bir iş bulacaktır," deyince Cordelia az kalsın ölecekti. Boşuna mı yalvarmıştı yani? Boşuna mı gururunu yerlere sermişti? Ağzını açıp bir şeyle söylemek istedi ama yapamadı. Ne olacaktı şimdi? Ne yapacaklardı? Adam, kız orada bocalarken çoktan çalışma masasına oturmuş evraklara gömülmüştü bile. Cordy'nin hâlâ odanın ortasında ne yapacağını bilmez bir şekilde durduğunu fark edince başını kaldırmaya tenezzül etmeden eliyle bir 'artık çıkabilirsin' hareketi yaptı ve kızda kalan son gurur kırıntılarını da süpürdü gitti. Ömrü boyunca böylesine aşağılanmadığını hisseden Cordelia, bu hareketi görünce boğuk bir çığlık attı ve koşarak dışarı çıktı. Sokak kapısına kadar etrafına hiç bakmadan koşarken, ona üzüntüyle bakan Madeline'i fark etmemişti bile.

Gözyaşları yüzünden hiçbir şey göremeden koştu. Malikânenin dışına çıktığını fark edemeyecek kadar kendini kaybetmişti kızcağız. Duyguları onu en sevdiği yere, göl kenarına getirince bile şaşırmadı. Bir süre boş gözlerle göle bakıp çaresizlik içinde bir çıkış yolu aradı ama bulamadı. Kendine acıyarak ya da ağlayarak da eline hiçbir şey geçmeyeceğini biliyordu. Zaten iki gündür neredeyse ömrü boyunca hiç olmadığı kadar gözyaşı dökmüştü. Çok çaresizdi.

Yapacak hiçbir şey olmadığını bir kez daha anlayıp eve dönmeye karar verdiğinde aradan bir saat geçmişti. Büyükbabası onu merak ederdi. Tüm bu yaptıklarından sonra bir de yaşlı adama bu korkuyu yaşatmaya hakkı yoktu. Tabii, büyükbabasının onun için endişelenebileceğinden de emin değildi artık. Bu sefer ağır adımlarla, bir idam mahkûmu gibi kulübenin yolunu tuttuğunda, çökmüş omuzlarıyla o neşeli kıza hiç benzemiyordu. Şimdi içeri girecek, büyükbabasıyla yüzleşecekti ama buna hazır değildi. Yine de kaçınılmazı ertelemeyi ve içeri girdi.

Cordy'leri onu şaşırttı, çünkü her şey normal görünüyordu. Yani her şey yerli yerinde ve hiç hareket etmek istemiyormuş gibi odayla bütünleşik duruyorlardı. Büyükbabası bile Yaşlı adam, Cordelia'nın geldiğini fark edemeyecek kadar dikkatli bir şekilde kitap okuyor ve çayını yudumluyordu. Kız sevgiyle ona bakarken adam nihayet onu görüp kocaman gülümseyince Cordy şaşırdı. 'Acaba bilmiyor mu?' dedi içinden. Ama bu mümkün değildi, çünkü dükkân, büyükbabasıyla yüzleştiğini söylemişti. Yaşlı adam kalkıp ona sarılınca daha da şaşırdı Cordelia. "Cordelia kızım, nasıl mutluyum bilemezsin. Wayne Düküne söyledin bilmiyorum ama ahırda seninle konuştuktan sonra gülerken yanıma geldi ve kalabileceğinizi hatta senin Bently'e yardım edebileceğini söyleyince kulaklarıma inanmadım. Sen bunları biliyorsundur zaten," diye devam etti ama kızın cevabını beklemeden konuşmaya devam etti. "Sana olan kızgınlığımı unuttuğumu ve bunun için senden bir açıklama almayacağımı sana sakın," dedi.

Cordelia hâlâ şoktaydı. Nihayet, konuşma kabiliyetine yeniden kavuştuğunda sorabildi. "Nasıl yani? Şimdi kovulmadık mı? Ama ben sanmıştım ki..." dedi ama devamını getiremedi. Anlayamıyordu. Bugün adam iki kere kıza aşağılamamış mıydı? Kız duyduklarını yanlış mı anlamıştı? Hayır, yanlış anlamamıştı, kovulmuşlardı işte. Birden kafasında bir şimşek çaktı. "Büyükbaba sen ne dedin az önce? Ahırdan çıkıktan sonra mı dedin?" diye sordu. Henry Cornwell'in vereceği yanıt çok önemliydi. Eğer dükkân, büyükbabasıyla ahırdaki komedinin hemen arkasından konuştuysa birileri Cordelia ile fena dalga geçmişti. "Evet kızım, dükkân ahırdan çıkıp yanıma geldi ve bana, senin onu ikna ettiğini, işime devam edebileceğini söyledi. Bir de tam giderken senin ahırda çalışabileceğini bile söyledi. İnanabiliyor musun buna?" dedi yaşlı adam.

O anda her yeri bir kırmızılık kapladı. Cordelia'nın gözü dönmüştü sanki. Öyle ki bu habere sevinememişti bile. O adama, tüm gururunu ayaklar altına alarak yalvarmış,

ağlamıştı. Sonucunda da onu ikna edemediğini düşünüp iki kere üzülmişti. Ama şimdi öğreniyordu ki bunların hepsi numaraydı. O pislik züppe kendisiyle alay ettiği gibi bir sürü de söylevde bulunmuştu. Onun karşısında o kadar çaresiz ve suçluydu ki kendisini savunamamış, sadece yalvarıp büyükbabası için bir şans daha istemişti. Aşâğılık herif kim bilir nasıl da için için gülmüştü haline. “İnanamıyorum büyükbaba inanamıyorum,” dedi dişlerinin arasından. Aslında büyükbabasına yanıt vermemişti ama onun sorusunun karşılığı da bu olabilirdi.

Genç kız, ellerini ovuşturarak yatağına oturdu. Hiç de çok mutlu bir hali yoktu. Oysa az önce çok iyi bir haber almıştı, mutlu olması gerekmez miydi? Henry Cornwell gözlerini kısarak torununu izlemeye başladı. Çok şüpheli ve araştıran bir hali vardı ki birden gözlerini yuvalarından çıkartarak kükredi. “Yoksa o adam sana kötü bir şey mi yaptı? İkna kabiliyetinden bahsederken bunu mu kastediyordu Cordelia? Söyle bana,” dedi. Cordelia tam anlayamamıştı ama kötü şeylerden kasın öpüşmek olabileceğini düşünerek kızarcına sanki büyükbabasına da onay vermişti. Yaşlı adam, “Allah o herifin belasını versin,” deyip kulübeden fırlıyordu ki Cordelia atılıp onu engelledi. “Büyükbaba lütfen. İnan bana hiçbir şey yapmadı. Kötü bir şey yok,” diye haykırdı kız. Bir yandan büyükbabasının önüne, küçücük bedeniyle set kurmuş onu engellemeye çalışırken bir yandan da açıklama yapıyordu. “Aksine ona haddini bildiren ben oldum. Sen torununun neler yapabileceğini bilmiyor musun?” Havayı yumuşatmaya çalışıyordu. Yaşlı adam, bugün torununun neler yapabildiğine şahit olsaydı kahrından ölürdü kesin.

Birkaç dakika sonra adam nihayet sakinleşmeye başlamıştı ama her an fırlayacakmış gibi de bir hali vardı. Sesi az önceki sinirini yansıtırken konuştu. “Emin misin?” dedi. Kız sadece kafasını salladı. Daha fazla yalan söyleyemeyecekti. Çünkü o adam kendisine çok kötü şeyler yapmıştı. Önce zorla öpmüştü, sonra canını yakmış ama en kötüsü aşâğılamıştı.

Bu yaptıkları onu cehennemde ömür boyu tutmaya yeterdi. Ama bunların hiçbirini büyükbabasına anlatamazdı. Çünkü yaşlı adam, Cordelia’ya Cordelia’nın kendisine verdiğinden çok fazla değer veriyordu. Bu gün yaptığını önceden bilseydi onu engellemek için her şeyi yapardı.

“Büyükbaba, yaptığımı tüm aptallıklar için özür dilerim. Benim yüzümden az daha kovuluyordun... Sana dikkatli olacağına söz verip arkasından yakalandım ama çok acıkmışım man bana.” Şimdi büyükbabasından geçen akşam için özür diliyordu. En azından yaşlı adam onu affederse bir nebze de olsa huzur bulacaktı. İçini rahatlatacak bir şeylere ihtiyacı vardı. “Bak kızım. Biz buraya geldiğimizde bir yalan söylemeye mecbur kaldık. Bu iyi bir şey demiyorum elbette...” duraksadı büyükbabası. “Kimsenin senin varlığını bilmediği bu zamanda, yakalanma ihtimalin hep vardı ama bunun için bir açıklama yapabilme şansımız da vardı. Ama sen sonra öyle bir şey yaptın ki, onlara göre hiçbir açıklaması yok. Gizlice, hem de bir hırsız gibi pencereden girdin. Bari yakalanmasaydın,” diye kısa bir söylevde bulundu yaşlı adam. Ama son cümlede sesinde bulunan kahkaha tınısı, kıza çoktan affedildiğini söyledikleri gibiydi. “Tekrar özür dilerim büyükbaba. Dükten de özür diledim. Sanırım beni affetmiş ki bizi kovmadı. Öyle değil mi?” Beklentiyle büyükbabasına bakmaya başladı kız.

“Peki Cordelia, çok zor bir gün geçirdin. Şimdi neden bu kadar üzgün olduğunu anlayabiliyorum,” dedi ve kızın berbat görünümünü giysilerine, aralarına samanlar ve başka şeyler karışmış saçlarına gözlerini kısarak şüpheliyle baktı. Kendisiyle iç hesaplaşma yapar gibi bir hali vardı. Bir süre daha gülümsemeden torununu süzdü ve sonra, sanki içindeki olumlu yan hesaplaşmayı kazanmış gibi birden bire gülümsedi. “Berbat görünüyorsun Cordelia, hemen bir banyo yapmalısın,” dedi ve kıızı yalnız bırakmak için kulübeden çıkıyordu ki ekledi. “İyice keselenmeyi unutma, yoksa saçlarına karışan at pisliklerinin kokusu hepimizi hasta edecek. Nasıl böyle pis bir kız oldun anlayamıyorum Cordelia. Şu haline bak, ka-

fandan çıkacak tezekle bir sene çiçekleri gübreleyebilirim." Çıkarken hâlâ kızın pisliğine söyleniyordu. Annesi çok hanım hanımcık, ürkek bir kız olabilirdi ama temizliğin bir kadının için ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordu. Bu kız keşke biraz daha annesine çekse ne olurdu ki sanki?

Cordelia çok utanmıştı. Büyükbabasından değil de dükkân. O koca burunlu uşağın kendisine öyle tiksinerken bakmasına da şaşırılmamak gerekirdi. Büyükbabası tükürürcesine kızın pisliğini yüzüne vururken o da parmaklarını saçlarına atmış, aralardaki saman ve pisliği beceriksizce temizlemeye çalışırken durumun ne kadar vahim olduğunu dehşetle fark etmişti. Kim bilir nasıl da kokuyordu? Bunları göz önüne alınca dükkân kızı kapı dışarı etmemesi şaşılacak şeydi. Bir süre sonra kızın utancı yerini neşeye bıraktı. "Umarım kokudan burnunun direkleri kırılmıştır," dedi içinden ve işe koyuldu.

Cordelia, hayatının en uzun, en zorlu ve en iğrenç banyosunu yaparken kendine de dükkân bozuntusuna da gerek yüksek sesle gerekse içinden lanetler okudu. Saçında top top olmuş pislikler suyla beraber yumuşuyor iğrenç bir hale geliyorlardı. İşin kötü yanı kızın yıkanma suyunu da berbat etmişlerdi. Bu yüzden, ömrü boyunca ilk kez üst üste iki su yıkanmak zorunda kalmıştı. Ne rezil bir gündü. Nihayet işi bittiğinde sıcak suyla gevşeyeceği yerde daha da sinirliydi. Bir de bunlar yetmiyormuş gibi en sevdiği giysileri de çıkarmak zorunda kalmıştı. Mecburen annesinden kalan elbiselerden birini giyecekti.

Giysileri sakladığı sandıktan çıkartıp hepsini yatağına dizdi. Zaten topu topu üç taneydiler. En eski olanını yani en çok giydiğini seçti. Bu diğerlerinden daha sade, solmadan önce canlı bir yaprak yeşili olan, yakası bağı kapalı, modası geçmiş bir elbiseydi. Diğer elbiselerden biri gök mavi diğeri de sarı renkliydi. Üzerlerine ilştirilmiş fiyonklar çok kadımsı olduğu için kız tarafından ancak iki-üç kez tercih edilmişlerdi. Yeşil elbiseyi elleriyle biraz düzelttikten sonra üzerine tutup ayna-

da kendisini izlemeye başladı kız. Tıpkı annesine benziyordu. Annesinden daha iri göğüslere sahip Cordelia bunun dışında hemen hemen annesiyle aynı vücut ölçülerinde olduğu için elleri üzerinden pek bir değişiklik yapmak zorunda kalmamıştı.

Çok fazla oyalandığına kanaat getirince aceleyle elbiseyi giyip nemli saçlarını her zamanki gibi ensesinde sıkı bir topuzla topladı. Etrafı da biraz düzenleyip yemek için dün gece dedesinin getirdiklerinden bir şeyler hazırlamaya başladı. Büyükbabası hâlâ gelmemişti. Muhtemelen Bently ile beraberdi. Onu banyo yapmak için yalnız bırakmasının üzerinden bu matten biraz fazla geçmiş hava da kararmıştı. Kız sabırsızlanıyordu ki daha fazla dayanamadı ve çıkıp büyükbabasına bulmaya karar verdi.

Mükemmel bir geceydi. Hafif bir meltem esiyor, bahçedeki çiçeklerin kokusunu beraberinde taşıyordu. Cordelia alışkanlığın verdiği bir gizlilik içinde ahıra doğru ilerlerken dikkatlice etrafı bakındı. Nihayet ahır kapısına geldiğinde büyükbabasının gümr kahkahasını duyunca içi rahatladı. Kapıyı aralayıp içeri girince Bently ve Henry çok eğleniyormuş gibi görünüyor ellerinde içkileriyle beraber Bently'nin hazırladığı derme çatma masada yemek yiyorlardı. "Hainler," dedi Cordy içinden.

Sürpriz yapma hevesiyle sinsi sinsi iki ihtiyara yaklaşırken Bently'nin "Hoş geldin Cordelia," demesiyle hevesi kursağında kaldı kızın. Bu ahırda gafil avlanma salaklığını yapan tek kişi kendisiydi galiba. "Merhaba ihtiyarlar, yemeğe ben nasıl başlarsınız anlamıyorum? Karnımın gurultusu bulabulara kadar gelmedi mi merak ediyorum," dedi şakayla. İki adam da güldüler, utandıklarına dair bir şeyler gevelediler ve Bently hemen küçük taburelerden birisini de Cordelia için çekti. Cordy aç gözlülük yapmak istemiyordu ama yemekler çok güzel ve büyükbabasının getirdiklerine oranla o kadar taze görünüyorlardı ki en son yemek yediğinde yaptığı gibi onlara yutulmamak için zor duruyordu. "Bira da içer misin?" dedi Bently. Cordelia evet demek istiyordu ama büyükbabasından

çekiniyordu. Yan gözle Henry Cornwell'e bakıp onay alınca ilk kez tadına bakacağı sarı sıvının bardağına dolduruluşunu izledi. Nar gibi kızarmış alabalık, çeşitli mezeler ve koca koca elmalar küçük masada mücevher gibi duruyorlardı.

Kız kibarca yemeye başladı ve yumuşacık balığı ağzına attığında lezzetince inanmadı. Bunun için Bently'i tebrik etmeyi de ihmal etmedi. İlk kez birasının tadına baktığında bu garip şeyden çok hoşlanmıştı ama büyükbabasının ikazına uyarak yavaş yavaş içiyordu. Alışkın olmadığı için sarhoş olmasından çekiniyordu yaşlı adam. Bir süre sonra ortada Cordelia'nın sarhoş olursa yapabilecekleri üzerine çeşitli iddialar dönmeye başlamıştı. Büyükbabası "Cordelia ayıkken bile başına öyle işler açar, öyle bombalar patlatır ki sarhoş olunca kendisini bir savaş silahı olarak kullanabiliriz," deyince Bently kahkahalara boğuldu. Artık kızla iyiden iyiye alay ediyorlardı.

Cordelia, o ve diğer iki kafadar daha ne kadar ahırda, kahkahalar eşliğinde kalmışlardı bilmiyordu ama artık kalkmaları gerekiyordu. Çünkü büyükbabası horlamaya başlamıştı bile. Yaşlı adam bira ile beraber, Bently'nin kendisine ikram ettiği, tıpkı babasının yaraları temizlemede kullandığı ilaçlar gibi kokan başka bir içkiyi içince sızıp kalmıştı. Zavallı Bently şimdi kendisini kaldırmaya çalışırken Cordy de ona yardım etmeye çalışıyordu. Ama kızın da durumu pek iyi sayılmazdı. Bently kızı, büyükbabasını kulübeye götürüp tekrar geleceğini, eğer kendisini kötü hissediyorsa ona da seve seve eşlik edeceğini söylediğinde Cordelia yaşlı adamın sesini çok uzaklardan duyuyordu. Adama, başının çaresine bakabileceğini söylediğinde aslında kime ne söylediğini anlayabilecek durumda değildi.

Bir süre baş dönmesi geçsin diye tabureden kalkmadan bekledi. Hiç işe yaramayınca da dışarı çıkıp hava almaya karar verdi. Ağır ahır kapısını aralayıp dışarı çıkmak onu çok zorlamıştı ama temiz havayı yüzünde hissedince biraz canlandığını hissetti. Bir süre ne yapacağını bilmez bir şekilde etrafına bakındı ve dikkatli adımlarla çimde ilerlemeye başladı. Neredeyse kulübeye varacaktı ki kulübeden çıkan Bently ile karşıla-

ştılar. Bently'nin olduğu bir şeyler geveleyip adama iyi geceler diledi. Bently kızı yardım edecekti ama Cordelia neredeyse kulübeye varmıştı ve genç bir kıza kucaklayıp evine taşımak yaşlı bir adam için bile hoş değildi. O da kıza iyi geceler dileyip yoluna koyulurken içi rahattı. Ama adam nereden bilebiliyordu Cordelia'nın, tıpkı ışığa uçan pervane gibi, bahçenin en uzak köşesinde purosunu içen Edward Alexander Wayne'in yanına gitmek üzere olduğunu?

Cordelia Dükü fark ettiğinde bastıramadığı bir güdüyle onu doğru yaklaştırmaya başladı. Adımları kendisinden bağımsız hareket ediyordu sanki. Aslında bu karanlıkta bir sigaranın ışığından başka bir ışık olmadan onun dük olduğunu bilmenin tek sebebi içgüdüleri idi. İyice adama yaklaştı ve yanılmadığını gördü. Dük Cordelia'yı gördüğünde neler hissetti bile hiç bilemeyecekti çünkü bunu görebilecek durumda değildi. Sadece, gece karanlığında purosunun ateşi gibi parlayan bir çili göze dikkatle baktı ve "İyi geceler majesteleri," dedi cesaretle. Sesinde ne bir korku ne de bir öfke vardı. Aldığı alkolden yüzünden sesi boğuklaşmıştı ve bu ona çok çekici bir hava katmıştı. Dük güzel sesiyle kendisine "İyi geceler Miss Cordelia. Bu saatte, sizin yaşınızdaki bir genç kızın yatağında olması gerekmez mi?" deyip biraz yaklaşıp nefesini kokladı. "Üstelik sarhoşsunuz da." Tenkit eder gibi konuşmuştu ama sesinde çok eğlenir gibi bir hal vardı.

Cordelia, alkolün kendisine verdiği cesaretle ve son derece sakin bir şekilde konuştu. "Bugün yaptıklarınız yüzünden sizden ne kadar nefret ettiğimi biliyor musunuz? Bile bile beni kandırdınız ve aslında hiç gerek yokken ayaklarınıza baparmama izin verdiniz." Düzgün cümleler kurabilmesi şaşırtıcıydı. Adam hiçbir şey söylemeyince devam etti. "Size karşı suç işlemiş olabilirim ama sizin bana yaptıklarınıza ne demeli?" duraksadı. "Çok vicdansız, gaddar, kötü birisiniz siz... Herkes, büyükbabanızın ne kadar adaletli ve iyi bir dük olduğunu anlatırken sizin için söyleyecekleri benimkinden farklı olmayacaktır inanın bana, majesteleri." Adam

hâlâ susuyordu. "Bir de dün gece olanlar var. Biliyorum, hırsız gibi girdiğim için suçluyum ama çok acıkmıştım ve o an için en iyi yol bu gibi görünüyordu," dedi kız. Sarhoşluk, cümle kurma kabiliyetini azaltmamış sadece kurduğu cümlelerin etkisini artırmıştı.

"Beni neden öptünüz peki? İyice küçük düşürmek için mi? Biliyor musunuz? Hiçbir zaman uysal bir çocuk olmadım. Hatta çok yaramazdım. Bunu anlatma sebebim şu... hiçbir zaman altta kalmadım ben. Bana yapılane iyisiyle kötüsüyle karşılık vermişimdir. Ama size karşılık veremedim ya içim içimi yiyor," dedi ve tekrar sordu. "Beni neden öptünüz ha? Yoksa bunu yapmamı istediğiniz için mi?" diyerek ona iyice yaklaştı, parmak uçlarına yükseldi ve ince bedenini düke yaslayıp, dudaklarını adamın şaşkınlıkla aralanan dudaklarına yapıştırdı. Sonra bu yaptığından çok pişman olacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Edward Wayne karanlık gecede, güzel bahçesinde purosunu içerken öğleden sonraki olayları düşünmeye başladı. Aslında Edward, ahırdaki kısa görüşmelerinden sonra Cordelia'ya düşüncecek zaman bulamamıştı. Eve girdiğinde yapması gereken işleri toparlayıp bitirmek için biraz çalışması gerekiyordu. Çalışma masasına kaplanıp işine gömüldüğünde zamanın ne kadar hızlı geçtiğini fark etmemişti bile. Kafası, otundeki evrak yığınına gömülmüş bir şekilde çalışırken dışarıdan gelen münakaşa seslerini duyunca dikkati dağılmıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kulak kabartsa da bir süre hiçbir şey duyamamıştı ki az sonra çınlayan bir kahkaha üzerine merakını yenemeyip dışarı çıkmıştı.

Karşılaştığı manzara karşısında şaşırdığını belli etmese de kızı burada görmeyi hiç beklemiyordu. Madeline ve küçük cadı karşılıklı kahkaha atarken çok eğleniyor gibiydiler. Ama kızın hırçın tavırları bazen sınırlarını da bozmuyor değildi. Şimdi gülüyordu ama o zaman uşağını tehdit etmesinden hoşlanmamıştı.

Cordelia kendisine bir teklifi olduğunu söylerken oldukça kendinden emin görünmüştü gözüne. Çok meraklandığını inkâr etmeyecekti Edward. Adamı en çok eğlendiren ise, onun gibi bir kızın kendisine ne verebileceğini sormasıydı. Faklıydı kız elbette, ama karşısında düğ değil de başka birisi olsaydı ki bu kişi soylu birisi de olabilirdi, hiç düşünmeden

kızdan alabileceği her şeyi almak için fazla beklemezdi. Kendisi öyle bir kızdan en fazla bir iki öpücük çalardı ki, o hakkını da doldurmuş sayılırdı. Sonrasında, kıza verdiği saflıkla ilgili söylev, içgüdüsel olarak onu utandırmışsa da tam olarak gitmesi gereken yere gitmemişti. Eğer gitseydi kız susar ve bu konuyu kapatırdı. Fakat aksine adam onu saflıkla itham ettiği için öfkelenmişti. Rol yapmadığı çok belli oluyordu.

Kız kendisine büyükbabasını işten çıkarmaması için yalvarırken o kadar savunmasız ve zavallı görünmüştü ki adam ona acımdan kendini alamamış, ama bunu belli etmemişti. O küçük hırsız biraz sıkıntıyı hak ediyordu. E zaten finalde de adam bombayı patlatınca çıkmak zorunda kalmış, ömrünün dersini almıştı. Bunu yaparken dükün vicdanı sızlasa da başına gelenlerin oyun olduğunu anlayan Cordelia zaten dükün canına okumak için geldiğinde ödeyeceklerdi. Hatta kız, başına gelecekleri biliyormuş gibi, ödeşmek için bilmeden savaş boyalarını bile sürüp gelmişti. Hem de en kokulusundan ve hatta gübrelisinden.

Cordelia gittikten sonra tekrar işlerine gömülen dük, bu gün hiç Elizabeth ile görüşmediğini fark etmiş, hatta onu özlemişti bile. Yapılacak işleri olmasa yanına gitmeyi bile düşünmüştü. Ama şu anda ev çok kalabalıktı ve her ne kadar dul bir kadın bile olsa bir kontesi bu kadar çok insanın ortasında zor duruma sokacak bir şey yapmazdı. Evli erkeklerle beraber olan bekâr ya da evli kadınlar metres olarak hak ettikleri her şeyi almakta rahatken, iki bekâr insanın -ki bu iki kişinin soylu olması şartıyla- yaşadığı cinsel içerikli bir ilişki cemiyette anlamsız bir şekilde hoşnutsuzluk yaratıyordu. Ne kadar saçma olsa bile durum böyleydi. Bu nedenle, kadının yanına gitmek için geceyi beklemeye karar vermişti.

Bahçede bunları düşünürken esen hafif meltemin tadını çıkartıyordu. Gerçekten güzel bir geceydi. Derken ahır tarafından gelen iki kişi dikkatini çekti. Daha doğrusu, neredeyse biri diğerini taşıyan iki kişi. Bir sorun olduğunu düşündü ve müdahale etmek için hareketlenirken gelenleri tanıdı. Bently,

balıçıvan Henry'yi kulübeye sokmaya çalışıyordu. Hallerine bakılınca da sarhoştular. Adam gülümsedi, şu anda kendisi de sarhoş olmak isterdi. İkili kulübeye girip kaybolduklarında hula onlara gülüyordu. 'Şimdi Cordelia da uyuyordur, urning kızcağızı uyandırmazlar,' diye düşünürken kendi düşüncelerine şaşırdı. Birden başka bir hareket daha dikkatini çekti. Bently olduğunu düşündüğü kişi ve bir kız, bahçıvan kulubesinin önünde konuşuyorlardı. Adam gözlerini kısarak dil Latice bakınca şaşırarak kızın Cordelia olduğunu gördü. İlk tepkisi, içinden 'yine ne haltlar karıştırıyor bu kız'demek oldu. Nedense bu kız onu daha çok şaşırtacak gibi bir his vardı içinde. Az sonra Bently ahıra doğru gidince kız da kulübeye yürümeye başladı ama birden durdu. Sanki aklına bir şey gelmişti. Sonra çok şaşırtıcı bir şey oldu ve kız sanki görbiliyormuş gibi dükün yüzüne dikti bakışlarını, adama doğru ilerlemeye başladı. Tavrıları çok kendinden emin ama sarhoştular. Evet, kesin emindi ki bu kız sarhoştular. Bunu hiç beklemezdi doğrusu.

Cordelia yanına kadar gelip düke haddinden fazla sokulup iyi geceler deyince dili pelteleniyordu ama üzerinde şimdiye kadar hiç hâkim olmayan bir hava vardı. Bunun sebebi alkol sebebiyle boğuklaşan sesi olabilirdi. Kız bakışlarını, cüretle adamın gözlerine dikmişti ki bu bakışlarda daha önce de gördüğü bir ateş vardı sanki. Siyah gözlerinin etrafındaki altın lare yanyor gibiydi. "İyi geceler Miss Cordelia. Bu saatte sizin yaşıңызdaki bir genç kızın yatağında olması gerekmez mi?" dedi kıza. Sonra biraz kafasını yaklaşıp zaten sarhoş olduğunu bildiği halde nefesini koklar gibi yaptı. "Üstelik sarhoşsunuz da." Şimdi kızla dalga geçiyordu.

Cordelia, bir açıklama yapmaya tenezzül etmeden son derece sakin bir sesle adama olan nefretini kusuyor, dük ise biraz şaşkınlık biraz da eğlenceyle onu dinliyordu. Bir yandan bakışlarını kızın vücudunda gezdirirken giydiği modası geçmiş, boğazına kadar kapalı yeşil elbisesinin içinde, kızı ilk kez bir kadın kıyafetiyle görmenin tadına varıyordu adamı.

Elbise kapalı ve eski olabiliirdi ama göğüslerinin dolgunluğunu ortaya çıkartmış, belinin inanılmaz inceliğini gözler önüne sermişti. Acayip bir şekilde çekici ve sarhoş görünüyordu.

Kızın sözleri artık daha derinlere innmeye başladıkça adam onun kendini tutmakta nasıl da zorlandığını fark edebiliyordu.

“Beni neden öptünüz peki? İyice küçük düşürmek için mi? Biliyor musunuz? Hiçbir zaman uysal bir çocuk olmadım. Hatta çok yaramazdım. Bunu anlatma sebebim şu... hiçbir zaman altta kalmadım ben. Bana yapılana iyisiyle kötüsüyle karşılık vermişimdir. Ama size karşılık veremedim ya içim içimi yiyor,” derken, sanki acı çekiyormuş gibi tekrar sordu. “Beni neden öptünüz ha? Yoksa bunu yapmamı istediğiniz için mi?” diyerek, parmakları üzerinde yükselip adamın dudaklarına uzandı.

Edward Wayne o kadar çok şaşırmıştı ki ilk başta ne yapacağını bilemez gibi bocaladı. Sarhoş insanların ayıkken yapmayacakları şeyler yaptığını biliyordu elbet, ama bunu hiç beklemiyordu. Belki bir tokat ya da başka bir tekme, ama bu değil. Ama yine de, birisi düke bir tercih hakkı sunsa bu öpücüğü tercih ederdi.

Cordelia’nın dudakları acemice Edward’ın dudaklarında dolaşmaya başlayınca genç adam ona, kızinki kadar masum bir öpücük vermeyi düşünmüştü ama şimdi görüyordu ki bunun imkânı yoktu. Dudaklarının altındaki yumuşak dudaklar o kadar sıcaktı ki dük dayanamayıp, sıkıca kızı kavrayıp vücuduna iyice yapıştırdı ve adeta onu içine almak istemiş gibi sardı. Şimdi dudakları daha sert ve ısrarcıydı. Genç kız da değişikliği fark etmişti ama itiraz etmek yerine boğazından gelen küçük bir iniltiyle adama iyice yaslanarak teslim oldu. Elleri adamın kash göğsünde, bilinçsizce onu okşuyor, sanki dahası için adamı zorluyordu. Artık iyice ateşlenen bu öpücük iki gencin arzusuyla kocaman bir yangına dönüşmüştü. Ama Edward daha fazlasını istiyordu. Bu kızı istiyordu, hem de şimdi. Diliyle kızın dudaklarını aralamaya çalışırken hiçbir

dünenişle karşılaşmayınca cesaret aldı. Şimdi diliyle Cordy’nin dilini okşuyor, kız da bu erotik oyundan çok haz aldığı belli, alama karşılık veriyordu. Genç adam, bir eli kızın belini sıkıca kavramış, diğer elini ipek saçlarına gömmüşken, kenetlenmiş ve bir bütün olmuş iki âşık gibi görünüyordlardı.

Cordelia, adamın belini kavrayan elinin sırtında hareketlenip oradan da göğüslerine kapandığını hissedince gerilse de sonra yine gevşedi ve teslimiyetini belli eder gibi iyice ona solumakla. Adam kızın yumuşak göğüslerini okşarken kızın zevk aldığı gösteren mırıltılarıyla resmen çileden çıkıyordu ve onu burada çimlerin üzerinde soymamak için direniyordu, ama bu olamazdı.

Sanki o anda adamın kafasında bir ışık yandı ve kızı bıraktı. Birden yetim kalmış gibi olan Cordelia sorgulayan baygın bakışlarıyla adamı hâlâ tahrik ettiğinin farkında değil gibi kalakaldı. Edward, tekrar kendini kaybetmeden bu işe bir son vermemeliydi.

“Sen ne yaptığını bilmiyorsun. İkimizin de pişman olacağı bir şeyler yapmadan önce git buradan. Yoksa yarın uyandığında hissedeceğin utançın yanında çektiğin baş ağrısı çok hatırlı kalacak,” dedi sertçe. Cordelia hâlâ kıpırdamayınca adam daha yumuşak bir sesle konuştu. “Bak Cordelia, ben oldukça sağlıklı bir erkeğim ve böyle cilveleşmeler bana göre değil. Yani iki kişinin paylaştığı öpücük bu raddeye gelirse sonunun da nereye gideceği bellidir. Eğer senin aklının başında olduğunu bilseydim inan bana sonuna kadar giderdim ama ne yazık ki sarhoşsun. Beni anlıyor musun?” dedi. Kızdan anladığına dair hiçbir tepki alamayınca dük endişelenmeye başladı. Endişesinin tek sebebi kızın sessizliği değil, beyaza dönen yüzüydü. Cordelia, gözlerinde acıklı bir ifadeyle adamın kollarına yığıldığında dük de tam bunu düşünüyordu.

Edward Wayne, Cordelia’yı hiç zorlanmadan kucaklayıp kulübeye taşırken kapının açık olması için dua ediyordu ki tanrı duasını duydu. Tokmağı çevirir çevirmez açılan kapı boyundan büyük ses çıkartınca adam ister istemez

durakladı. Kollarındaki kızla beraber, neredeyse sönmek üzere olan mumların aydınlatığı odaya girdiğinde, şöyle bir etrafına bakıp kıza ait olması muhtemel bir yatak aradı. Küçük odada iki yatak vardı ve birisinde gök gürültüsü gibi horlayan bahçıvan yattığına göre diğer yatağa doğru ilerledi, kollarındaki minik yaratığı nazıkçe bıraktı. Ama Cordelia'nın onu bırakmaya niyeti yok gibiydi, öyle ki kolları adamın boynuna sıkıca dolmuş halinden memnun bir şekilde mırıldanıyordu. Bu yüzden adamın kızın uyuyup uyumadığında emin olmak için şüpheyle yüzüne bakmak zorunda kaldı. Uyuduğundan emin olunca da kollarını yavaşça boynundan çözüp, yatakta rahatça kıvrılışını izleyip gülümsedi ve dışarı çıktı.

Cordelia kalkamıyordu, çünkü birisi kafasına oturmuştu. Ya da öyle sanıyordu. Gözlerini açmaya çalıştı ama olmuyordu. Sonra her şeyi hatırladı. Büyükbabası ve Bently ile ahırda yedikleri yemekle birlikte içtiği alkollü içki kıza bu hale getirmişti. Büyükbabasının onu ikaz ederken ne demek istediğini şimdi anlıyordu Cordelia. Gücünü toplayıp baş ağrısına aldırmadan tekrar kalkmayı denediğinde becermişti ama tanı bir işkencenin ortasında gibiydi. "Tanrım bir daha içki içmeyeceğim," dedi ağlamaklı bir sesle. Yatakta biraz doğrulduğunda çok büyük bir iş becermiş gibi gururluydu ama dışarıdan bakan birisi için görüntü felaketti. Kızın gözleri kıpkırmızı ve baygın, yüzü şiş ve uyurken hâkim olamadığı ağız kaslarının akmasına izin verdiği salya ağzının kenarından sızıp orada kurumuşken hiç de güzel durmuyordu.

Cordelia, saklanmanın verdiği alışkanlıkla sıkı sıkıya örtükleri kalın perdeye minnet duydu. Yoksa içeriye, tam gözlerine doğru girecek olan güneş kızın sonu olabilirdi. Kalkıp yüzünü yıkasa fena olmayacaktı, belki bir işe yarayabilirdi. Büyükbabasını da kaldırması gerekiyordu. Ama o da ne? Adam çoktan kalkmış gitmişti bile. Onun alışkın bünyesinin alkol tarafından esirliği çok sürmemişti anlaşılan. Cordelia, hali olsa gülecekti ama baş ağrısını besleyecek hiçbir şey yap-

tırı tekine girmek istemiyordu.

Ayaklarını yataktan sarkıtığında büyük bir iş yapmış gibi yorulmuştu. Midesi alevler içinde kalmış gibi yanarken yüzünü yıkamadan önce bir bardak su içmek iyi geldi kıza. Korkaklı ayınaya yaklaştı ve boğazının derinliklerinden, bir insandan çok, bir hayvana ait olması muhtemel acı bir ses çıkardı. Rezil durumdaydı. Aceleyle ibrikteki su ile yüzünü yıkadı, hatta birden fazla, normalden uzun kereler yıkadı. Az da olsa işe yaradı ki eli yüzünde kalakaldı. Aklına dün geceki bir anı, daha doğrusu gördüğü bir rüya takılınca serin suya rağmen yüzü yannaya başladı. Nasıl böyle edepsizce bir rüya görmüştü aklı almıyordu. Dük ve o bahçede öpüşüyorlardı, hem de öpüşmeyi başlatan kızın ta kendisiydi. Muhtemelen, dük bozuntusu ve sarışın kadını izledikten sonraki şaşkınlığı ona bilinçaltında bu şaka yapmıştı. Rüya da bile olsa, Dük ile o kadar samimi olmasının tek açıklaması bu olabilirdi.

Rüyayı o kadar net hatırlıyordu ki kızın sarhoşluğunun ayırtmasını bile hatırlıyordu. Ne rüya ama! dedi içinden ve "Hayırrrr!" diye bir çığlık attı. Rüya değildi ki gerçektir. Hem de topkoyu bir gerçek. Dükü öpmüştü, hem de edepsizce, uzun uzun ve çok ıslak bir şekilde. Şimdi her şey gözünün önüne geldi. Adamı bahçede fark edışı, bilinçsizce yanına gidışı, onu kinini kuması sonra da dudaklarına yapışması sırasıyla ve detaylarıyla unutulacak gibi değildi. "Bir daha asla içki içmeyeceğim," dedi tekrar. Bu sefer sesine yansıyan sadece fiziksel acı değil, tarifi imkânsız bir utanç ve dehşetti aynı zamanda. Bir gün içinde bu kadar felaket için ne gibi bir suç işlemişti de olanlar başına gelmişti? Adam geldiğinin ikinci gününde hayatına nasıl da böyle dokunabilmişti? Peki, kendisi buna neden bu kadar kolaylıkla izin verebilmişti? Şimdi onun yüzüne nasıl bakabilecekti?

Dün gece olanlarla ilgili ufak bir teselli aradı ümitsizce, ama bulamadı. Öpüşmeyi başlatan kendisi ama bitiren dükü. En kötüsü, bitince ne kadar da üzüldüğüydü. Kış ortasında çıplak kalmış, üşümüş gibi hissetmişti kendisini. Adamın

sözleri kulaklarındaydı hâlâ 'Yarın hissedeceğin baş ağrısı, hissedeceğin utancın yanında çok hafif kalacak' demişti. Ne kadar da doğrudu. Şu anda bunu yapmamış olmak için üç kat daha fazla baş ağrısı çekmeyi tercih ederdi ki bu bile şu ana kıyasla bir ödül gibi kalırdı.

Sakinleşmeye ve doğru düzgün düşünmeye ihtiyacı vardı, kafasını dün gecenin uzaklaştırmalıydı. Ama bir türlü dün gecenin anıları kızın peşini bırakmıyordu ki, hele tatlı olanları. Cordelia ağaçta saklanıp, sarışın kadın ve dükün geçirdiği samimi dakikaları izlerken içine düştüğü şoku hatırladı. Kadın nasıl da mest olmuş, kendinden geçmişti, o zaman kadını suçlamıştı. Ama şimdi onu anlayabiliyordu ve hatta sarışına karşı hissettiği kıskançlık dolu öfkeden önce kısa bir süre de olsa, ona sempati hissettiği bile söylenbilirdi.

'Umarım tüm olanlar hatırladıklarından ibarettir,' diye düşündü. Zaten hatırladıkları da yeterince utanç vericiydi. Ama yine de şanslıydı çünkü hatırlamadığı şeyler de vardı.

Biraz sonra, yüzünü yıkamış, kurulamış ve dün gece giydiği elbisesini uykunun verdiği kırıksıklıklardan kurtarmak için elleriyle mümkün olduğunca düzeltmişti. Sağını da her zamankinden daha sıkı bir topuzla ensesinde toplarken, ne kadar ciddi, ne kadar hanımefendi görünebileceğinin hesabını yapıyordu. Çünkü dün gece yeterince hafif meşrep davranmıştı ve bunu destekleyecek herhangi bir görüntüye tahammülü yoktu. Sonra hanımefendi gibi değil de bir erkek gibi görünmeye karar verip uzun zamandır giymediği, üzerine çok dar gelen bir pantolon ve bir gömlek giydi. Şimdi daha iyi diye düşündü.

Aklı tekrar utanç anına kaydığında fark etti ki dün gecenin tek iyi yanı, kızın söylemek isteyip de söyleyemeyeceği şeyleri itiraf etmesiydi. Ama sonundaki öpücük -ki ona sadece öpücük denmesi haksızlık olurdu, hiç beklenmeyen, olmaması gerekendi. Acaba o da isteyip de yapamadığı şeylerden biri mi, yoksa kişiliğinin gereği altta kalmama güdüsüyle yaptığı bir şey miydi bilmiyordu kız. Bunu anlamaya çalışmak, daha

hızla düşünmekti. Fakat daha fazla düşünmek istemiyordu.

Özetle, çok utanmıştı ve dükün yüzüne bakamayacağı biliyordu. Ama bunun için de sürekli bir delikte yaşayıp saklanmayacaktı. Şimdi yapması gereken şeyler vardı. Ahıra gidecek, Bently'ye yardım edecekti hem de büyük bir zevkle. Ayakaltında dolanmazsa dükle de karşılaşmaz, sorun yaşamazdı ve hayatına gül gibi devam ederdi.

Dışarı çıkınca keskin güneş ona acılarını tekrar hatırlattı. Ama da önemsemedi ve koşar adımlarla ahıra gitti. Bently yine her zamanki gibi erkenci ve işinin başında atlarıyla ilgileniyordu. Cordelia'yı görür görmez yüzü aydınlanan yaşlı sevis bir yandan da dün gecenin kıza verdiği tahribatı anlamak için dikkatlice ona bakıyordu. Sonuç beklediğinden kötü değildi ki yaşlı adam daha da gülümsedi ve kıızı yanına çağırdı. "Gülmüydün Bently, nasılsın?" dedi kız.

"Ben iyiyim küçükhanım ama sen pek öyle görünmüyorsun. Keşke biraz daha dinlenseydin," dedi adam şefkatle.

"Mümkün değil, eğer biraz daha uyusaydım kalkamayacaktım... Bugün iki kere içki içmemeye yemin ettim biliyor musun," dedi adama. Bently kahkahasını engelleyemeyince de sahte bir öfkeyle ekledi. "Gülürsün tabii. Siz iki ihtiyar alışkın olabilirsiniz ama ben ömrümde ilk kez içtim ve nefret ettim." Yaşlı adam kahkahayı kesip merhametli gözlerle Cordelia'ya bakarken "Haklısın yavrum, benim hatamdı, ama senin için de bir deneyim oldu," dedi. Başka şeyler de söyleyecek gibiydi ama Cordelia izi vermedi. "Sorun değil Bently, yaşayacağıma eminim. Hem kırılmış kemik ağrısını çeken biri olarak o kadar da büyütülecek bir şey olmadığını söyleyebilirim," dedi ve konuyu kapatmak ister gibi işe koyuldu.

Sirasıyla atların yemlenmesi, sularının verilmesi, temizlenmeleri ile ilgili bir sürü şey dinledi ve Bently'nin de yardımıyla öğrendiklerini uygulamaya koyuldu. Ata çok iyi binebilmesine rağmen, kendilerine ait güzel bir atı olmadığından at bakımı ile ilgili bilgisi sadece ansiklopedik

ve yüzeysel bilgilerdi. Şimdi bunları uygulayabiliyor olmaktan çok mutluydu ve eğer şanslı yaver giderse bu güzelim atlardan birine binebilirdi bile.

İlerleyen saatlerde, Cordelia iyice yorulmuş ama yine de mutlu, çalışırken ahır kapısında bir hareketlilik fark etti. Sırta bir ürpertiyle dükkân olmaması için dua ederken içeri giren küçük gölgenin ancak bir kadına ait olabileceğini fark etti. Gelen Madeline isimli güzel ve sevimli kızdı. Onu görmeyi hiç beklemeyen Cordelia şaşırdıysa da toparlandı. Madeline de şaşırmıştı ama nerede nasıl davranacağını Cordelia'dan çok daha iyi bildiğinin kanıtı olarak kendisini hemen toparlayınca Cordy hiçbir zaman bir hanımefendi olamayacağından bir kez daha emin oldu.

"Merhaba Cordelia. Bently'ye benim için bir at hazırlamasını söyleyecektim ama onu göremedim," dedi sıcak bir sesle.

"Ben yardımcı olabilirim isterseniz," dedi Cordy istekle. "Bently'nin yardımcılığı yapıyorum, yeni başladım Leydim," diye devam etti.

"Hum çok güzel. İstersen beraber hazırlayalım. Uzun zamandır ahırda vakit geçirmemiştik. Ne kadar eğlenceli olduğunu bilirim," dedi Madeline heyecanla. Cordelia'nın itiraz etmek gibi bir niyeti yoktu. Nezaket kurallarını, ona uymak istemediği her halinden belli bir kıza hatırlatacak değildi. Madeline kendisinden birkaç yaş daha büyük görünüyordu sadece. Buraya geldiğinden beri sadece Martha ile arkadaşlık kurmuştu ve her ne kadar itiraf etmek istemese de buna mecbur kalmıştı. Ama şu anda kalbi, bu sıcak bakışlı kıza akıyor ve onunla arkadaş olmak istiyordu. Belki haddini aşmaktı bu düşünce ama tamamen iyi niyetli bir düşünceydi, asla dile gelmeyecek bir düşünceydi.

Ama Madeline'in de aynı şeyleri düşündüğünü nereden bilebilirdi ki. Kapının önünde uşağı tehdit ettiğinden beri bu kıızı çok sevmişti. Kendisine benzettiği içindi belki de sempatisi. Sevgili Mark ile evlenmeden önce yaptıkları pek de bir

hanım efendiye yakışacak türde şeyler değilken bu kıızı eleştiremezdi kesinlikle. Cordelia "Hangi atı hazırlamamı istersiniz?" diye sorunca düşünceleri bölünen genç kadın "Aslında Fire demek isterdim ama yanına bile yaklaştırmıyor beni. Bu yüzden Lendi atını Star diyeceğim," dedi. Bahsettiği at Fire kadar güzel olmamakla birlikte neredeyse onunla aynı renkte, çok güzel başka bir kısraktı. Madeline ve Star'ın da renklerinin aynı olduğunu fark eden Cordelia az kalsın gülecekti. Bu kadın için bundan daha uygun başka bir at olamazdı kesinlikle. Düşünceleri yüzüne yansımış olacak ki Madeline "Sen de aynı renkte olduğumuzu düşündün değil mi?" deyince Cordelia kendini tutamadan gülmeye başladı. Şimdi tıpkı iki arkadaş gibiydiler.

İlk konuşan Madeline oldu. "Sen de ata biner misin? Eğer öyleyse bana eşlik etmenden memnun olurum." Cordelia "Çok isterdim Leydim ama pek uygun kaçmaz. Biliyorsunuz burada çalışıyorum. Majesteleri görürlerse bundan hoşlanacağımı sanmıyorum," dedi üzgünce. Madeline "Dük, bu sabah çıktı. Sınırım Londra'da işleri varmış ve geç saatlere kadar da gelmeyecekti," deyince Cordelia o kadar çok rahatladı ki kendini bir kâbustan uyanmış gibi hissetti. Onunla karşılaşmadan rahat bir gün geçirecekti. Bently içeri girdiğinde bu haberin sevincini andırmaya çalışırken Madeline yaşlı sevisin yanına gidip teklifini ona sunmuştu bile. Bunu ancak, Bently kendisine "Fire'a binmek ister misin?" diye sorunca fark etti. Şaşkın bir şekilde yaşlı adama bakarken olanlara inanamıyordu da aynı zamanda. Bu mümkün müydü?

"Ciddi misin Bently? Binebilir miyim sence?" dedi endişeyle.

"Elbette kızım, Fire seni çok seviyor. İlk görüşte aşk sizinki," deyince Cordelia'nın yüreğine küçük bir sızı oturdu, son cümle ona başka bir şeyi hatırlatmıştı nedense. Bu düşünceyle rahatsız olan kız kafasıyla onay verince "Dencyelim o zaman," dedi Bently. Madeline ise onları şaşkınlık ve dehşet içinde izliyor, bu utacak kızmın Fire'a binebileceğine inanamıyordu.

Ama gördükleri karşısında önce şaşkınlığı büyüdü sonra yerini derin bir hayranlığa bıraktı. Çünkü Cordelia, temkinli

bir şekilde Fire'a yaklaşan Bently'den çok daha rahat bir şekilde güzel kısırağa yaklaştı ve hayvana alçak sesle, yumuşacık bir şeyler söyledi. Sonra parmaklarını atın kadife burnuna sürüp hayvanın kokusunu iyice içine çekmesine izin verdi, arkasından da burnundan çekip boynuna kadar olan mesafeyi okşayarak ilerledi. Bu inanılmaz bir güzellik, sanki bir mucizeydi. Ama şimdi atın bölmesinin kapısı açılacaktı ve bu Cordelia için bile tehlikeliydi. Fire'ın sinirlenince ne kadar hırçınlaşabileceğini biliyordu Cordy. Fakat korktuğu olmadı, bölme yavaşça açılıp Fire kendisine bakan üç kişiye 'Emin misiniz?' bakışı atarken her şey yolunda görünüyordu. Cordelia Fire'ı bölmesinden çıkartmak için nasıl bir hamle yapacağını düşünürken, kısırak dışarı çıkmış direkt Cordelia'nın yanına ilişmişti bile. Bundan sonrası biraz zordu ama artık dönülmezdi.

Fire, Cordy kendisine eyer takmaya çalışırken biraz gerildi ama kız onu hemen sakinleştirdi. Tüm bunlar olurken Bently de güvenli bir mesafeden onları izliyor, olası bir felaket durumunda müdahale etmek için tetikte bekliyordu. Ama korkulan hiçbir şey olmadı.

Az sonra misafir alurından hazırlanmış olarak çıkartılan Star hareket edeceği için sabırsızlanıyor gibi kıpırdanıyordu. Şimdi iki kısırak hazır, binicilerini bekliyorlardı. Önce Madeline bindi, tarzı hemen fark ediliyordu. Sıra Cordelia'ya geldiğinde kız derin bir nefes alıp Fire'a bir şeyler mırıldandı ve kısırağa güven verici bir şekilde dokunduktan sonra eyere oturdu. Fire, üzerindeki ağırlığı hissedince tekrar huzursuzlandı ama kız pes edecek değildi. Ata doğru eğilip ona, sadece ikisinin bildiği şeyleri tekrar söylemeye başladı ve sonra hayvanın yelelerinin arasına bir öpücük kondurdu. Değişim inanılmazdı, sanki sihirli bir değnek Fire'a değmiş, kısırak sakinleşmişti.

Bently, Cordelia'nın Fire üzerindeki etkisine hep şaşırırmıştı ama şimdi olanlar normal değildi. Hayvan eğitimiyle alakası olmayan bir şekilde, Cordelia adeta kısırağa büyü yapmıştı. Madeline ise daha vahim durumdaydı. Şimdiye kadar böyle bir şey görmemiş, duymamıştı. Bu kız inanılmazdı ve ona

hayran olmamak mümkün değildi. Vahşi kısırak üzerindeki tutumiyeti kusursuzdu.

Bu arada hava çok nemliydi ve yağmur yağacak gibiyken at da hazır, binicilerinin emirlerini bekler durumdaydı. İlk hamle Madeline'den geldi. Genç kadın, gitmek için sabırsızlanan atının sağrısına dokununca at ok gibi fırladı. Çok güzel bir manzaraydı. Cordelia da aşağı kalamazdı. Madeline kadar rahat olmayan bir tavırla Fire'ı ilerlemeye zorlayınca, atında kimseyi taşımaya alışkın olmayan hayvan önce şahlandı ve sonrasında Star gibi fırladı. Cordy, uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemişti. Malikâne sınırlarını geçip, son hızla bu süre ilerleyince gördü ki Madeline'e yetişmek üzereydi. Arkasından giderken ne kadar iyi ata bindiğini görmüştü ve onu yakalamak bir hayli zor olmuştu. Az sonra iki kısırak binicileriyle beraber, yan yana birbirine uyum içinde ilerliyor, peşikleri yerlerde kendilerini görenleri hayran bırakıyorlardı. Cordelia bir yandan Madeline'i süzerken onun da kendisi kadar mutlu olduğunu görebiliyordu.

Rüzgârla sıkı topuzu dağılmış olan Cordelia ve ondan ayrılmayan Madeline bir süre sonra yavaşlayıp, yan yana gitmeye başlamışlardı. Artık birbirlerini duyabilecek kadar yakın ve sakinler. "Çok iyi ata biniyorumuz leydim," dedi Cordelia. "Maddy," dedi Madeline. Cordelia'nın anlamaması üzerine "Bana Maddy de. İtiraf ediyorum sen benden daha iyi biniyorsun," diye devam etti Genç kadın. "Teşekkür ederim ley- Maddy. Sen de bana Cordy diyebilirsin."

"Fire gibi bir atı senin gibi kullanmam mümkün değil. Onu sakinleştirirken gözlerime inanmadım. Bir an büyü yaptığını bile düşündüm," dedi Maddy şakayla. Cordelia bu ihtimale gülümsedi. "Büyü yapmadım, sadece beni çok sevdiğini söyleyebilirim. Bana ait olması için neler vermezdim ama mümkün değil," dedi buruk bir tavırla.

Maddy "Söylesene Cordy, sen buraları iyi bilirsin. Boş zamanlarında ne yaparsın? Eğlenceli birkaç önerin var mı?" diye sorunca kızın aklına ilk önce yüzmek geldi.

Söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldığı birkaç saniye sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. "Malikâneye yakın bir göl var, suyu çok temiz ve ıssız bir yer. Orada yüzmeye bayılırım, ama bu senin için uygun bir eğlence olmayabilir... Yanlış anlama, benim babam doktordu ve yüzmenin kadın erkek herkes için çok faydalı olduğunu düşünürdü. Bu yüzden doğduktan hemen sonra beni suya bırakmış. Anlayacağın, o gün bu gündür yüzüyorum," deyince Madeline kocaman gülümsedi. "Biliyor musun? Benim babam da doktordu ve tüm doktorlar aynı şeyi düşünüyormuş sanırım. Çünkü benim yüzme tutkum da babamın eseri," dedi kıza karşılık. Cordelia kulaklarına inanamıyordu. Bu güzel kız ile ne kadar çok ortak yönleri vardı. Bugün güzel bir gündü.

Düşüncelerini bölen Maddy'nin sesi zamanın nasıl ilerlediğinin kanıtı gibiydi. "Bir gün seninle yüzmeye gidelim. Birkaç gün sonra Londra'ya dönmek zorundayız ve gitmeden evvel bahsettiğin gölde yüzmek isterim," dedi ve gökyüzüne, kümelenmiş yağmur bulutlarına bakarak endişeyle ekledi. "Yağmur yağmadan önce dönssek iyi olur. Kocam beni merak etmeye başlamıştır bile," dedi ve Star'ı usta bir manevra ile geriye döndürdü. Cordelia da geriye dönmüş, şimdi iki kız dört-nala eve doğru yola koyulmuşlardı. Fakat yeterince hızlı olmadılar, çünkü şiddetli yağmura yakalandıklarında yolu ancak yarılamlıydılar. Yağmur o kadar hızlı yağıyordu ki sınırlı kılınmış yolu görmeden ilerliyorlardı. Şanslarına ikisi de çok iyi birer biniciydiler, yoksa başlarına çok ciddi işler açabilirlerdi. Nihayet, malikânenin kapısına geldiklerinde çok yorulmuş, gerilmiş ama çok eğlenmişlerdi. Yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle büyük kapıdan içeri girip ahırlara doğru ilerlerken ikisi de bu inanılmaz gezinin kendilerine ne kadar iyi geldiğini düşünüyorlardı ki kalakaldılar. Çünkü ahırın kapısında korkunç bir suç işlemiş gibi iki büklüm duran Bently, burnundan soluyan dükkân ve en az onun kadar sinirli, Maddy'nin kocası olduğunu tahmin ettiği, dükkân çok benzeyen bir adamın yanında 'üzgünüm kızlar' der gibi bakarak gelenleri süzüyordu.

İki kızın gülümsemesi anında yüzlerinde dondu, arkasından da az önce gülen gözlerle büyük bir endişe yansıdı. Madeline hemen atından inip dükkânı selamladıktan sonra suçlu suçlu kocasına ilişkince kocası hiçbir şey söylemeden genç kadını kolundan tuttuğu gibi eve doğru sürüklemeye başladı. Dük, "Bently, hemen Star ve Fire'ı yerlerine götür!" diye bağırdı. Cordelia hızla attan inip Fire'ı Bently'ye teslim ettiğinde kısarak sinirlendi ama Bently dükkân o kadar çok korkmuştu ki itiraz etmektense Fire'ın çiftelerini tercih eder gibi atın sinirini umursamadan onu içeri soktu. Yağmur hâlâ çok şiddetli olduğundan sesini duyurabileceği kadar yükselten Cordelia korku ve utançla "Ö-Özür dilerim efendim... izin almadan atınıza bind-" diyordu ki dükkân hışımla sözünü kesti. "Seni küçük aptal, boynunu kırmadığın için şanslısın. Sen bu atı tanıdığını mı sanıyorsun?" dedi ve kıızı kolundan sıkıca tutup ekledi. "Fire'ın yapamadığını yapıp boynunu kırmadan önce büyükhabanın yanına defol git ve bir süre gözünüme görünme, yoksa başına geleceklerden ben sorumlu değilim ona göre, baş belası!" deyip kıızı sertçe itti ve eve gitmek üzere geri döndü.

Onuncu Bölüm

Güçlü atların çektiği kraliyet armalı araba, taşlı yolda ilerlerken düük içeride arkasına yaslanmış gazetesini okuyordu. Edinburg'daki bir kısım arazisini hastane yapımı için tahsis etmiş, bununla ilgili yasal prosedürlerin halledilmesi sebebiyle Londra'ya gitmesi gerekmişti. Sekreteri Hugh Burton'a gerekli vekâletleri vermişti ama eksik olan bazı noktaları bizzat halletmesi gerektiğinden, üç saatlik Londra yolculuğuna katlanmak zorunda kalmıştı. Niyeti, Londra'ya gitmişken, acelesi olmayan, fakat yapılması gereken bazı işlerle de ilgilenmekti ama oraya varınca bunu hiç istemediğine karar vermişti. Gerekli işleri halledip, sekreterine de diğer konularla ilgili talimatları verdikten sonra Wayne'e dönmek için tekrar yola koyulmuştu. Sabah serinliğinde yaptığı yolculuk genç adamı pek zorlamazken, dönerken boğucu havaya katlanmak zorunda kalmıştı. Bu kadar nem hayra alamet değil, diye düşündü düük Wayne. Arabasının penceresinden gökyüzünü kontrol edince uzaklarda kümelenen yağmur bulutlarını gördü. Bulutlar kısa süre sonra Wayne'e varırlardı. Uzun süredir yağmur yağmadığı düşünülürse bu ekinler için de iyi olacaktı.

Yaklaşık on dakika sonra malikânenin kapısından içeri giren Edward, Londra'dan neden hemen dönmek istediğini bu eve girince anladığını fark etti. Başka yerde olmak istemiyordu çünkü. Belki yaz sonuna kadar Wayne'de kalabilir Eylül, Ekim gibi Londra'ya dönebilirdi. Böylelikle işlerini de aksatmamış olurdu. Bu düşünceyle gülümsedi.

İçeri girdiğinde Elizabeth ve Mark salonda sohbet ediyorlardı. Edward'ın ilk aklına gelen, 'Aman Madeline görmesini!' oldu, çünkü Madeline Deckett, Elizabeth Dumont'tan hoşlanmadığını her zaman açıkça belli ediyordu. Düük Wayne'in geldiğini görmeyen ikili, genç adama özellikle Elizabeth'i izlemek için olanak sağladı. Mark çok yakışıklı, kendisi kadar varlıklı ve cazibeli bir adamdı. Yani Elizabeth için tercih edilecek her türlü özelliğe sahipti. Mark tarafından elbette bir şey beklemiyordu –karısına deli gibi âşık olmasının yanı sıra en yakın arkadaşının birlikte olduğu kadına farklı gözle bakması mümkün değildi– ama Elizabeth'in de Mark'a karşı son derece mesafeli bir tutum takınması adamı etkilemişti.

Varlığını ilk fark eden Mark oldu. "Seni bu kadar erken beklemiyorduk Wayne," dedi.

"Ben de öyle," diye cevap verdi Edward. Yanlarına yaklaştı ve Elizabeth Dumont'un elini nazıkçe dudaklarına götürdü. Bunu yaparken de kadının gözlerine baktı, ondan gelen davetkâr karşılığı, ilerleyen saatler için bir vaat olarak değerlendirdi. "Nasılınız Leydim? Umarım sizi iyi ağırlayabiliyoruzdur," derken sesindeki imna açıldı. Mark Deckett gülmemek için kendini zor tuttu.

"Hayatımda gördüğüm en güzel malikâne burası. Aynı zamanda çok iyi ağırlandığımı da söyleyebilirim," dedi kadın ve deminkinden daha sıcak ve manidar bir sesle ekledi. "Tek sıkıntım düük cenaplarını çok fazla görememek," bunu duyan Mark Deckett tek kaşını kaldırıp kadının arkasından arkadaşına imalı bir bakış atmaya ihmal etmedi.

"Bu sorunu çok yakında çözeceğimizden eminim leydim. Malumunuz, geldiğimden beri Wayne ile ilgili bazı işlerle ilgilenmem gerekiyordu. Şimdilik ortada bir sorun kalmadığına göre, size malikâne ve çevresini ilk günkü gezimizden daha detaylı bir şekilde gezdirmek isterim." Bunları söyledikten bir yandan da Mark'a bakıyordu. "Bayan Deckett yok mu? Kendisini göremedim," dedi. Tehdit açıldı. Ama Mark hiç oralı görünmüyordu.

“Birazdan gelir sanırım, atla gezinti yapacağımı söylemiş-
ti,” dedi Mark gayet rahat bir şekilde. Ama Edward onun
rahatını kaçırmaya niyetliydi.

Madem kendi isteğiyle gidip Elizabeth ile yalnız kal-
masına izin vermiyordu o da elindeki kozları kullanacaktı.
“Madeline’in ne kadar iyi at bindiği dillere destan ama bu-
ralar bilinmeyen topraklar, üstelik birazdan da yağmur ya-
ğacak,” dedi ama arkadaşında hâlâ bir rahatsızlık belirtisi
göremiyordu. Bir sorun mu vardı acaba? Mark, “Bir sorun
olacağını sanmıyorum, yalnız gitmemiş. Bently’nin dediğine
göre onunla giden bayan buraları iyi biliyormuş. Adı Corde-
lia mı ne?” deyince Edward’ın yüz ifadesi o kadar hızlı değişti
ki Genç adam bunu hiç beklemiyordu.

“Cordelia mı dedin?” diye bağırınca Mark Deckett ve Eli-
zabeth Dumont merakla ona baktılar. “Emin misin?” diye
sorduğunda az önceki halinden eser yoktu. Gerilmiş, sinirli
ve dikkatle Mark’ı süzen gözlerinde bir şüphe vardı. Onun
bu tavırları Mark üzerinde de bir gerilime sebep oldu. Bir ka-
nun kaçağı ya da bir namus düşmanı değil de küçük bir kızla
beraber atla dolaşmaya giden Madeline ile ilgili haberi almak
Edward’ı neden bu kadar şaşırtmıştı?

“Kim bu kız?” dedi biraz merak ve biraz endişeyle.
Edward’ın bu kadar gerilmesine neden olması muhtemel kız
kimdi merak ediyordu.

“Önemli biri değil, bahçıvanın kızı ve kendisi de ahırda
çalışıyor,” diye cevap verdi Edward, sesi sakın çıkmıştı ama
sinirli olduğu belliydi. Bu kız kendisini ne sanıyordu acaba?
Önce Wayne’de kaçak olarak yaşıyor, bir hırsız gibi mutfak
penceresinden evine giriyor, sarhoş olup onunla cilveleşme-
ye çalışıyor ve şimdi de orada sadece bir çalışan olmasına ra-
ğmen ahırındaki atlara binebileceğini sanıyordu. Bu düşün-
cesini, kendi düşüncesinin sesini yansıtan Elizabeth dağdı.
Onun burada olduğunu unutmuştu genç adam.

“Majesteleri, ahırlarınızda çalışan birisinin sizin atlarınızı
kullanıp soylu bir hanımefendiye sanki arkadaşımıyışçasına

çalışık etmesi ne kadar da büyük bir terbiyesizlik,” dedi genç
kadın. Az önce buna benzer şeyler düşünen dükkân, bu sözleri
Elizabeth’ten duyunca garip bir şekilde öfkelenmişti. Asla işleri-
ne karışılmasına tahammül edemezdi.

“Siz güzel kafanızı böyle işlere yormayın leydim. Konuyu
halledebileceğimden emin olabilirsiniz. Diğer konuya gelin-
ce de onunla da Lord Deckett seve seve ilgilenecektir,” dedi
ve kadının elini nazikçe öpüp müsaade isteyerek Mark ile be-
rabere odadan çıktı.

Ahıra doğru giderlerken yağmur tüm şiddetiyle başlamış-
tı bile. O zaman Mark da endişelenmeye başladı. Az önce-
li olaylara çok fazla anlam verememekle beraber işin içinde
Edward’ı böylesine çileden çıkaran bir bit yeniği olduğunu
tahmin ediyordu. Konu, kızın Maddy ile birlikte ata binmesi
değildi, konu kesinlikle Cordelia denen o kızın ta kendisiydi.
Bundan adı gibi emindi Mark.

Az sonra, iki adam uzun bacaklarına rağmen, ahır ve
malikâne arasındaki kısa mesafede sınırlı olmuştular
bile. Hızla ahıra girip Bently’yi gözleriyle arayan dükkân Wayne
yaşlı adamı görünce bağırarak sordu. “Neredeler?” Bently ilk
başta anlamadıysa da birazdan patronunun ifadesinden neyi
öğrenmek istediğini anladı. Korkuyla ve çekinerek “Birazdan
gelirler efendim. Endişelenmeyin, ikisi de çok iyi ata bini-
yorlar majesteleri,” dedi. Yaşlı seyis, bunu söylerken Mark
Deckett’e de bakmayı ihmal etmemişti. “Öyle mi Bently?
Sen bu toprakları kaç senedir tanıyorsun? Bu yumuşak top-
raklar yağmurla beraber ne hale gelir bilmiyor musun?” Dükkân
öfkeli konuşup gözlerini ahırda dolaştırmaya başlayınca do-
nup kaldı. “Fire nerede?” diye haykırdı. Cevap veremeyecek
kadar korkmuş seyis aslında bu haliyle dükkânı veriyor-
du. “Fire’a kim bindi?” derken aslında kim olduğunu biliyor-
du. İyiye gerilen Mark da artık çok öfkeli görünüyordu.

“Ben aramaya gidiyorum Edward. Hemen atımı hazırla
Bently,” dedi Mark Deckett.

Edward Wayne de o sırada açık ahır kapısından dışarı

çıkması gözünün görebildiği kadarıyla gelen olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyordu ki gelenleri gördü. İki atlı, deli gibi yağan yağmur altında son hızla eve doğru yaklaşıyorlardı. Dük, hissettiği öfkeye rağmen Cordelia'nın Fire'ı idare etmedeki becerisine hayran olmuştu. Yüksek sesle "Geliyorlar Mark," dedi arkadaşını yanına çağırarak. Son derece rahatlayan Mark, bu berbat havada dörtlüye giden Maddy'sini görünce yüreği ağzına gelmişken okkalı bir küfür savurdu.

"Ne yapmaya çalışıyor bunlar," dedi sonra öfkeyle. Karşından gelen, eve iyice yaklaşmış kızlar henüz kendilerine korkunç bir öfke ile bakan heybetli ve bir o kadar da ürkütücü erkeleri görmemiş olacaktı ki, sırlıslıklam perişan bir şekilde kocaman gülümseyorlardı. Nihayet gördüklerinde de yüzlerindeki gülümsemeler o kadar hızlı dondu ki Edward haince bir haz duydu. Korkmaları iyiydi. Özellikle de küçük cadının.

Atından ilk inen Madeline oldu ve düke kısa bir selam verdikten sonra kendisinden hiç beklenmeyen bir uysallıkla kocasının yanına ilişti. Suçunu bildiği ortadaydı. Mark hiçbir şey söylemeden Madeline'i kolundan tutup eve sürüklemeye başladığında bir an onu kışkırdığını hissetti. Çünkü Mark, karısından bir hesap isteyebilecek ve ona hak ettiği cezayı istediği gibi verebilecekti. Ama kendisi için aynı şey söz konusu olamazdı. Bu kızı verebileceği tek ceza, onu kapı dışarı koymak olabilirdi ki bu bile adamın sinirini yatıştırıramazdı. Çok daha fazlasına ihtiyacı vardı ama olmazdı. Bu düşünceyle iyice sinirlenince, daha sonra hesap soracağı Bently'ye seslendi. "Bently, hemen Star ve Fire'ı yerlerine götür," dedi adama. Bu, Cordelia'ya attan inmesi için verilmiş bir komut gibi kız çevik bir hareketle yere bastı. Genç adam, Fire'ın hırçınlığını görebilecek durumda değildi çünkü burada asıl sinirli olan kendisiydi. Yine de üzerine giydiği dar pantolon ve gömlek sırlıslıklam, tüm hatlarını ortaya çıkarmış bir halde karşısında dikilen kızı fark edebilmişti.

Cordelia "Ö-Özür dilerim efendim... izin almadan atı-

mıza bind-" deyince dük çok sinirlendi. Evet, atına binmesine alınmıştı ama asıl korkusu kendine zarar verme ihtimaliydi. Bu kız Fire'ı ne kadar iyi idare etse de bu vahşi kısırağın neler yapabileceğini hiç bilmiyordu. "Seni küçük aptal, boynunu kırmadığın için şanslısın. Sen bu atı tanıdığını mı sanıyorsun?" dedi ve kızı kolundan sıkıca tutup ekledi. "Fire'ın yapmadığını yapıp boynunu kırmadan önce büyükbabanın yunna defol git ve bir süre gözüme görünme, yoksa başına pileceklerden ben sorumlu değilim ona göre, baş belası!" deyip kızı sertçe itti ve arkasına bakmadan eve doğru yürümeye başladı. Orada biraz daha durursa neler yapabileceğini bilmiyordu, aslında bunu bilmek de istemiyordu.

Uşakla eve girip etrafına bakmadan odasına geçti. Sırlıslıklam olmuştu ve iyi bir banyoya ihtiyacı vardı. Az önce Elizabeth ile sevişmeyi düşünüyorken şimdi kadını unutmuştu bile. Aklında bir tek o baş belası vardı. Kızın burada çalışması başta iyi bir fikir gibi gelmişti ama şimdi öyle düşünmüyordu. Kapı dışarı da edemezdi. Ama kuralları anlaması için ke-
nari bir şeyler yapmalıydı.

Uşak banyosunu hazırlarken o da ıslak kıyafetlerini çıkarıp ipek robdöşambrını giymişti. Biraz gevşemeye ihtiyacı olan vücuduna banyo iyi gelecekti. Banyosu hazırlanınca, uşağını gönderdi ve bundan sonrasını kendi halledebileceğini söyleyip ılık suyla doldurulmuş küvete girdi. Gözlerini kapayıp sahip olduğu huzuru dinlerken dikkatli kulakları dünyayla bağlantısını koparmamış olacak ki sessizce açılıp kapanan kapının belli belirsiz sesini duydu. Uşak Winston olduğunu düşündüğü misafirini tam terslemeyi düşünüyordu ki yumuşak bir kadın sesi ile gözlerini araladı. "Umarım bana ayıracak biraz zamanınız vardır majesteleri?" Karşısında onun güzelliğiyle Elizabeth Dumont duruyordu ve üzerindeki keskinlikle saygıdeğer bir kadının gündüz vakti giyeceği türden şeyler değildi. Odalarının birbirine çok uzak olmadığını biliyordu ki bunu zaten kendisi ayarlamıştı. Ama geçen pazardan kalan misafirlerin bazılarının hâlâ burada olduğu

düşünülürse kadının bu hareketi, gereksiz bir cesaret ya da bir kurnazlık örneği olabilirdi. Genç adam kısa bir süre sonra kadının gerçek amacını çok iyi anlayacaktı, ama şimdi kendisine sunulmuş almak için beklemeyecekti. Sonrasını sonra düşünürdü. Anı yaşamaya en çok ihtiyacı olan zamanlardan biriydi ve karşısındaki sarışın, şeffaf sabahlığının altında bir o kadar şeffaf bir gecelikle kendisini sevişmeye teşvik ederken genç adam daha fazla beklemeye gerek görmeden sudan çıkıp kadına sarıldı ve onu yatağa taşıırken “Sizin için ayıracak zamanım hep vardır leydim,” dedi.

Bir süre sonra, koca yatağın ortasında uzanmış iki kişi, kalp atışlarının normale dönmesini bekliyor ve özellikle de Elizabeth Dumont yüzüne yerleşen gülümsemeyle, bu adama sahip olmaktan başka bir şey istemediğini düşünüyordu. Yatakta kendisini çok mutlu etmesi başlı başına bir tercih sebebi olabilirdi, ama kadının asıl düşündüğü düşes tacının kendisine nasıl da yakışacağıydı. Kesinlikle bu adamla evlenmenin bir yolunu bulacaktı ve bir planı da vardı. Dük çok zeki bir adam olabilirdi ama kendisi çok kurnaz bir kadındı. Eğer planı düşündüğü gibi giderse yeni sezona düşes olarak, yeni gardırobu ile gireceği kesindi. Yüzündeki mayhoş gülümseme, gözlerindeki kurnaz ışıla beraber daha da büyüdü ve kendisiyle bir kez daha gurur duydu. Müstakbel Wayne Düşesi olmasını engelleyebilecek tek şey bir lanet olabilirdi ki o da şimdiye kadar kadına hiç uğramamıştı. Şimdi niye uğrayacaktı ki?

Diğer yandan genç adam ise gevşemiş vücuduna göre iyice huzursuz bir şekilde uzandığı yatakta, yine eskiden olduğu gibi bıkkın ve ümitsiz şekilde sıkıcı bir ruh hali içindeydi. Yanında kusursuz güzellikte bir kadın kendisini ona sunmuş ve bir sevişmeden alabileceği her şeyi yaşatmışken bu ruh haline bir anlam veremiyordu. Ama hep böyle olmaz mıydı zaten? Adamı kadına yaklaşıp, kadın kendisine zekice manevralarla kur yapar. Aralarında bir çekişme yaşanır ve numaradan yapılan bir iki direnmeden sonra kadın kendini ada-

ının kollarında bulur. Daha doğrusu, adam kendini kadının pençelerinde bulur. Arkasından gelen aynı senaryo. Bu sefer daha farklı olacağını düşünmesine sebep olan neyse şimdi onu göremiyordu dük.

Sıkıntıyla bir iç çekerek yataktan kalkarken göz ucuyla gülümseyen kadına baktı “Sizi memnun ettiğime sevindim leydim,” dedi alay ederek. Ama kadın dükün sesindeki kimseyi duyamayacak kadar kendinden geçmiş olduğundan adam kendisine yerdeki gecelik ve sabahlığını uzatınca salladı, fakat bu bile keyfini kaçırmadı. Hiç acele etmeden girip, mükemmel fizliğini adamın gözleri önüne sererek yavaşça kalktı. “Siz beni hep memnun ediyorsunuz majesteleri, bu yüzden yanınızdan ayrılmak bana çok zor geliyor,” dedi küçük bir kız gibi dudaklarını bükerek. Birkaç gün önce olsa, kadının bu hareketleri adamı kıskırtsa da şimdi sadece alını veriyordu. Kadına cevap vermeye gerek görmeden, tobdöşambrını giydi ve kendisine bir içki doldurdu. Dalgın gözlerle pencereden bakıp içkisini yudumlarken aslında ona pişmanlığı için fırsat veriyordu.

Kısa süre sonra, omzuna dokunan ince parmakların varlığıyla kadına bakmak zorunda kaldı. Elizabeth Dumont, dudaklarını davetkâr bir şekilde Edward Wayne’e uzatmış kendisini öpmesi için beklerken, dük ona kadını hiç de memnun etmeyecek tarzda bir öpücük verdiğinde dul kontes hayal emkliğine uğrasa da bunu belli etmeyerek ısıltı gülümsedi ve kapıya yöneldi. Çıkmadan önce düke bir öpücük göndermeyi de ihmal etmemişti.

Kapıyı usulca kapatıp koridora çıktığında etrafa şöyle bir göz gezdirip baktığında niyeti kimseye görünmemek değil, alisine kendisini görececek birilerini var mı diye kontrol etmektir. Düşündüğü gibi, kat hizmetçilerinden biri kendisini dükün odasından çıkarken fark etti. Kız, önce şaşırdı, sonra kızardı ve istemsizce, bayağı bir şekilde kıkırdarak hiçbir söylemeden oradan uzaklaştı. Elizabeth Dumont halinden gayet memnun, hiç acele etmeden odasına doğru yürürken

hizmetçilerin dedikodu yaymaktaki becerisini bildiğinden planının tıkr tıkr işleyeceğinden emin, gülümsüyordu.

Dük ise odasından az önce çıkan dilberi çoktan unutmuş, başka şeyler düşünüyordu. Dün geceki olayı hatırladı birden bire. Külkedisi sarhoş olup ona bütün kinini kusmuş, arkasından da onu öpmüştü. Ne kadar sıra dışı bir olay diye düşündü. Oysaki kız, dük onu mutfakta kıştırdığında ne kadar da hırçın ve korkmuş görünüyordu. Sonra ne olmuştu da onunla bu yakınlığı paylaşmayı karar vermişti. Gerçi adam kızın dün gece aklının başında olduğunu iddia edemezdi -ki zaten öyle olsaydı gecenin sonu orada değil genç adamın yatağında biterdi. Ama gafıl kız o kadar sarhoşturdu -ki, dük tam anlamıyla onun tadına varmakla vicdanı arasında bir muhasebe yapacak kadar aklını toparlayabilmiş, bu sayede ikisinin de pişman olacağı bir şeylerin cereyan etmesince izin vermemişti. Gerçi bunda ne kadar zorlandığını tanrı bilirdi. Kollarının arasındaki yumuşaklığı ne kadar da davetkâr ne kadar sıcaktı. Ama bir hizmetçiyle fingerdeşecek kadar da kendisini kaybetmemişti... Henüz...

Kızı, şiddetle yağan yağmurun altında dörtlüde malikâneye yaklaşırken gördüğünde çok sinirlenmişti. Hatta ona söylediği gibi oracıkta boynunu kırmayı bile düşünmüştü. Hangi akla hizmet Fire gibi çılgın bir ata binmiş, üstüne üstlük böyle bir havada, o hızla atı idare edebileceğini düşünmüştü. Gerçi bu işi çok iyi hatta mükemmelce becerdiği su götürmezdi ama kız bilmeseydi Fire bir kişinin ölümüne sebep verecek kadar aksi bir kısraktı. Hem de atlardan çok iyi anlayan güçlü kuvvetli bir seyisin. Colin adlı genç seyis Fire'ı idare edebileceği konusunda o kadar kendisine güvenmişti ki, çılgın at kendisini çiftleyip, bulunduğu yerden beş altı metre uzağa savurduğunda bile buna inanmamış ve yerinden kalkmaya çalışırken kırık kemiklerinin tuz buz olmasıyla düşüp son nefesini vermişti. Bir daha o ata binmesine izin vermeyecekti. O kadar güzel ve çşiz bir kısrak olmasaydı şimdiye kadar çoktan öldüreceği bir hayvan, bırakın küçük bir kız için

lendisi için bile büyük tehlikeliydi. Bütün bunlar bir yana kız hangi akla hizmet çalıştığı ahırın atlarına binebileceğini düşünüyordu ki. Bu küstah kız hiç uslanmayacaktı. Derin bir iç geçirdi ve kafasını iki yana sallayarak Cordelia'yı düşünmemeye uğraştı. Hem biraz çalışsa hiç fena olmayacaktı.

Çalışmaya başladığında yağmur durmuştu ama bulutlar, kalın kadifeler gibi gökyüzünü sarmış hep orada kalacaklar gibi oldukları yere kurulmuşlardı. Böyle bir hava, bir İngiliz için çok alışıldık olmasına rağmen Edward nedense boğulduğunu hissetti. Belki biraz çıksa iyi olurdu ya da Mark'la beraber Londra'daki ortak işleri üzerine yapacakları görüşme için de uygun bir zamandı. Ama bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı çünkü Mark'ı biraz tanıyorsa şu anda karısını cezalandırmakla meşgul olduğunu tahmin ediyordu. İster istemez gülümsedi ve çaresizce tekrar işe koyuldu.

Yaklaşık bir saat sonra, çalışma odasında evraklara gömülünmüş çalışırken akşam güneşinin ışıkları kafasını kaldırmasına neden oldu. Yağmur dinmekle kalmamış sanki cennetten geliyormuşçasına içeri dolan güneş, mucizevî bir şekilde odasını aydınlatmaya başlamıştı. Birden aklına saçma bir şey geldi. Asla batıl inançları olan birisi değildi ama kısa bir süre sonra hayatında ciddi değişiklikler olacağına dair bir his, tıpkı içeriye dolan güneş huzmesi gibi içine doğmuştu. Bundan adı gibi emindi, bir dönüm noktası onu bekliyordu. Neler olabileceğini düşünürken aklının neden o küçük cadıya kaydığını da çok yakında öğrenecekti.

On Birinci Bölüm

Cordelia, yatağında dönüp dururken uyumak için boşuna uğraştığının farkındaydı. Yattığından beri yaklaşık üç saattir debelenip duruyordu ve gözkapakları birbirine kavuşmamakta kararlı gibiydiler. Uyuyamamasının en önemli sebebi yediği fırçaydı elbette, ama uzun zamandır ata binmediği için Maddy ile yaptığı uzun at gezintisi de bacak kaslarına pek yaramamıştı. Yarın, bütün gün parantez gibi yürüyeceğinden emindi kız. Ama asıl önemli olan, Maddy'nin kocası da ona çok kızmış görünüyordu. Öyle ki Cordelia bir an için kendisi adına üzülmeyi bırakmış aklını zavallı Maddy'ye takmıştı. Saf Cordy'cik nereden bilsin ki Mark önce Maddy'yi bir güzel fırçalamış, arkasından da uzun -hemen hemen bir gün süren- süre boyunca onunla sevmişti.

Cordelia, inanılmaz merhametli, çok iyi yürekli bir kız olduğu için uyuyamayarak geçirdiği bu üç saatin üçte birinde zavallı(!) Madeline Deckett için boşuna endişelenmişti. Geriye kalan iki saatte de bol bol kendisine acımış, çeşitli ve zengin hayal gücü ürünü felaket senaryolarıyla gecesine, özellikle siyah ve tonlarında renkler katmıştı.

Aslında düke hiç kızmıyordu. Bundan önce aralarında geçen olaylarda hep adamı suçlamış, kendisini haklı görmüştü ama şimdi kesinlikle biliyordu ki suçluydu, hem de gün gibi. Önce dükün atına izin almadan binmiş, sonra da öylesine tehlikeli bir havada, toprak o kadar yumuşamışken dörtnala gitme aptallığında bulunmuştu. Ama o sırada tattığı özgürlük

bu bir şeye benzemiyordu, tamamen kendisini kaptırmasının nolani de buydu. Ne mükemmel bir kısırdı Fire. Hissettiği mutluluk kendisini ahır kapısında bekleyen dükü görene kadar sürmüş olsa bile, sonrasındaki korku ve hayal kırıklığı bu hussini tamamen alıp götürmemişti. Londra'dan neden o den döndüğünü Tanrı bilirdi. Yine de kovulmadığına göre sorun yoktu. Zaten yaramaz bir çocuk olduğundan fırça yemeye alışkındı, şimdi de aynısı olmuştu ve kulak tıkayarak çok da güzel üstesinden gelebileceği bir şey için çok üzülmezdi. Gergi şimdi durum biraz daha farklıydı tabii, inkâr emenin hiçbir anlamı yoktu ama olan olmuştu. Bir süre otularda, ayakaltında dolanmaz, sadece işini yaparsa dük de olanları unutturdu belki. Bu iyi bir fikirdi. Hatta bundan son- rı o kadar uslu bir kız olacaktı ki bırakın bugünkü olayı, dük kendisini bile unutacaktı. Bu düşünce, üzerine yuvalanan yıkılı de kaldırmış olacaktı ki Cordy yüzündeki gülümserne bile solmadan uyuyakaldığında kader ağlarını örmeye çoktan başlamıştı bile. Kendisini düke unutturmak gibi aptalca fikre merak Cordelia gibi bir kız inanabilirdi zaten.

Bugün dük cenaplarına çok iyi davranacağımı. Rüyasında mı görmüştü bilmiyordu ama Cordelia ilk uyandığına kafasında bu cümle yankılandı. İlemen yataktan fırladı, yüzünü yıkadı, alfacele haki pantolonunu, gömleğini giydi ve tekini düke bıraktığı siyah ayakkabısından daha beter başka bir ayakkabısını giyerken de saçlarını topladı. Çok hızlıydı. Tabii ağrıyan bacaklarının ve hâlâ at üzerinde oturuyormuşçasına şekillenen ayrı bacaklarının izin verdiği ölçüde! Kesinlikle erkeiden onun başında olmak istiyordu ve bu düke yaltaklanma politikasının ilk halkasıydı. "Sadece bugün değil, burada kaldığım her gün iyi davranacağım o adama," dedi büyük bir kararlılıkla. E bu durum ne kadar mümkün tartışılırdı, ama tartışıldı işte.

Diğer taraftan, Cordy böyle seri bir şekilde hazırlanırken saatte bile bakma gereği görmemiş, her sabah kendisinden çok daha önce kalkan büyükbabasının hâlâ yatağında horultu

ve vızıltı arası insanlık dışı sesler çıkardığını fark etmemişti. Saati kaç sanıyordu Tanrı bilirdi ama kesinlikle karıncaların bile uyanmadığı bir saate dışarı çıkıp ne yapacağını sorsanız kendisi de bilmezdi.

Hemen kulübeden fırladı ama bir yandan da düşünceli bir şekilde büyükbabasının neden hâlâ uyduğunu çözmeye çalışıyordu. Beyni pek işlevsel değildi bugün anlaşılan, belki de geçen gece içtiği alkollü içki beyin hücrelerinin çoğunu öldürmüştü ve kız geri dönülmez bir şekilde zekâ kaybına uğramıştı. Kafasını bu boş düşüncelerle kurcalarken ahıra kadar geldi, her zaman açmakta zorlandığı koca kapı bu sefer yerinden bile oynamayınca bir şeylerin ters gittiğini ancak fark etti. "Bently," dedi, ama sesini sadece kendi duydu. Şüphyle etrafına bakındı, havadaki bir yaz sabahı için loş sayılabilecek aydınlığa baktı ve nihayet kafasını ahır kapısına vurarak sağlam kalan birkaç hücrenin de ölümüne vesile oldu. Aklını kaçıırıyordu herhalde. Belli ki vaktinden çok önce uyanmış, bir de o yetmezmiş gibi hayatının en hızlı ve ağırlı hazırlığını yapıp dışarı fırlamıştı. "İlepsinin sebebi o dükkân bozuntusu. Kafâ bırakmadı ki bende," dedi, hemen dilini ısırıldı. Sanki birisi duyabilecekmiş gibi etrafına bakınca kimsenin olmayışı içini rahatlatmış da dükkân iyi ve saygılı davranışına konusunda bu gün aldığı kararın nasıl da pamuk ipliğine bağlı olduğunu görünce dehşete düştü. "Tanrım sen bize yardım et," dedi ve olduğu yere çömelerek Bently'nin gelmesini bekledi. *Biz mi?*

İç i geçmişti herhalde, çünkü dükkân kalın sesini duyunca korkuyla sığırdı. "Günaydın Bayan Cordelia." Kimin konuştuğundan emin olmak için hafifçe dikleşince tamamen uyandı Cordy. "Ne o? Kapılarda mı sızmaya başladınız, yoksa gece bahçede açık pencere tespiti yaparken mi uyuyakaldınız?" diyen dükkân, artık tamamen uyanık olan kız iğneli sözleriyle çok sinirlendirse de bunu sadece Cordy bilebilecekti. Çünkü başarılı bir şekilde, her yerinden yapmacıklık akan bir gülümseme ile konuşurken hiç de sinirli durmuyordu. "Günaydın majesteleri. Ne kadar güzel bir hava değil mi?"

Adamın kendisine alayla bakması üzerine devam etti. "Atınızı hemen hazırlamak isterim efendim ama ahır kapısı kapalı, birazd..." diyordu ki dükkân kapıyı sanki bir tüy parçasını iteler gibi açınca Cordy'nin yüzü kıpkırmızı kalakaldı ama hemen toparlandı ve hızlı bir şekilde ahıra girerek dükkân muhteşem aygırı Darkness'ın bölmesine yaklaştı. Fire'dan hiç korkmuyordu ama bu at, sahibine benzediğinden midir bilinmez kız iktütüyordu. Saygıyla karışık bir hayranlıkla atı izliyordu ki Lüzin çok oyalandığını düşünen dükkân ciddi bir sesle, "Beni, seni işe aldığımıza pişman etme de atımı hazırla. Yoksa tüm özelliklerinin yanına beceriksizliğini de eklemek zorunda kalacağım," dedi. Cordelia utançla başını önüne eğdi ve özür dileyerek işe koyuldu. Bu adam işini bu denli zorlaştırmak zorunda mıydı sanki? Çabaladığını fark etmiyor muydu? Ama elden ne gelir, patron oydu. Hem de çok etkileyici ve korkutucu bir patron.

Kısa süre sonra, ufak tefek bir kızdan beklenmeyecek bir hız ve adamın düşüncesinin aksine ciddi bir beceriyle atı hazırlayan Cordelia kendinden emin, gururlu bir gülümsemeyle dükkân baktığında, nedenini bilmediği bir öfkeyle kendisine bakan bir çift meşale ile karşılaştı. Anında dudakları dondu ve öyle kaldı. Yine ne yapmıştı bilmiyordu ama bu sefer hiç suçu yoktu. Dükkân eğer hatalarının bedelini böyle psikolojik baskı ile ödetme taraftarı biriyse Cordelia cehennem ateşine çok yakın olduğunu biliyordu şimdi. 'Hem de gözleri kadar yakıcı bir ateş' diye ekledi içinden. Aralarında oluşan gerilim, elle tutulur bir hal almıştı ki kız daha fazla dayanamayarak "Bi-Bir sorun mu var majesteleri?" diye sordu.

Dükkân gayet sıradan bir şekilde "Evet var. Sadece senden pek hoşlanmıyorum küçük cadı. Sürekli ayağıma dolanmandan ve uygunsuz davranışlarını hoş görmekten de hoşlanmıyorum. Tüm mesele bu," dedi ve Darkness'a binip oradan uzaklaştı. Adamın sözlerinin verdiği şok anında bile Cordelia'nın dükkân atıyla ne kadar kusursuz bir bütünlükte olduğunu fark edebilmesi vurdumduymazlığından idi.

Bentley içeri girdiğinde kızın gözü hâlâ kapıdaydı ama aynı kapıdan giren seyisi görmemişti bile. Nihayet toparlanarak Cordelia, dükkân aklından zorunun olduğunu düşünmeye başlıyordu git gide. "Dük cenaplarını çıkarken gördüm, bugün çok erkenciydi. Saat sekizi bile beklememiş," diyen yaşlı adam konuşmasının ortasında, sanki tatlı uykusundan zorla kaldırıldığını kanıtlamak istercesine esnedi. Cordelia ister istemez gülümsedi. "Günaydın Bentley. Ben ilgilendim majesteleriyle, sorun yok yani. Bir kahve ya da başka bir şey ister misin?" dedi sırayla ve aceleyle. Kendisinin aksine, Cordy'yi bu kadar zinde ve canlı görmeyi beklemeyen Bentley, gençlik üzerine birkaç klişe övgüyü kafasından geçirirken kendi uyuşukluğunu kanıtlamak üzere bir kez daha esnedi. Onu görünce kendini, 'Vay be ne büyük bir ağız' diye düşünmekten alamayan Cordy de esnemeye başladı, derken göz göze geldiler. Sanki çalışmak için bu komutu bekliyorlardı.

İşe koyulduklarında üzerindeki uyuşukluğu atan Bentley yine her zamanki hâkim tavırlarıyla ahırdaki kontrolü ele geçirmişti. Atlarla çok iyi anlaşıyordu ve Fire hariç tüm atlar onu çok seviyorlardı. Fire hariç diye düşünürken Cordelia ister istemez gururlandı. Bu güzel kısrak sadece kendisine sevgi göstermiş hatta üzerine binmesine bile izin vermişti. Aralarındaki büyü değildi gerçi, at sadece kızın sesini seviyordu. Ve kokusunu ve yumuşak dokunuşunu.

Kahve molası verene kadar hiç durmadan çalışan yaşlı seyis kahvesinin yanında güzel gidecek birkaç çörek için mutfağa Martha'nın yanına gidip; kendisinin iddiasıyla, eskiden kadınların başını döndüren meşhur gülümsemesini takınacağını ve çok kazançlı bir alışveriş yapacağını söyleyince Cordelia dayanamayıp güldü. Güldü çünkü, Bentley'nin baş döndürücü dediği gülümseme kızın başını döndürmek bir yana dünyasını karartan bir sırtıydı ve Martha'yı kandırmak için kendi gitmeyip köyün delisini yollasa bile, yine de istediğini almakta zorlanmazdı. Kendinden emin, muzaffer bir edayla ahırdan çıkan seyisin arkasından sevgiyle bakan Cordelia ger-

çeleni şanlı olduğunu biliyordu. Ufak tefek bulutların varlığı bunu gölgeleyemezdi. Burada mutluydu.

"Otil, bu öğle yemeği işi de nereden çıktı şimdi?" diyen öfkelili bir ses Cordelia'nın düşüncelerini böldü. Büyükbabası sinirle alına girmiş lafını ortaya söylemişti ama beklenen etkiyi yaratamamıştı.

"Günaydın büyükbaba, neden biri çiçeklerinin üzerinden geçiş gibi bağıyorsun?" dedi Cordy şakacı bir ses tonuyla.

"Günaydın yavrum," dedi. Daha yumuşak bir ses tonuyla. Bugün öğlen yemeği kalan misafirlerle beraber bahçede yenecekmiş. En dayanamadığı şey, çiçeklerini görünce küçük kızlar gibi ayılıp bayılma numarası yapan kokos leydiler ve onları mest etmek için güzelim çiçeklerini dalından sökme gadırlığında bulunan sözde beyefendilerdir." Henry'nin soluksuz anlatıldığı bu kin dolu cümleler kızı az daha kahkahalara boğacaktı. Sevgili, merhametli büyükbabasını ilk defa böyle yarıcıcı ve utulukeli görmüştü.

"Hemen sinirlenme Henry Cornwell, o çiçekler başlarına bir şey gelirse senin gibi bir bakıcının usta, nazık ve becerikli ellerine sahipken sen ise sadece bana sahipsin. Bilmem anlatabildim mi?" dedi Cordelia. "Koskocaman bahçe, unutmamalısın ki dükkanı otoriter bir adamın bahçesindeki çiçeklere dadanacak kibar bir bey yoktur büyükbaba. Hem ben uzaktan onları izlerim ve çiçeklerine uzanacak kötü niyetli elleri sapanımla mihlarım sen hiç merak etme." Artık iyiden iyiye dalga geçiyordu. Büyükbabası da fark etmişti. "Ne cüretle benimle dalga geçiyorsun sen?" diye hırlayınca Cordelia da lafı yatıştırdı. "Her zamankinden"

Yaklaşık bir saat sonra öğle yemeği hazırlıkları başlamış, sıradan bir yemek olmaması için her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüştü. Kocaman bir masa, yemyeşil çimenlerin üzerinde beyaz örtüsüyle gelinler gibi kurulmuş, bir süre sonra gelecek misafirlerini gururla beklemeye başlamıştı. Az sonra üzeri envai çeşit meze, sıcak soğuk ara yemekler, görüntüleriyle yemekleri gölgede bırakarak insanda tadına bakma dürtüsü uyandıran boş tabaklarla donatılmıştı.

Bu düşünceler Cordy'nin kafasını yine haddinden fazla kurcalamaya başlamıştı. Yemek gördüğünde dayanamayan bir kız için gerekli olan yerlerindeki dolgunluklar dışında çok ince olabilirdi ama soylu midesi böyle arsızlık etmeye devam ederse, bundan sonra gitmek istediği yere ayaklarıyla değil, tostoparlak gövdesi ile yuvarlanarak gidecekti. Tıpkı elindeki kocaman, sulu, kırmızı elma gibi diye düşündü. Yine dayanamamış, yemek için toplanan ve en az meyveler kadar güzel tabaklara koyulan taze meyvelerin bulunduğu yere kurnazca bir sızıntı yaparak başarılı bir operasyon gerçekleştirmişti. Şimdi nevalesi elinde, çiçeklerin korunması altındaki yerine kurulmuş, -büyükbabası dalga geçtiğini sanıyordu ama güzel çiçekleri canı pahasına koruyacaktı- olan biteni ilgi ve akan ağız suları eşliğinde izliyordu. Bir yandan da kimsenin kendisini görmemesi için dua ediyordu. Özellikle de sevgili dükün. Yoksa bir nostalji yaşamaları isten bile değildi.

Bu arada dük neredeydi? En son atına binerken görmüş, yediği fırçaya bir anlam vermeye çalışırken Bently gelince işlere kendisini kaptırmıştı. Yaklaşık yarım saattir de burada olduğuna göre dük cenapları ya gelmemişti ya da şu aralar gelmiş olmalıydı. Kesinlikle onu gözünden kaçırmamalıydı çünkü düşmanını kendine ne kadar yakın tutarsa o kadar güvende olurdu. Hele bu halde, elinde az önce aşırıldığı elma ve gömleğinin eteğine sakladığı eriklerle asla yakalanmamalıydı. Düşüncesiyle bile ürperdi kız.

Derken, Cordelia malikâne iç kapısında bazı hareketlenmeler fark etti. Birileri geliyordu galiba. Önce, kendisini içeriye almak istemeyen koca burunlu uşak kapıyı açtı ve yüzünü kapıya dönerek yemek masasına oturmak üzere bahçeye çıkan misafirlere yol gösterdi. Yaklaşık sekiz kişilik bir grup masadaki yerlerine otururken Cordy de masadaki boşluklara bakarak kaç kişinin daha gelebileceğini kestirmeye çalışıyordu. Bu gereksiz uğraşı bırakıp gelenleri incelemeye karar verince ilk hissettiği şaşkınlık katlanarak artıyordu. Ömrü boyunca böyle süslü kadınlar görmemişti. Hepsi tavuskuşları

gibi rengârenk ve dikkat çekiciydiler. Erkekler ise onlardan geri kalmıyor, özellikle bazıları hemcinsleriyle değil de yemeğe gelen kadınlarla rekabet edermişçesine giyinmişlerdi ve en az onlar gibi kırıttıyordu. Ne utanç verici!

Cordy artan merakını bastırmak için bulunduğu yerde pozisyon değiştirerek yeni gelen diğer kişileri gözliyordu. Nihayet tanıdık bir yüz ararken onları gördü. Madeline ve eşi yemek masasına yaklaşırken Cordelia az kalsın parmakları üzerinde yükselip genç kadına yüksek sesli bir selam veriyordu ki anlık bir dürtüyle yerine sindi. Hatta yapmak üzere olduğu salaklığın etkisiyle yaklaşık bir dakika kadar sindiği yerden kalkamadı bile.

Cesaretini toplayıp tekrar gözetlemeye başlayınca Maddy ve eşinin diğerleri arasından sıyrıldığını hemen fark etti. Birbirine çok yakışan güzel bir çift olmanın dışında çok da mutlu bir halleri vardı. Anlaşılan Mark Deckett Maddy'yi cezalandırırken (!) çok acımasız davranmamıştı.

Her zaman güzel bir kız olmadı için -yine çok yanılıyordu- memnun olan Cordy, Maddy'yi sevmesine rağmen, bu gün onun güzelliğinden ve zarafetinden çok etkilendi, hatta ufak bir kiskançlık bile hissetti üzülerek. Madeline, buz mavisi renkli, gövdesinin üst kısmını bir eldiven gibi saran, etekleri bir hayli geniş, ölçülü dekoltesiyle merak uyandıran ve en önemlisi kendisine çok yakışan bir elbise giymişti. Cordy, gayri ihtiyari kendi üzerindeki komik kıyafetlere bakarken 'Keşke annemin elbiselerinden birisini giyseymdim,' diye hayıflandığını fark edince dehşete düştü. "Şimdi bir de kız gibi ağla tam olsun," dedi kendisine kızarak. İyice sağmıyordu. Arkadaşını tekrar izlemek için onun bulunduğu yere bakan Cordelia, Maddy'nin yanındaki kadını fark edince gerildi çünkü bu çirkin sesli çıplak sarışından başkası değildi. Bu kadından zaten hoşlanmıyordu, bir de Madeline'in başında dikilince hoşnutsuzluğu nefrete bıraktı kendini. Neyse ki Maddy de onu çok sevmiyordu, yoksa sarışının yüzüne böyle bir aşağılamayla bakar mıydı?

İlerleyen dakikalar, elinde yarısı yenmiş elmasıyla konukları izleyen Cordelia için artık ilginç değildi. Ahıra işinin başına dönebilir ya da kulübeye geçebilirdi. Hatta tam bunlardan birini yapıyordu ki duyduğu derinden gelen bir sesle olduğu yerde kaldı. Genel olarak, böyle olmadık zamanlarda, yakalanma becerisi çok kuvvetli olduğundan önce dükün kendisine hitap ettiğini sandı, fakat öyle olmadığını anlaması da normalden daha uzun süren üç saniye aldı. Nihayet algısı açılınca tazelenen merakıyla adamı izlemeye başladı.

Cordy gördüğü karşısında o kadar şaşırdı ki, az önce elmasından kocaman bir ısıklıkla aldığı parça aralanmış dudaklarından yere düşünce fark etmedi bile. Dükün çok yakışıklı ve etkileyici bir adam olduğunu biliyordu ama onu şimdiye kadar böyle görmemiş, kendisine böylesine büyü yapmasına izin vermemişti. Dük Wayne, üzerine güçlü vücudunu ortaya çıkartan kar beyazı bir ceket ve siyah bir pantolon giymiş, kendi de dâhil tüm kadın ırkının ağzını sulandıracak kadar iyi-lezzetli demek isterdi ama düşüncelerinde bile o kadar cesur değildi- görünüyordu. Herkesle selamlaşıp yemek masasına oturduğunda hemen her kadının aç bakışlarını kendisine yönelmiş, masadaki muhteşem yiyeceklerle bile duyulmayan bir fiziksel ihtiyacı bizzat üstüne çekmişti. Özellikle de o sarışın kadın bir hayli üzerine düşüyordu. Cordelia yine sinirlendi.

Zenginlerin yemek adablarıyla ilgili söylenmeye başladığında aradan bir saat geçmişti. Hâlâ neden gitmemişti, neyi bekliyordu bilmiyordu, ama bir şey bekler gibiydi. Bakışlarıyla dükü yakaladığında, kafasını kurcalayan bu konu üzerine düşünüyordu fakat anında beyni durdu. Çünkü Edward Wayne yemek masasından kendisine bakıyordu. Cordy emin olmak için sanki daha iyi görebilecekmış gibi kafasını birkaç santim öne çıkardığında da sonuç aynıydı. Adam kendisine bakıyor gibiydi. Hatta birkaç saniye sonra, bakışlarını ilgisini çekmeye uğraşan sarışına çevirmeden evvel, Cordy onun kendisine gülümsediğine de yemin edebilirdi. Kısa bir gü-

lümseme sadece, hatta o kadar kısa ki Cordelia'nın şu anda dükün yüzünde gördüğü öfkenin etkisinde var olup var olmadığı tartışılabilir kadar kısa.

Cordy şimdi daha da meraklıydı. Dük neden sinirlenmişti ve sarışının neredeyse yalvarırcasına ona söyledikleriyle neden daha da fazla sinirleniyordu? Öğrenmek için daha fazla dikkat kabarttığında masanın, az önceki yemek havasından çıkmış, kızın duyamadığı ama sarışın kadını ilgilendiren, gömenen o ki kadını abartılı ve neredeyse yapınacak bir üzüntüye iten dedikodu kazanına döndüğünü fark etti. Herkes yanındaki kulağına bir şey söylüyor ve bunu yaparken de dükle sarışına bakıyorlardı. Sarışın üzüntülü ve kahrolmuş olasıyla Wayne düküne tekrar yalvarırcasına bir şeyler söylerken dük iyice öfkeleniyordu. Cordelia ister istemez gerildi, ciddi bir soruna şahit olduğu belliydi. Aniden, Edward Wayne hışımla masadan kalkıp beraberinde de sarışın kadını çekince, Maddy ve Mark Deckett, masada sarışının yanında oturan orta yaşlı bir kadın ve komik suratlı bir adam da onları takip ettiler. Cordelia yerinde iyicene büzüldü, çünkü grup bendi bulunduğu çiçek kümesine yakın bir yerde tartışmaya başladılar. Cordy, kesik kesik duyduğu kelimelerden çok anlam çıkartamayınca biraz doğruldu ama pişman oldu. Çünkü Dük Wayne Cordelia'nın bulunduğu tarafa geliyordu.

Dük hızla çiçekliğe yaklaşıyordu, iyimser olmak istedi ama dükün, çiçeklikten adını bilmediği pembe bir çiçeği koparıp, sarışına vermek gibi bir niyeti yoksa kendisine doğru geldiği belliydi. Öyle de oldu. Çiçek kümesinin arkasına hızla geçip kızı kolundan sertçe tutan dük öfkeli ama kısık bir sesle konuştu. "Şimdi ne diyorsan onu yapıyorsun ve git bile çıkartmıyorsun, anladın mı beni?" dedi ve kızı az önceki grubun yanına sürüklemeye başladı. Cordelia itiraz etmek, kendini savunmak için konuşmak istiyordu ama sessiz çıkartabilecek halde değildi, deli gibi korkuyordu. Yalalandığı için herkesin önünde mi cezalandırılacaktı, ya da dayak mı yiyecekti bilmiyordu. Ama elinde, az önce şişene

kadar yediği criklerden birkaç tanesi varken tüm deliller de onun aleyhineydi.

Grubun yanına geldiklerinde, dük önceki gibi sinirli görünmüyordu ama elle tutulur gerginliğini sadece en yakınındaki Cordy hissedebiliyordu. 'Neler oluyor Tanrım?' diye başlayan duası kibar bir sesle yarım kaldı. "Leydim, sizi burada ağırlamaktan zevk duydum ama sizin gibi saygıdeğer bir hanımefendinin hiç hak etmediği şekilde itham edilmesine istemeden de vesile oldum. Çok üzgün olduğumu söylemekten başka hiçbir şey elimden gelmiyor maalesef," dedi dük sarışın kadına bakarak. Kadın, Edward Wayne'in sözlerini ilk önce anlamamış olacak ki boş bakan gözleriyle 'daha açık olur musun?' der gibiydi. Dük sesine üzgün bir ton vermeye çalışarak devam etti fakat alttan gelen öfke vurucuydu. "Bu geceki konaklamamız ve yarınki Londra'ya dönüş yolculuğunuz konusunda size her türlü imkân sağlanacaktır Kontes Dumont." Cordelia neler olduğunu anlamıyordu ama Kontes Dumont adlı kadın az önce duydukları karşısında öyle afalladı, öyle şaşırdı ki yüzüne yansıyan dehşet, güzelliği de dahil, onu çekici kılan her özelliği silip götürdü. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama hiç sesi çıkmadı. Sessizliği fırsat bilen dük, sanki bir tiyatro oyunundan replik okumuşçasına kusursuz bir sesle devam etti. "Aslında bu misafirliğinizin daha uzun sürmesini tercih ederdik ama yakında biz de Londra'ya gidiyoruz.... Malum, Almack Sezonu açılıyor ve siz de takdir edersiniz ki nişanlımı sosyeteye takdim etmeden evvel tüm hazırlıkları tamamlamış olmak isteriz, öyle değil mi hayatım?" Hâlâ içine karıştığı olaya bir anlam vermeye çalışan Cordy, bunu anlamamanın en iyi yolu olarak, etrafındakileri izleyip gözlemlemeye çalışıyordu ama genç adamın cümlesinin sonunda neden kendi gözlerine, neredeyse bir âşık gibi baktığını anlayamadı. Ayrıca bu çılgın insanlar neden şaşkınlıkla ona bakıyorlardı? Ne demekti şimdi bu? Tam ağzını açıp bir şey söylüyordu ki kolundaki mengene, sessizliğini mecbur kıldı. Konuşmaya izni yoktu biliyordu da acaba

çok geçirmeye bir manisi var mıydı bilmiyordu, ama dükün sözleri üzerine bunu çok da umursamadı ve ağzının tadıyla hayatının en büyük şokuna girdi.

"Sizlere nişanlımı tanıtmamıştım değil mi? Ah, Ne kadar da kabayım..." deyip, Cordelia'yı dışarıdan bakıldığında nazik sayılabilecek ama kızın kolunu acıtacak kadar sıkı bir şekilde tutup bahçenin orta yerine getirdi. "Değerli misafirlerim, sohbetinizi böldüğümün farkındayım ama sizleri, bepinizin çok seveceğinden emin olduğum birisiyle tanıştırmak istiyorum. Karşınızda müstakbel Wayne Düşesi ve sevgili nişanlım... Miss Cordelia Winslet," derken sesine verdiği gurur tonu ve kızın parmaklarına kondurduğu nazik öpücük, saç başı dağınık, üzerinde kirli erkek kıyafetleri olan, dayanamayıp aşırıldığı iri criklerini küçük ellerine zor sığdırmaya çalışan, cazibe yoksunu bir kız için ne kadar da iğreti duruyorsa, misafirlerin yüzündeki dehşet de bir o kadar gerçekti.

Edward Alexander Wayne yine yapacağını yapmıştı. Peki Cordelia şimdi ne yapacaktı?

On İkinci Bölüm

Her sabah erken kalkmaya alışkın olan düğ, o gün neden her zamankinden erkenciydi bilmiyordu. Muhtemelen Bently uyuyordu ve dindiremediği at binme arzusunu gidermek için Darkness'ı hazırlama işiyle kendisi ilgilenecekti. Binici kıyafetlerini giyip normalden hızlı adımlarla evden çıkarken dün yağın yağmurla beraber iyice temizlenen havanın da tadını çıkarmaya niyetliydi. Gerçekten de düşündüğü gibi hava mükemmeldi ve insanı canlandırıyordu. Fakat düğün üzerindeki son uyuşukluk kalıntılarını da ortadan kaldıran temiz hava, başkalarına pek yaramamış gibiydi. Çünkü Cordelia, koca ahır kapısına yaslanmış uyukluyordu. Bu saatte burada ne işi olduğunu düşünmeyecekti bile. Ne de olsa mantıksız bir sebebi vardı mutlaka.

İlginç bir manzara yakalamanın verdiği keyifle olduğu yerde dikilen düğ, bir süre gülümseyerek Küküdesi'ni izledi. Ayaklarından ipek saç başına kadar kıızı sindire sindire izlerken gördüklerini de kafasında resmediyordu. İki gece önce mutfaktan kaçarken kendisine kaptırdığı yıpranmış, küçük ayakkabıdan daha vahim durumdaki bir çift ayakkabı, yine uzun bacaklarını seksi bir şekilde saran aynı haki pantolon ve hangi terzi bozuntusunun elinden çıktığı belli olmayan komik gömlekle çok sıra dışı görünüyordu. Kendisine çoğu zaman kızgınlıkla bakan vahşi kara gözleri, şimdi ince gözkapaklarının koruması altındayken buna şükretmesi gereken düğtü. Çünkü bu bakışların aklını başından almasına katla-

nmıyordu. Dolgun küçük dudaklı ağzı sarhoşken nasıl da cesaretle ona kinini kusmuş, sonra sanki bunu yapan o güzel dudaklar değilmiş gibi benzersiz bir tatlılıkla düğün dudaklarına kapanmıştı. Bu düşüncelerle arzuları körüklenen Wayne, birden nedenini bilmediği bir öfkeye kapıldı. Şu anda bu küçük cadıya çok kızgındı ama bunun sebebi çünkü at hırızlığı değildi. Nedenini bilmiyordu ama yine de kızgındı, belki de kendisine kızgındı.

Bu kızgınlığını sesine yansıtmaktan hiç çekinmeden, kıızı uyandıracak kadar yüksek sesle konuştu "Günaydın Bayan Cordelia," dedi ve uyandığından iyice emin olduktan sonra ahırın mahmur gözlerinin içine baka baka devam etti. "Ne o? Kapılarda mı sızmaya başladınız, yoksa gece bahçede açık pencere tespiti yaparken mi uyuyakaldınız?" deyince kızın umurleneceğinden adı gibi emindi ama istediği olmadı. Akşam Cordelia, normalden bile fazla neşeli bir sırıtişla düğün bata tutar gibi gülerken "Günaydın majesteleri. Ne kadar güzel bir hava değil mi?" deyince hiç bozuntuya vermese de düğ etkilendiğini kendisinden saklayacak değildi. Ama sonra küçük cadı, yüzündeki yapmacık gülümsemeyle konuşmaya devam edince, düğ hiç de eğlenmediğine karar vermişti bile. Bu kız kızginken daha insancıl tepkiler veriyordu. "Atınızı hemen hazırlamak isterim efendim, ama ahır kapısı kapalı, birazd..." Tahammül edilmez kibarlığı can sıkınaya başlamıştı ama. Bu cadı kendisiyle dalga geçtiğini mi sanıyordu acaba? Sinirle ahır kapısını hiç zorlanmadan açınca gereksiz bir öfkede boğulduğunu hissediyordu.

Bir süre hiçbir şey söylemeden kapıda durup, hemen arkasından ahıra giren kızın Darkness'ın yanına yaklaşıp, aygırı hayranlıkla süzüşünü hoşnutlukla seyretti. Çünkü atıyla gurur duyardı ve böylesine iyi bir binicinin kendi atını takdir etmesi hoşlanılacak bir durumdu. Ama bu fikirler sadece kafasında yankılandı, dışarı hiç yansımadağı gibi, ağzından çıkan "Beni, seni işe aldığımı pişman etme de atını hazırla. Yoksa tüm kötü özelliklerinin yanına beceriksizliğini de

eklemek zorunda kalacağım,” sözleriyle aksini düşündüğüne dair bir izlenim verdi. Yine de cadının tepkisine hazırlıklı değildi. Eğer bu kadar utanacağını bilseydi hayatta söylemezdi. Fazla ileri gitmişti galiba.

Bir süre sonra Darkness’ın bölmesini açan Cordelia, oldukça seri ve becerikli hareketlerle atını cayerlerken, esnek vücudunun kıvrılıp bükülüşünden, eğilip kalkarken ortaya çıkan kalçalarının yuvarlaklığından, kocaman ata doğru yükselerek kollarını kaldırınca gerilen gömleğinden belli olan göğüslerinin dolgunluğundan gözlerini alamadığını fark edince, düğün yine az önceki öfkesini hissetti. Bu kız onu gerçekten huzursuz ediyordu. Şu anda hem onu dizlerine yatırıp uslanana kadar dövmeyi hem de rahat görünen samanların üzerinde, bütün gün boyunca sevmeyi istiyordu. Kafasının karışıklığı ve asıl kendisine yönlendirdiği öfkesi yüzüne yansıyan düğün, komik bir gülümseme ile kendisine ani bir dönüş yapan kız gafil avladı. Yüzündeki gülümseme dudaklarında donup kalan Cordelia, bir süre daha süren sessizliğe dayanamamış gibi “Bi-Bir sorun mu var majesteleri?” diye sorunca, düğün o an kafasından geçen sözcükleri dürüstçe söyleme şansını da vermişti. “Evet var. Sadece senden pek hoşlanmıyorum küçük cadı. Sürekli ayağıma dolanmaktan ve uygunsuz davranışlarını hoş görmekten de hoşlanmıyorum. Tüm mesele bu,” deyip aşına bir hareketle Darkness’ın sırtına atlayıp hızla oradan uzaklaşırken sesinin sakinliğini yansıtmayan ruh halini soğutmaya uğraşıyordu.

Atıyla kaç saat dolaştığını bilmiyordu. Bu süre içinde kâh dörtmala gidip rüzgârla yarışmış, kâh tırıs gidip sahip olduğu manzaranın tadını çıkarıyordu. Şimdi ise kendi hırçınlığına söyleniyordu. Zavallı kız, bazen çok sinir bozucu olabiliyordu, hatta çoğu zaman ama bugün düğün memnun etmek için her şeyi yapmış, küçük, becerikli elleriyle atını cayerledikten sonra da yaptığı iş için takdir bekleyen bir edada kendisine bakınca övgü yerine hakaretle karşılaşmıştı. Gerçi düğün sözleri yalan değildi fakat bazen susmak açık sözlülüğünden daha yerinde bir erdem olabiliyordu.

Düğün, öğleye doğru dönüşe geçtiğinde, sıkılarak bahçede yapılacak öğle yemeğini düşündü. Misafirleri yarın Londra’ya döneceklerinden son günün hatırına, açık havada bu öğle yemeği programını kendisi koymuştu ama şimdi çok pişman idi. Ahıra kadar, yemekten kaytarına planları yaparken bunun çok da etik olmayacağına nihayet karar verebilmişti ki ahır kapısında Bently’yi hazır bekler görünce, aklına düğün olay yüzünden yaşlı seyyis ile yapması gereken ciddi konuşma geldi. Fakat kendisine bakan seyyis o kadar çekingen ve korkmuş duruyordu ki böyle yaşlı bir adamı haklı sebeple de olsa tedirgin ettiği için düğün kendinden utandı. Çok duygusal olmaya başlamıştı. Bu durum pek iyi değildi çünkü profesyonelliğe duyguları karıştırırsa zararlı çıkan kendisi olurdu ki Cordelia’ya karşı hissettiği rahatsız edici duygular bunun en güzel kanıtıydı.

Odasında giyinirken, hâlâ kafasını kurcalayan bu asap bozucu fikrin kendisinde bıraktığı rahatsızlığı, hiç hak etmediği halde iki kere emektar uşağını fırçalayarak gidermeye çalışınca ölçüyü gitgide kaçırdığını fark etti. Nihayet giyindiğinde aynaya bakına gereği duymadan odasından çıkan düğün için, şu haliyle kadınlar için nasıl çekiciyse erkekler içinse bir o kadar sinir bozucu olduğunu söylemek mümkünken o bunu hiç umursamıyordu. Kafasındaki tek düşünce lanet yemeği bitirmek ve konuklarını en sonunda evlerine göndermekti. Buna Elizabeth de dahildi.

Elizabeth’i düşünmenin neden kendisini gerdığını biliyordu. Son zamanlarda, kadının davranışlarında fark ettiği birkaç şey genç adamı rahatsız etmesine rağmen bu durumdan ona bahsetme gereği görmemiş, sadece kadını daha yakından izlemeye karar vermişti. Dün gündüz vakti, üzerindeki münaasebetsiz ama bir o kadar seksi kıyafetlerle odasına sokulduğunda, itibarını düşünen dul bir kontes gibi davranmak yerine vurdumduymaz, düşüncesiz bir metres gibi hareket etmişti -ki düğün şimdiye kadar hiçbir metresine böylesine bir hareket özgürlüğü sağlamamıştı. ‘Eğer bu kadın saçma sapan

bir şeylerin peşindeyse Tanrı yardımcısı olsun'diye düşünen düğ yüzüne maske gibi inen öfkesiyle bahçeye geçtiğinde pek de konuksever görünmüyordu.

İlerleyen dakikalarda, kusursuz tanımının karşılığı gibi duran yemek masası, kalabalık misafirleriyle beraber soylu insanlara özel bir samimiyete bürünmüşse de düğ bundan pek nasibini alamıyordu. Burada bulunmasına katlanabildiği sevgili dostu Mark, şimdi karısı Madeline'e doğru eğilmiş, dünyanın en değerli ve en hassas mücevherine gösterilecek iltimamı karısına gösterirken Edward'ın varlığını unutmuş gibiydi. Düğ elbette bunu sorun etmezdi çünkü etrafında gerçekten âşık insanlar görmek her şeye rağmen güzeldi.

Sıkıntı içinde, yanındaki sarışın kadının flört çabalarına yüzeysef karşılıklar veren düğ, birden ilerideki çiçek kümesinin arkasında bir hareket fark etti. Gerçi bunun için kendisini tebrik edemeyecekti çünkü onun gibi, keskin görüşünü savaş alanında başarı ile kullanarak birçok can kurtarmış bir adam yerine tek gözü kör, diğeri de şaşı birisi bile pembe petunyaların arkasından merakla bakıran iri siyah gözlerin sahibi sınırsiyah başı fark ederdi. Düğ gülümsedi.

Yine ne haltlar karıştıyordu acaba? Kesin yemeklerin kokusuna gelmişti küçük obur. Mutfakta iştahla yediği yemekler düşünülürse şimdiki mükellef masanın cazibesine kapılması isten bile değildi.

Bu şekilde Cordelia'yı ne kadar izlediğini bilmiyordu ama keyfi yerine gelmişti. Hatta kızla bakışları karşılaştıkça ona yönelen şok bakışı o kadar komikti ki kendini gülmekten alamadı. Oysa düğ, kulaklarını biraz kabartsa ve çevresinde dönen gergin solibeti duysaydı bu kadar çabuk keyiflenmezdi. Zaten kulağının dibinde, sesi dehşetle detone olmuş bir kadın konuştuğunda, ister istemez bu sevimsiz konunun içine, hem de baş karakterlerin biri olarak dalmak zorunda kalınca yüzü öfkeyle karardı. "Mahvoldum ben!" dedi Elizabeth Dumont. "Beni aforoz edecekler ve asla itibarımı geri

alamayacağım," diye vızıldarken, Edward Wayne korktuğunun başına gelmek üzere olduğunu görebiliyordu. Aslında kadın çok açık konuşmamıştı ama düğ içgüdülerinin yardımıyla konuyu çoktan anlamıştı bile. Yine de rol yaparak, "Sonun nedir Leydim?" diye sorabildi. O kadar öfkeli olmasına rağmen kendisini tutmaya çalışıyordu. Elizabeth, kısık sesle, sanki kimseye duyurmamaya çalışır gibi, fakat bilinçli olarak dikkat çekici dramatik bir edayla yalvarıyordu.

"Lütfen majesteleri, bunun olmasına izin vermeyin, itibarım sizin kudretli ellerinizde." Böyle etkileyici bir tonda konuşursa düğü etkileyebileceğinden emin gibiydi ama çok yanıltıyordu. Erkekler asla yalvaran ve ağlayan bir kadına dayanamaz diyenler o erkeklerin içine kesinlikle Düğ Edward Wayne'i katmamışlardı anlaşılan, çünkü adam kadının sesindeki o yapmacık acılığı duydukça ona hak ettiği dersi vermek için sabırsızlanıyordu.

"Dün, öğleden sonra sizin odanızdan çıktığımı görenler olmuş... ben inanmıyorum. Oysa o kadar çok dikkat etmişim ki! Ah keşke daha makul bir saatte gelseydim ama... duygularımı engelleyemedim... ben... ben ne yapacağımı bilemiyorum." Neredeyse ağlayacaktı. Sosyetenin aforoz edilirse yapabileceği işi belli eden bir performansla en iyi uyatroculara taş çıkartıyordu Elizabeth Dumont. Düğün hâlâ konuşmaktan, artan bir öfkeyle kendisine bakmayı sürdürmesi, kontesi dılıza ikna edici olduğunu düşündüğü bir tonda konuşmaya mecbur etti. "Bugün çok güzel bir gün olacağını düşünmüştüm ben, hatta yarım saat öncesine kadar hiçbir sorun yoktu ama... ama Leydi Dumbery bana imalı şeyler söylemeye başlayınca inanmak istemedim." Sosyetenin en dedikoducu karı kocasının Elizabeth'in yanında oturması, bu kurnazca tuzağa en çok yakışan senaryoydu. Ne kadar ironik! Bir yanda yasak ilişki yaşayan iki soylu, hemen yanlarında burunları dedikodu kokusu almakta usta diğer iki soylu. Masadaki sessiz sohbetlerini duyabilmek için canla başla çalışan diğer konukları saymıyordu bile. Düğ, her şeyi çok iyi ayarladığı için

Elizabeth Dumont'u yürekten tebrik edecekti bir ara. Ama haddini bildirdikten sonra "Leydim, söyler misiniz, Leydi Dumbery size tanı olarak ne söyledi? Belki bir yanlış anlaşılma vardır... Bu ihtimali gözden kaçırmamalıyız... Eminim, sizin gibi genç, güzel ve özgürlüğüne düşkün bir kadın kısa bir süre önce kurtulduğu esaret hayatını geri istemez. Öyle değil mi?" dedi düğ kendinden emin bir tavırla.

Güzel kadın panikledi ve hata yaptı. Az önceki acısından iz taşımayan bir acele ve telaşla atıldı. "Yo yo yanlış anlaşılma yok." Devam etmeden önce tekrar rolüne konsantre olmak için derin bir nefes aldı. Değişim muhteşimdi. "Beni koca-sı ve hizmetçisi görmüş. Sizi odanızdan çıkarken bulutların üzerinde gibiydim ben... ben baktım ama kimseyi göremedim. Yardım edin bana lütfen, ben bu skandalı kaldıramam," dedi derin bir kederle. Düğ artık iyice sıkılmıştı. "Ne yapmamı önerirsiniz Kontes Dumont?" dedi ama sesi yine de içindeki öfkeyi yansıtmıyordu. "Sizinle evlenmemi mi?" diye sorduğunda çok kısa bir an içi kadının gözlerinde yanan ışık yüzünü öyle bir aydınlattı ki gerçeğin ışığı bu olmalı diye düşündü adam. Ama kadın yine hızlıca toparlandı. "Size ne yapmanız gerektiğini söyleyecek durumda değilim, sadece size güvenebilirim," sözleriyle mağdur imajını pekiştirmeye çalışıyordu.

Artık bu komediyi iyi bir gösteriyle sonlandırmak isteyen düğ, çiçekler arasındaki Cordelia'nın meraklı yüzüne kısa bir bakış attı ve yerinden kalktı. Aynı zamanda kurnaz sarışını da kolundan destekleyerek kaldırmış, bakışlarıyla arkadaşı Mark ve eşine 'lütfen benimle gelin' mesajını vermiş, en son olarak da Dumbery çiftine yönelerek "lütfen beni takip edin," demişti bile. Biraz sonra olacakların yaratacağı sükse kesinlikle eşsiz olacaktı ve Dumberylerin bunu ilk duyacak kişiler olmasını istiyordu. Elizabeth'i kendi odasından çıkarken gördükleri ve bu konuyu fazlaca kurcalamak isteyecekleri için onlara bir parmak bal niyetine bu haberi önden vermek düğ için bir görev Dumbery'ler için de büyük şerefti.

Alın kişilik grup yemek masasının biraz uzağında, Cordelia'nın saklandığı -daha doğrusu saklandığını sandığı- çiçek kümesinin çok yakınında bir boşlukta durdukları gerginlikleri elle tutulacak kadar yoğundu. Elizabeth Dumont, beklenti dolu bakışlarını düğ çevirerek konuştu. "Majesteleri, artık daha samimi bir ortam oluşturduğumuza göre, bu bazı şeyleri açık açık konuşacağımız ve bir sonuca varacağımız anlamına mı geliyor?" sorusunu sorarken gözleminde neredeyse bir zafer pırıltısı vardı. Düğ gülümsedi, ama Lady yanlış yorumladı. Düğten yanıt almayı beklemeyen sarışın "Ben çok hatalı ve tedbirsiz davrandığım için bütün bunlar oldu biliyorum ama inanın bana çok üzgünüm. Hatta omrümün geri kalanını bunun için size özür dilemekle geçirmek zorunda kalsam da beni bağışlayacağınızı bildikten sonra hiç sorun etmem," dedi yumuşacık bir sesle. Düğ yeniden "Numaracı kaltak! Senin yüzünü bir daha omrümün sonuna kadar görmek zorunda kalmayacağımı duyunca bala ne yapacaksın?" dese bile dış sesi başka bir kötü haberi vermeyi uygun gördü. Hem de bu sefer hiç de nazik olmadı. "Saygıdeğer Kesvick Kontesi Elizabeth Dumont, siz neden bahsettiğinizi sanıyorsunuz? Ben söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum," dedi öfkeyle. "Hangi tedbirsiz ve hatalı davranıştan bahsettiğinizi çıkartamadım. Eğer burada kaldığımız süre için de size karşı bir hata yaptığımızı kastediyorsanız bu konuyla derhal ilgileneceğimden emin olabilirsiniz. Aksi takdirde yoruma açık sözlerinizle insanların aklına yanlış düşünceler getirdiğinizi eklemek zorundayım." Şimdi düğ mağduru oynuyordu ve ipler tamamen kendisindeydi.

Lady Dumbery, hayatı boyunca bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Birileri şu şımarık dulun burnunu çok fena sürtecekti. Wayne Düğ ile aralarında bir ilişki olduğundan adı gibi emindi kadın ama bunu çok da umursamıyordu. Çünkü buradan olacaklar çok daha fazla sükse yapacaktı kesin. Aşaplanmak, aforoz edilmekten daha insalica ve seyirciler için çok daha eğlenceli bir ceza olacaktı.

"Edward, ben... anlamıyorum. Ben sana ilişkimiz öğretilmiş olduğunu ve itibarımın yerle bir olduğunu söylüyorum ama... sen..." Söyleyecek sözü olmadığı için konuşması yarım kalan Elizabeth şimdi numara yapmıyordu. Korku dolu gözlerini Dumbery'lere çevirip bir onay bekler gibi yalvarırcasına onlara baktığında çaresizliği son noktadaydı. Dük ile ilişkisini kanıtlayacak bir şey gördüklerini söylemeleri için bekliyordu. Ama olmadı, çünkü kimse Wayne Dükünü kızdıracak bir şey yapmazdı elbet. Bunu nasıl düşünememişti? Şimdi dükün gözlerinde gördüğü koyu öfkenin sebebinin kendisi olduğunu çok iyi anlıyordu. Onu kandıramamıştı, hem de hiç.

Dük, sahtekâr kadının yüzündeki allak bullak ifadeyi izlerken hiç de eğlenmiyordu, aksine çok öfkeliydi. Bu saate kadar kendisini kandırabileceğini düşündüğü için daha da öfkeleniyordu. Ama şimdi sinirlerini yatıştıracak bir şey yapacaktı. Elizabeth Dumont'u, şerefini sarsmadan aşağılayacak, kendini tamamiyle temize çıkartacak kurnazca bir plan vardı ve dük daha fazla beklemeyecekti. Şimdi, seyirciler de hazır beklediğine göre oyuncular için sahne zamanıydı. Hişimla, Cordelia'nın gizlendiği çiçekliğe doğru giderken, diğer başrol oyuncusunun sessizlik rolünü en iyi şekilde oynaması için dua ediyordu.

Diğer taraftan, dükün kendisine öfkeyle yaklaştığını gören Cordelia korkuyla yerinde büzülmüş kaderini bekler gibi hareketsizdi. Genç adam nedenini bilmediği bir hırçınlıkla kızı kolundan yakaladığında kendisinden nefret etti ama dönmeyecekti. Gerginliğini yansıtan bir sesle kızı rolünü anlatırken onu korkuttuğunu biliyor, asıl şimdi yapacakları için ondan için için özür diliyordu.

İssettiği korku yüzünden olacak, dükün kendisini çekiştirmesine hiç tepki vermeyen minicik kızı, az önce yanlarından ayrıldığı grubun önüne attığında perde açıldı. Edward Wayne, şimdi Elizabeth Dumont'a bakıyordu. "Leydim, sizi burada ağrlamaktan zevk duydum ama sizin gibi saygıdeğer bir hanımefendinin hiç hak etmediği şekilde itham edilme-

me istemeden de vesile oldum. Çok üzgün olduğumu söylemekten başka hiçbir şey elimden gelmiyor maalesef," derken hiç olmadığı kadar kibardı. Dükün az önceki sert cümlelerinden sonra söylediği bu sözlerin anlamı, sesinin kibarlığında golgede kaldığından sadece bir uğultu gibi gelmiş olacak ki Kontes boş gözlerle bakmaya başladı. Madem istiyordu daha açık olacaktı. Rolü gereği, sesine üzgün bir ton vererek konuşmaktı. "Bu geceki konaklamanız ve yarınki Londra'ya dönüş yolculuğunuz konusunda size her türlü imkân sağlanacaktır Kontes Dumont." Bu yıkıcı sözler üzerine şoka giren sarışın kadın, bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladı ama konuşamadı. Onun yerine tekrar dük konuştu.

"Aslında bu misafirlüğünüzün daha uzun sürmesini tercih ederdik ama yakında biz de Londra'ya gidiyoruz... Malum, Almack Sezonu açılıyor ve siz de takdir edersiniz ki nişanlımı tosyeteye takdim etmeden evvel tüm hazırlıkları tamamlamış olmak isteriz, öyle değil mi hayatım?" derken sevecen gözlerle Cordelia'ya baktı. Bu sözleri hiç üzerine alınnayan zavallı kız, başına geleceklerden habersiz bir etrafına bir de dükü bakıyordu. Neler döndüğünü anlamaya çalıştığı belliydi. Yine de tedbir elden bırakmak istemeyen Dük, kızı kaçmasına mani olmak adına kolundan sıkıca tutup misafirlerin önüne, bahçenin tam ortasına getirdiğinde nişanlısının bile haberdar olmadığı nişan haberini yüksek sesle konuklarına duyurmaya hazırды.

"Değerli misafirlerim, sohbetinizi böldüğümün farkındayım ama sizleri, hepinizin çok seveceğinden emin olduğum birisiyle tanıştırmak istiyorum. Karşınızda müstakbel Wayne Düşesi ve sevgili nişanlım... Miss Cordelia Winslet," dedi ve komik, sinirli bir şaşkınlıkla kendisine bakan kızın parmaklarını dudaklarına götürdü.

"Affet beni Cordelia..."

Cordelia, yaşadığı kâbustan sıyrılmaya çalışıyordu. Etrafındaki insanlar merakla kendisini süzüyor ve bir sirk hayvanı gibi onu inceliyorlardı. Cordy, kulaklarındaki uğultu yüzünden

konuşulanları duymıyordu ama kendisi adına pek de güzel yorumlar yapılmadığına emindi. "Tanrım burada bayılmam izin verme, lütfen," dedi içinden ama hiç faydası olmayacağını hissediyordu nedense, korktuğu başına geliyordu. Karı çekilmiş buz gibi ellerinde hissettiği sıcak bir elin varlığı Cordelia'yı içine düşüğü sislerin arasından çekip çıkarttı. Kadar, kız bir kâbusun içinde yaşadığını sanıyordu. Ama değildi. Her şey kopkoyu bir gerçektir.

Gözündeki perde yokken etrafına bakmak Cordelia için çok rezil bir deneyim oldu. Şimdi karşısındaki yabancıları tam olarak görebiliyordu ama onun görmek istediği kişi başkaydı. Hareket kabiliyetini tekrar kazanabilmiş bacakları üzerinde sert bir şekilde sağına dönünce kendisine endişeyle bakan hedefini dördü. Sevgili nişanlısı, hayatının aşkı Wayne dükkün az önce yaptığı tahribatı anlamak istercesine Cordelia'nın yüzünü inceliyordu. Ellerini belli belirsiz bir savunma pozisyonunda tuttuğuna göre başına gelecekleri tahmin ediyor gibiydi.

Cordelia, artık kendisini daha fazla tutamayacağını hissedip okkalı bir küfür için ağzını tam açmıştı ki, kulak tırmalayıcı bir ses ile dikkati dağıldı. "Sizi ilk tebrik eden ben olmalıyım majesteleri." Elizabeth Dumont bu sözleri düke söylemişti ama bakışları baştan ayağa Cordelia üzerindeydi. Aşağılama çok açıktı. Bu kadın kendisini ne sanıyordu böyle? Sanki Cordelia burada, bu durumda olmayı kendi istemiş gibi bir de onun aşağılık bakışlarına mı katlanacaktı. Bu isyankâr sesler kafasında yankılanırken, dükkün sarışın cadıya cevap olarak verdiği kısa teşekkürü ancak duyabilmişti. Nasıl, ne zaman dünyaya geri döndüğünü bilmiyordu ama birden buna sebep olan sıcak elleri hatırlanmıştı. Şu anda bile ellerini tutmaktan vazgeçmeyen Madeline'in ellerini. Genç kadının elleri kadar sıcak olan gözleri Cordelia'ya bakarken, ona güven veriyor adeta sakın olması için yalvarıyordu.

Ama Elizabeth Dumont, çektiği kuyruk acısını unutmaya niyeti olmadığını kanıtlamak için, aslında bu olaydaki en

maram ama en kışkırtıcı kişiye yani Cordelia'ya saman altından saldırmakta gecikmedi. "Majesteleri, böyle güzel bir gündü, hemen hemen tüm dostlarınızın bulunduğu bir yemeğe misafirlenmeniz neden katılmadığınızı çok merak ettim. Kendisi o kadar sevimli ki çok iyi dost olacağımızdan emindim oysa," dedi ve zehrini akıtmaya devam etti. "Belki de kıyafeti pek uygun olmadığı için katılmamıştır. Yanılıyor muyum?" Sinsice ve netret dolu bir gülümsemeyle Cordelia'yı süzüyordu bir yandan da. Ama Cordelia alta kalacak bir kız değildi. Sarışına latın yapıştırırken gözünü bile kırpmamıştı.

"İyi ki gelmemişim. Yoksa aramızdaki beş metrelik mesafeye rağmen kulaklarımı perişan eden sesinize yemek masasının etrafındaki ortamında nasıl katlanabilirdim? Ayrıca, aramızdaki bu güvenli beş metreye tekrar minnet duyarak ekliyorum, siz sözlerinizle ağzınızdan zehirli tükürükler saçarken, ölüm korkusu olmadan güzelim yemeklerin tadına bakmak gibi bir şansım da olmazdı zaten." Sıralı hakaretler hiç beklenmedik anda gelmişti ve oluşan sessizlik kulak tırmalayıcıydı. İlk tepkiler Mandy'den gelen komik bir kıkırdama, arkasından Elizabeth Dumont'tan çıkan iğrenç bir çığlık oldu. Kadın çığlık atmak için ağzını kırırdatmasaydı, Cordelia bu sesin rahatlıkla abırdan geldiğini iddia edebilirdi "Bu ne cüret, nasıl bu kadar Lustah olabilirsiniz?" sorusuna omuzlarını silkerek cevap verince Cordelia, sarışını iyice çileden çıkarttığının pekâlâ farkında ama hiç pişman değildi. "Dük cenapları, az önceki adi hakaret sizin evinizdeki bir misafire yapılmıştır. Cezasız kalmaması gerektiğini düşünüyorum yoksa sizin misafirperverliğinizle ilgili çok ciddi bir şüpheye düşeceğim... Ayrıca... ayrıca -kız için uygun bir sıfat arıyormuş da bulamıyormuş bir yüz ifadesi ve kararsızlıkla geveleyerek- benim gibi saygıdeğer bir kontesin böyle basit birisi tarafından küçük düşürülmeye çalışılması çok rahatsızlık verici," diyen sarışın kadın Cordelia'ya hak ettiğinden ders vermesi için teşvik eder bakışlarla düke bakıyordu.

Hiç beklemediği ve asıl küçük düşme sebebi ise dükkün cevabı oldu. "Saygıdeğer Keswick Kontesi Elizabeth Dumont,

evimde hiç kimseye hak ettiğinden farklı bir muamele yapılmamıştır. Dolayısıyla sizi de buna dahil ediyorum. Ayrıca hakaret etmeye çalıştığınız kişi, benim nişanlım, müstakbel eşim ve bu evin sahibi olacak müstakbel bir düşes ise burada ders almayı hak eden başkaları var demektir.” Cordelia kullaklarına inanamıyordu, hatta bir ara düke olan kızgınlığını bile unutacak kadar afallamıştı.

Şimdi insanlar susmuyor, kendi aralarında gülüşüyorlardı. “Bir at bakıcısı mı bir düşes mi dük cenapları? Ben ilk olduğunu düşünüyorum. Haksız mıyım?” Kontes sinirden köpürüyordu ve şu anda kızı küçük düşürmek için elinde olan tek şeyi, yani onun dış görünüşünü kullanıyordu. Bu sefer Madeline atıldı. Daha fazla susmak istemiyordu. “Bayan Cordelia, atlardan o kadar iyi anlar, onlarla o kadar iyi geçir ki bizimle beraber yemeğe katılmayıp ata binmeye gitmesi isabet olmuş. Kıyafetine gelince, bir at daha iyi idare edebilmek için yan eyer değil de normal bir eğer kullanmak çok mantıklı bir kararken, neden dörtlü at tepesinde giderken her an suratın yapışma ihtimali olan bir etek yerine bir pantolon giymesin ki?” Soluk almak için bir mola verdi ve ekledi. “Her gördüğümde beni kıskançlıktan deliye döndüren bir gardiropa sahip Miss Cordelia, tercihini bu şekilde giyinmekte kullandığı için dük cenaplarından başka kimseye hesap vermek zorunda da değil bence?”

Cordelia az kalsın ağlayacaktı. Nasıl da kendisini savunuyordu Madeline. Ama bu komedinin bir sonu olmalıydı. Ağzını açıp bir şeyler söyleme niyetindeydi ama yine o acayip sesli kadın konuşmaya başladı. “Bu kadar koyu savunucuları varken, Bayan Cordelia en adi suçu bile işlese sırtı yere gelmez. Bu durumda burada daha fazla kalarak kendimi küçültecek değilim,” dedi ve diğer misafirlerle üstün körü vedalaşarak hisimla sahneyi terk etti.

‘Nihayet,’ diye düşündü Cordelia, çünkü bu kadar gergin o kadına daha fazla tahammül etmesi çok zordu. Hem tüm öfkesini yönlendirmeyi düşündüğü müstakbel kocası

varken, neden başkasıyla uğraşacaktı ki? Ama Madeline halalarını noktaladı. “Sevgilim, ben Cordelia’yı da alıp gidiyorum, çünkü kurt sürüsü kıza saldırmak için fırsat kolluyor,” dedi kocasına ve ters ters Edward Wayne’e bakarak devam etti. “Sizin de izninizle tabi majesteleri... sevgili nişanlınızı kurtların önüne atmakta bir sakınca görmediğinize göre, benim ellerime teslim etmekte de tereddüt etmezsiniz diye düşünüyorum.” Bu tespiti yaptıktan sonra Cordelia’ya dönerek göz kırptı. Cordy biraz rahatladığını hissediyordu, eğer Maddy burada olmasaydı kesinlikle bir rezalet çıkarırdı. Mesela sarışını pataklayabilirdi, ama dükün burnunu yumuladıktan sonra. Ya da en kötüsü bayıverirdi ki bunun olmasını engelleyen Maddy’in elleri olmuştu. Gitmesi en iyisi olacaktı.

Bunu fark eden bir tek Cordelia değildi anlaşılan. Çünkü dük Wayne, biten gösterinin ardından dağılmak üzere olan misafirlerine dönüp, “Bayan Cordelia, sizlerle daha fazla vakti geçirmek istiyordu ama şimdi gitmesi gerekiyor. Oldukça yorucu bir gün geçirdi ve sizin de gördüğünüz gibi biraz dinlenmesi gerekiyor.” Bir yandan da sevgiyle kızı süzüyordu. Hatta ‘Aşâğılık herif, ben sana yapacağımı bilirim’ bakışını yayıncı kadar gereğinden uzunca süre baktığını fark etmişti bile. Sonrasında kızın parmaklarına sıcak bir öpücük kondururken, Cordelia onun gözlerinde yanan ateşi gördü ve dükün dudaklarının tenine dokunduğu yerden başlayan alevin vücudunu hızla sarması karşısında dehşete düştü. Az önce uçup giden öfkeliydi galiba, çünkü artık olması gereken yerde değildi. Ama böyle olmaması gerekiyordu.

On Üçüncü Bölüm

Karşılıklı oturmuş, birbirine dikkatle bakan iki kız aslında derin düşüncelere dalmışlardı. Cordelia, bu işin içinden nasıl sıyrılacağını, düke yururken hangi yumruğunu hangi stilde kullanacağını, sonrasında kovulacakları için nasıl ip bulacaklarını ve bu olayı büyükbabasına nasıl anlatacağını düşünürken, Madeline düğünün hangi kilisede ne zaman yapılacağını, balayına nereye önerebileceğini ve ilk çocuklarının kız mı erkek mi olacağını düşünüyordu. Zaten ikisinin yüzündeki tezat ifadeler çok farklı noktalarda gezindiklerini kanıtlıyordu.

Maddy'nin isteği, bahçeden ayrılır ayrılmaz Cordelia ile kendi odasına gitmek ve ona en azından misafirler gidene kadar giymesi için kendi giysilerinden birini vermekti ama Cordy buna yanaşmamıştı. Sebebi, Cordelia'nın Elizabeth cadısıyla aynı çatı altında bulunmasının riskleri ve kimseye kendini güzel göstermek zorunda olmadığını düşünmesiydi. Maddy'nin de buna itiraz edecek hali olmadığı için oturup düşünmekten başka yapacak hiçbir şey olmayan küçük kulübeye gelmişlerdi. "Maddy... Ben çok sıkıldım. Burada oturmak meraklı gözlerden kaçmak için iyi ama canımın daha çok sıkılmasına neden oluyor," dedi Cordelia düşüncelerinin ağırlığından sıyrılarak. Anlaşılan Madeline renkli hayallerini terk etmekte zorlanmıştı ki kızın ne söylediğini algılamakta bir süre gecikti. "Ha... istersen çıkabiliriz. Ben nedense bu-

hale kapanmayı isteyeceğini düşünüyordum," dedi sonra.

"Şu anda kimseyle karşılaşmak istemiyorum ama öfkemin en taze olduğu şu anda dükü görmeyi istemediğimi söyleyemem. Çünkü o pislige ağzının payını vermek için sabırsızlanmıyorum," dedi Cordy. Bir yandan da sağ yumruğunu sıkmış havayı yumrukluyordu.

Madeline, gözlerini devirip derin bir iç çekerek bir boks maçı için hazırlanıyormuş gibi yumruk sallayan karşısında ki kız izliyordu. "Hemen savaş baltalarını çıkarmadan önce dük ile karşılıklı bir konuşma yapmalısınız bence. Şu an aklıma gelmiyor ama sana makul bir açıklama yapma ihtimali de var," derken, bunun için nasıl bir açıklama yapılabileceğini hiç bilmiyordu. Sözleri Cordy üzerinde hiç tesir etmemiş olacak ki kız hâlâ yumruk konusundaki kararsızlığı üzerinde kafa yormaya devam ediyordu. "Üzgünüm Maddy, dükün bana yapacağı tek açıklama, yumruğumu hangi gözünde istediğine dair olabilir. Diğerlerini dinlemek istediğimi sanmıyorum... tabii varsa... Hadi şimdi çıkalım, hâla bir işim varken tadını çıkarmak istiyorum," diye cümlesini bitirdiğinde Madeline'in cevabını beklemeden kapıyı açmıştı bile.

İki kız dışarı çıktıklarında, etrafı kontrol etme gereği duymuşasına dikkat kesilerek bakınmaya başladılar. Birbirlerinin sırtını kollayan askerler gibiydiler. Sorun olmadığına kanaat getirdiklerinde bile hâlâ tetikteydiler, ama şimdi ayrılmaları gerekiyordu. Maddy, uzun süredir ortalarda görünmediği için Mark'ın tekrar meraklanmasını istemezdi. Ya da ister miydi? Ne de olsa hayatının en tatlı cezasını çekmek hiç de zoruna gitmiyordu. Sanki Cordelia Maddy'nin kafasından geçenleri hissetmişti. "Bence de kocana bir görünsen iyi olur. Hatta sözünden hiç çıkma bence. Seni cezalandırması istemem Maddy, özellikle de benim için," dedi üzgün bir sesle ama daha bitirmemişti. İç çekerek devam etti. "Dünkü prezimizden sonra senin için çok endişelendim. Kocan o kadar öfkeli görünüyordu ki başına gelecekleri düşünmekten uyuyamadım inan bana," derken Madeline Deckett renkten

renge giriyordu. Başına gelenler o kadar güzeldi ki bu zavallı kızın kendisine üzülmeye hiç gerek yoktu hatta onun için uykusuz kalmasına da. Çünkü Cordy'nin zavallı arkadaşının akıbetini düşünmekten uyuyamadığı sıralarda Madeline kimseyi düşünemeyecek kadar kendisinden geçmişti muhakkak. "Löy bir kıza bu konuda açıklama yapamayacağı için saçma sapan bir şeyler geveleyip eve doğru koşar adımlarla yürümeye başladığında, arkasında kendisi için artık daha fazla endişelenen bir Cordelia bıraktığının farkında değildi. Hele sinsice Cordelia'nın yanına yaklaşan Elizabeth Dumont'u hiç görmemişti bile.

Elizabeth Dumont, Cordelia'yı yalnız yakaladığı ilk fırsatta saklandığı pusudan çıkıp saldırmak için hazırdu. Kadın, "Müstakbel Wayne Düşesi, öyle mi?" diye tısladığında, Cordelia Maddy'ye öylesine takılmıştı ki boş bulunup yerinde sığırdı. "Küçük at terbiyecisi, muhteşem bir düşese dönüştü. Manşetleri düşünebiliyorum," derken eliyle koluyla saçma sapan hareketler yapıyordu bir yandan da.

"Seni gidi pis fırsatçı! Edward'ın seninle evleneceğini düşünüyor musun gerçekten? Neyin peşinde olduğunu fark etmedin mi hâlâ? Yoksa biliyorsun da umursamıyor musun?" Sarışın arka arkaya suçlamalarını sıralarken Cordelia'nın tek hissettiği sıkıntıydı. Bu kadının hiç gururu yok muydu? Derin bir iç çekti ve mevcut öfkesini sarışına yöneltilmemek için kendini sıktı. "Bir at terbiyecisinin düşes olduğu nerede görülmüş, aptal... Gurursuz şey," dedi kadın neredeyse bağırarak. Cordelia artık susamayacaktı ama sakinliğini de bozmayacaktı. "Benim yerimde olmak için, terbiye ettiğim atların kıçını bile öpebilecek kadar seviyesiz bir leydi nasıl olur da bana gururdan bahseder anlamıyorum?" dediğinde oldukça manidar bir şekilde, ahırdan çıkarılan bir atın kıçına bakışları takılan sarışının kafasından ne geçtiğini Tanrı bilirdi.

Kadın geç De olsa toparlandığında Cordelia'nın sözlerinin anlamını yeni kavramıştı. "Bana hangi cüretle hakaret edebilirsin sen, aşağılık, pis... böcek!" Artık deli gibi bağırıyordu.

Ama Cordy de altta kalmıyordu. "Böyle sinirlenip bağırmanı kesmezseniz yüzünüzdeki kırışıklıklar artacak leydim, ayrıca çiftleşme mevsimindeki erkek tavuskuşları gibi berbat sesler çıkarttığınızda dükkân sizinle evleneceğini mi düşünüyorsunuz siz?" Yine dayanamamış hakaret etmişti ama kadın kendisi kaşınıyordu. "Bakin hanımefendi, bence kozlarınızı paylaşacağınız kişi ben değilim. Şimdi yapmam gereken işlerim var ve sizinle uğraşamayacağım," dedi sakin bir sesle.

Ama sarışın susacak gibi değildi. "Sen ve sefil büyükbaban, bunu daha önce planlamış mıydınız yoksa? Belki de amacın dükkânı ayartıp ona tuzak kurmak... Bunu yaptın mı canım, onun altına yattın mı?" Ne diyordu bu kadın, kimin altına, niye yatacağı? Birden ne demek istediğini anladı ve kafası ökeyle yanmaya başladı. Şimdi siniri iki katıydı. Çünkü bu basit kadın önce büyükbabasına hakaret etmiş sonra da Cordelia'yı kendisiyle aynı kefeyle koymuştu. "Bence burada dükkân altına yatan bir tek kişi var, hem de gündüz vakti ulu orta. Sen kendini o kadar alçaltıp ucuzlatmışken beni neyle suçlamaya çalışıyorsun? Ha... unutmadan söyleyeyim, bir daha büyükbabam için kötü bir şey söylersen senin o yılan dilini kopartırım duydu mu beni?"

Şoktaki kadına öfkeyle bakarak tekrar konuştu. "Benim sahip olacağım para ve unvana sahip olamayacağınız için bu kadar lırcınlaşmanıza hiç gerek yok aslında. Eğer biraz uğraşırsanız, varlıklı bir soyluyu pekâlâ kandırabilirsiniz? Ama dikkatli olun da seçeceğiniz kişi dükkân kadar zeki olmasın, yoksa siz küçükük beyninizle onu kandırmaya uğraşırken yine böyle aptal durumuna düşüp kalmayın leydim." Cordelia'nın dükkân parası ya da unvanıyla elbette işi olmazdı ama kadını çıldırtan bunlar olduğunu adı gibi biliyorken neden susacaktı ki? "Yaaa... demek gözünün para ve unvanda olduğunu kabul ediyorsun? Ben yine de Edward'ın uyuz bir bahçıvan ve onun bitli torununu ailesine katmak isteyeceğini sanmıyorum. Hatta bu ay-" yine zehrini kusmak için fırsat kaçırmayan yılan kadın bu sefer cümlesini bitiremedi çünkü Cordelia Winslet'in to-

kadı hiç beklemediği anda suratında patladı. Hatta bununla yetinmeyeceği belli olan Cordelia, sarışına hak ettiği dersi vermek için gözüne kestirdiği sarı saçlara doğru uzanıyordu ki bileğini sıkan bir mengene yünden hareketsiz kaldı.

“Bu kadar yeter!” dedi öfkeli bir erkek sesi. Cordelia, düşünün geldiğini görmemişti bile. Şimdi ona karşı öfkesi daha fazlaydı. Saatlerdir onun yüzünden çektikleri sıkıntı yetmiyormuş gibi bir de bu kadının kendisi ve büyükbabasına sıraladığı hakaretleri dinlemek zorunda kalıyor, tam da ondan sinirini çıkartacakken dükün engellemesiyle karşılaşılıyordu. Bileğini hâlâ çelik gibi sıkan ellerden kurtulmak için debelenmeye başladığında dük, neredeyse yalvaran bir tonda konuştu. “Rica ederim Cordelia, lütfen sakın ol... Madeline sen de Bayan Dumont’a eve kadar eşlik eder misin?” Madeline ne zaman gelmişti? Nasıl kendisini kaybetmiş, nasıl gözü dönmüştü de ne dükün ne de Maddy’nin geldiklerini fark edememişti kız? Yediği tokat yüzünden çığlıklar atıp histeri nöbetleri geçiren Elizabeth Dumont’un söyledikleri bile uzaklardan bir uğultu gibi geliyordu ona. Hepsinin sebebi Wayne Düküydü ve ondan nefret ediyordu Cordelia.

“Senden nefret ediyorum... her şeyin sorumlusu sensin. Geldiğinden beri beni küçük düşürmeye çalışıyorsun, hayatımı cehenneme çevirmeye uğraşıyorsun. Neden bu oyunun için beni kullandın ha?” Acı eve öfkeli bir sesle konuşuyordu Cordy. “Bu iş için seçeceğin senin kadar soylu birisini bulabilirdin. Hem böylelikle çıkacak dedikodulardan da kurtulurdun... Ama sen öyle aşağılık öyle sinsi bir adamsın ki vuracağın en derin darbeyi hesaplarken çok ince bir iş çıkardın.... Ama bu mükemmel planda hesaplayamadığın bir şey var kudretli majesteleri... hiçe saydığın, umursamadığın duygularım.” Konuşurken gözleri dolmuş sesi titriyordu, daha fazla konuşamadı. “Cordelia, niyetim seni aşağılamak ya da üzmek değildi. Bugün olanlar kusursuz bir planın sonucu da değildi. Sadece ... sen ordaydın işte, bana baktın ve... ve oldu.” Dük ilk kez böyle ne diyeceğini bilmez bir haldeydi. Az önce kızın bileğini

sıkan elleri şimdi onun küçük elini nazıkçe tutuyor, sanki sözlerinin söyleyemediğini anlatmaya çalışıyordu.

Cordelia’nın artık tutamadığı gözyaşları yanaklarından süzülmeğe başlamış, acı hıçkırıkları omuzlarını sarsıyordu. Bu adamın karşısında ağlamak istemiyordu ama bu kadarı çok fazlaydı. “Ağlama Cordelia lütfen,” dedi dük çaresizliği sesine yansıtarak. Şimdi kızın yüzünü avuçları arasına almış, onu kendisine bakmaya zorluyordu. Uzunca bir süre kızın, perişan yüzünü incelerken yavaş yavaş birbirlerine yaklaştıklarının ikisi de farkında değillerdi. Dük, Cordelia’nın titreyen dudaklarını esir alırken niyeti masum bir öpücükte belki ama hiç de öyle olmadı. Birbirine değen dudaklar sanki bir ateşi yakmış, zaten bu an için yaşayan iki bedeni arzuyla kenetlemişti.

Cordelia, dükün kollarındayken az önceki acıyı hissedemiyordu. Şu anda, ihtiyacı olan teselliye en nefret ettiğini düşündüğü kişiden almaktan başka bir şey de istemiyordu. Kendini ona sunmak ve sadece ikisinin bulunduğu bir dünyada, he zaman şu anda hissettikleriyle yaşamak istiyordu... Her şeyi unutmayı, her şeyinin o olmasını istiyordu.

Duyguları o kadar yoğundu ki, hiç ayrılmayacakmış gibi birbirine yapışan dudakları küçük bir mola verdiğinde arzu dolu bir sesle “Edward, lütfen durma,” dediğini fark etmedi bile. Bu teslimiyet dolu kısa cümlelerin dük üzerindeki tahribatını fark edemediği gibi.

Şimdi genç adamın, Cordelia’nın dudaklarında dolaşan dudakları daha ateşli ve daha ısrarcıydı. Bir yandan tek eliyle kızın belini sıkıca kavramış, diğerini de saçlarına gömerek onu daha fazla kendine yaklaşıtıyordu. Hayatı boyunca bu kadar tatlı bir o kadar da yakıcı bir arzu hissetmeyen Cordelia, küçük elleriyle dükün gömleğinin yakasına sıkıca yapışarak sanki daha fazla yaklaşabilmeleri mümkünmüş gibi onu kendine çekmeye çalışıyordu. Dük, dilini dudaklarının arasından sızdırdığında titreyen dizlerine hâkim olamayacağından öylesine korkmuştu ki az önce adamın göğsüne yapışmış ellerini, şimdi onun boynuna kenetlemişti.

Dük "Cordelia... sana daha yakın olmalıyım, lütfen benimle gel," dedi, daha önce Cordelia'nın hiç duymadığı kadar buğulu bir sesle. Bu kıskırtıcı sözler, kızda iki duyguyu aynı anda uyardı. İlki, dük her nereye istiyorsa onunla gitmek ve ona ne istiyorsa seve seve vermek ya da herkesin görebileceği bir yerde büyükbabasına yakalanarak onun ölümüne sebep olmak. Fakat ilkinin yapmayı ne kadar çok istese de yapamazdı, bunu daha fazla sürdüremezdi.

Bu hayal kırıklığıyla insanüstü bir çaba harcayarak kendini dükün kollarından kurtardığında neredeyse ağlayacaktı. "Buna daha fazla devam edemem," dedi acı bir sesle. Uzunca bir süre hiç konuşmadan birbirlerini süzdüler ama dük hiçbir şey söylemedi. Hatta bakışlarından ne düşündüğünü bile anlamak mümkün değildi.

Cordelia geriledi, şimdi dükle arasına birkaç adım mesafe koymuş konuşuyordu. Sinirliydi bile. "Hâlâ neyin peşinde olduğunuzu anlayamıyorum. Bugün olanlardan sonra şimdi de bu ... biri bizi görürse onlara ne diyebilirim hiç düşündünüz mü? Biz insanlara bu nişanın olmayacağını anlatmanın yollarını aramalıyken bu... bu durumda görünseydik, neyi inkâr edebilirdik?" diyebildi iyice alçalan bir sesle.

"Biri bizi görmüş olsaydı eğer birbirine âşık iki nişanlının öpüşmelerine şahit olurlardı Bayan Winslet, bunda inkâr edilecek ne var ki?" dedi dük. Sanki anlamamış gibi davranıyordu. "Ayrıca, Kontes Dumont'a, sahip olacağımız para ve unvandan bahsederken benimle nişanlanmak fikri size pek de itici gelmiyor gibiydi. Yoksa yanılıyor muyum?" Az önce arzusuyla kızı eriten sıcak bakışlı erkek, şimdi buz gibi bakışlarıyla Cordelia'yı donduruyordu. Kız gerildi. Ne demek istiyordu şimdi bu adam?

"Ne yani, sizin servetiniz ve unvanınızın cazibesine kapıldığımı mı ima ediyorsunuz? Aklınızı kaçırmışsınız siz." Hiç böyle öfkelenmemişti Cordelia.

"Neden olmasın? Birbirimiz arzuladığımız gerçeği de varken, kendinizi cömert bir ikramiye kazanmış gibi hisset-

mez misiniz yani? Ne var ki sizi hayal kırıklığına uğratmak zorundayım, çünkü bu nişan oyununu sürdürmeyi daha fazla sürdürmek istemiyorum. Gerçi siz de öyle düşündüğünüzü söylediniz ama aksini düşünmem için bana fazlasıyla malzeme verdiniz," diyen dük, artık Cordelia'yı çileden çıkartmıştı. Şimdi de servet avcısı bir sokak kadını muamelesi görüyordu.

"Bana bak pis züppe, önüme dünyanın servetini ya da tüm düşeslik taşlarını da atsan sana katlanmam ben... Eğer bu kadar kendini beğenmiş olmasaydın, bu basit fakir kızın senden gerçekten nefret ettiğini anlardın ve bir özür dilerdin. Ama o kadar kibirlisin ki, bu söylediklerimi bile anlayamayacağından eminim," dedi ve gitti.

Üç gündür ömrü boyunca ağlamadığı kadar ağlayan Cordelia yoğun hıçkırıkları arasında düke lanet okuyordu. Az önce olanlar da neydi? Neredeyse düke, nasıl yapıldığını bilmediği çocuğu verecek kadar yakın olmuştu. --Nasıl yapıldığını bilmiyordu ama tecrübeleri ona biraz daha karışık bir iş olduğunu söylüyordu. Her geçen gün utancını katlayacak şeyler yapıyordu. Oysa daha bu sabah, çok farklı bir Cordelia olacağına dair kendisine söz vermemiş miydi? Evet, farklıydı ama eskisinden daha dibe batıktı şimdi.

Dükün, Elizabeth Dumont ile tartışmasına şahit olduğunu bilseydi, asla o kadını kıskırtmak için para ve unvan konusunda söylediği yalanları söylemezdi. Peki dük neden niyetini anlayamamıştı ki? Madem onu öpmeden önce de bunu biliyordu, o zaman niye öpmüştü?

Cordelia çok mutsuzdu. Bir günde çok fazla hakaret görmüştü. Ama hiçbirini hak etmemişti. İtiraf etmek istemese de, dükün onunla nişanlanmak istemediğini söylemesi kalbine bıçak gibi saplanmıştı. "Tanrım neler oluyor bana?... O adamla karşılaştığım güne lanet olsun! Kekşe beni hiç görmeseydi de burada kimseye hissettirmeden yaşayabilseydim... Kekşe açlıktan ya da sıkıntıdan ölseydim de bunlar olmasaydı," diye isyan etti Cordelia.

"Bana mı seslendim yavrum?" Henry Cornwell, kulübe kapısında dikilmiş, torununa bakıyordu. Cordy sığırdı. Bu gün geleni gideni fark edemeyecek kadar kafası karıştı. Hemen gözyaşlarını kurulağı.

"Hayır büyükbaba," dedi telaşla "şeyyy... şiir okuyordum ben."

"Şiirden hoşlanmadığını sanıyordum oysa," dedi büyükbaba şüpheyle. Kısık gözlerini torunundan ayırmıyordu. "Haklısın... hiç hoşlanmıyorum... zaten... bu ne kadar kötü bir şiir, bunu kim okur diye düşünürken, belki yüksek sesle okursam hoşuma gider diye düşündüm... işte ... şey..." iyice sağımalıyordu Cordelia. Zavallı kız, hiçbir zaman bu kadar sık yalan söylemek zorunda kalmamıştı ki.

"Büyükbaba, ben yüzmek istiyorum. çok sıcak bir gün, çok bunaldım..." konuyu değiştirmek için aklına ilk geleni söylemişti. "Biraz geç oldu ama fazla kalmam söz." Büyükbabasının bir şeyden şüphelenmediğini umuyordu. Yoksa ona açıklama yapmasına yetecek kadar yalanı yoktu. Korktuğu başına gelmedi, aksine Henry Cornwell gülmeye başladı. "Benim de sana bir teklifim olacaktı zaten... Az önce Bently'den senin için izin istedim." Torunu tepki vermeyince devam etti. "Sen ve ben, balık tutacağız... eğer istersen?" Hevesle Cordelia'ya bakıyordu şimdi. Ama Cordelia'dan hâlâ ses gelmemesi üzerine korkmaya başlamıştı. Bu kız son zamanlarda çok garip davranıyordu. "İyi misin yavrum? Yoksa sevinmedin mi? İstersen yalnız yüzmeye gidebilirsin." Normal davranmaya çalışsa da kalbi kırılmıştı yaşlı adamın. Nihayet, Cordelia da fark edebilmişti hatasını. Aceleyle özür dileyerek konuştu. "Elbette hayır büyükbaba... sadece oltalarımız olmadan balık tutamayacağımızı düşünüyordum." Nasıl da sevgili büyükbabasını kırabilmişti. Oysa yaşlı adam sadece Cordelia'yı mutlu etmeye çalışıyordu. Tekrar ağlayacaktı. "Bunlar işimiz görür sanırım," kulübe kapısının hemen yanına sakladığı iki oltayı torununa doğru sallarken takdir bekleyen bir çocuktan farkı yoktu. "Bunları ikimiz için yaptım. Nasıl, hoşuna gittiler mi?"

Kesinlikle ağlayacaktı Cordelia. "Ah büyükbaba, sen meleksin... Bunu o kadar çok istiyordum ki... Peki sen nereden bildin?" Şaşırmıştı kız.

Ama büyükbabasının son sözleriyle, şaşkınlığı yerini dehşete bıraktı. "Uyurken öyle çok konuşuyorsun ki, bazen sana cevap verme gereği duyuyorum," demişti Henry. "Bana öyle dehşetle bakmana gerek yok yavrum, benim duymamı istemeyeceğin hiçbir şey söylemiyorsun?" diye devam edince Cordelia ancak rahatlayabildi. Bu günlük bu kadar utanç yeterdi. "Peki büyükbaba, hemen çıkalım mı?" konuyu değiştirmeye çalışırken çok duygusuz görüncübildiğinin farkındaydı ama duygularını açığa çıkartmaya cesareti de yoktu.

"Benim biraz işim var yavrum. Saat... -köstekli saatine bakmak için duraklamıştı- dört buçuk. Yaklaşık bir saat sonra gidebiliriz. Ama sen istersen şimdi gidip yüzebilirsin bile." Bu iyi bir fikirdi. Burada daha fazla kalmak istemiyordu Cordelia. Gidip biraz serinlese kendisine gelir ve büyükbabasına bir şey belli etmezdi. "Teşekkür ederim, büyükbaba. Seni çok seviyorum," dedi ve yüzmeye gittiğince dair bir şeyler geveleyip hızla kulübeden çıktı, göle kadar hiç durmadan koştu.

Şimdi herrak su kendisini çağırıyordu. İhtiyacı olanı almak için üzerindeki kileri hızla çıkarmaya başladı ve kısıtlı vakitini boşa harcamamak için acele etti. Hatta o kadar acele etti ki, güvenli bir yere saklamak için iki ayrı yumak yaptığı iç çamaşırlarını ve giysilerini yerden almak için ani bir hareketle dönünce dengesini kaybedip suya düşmesi bir oldu. Buraya kadar sorun yoktu, ne de olsa o suya girecekti. Asıl sorun suya düşerken iç çamaşırlarını da yanına arkadaş olarak almasıydı. Bir bu eksikti.

Yaklaşık yarım saat yüzen Cordelia, iyice rahatlamıştı. İç çamaşırlarını kafasına takmayı bırakalı da çok olmuştu. Pantolonu ve gömleği kuru olduğuna göre de sorun yoktu. Ama şimdi çıkmalıydı, çünkü büyükbabasıyla ne kadar yakın olurlarsa olsun çırılçıplak karşısına dikilme düşüncesi bile dehşete düşmesine yetiyordu.

Bu düşünceyle, hızla kıyıya yüzüp, aynı hızla sudan çıkan Cordelia, nedense giysilerini giymek konusunda o kadar da hızlı değildi. Önce vücudunu, sonra aralarından hâlâ sular sızan uzun saçlarını kurularken pek acelesi yok gibi görünebilirdi ama niyeti kötü değildi. Çünkü iç çamaşırları olmadan, ıslak vücudunun üzerine giyeceği ince bir gömlek ve pantolon, üzerinde çok da güvenli durmayacaktı.

Nilayet pantolonunu giyip gömleğini de üzerine geçirdiğinde kimsiye yakalanmadığı için dua edecekti ki duyduğu bir çığırıyla dondu kaldı. Ses çalılıklardan gelmişti. Korkuyla seslendi, "Büyükbaba!"

"Sevgilim demeni tercih ederim," diyen kalın ses, dükten başkasına ait değildi.

On Dördüncü Bölüm

Hissettiği kızgınlık ya da öfke değildi kesinlikle, sanki tüm algıları uyuşmuş gibiydi. Az önce tutkulu bir öpücüğü paylaştıkları bahçede, hakaret ettiği kızın acı dolu bir sesle kendisine sarf ettiği zehir gibi cümleleri sindirmeye çalışan düke, bunu hak ettiğini biliyordu. Oysa bundan birkaç dakika önce, neredeyse kendilerini kaybedecek kadar yakınlaşmışlardı. Cordelia'nın gözyaşlarını gördüğünde niyeti sadece onu teselli etmektir, ama yine o kara gözlerin sihrine kapılmış, olanlar olmuştu. Bu öpüşme diğerlerine benzememişti hiç. Böylesine bir teslimiyet, böylesine masum bir arzu ve içgüdüyle, Cordelia düke kendini vermişti. Dudaklarını kısa bir süreliğine kızınkinden ayırdığında, kız ona ilk kez ismiyle hitap edip, durmaması için yalvarırken dükün aldığı haz tarif edilemezdi. Ama sonra aralarındaki ateşi söndüren Cordelia'nın sözleri olmuştu.

Öyle bir anda, insanların söyleyecekleri için endişe etmesi, paylaştıkları yakınlığa ihanet etmek gibiydi. Birden bire nasıl da soğuyabilmişti böyle? Hele sahte nişanlarını bitirmek için o kadar hevesli konuşması dükü resmen çileden çıkarmıştı.

Yine de Cordelia'nın kendi serveti ya da unvanıyla ilgisi olmadığını çok iyi biliyordu, hatta bunu Elizabeth Dumont'a una ederken asıl niyetinin o kadını kıskartmak olduğu gün gibi ortadaydı. Gözüne, Cordelia'nın Elizabeth Dumont'u çileden çıkardığı sahneleri getirince, o zaman olduğu gibi yine gülmekten kendini alamadı düke Wayne.

Kafası, Cordelia ile ilgili hatıralarla doluyken ne kadar zaman geçmişti, ne kadar zamandır gidenin arkasından bakıyordu bilmiyordu, ama burada böyle durması bir işe yaramayacaktı. Cordelia ile konuşmak istemiyordu, hatta şu an onu tekrar görmek istediğine bile emin değildi. İhtiyacı olan tek şey mantıklı düşünmekken o vahşi güzel tarafından gelecek bir ayartma, tüm kalkanlarını indirmesine ve hata yapmasına neden olurdu. Ama böyle olmamalıydı, çünkü şimdiye kadar sahip olduklarının birçoğunu güçlü iradesi ve mantıklı düşünme yetisiyle elde etmişti. Bu yüzden kendisine mantığını yitirten, iradesini söküp alan hislerden eline ne geçebilirdi ki? Cordelia'nın onu kötü bilmesi iyi bir şeydi. Gitmeden evvel söylediği acı sözler, sanki bir buz gibi dükün içine dokunsa da kızın sahip olduğu alevin yüreğine dokunmasından daha fazla zarar veremezdi.

Ata binmeye karar verdiğinde sakinleşmek için ihtiyacı olanın bu olmadığını bilse de yardımcı olacağını tahmin ediyordu. Darkness, hep dükün en sıkıntılı zamanlarını paylaşmış, güçlü küheylanın bir özelliği genç adamın her zaman iyi hissetmesini sağlamıştı, fakat bu sefer durum daha farklıydı. Şu anda hissettiği duygusal bocalama kendisini en rahatsız eden şeyken, Cordelia ile yaşadığı bu günkü sıcak dakikalar beraberinde ciddi bir fiziksel rahatsızlığı da getirmişti. Bunu düşünmenin bile genç adamın kasıklarının sızlamasına neden olması ne kadar da can sıkıcıydı.

Edward Wayne, ahıra girerken Cordelia'yı görmek isteyip istemediğinden emin değildi. Onu görürse ne yapacağını bilemiyordu. Kavga mı ederdi yoksa teselli mi hiçbir fikri yoktu. Zaten bunun cevabını da öğrenemedi çünkü kız yoktu. İçeri girer girmez yaşlı seyis Bently, saygılı bir şekilde onu selamladı. "İyi günler majesteleri."

Seyise karşılık vermediğinin farkına varmayan dük sakin bir sesle konuştu. "Darkness'ı hemen hazırlarsan sevinirim." Bakışlarıyla da bir yandan ahır kontrol ediyordu. "Bahçıvanın torunu da hazırlayabilir. Hem biraz tecrübe kazanması hiç fena

olmaz," dedi. Aslında Cordelia'nın nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. "Sahi, o yok mu? Yoksa şimdiden işten mi kayırtmaya başladı?" Aslında kızın burada olmaması normal sayılırdı. Çünkü dük sayesinde kötü bir gün geçirmişti ve bir süre ortalarda görünmek istemiyorsa kimse onu suçlayamazdı. Hem temelli çekip gitmediyse ne sorun olabilirdi ki?

Bently, dükün sorusuna vereceği cevabın onu sinirlendirebileceğinden endişe eder gibi çekinerek konuştu. "Efendim, kızcağız bu gün çok çalıştı... şey, ben de yapacak fazla bir iş olmadığı için ona izin verdim," dedi. "Büyükbabasının söylediğine göre, biraz yüzmek ona iyi gelecek diye düşündüm," dükün sinirlenmemesinden midir bilinmez seyis son cümlesini söylerken rahatlamış gibiydi. Ama bunun pek önemli yoktu, çünkü dük Cordelia'nın yüzebilmesine şaşırılmıştı. Hemen hemen tanıdığı hiçbir kadının yüzeemediği düşünülürse şaşırması normaldi ama söz konusu Cordelia ise durum değişirdi. "Bahçıvanın söylediğine göre torunu o kadar iyi yüzüyormuş ki güney kıyısında kalan gölde, bir denizkızı yaşadığına dair söylenti bile varmış," diye samimi bir açıklama daha yaptı Bently.

Güney gölü, dükün çocukken yüzmeyi ve balık tutmayı en çok sevdiği yerd. Cordelia'nın da orayı tercih etmesi dükü nedensiz bir şekilde hoşnut etti. Göle en son ziyaretini Elizabeth Dumont ile yapmıştı ama o zaman çevresiyle pek fazla ilgilenme şansı bulamamıştı malum. Belki şimdi daha ilginç bir şeyler bulabilirdi. Mesela bir denizkızı...

Malikâne ile göl arası sakin bir at sürüşüyle on dakikadan fazla sürmezdi, bu nedenle acele etmeye gerek görmedi dük. Neyle karşılaşacağını tam olarak bilmediğinden de yol boyunca bunu düşündü. Göl kenarında atların girmesine müsait bir yol vardı ama bu gün dük atını biraz geride bir yere bağlamayı uygun görmüştü. Geri kalan kısa yolu yürüyerek girmesi daha iyi olurdu. Ne de olsa güvercini ürkütmenin gereği yoktu. Bir yandan da kendisine küfür etmeyi ihmal etmiyordu Edward Wayne. Kısa bir süre önce Cordelia'yı

görmemesinin iyi olacağına karar veren sanki o değildi de şimdi kızı yüzerken gözetleme aşkına savaşta bile davranmadığı kadar sessiz ve dikkatli adımlar atıyordu göl yolunda. Derken seslerini duydu. Ancak yüzen birisinin çıkartabileceği sesleri kulak kabartarak dinledi ve hedefine ulaştı. Şimdi parlak göl karşısındaydı ve bir kuğu edasındaki Cordelia berrak suları nazikçe yararak suda kayıyordu. Mükemmel bir yüzücü olduğu daha ilk dakikadan anlaşıyordu, suda çok rahat görünüyordu.

Yüzme bilen ender kadınlar için yüzme kıyafetleri tasarlandığını bilen düğün Cordelia'nın da bunlardan birini giydiğini düşünüyordu ki yanlış olduğunu anlamasını sağlayan, kızın durağan suya aniden dalmasıyla ortaya çıkan çıplak kaba etleri oldu. Kalbi birden bire deli gibi hızlandı. Hayallerinde bile daha güzeli olamazdı çünkü Cordelia anadan doğduğu günkü kadar çıplaktı. Ama düğün heyecandan kalbini durduran şey başkaydı. Cordelia sudan çıkıyordu ve şimdi onu bütünüyle görebilecekti. Kıyıya doğru sığlaşan su, kız kıyıya çıkmak için ilerlerken, her geçen saniye onun çıplak vücudunu daha da sergiliyordu. Düğün Cordelia'nın güzel bir vücudu olduğunu tahmin ediyordu zaten, ama şu anda gördüklerine hiç hazırlıklı değildi.

Sanki sudan bir insan değil de bir tanrıça çıkmış tapınmayı bekliyordu. Sular Cordelia'nın vücuduna süzülürken güneş ince vücuduna vuruyor ve bu mistik havayı daha da derinleştiriyordu. Her hareketi önceden çalışılmış bir zarafet örneği sergiler gibi vurucuydu. Hele kollarını kaldırıp saçlarındaki suyu el yordamıyla akıtmaya çalışan Cordelia, bu hareketi yaparken güzel göğüsleri daha da ortaya çıkınca düğün artık kendisini hiç iyi hissetmiyordu.

Şimdi vücudunu kurutmakla uğraşan Cordelia sonrasında aceleyle iç çamaşırları olmadan, önce pantolonunu, sonra da gömleğini giyerken her an bir tehlikeye maruz kalabilirmiş gibi dikkatliydi. Artık daha insancıl görünüyordu. Derken, düğün savaş alanında yapsa ölümüne neden olabilecek bir hata

yaptı ve ayağının altındaki kuru dallardan birine basarak ceylanın dikkatini çekti: 'Allah kahretsin!'

Cordelia hemen fark etmişti ama haddinden fazla bir iyimserlikle "Büyükbaba," diye seslendi. Sesinde, gelenin büyükbabası olması için dua eder gibi bir hal vardı. 'Hayır güzelim! Gelen büyükbaban değil, sevgili nişanlın ve herkesin bildiği gibi müstakbel eşin,' diye düşündü Düğün Wayne, ama böyle söylemedi. Daha samimi olmaya karar vermişti nedense. "Sevgilim demeni tercih ederim," derken çok eğleniyordu.

Cordelia, düğün sesini duyunca önce hiçbir şey yapmadı, belli ki donup kalmıştı. Fark ettiğinde ise paniği o kadar sevimliydi ki düğün onu koruma içgüdüleriyle yanıp tutuştu. Şimdiye kadar burada birisine yakalanmamış olabilirdi ama bu olmayacağı anlamına gelmiyordu. Böylesine bir güzellik, bir azizi bile çileden çıkartabilecekken başkalarına neler yapmazdı ki düğün zaten bir aziz değildi. Artık kendisini gösterme vakti gelmişti, bulunduğu yerden bir panter zarafetiyle çıkan düğün kendisini görünce korkusu daha da artan kıza açık bir arzuyla bakıyordu. Nihayet ilk konuşan Cordelia oldu. Bulunduğu durum için fazla cesurdu.

"Siz beni mi izliyordunuz yoksa? Aşaklıklarımıza bir de gizlice izlemeyi de mi eklediniz düğün cenapları?" Öfkeyle konuşurken, düğünlerini ilikleme unuttuğu gömleğinin yakasını bırakmıştı ve şimdi güzelim göğüsleri davetkâr bir şekilde düğün beğenisine sunulmuş gibi dışarı fırlamışlardı. Düğün hiç acele etmeden Cordelia'ya yaklaşırken, onun öfkeli sorusuna karşılık vermeye gerek görmemişti bile. Şimdi daha önemli işleri vardı.

İyice Cordelia'ya yaklaşıp kadar yürüdü ve kızın önünde durdu. Açık açık Cordelia'yı süzüyordu. Zavalı kız bu beğeni dolu cüretkâr bakışlar altında kızarıp bozuyor kornik çabalarla vücudunu gizlemeye çalışıyordu. "Gölde yaşayan bir denizkızı efsanesi olduğunu biliyor musun? Şimdiye kadar kimse tarafından görülmemiş ama." Düğün boğuk bir sesle konuşuyordu. Bir elini kızın yanağını okşamak için kaldırmış,

nazik parmağıyla saçlarından sızan suların yol oluşturduğu kadife teni okşuyordu. Cordelia'nın nefesleri sıklaştı bu hareketle. Dükün içinden gelen bir ses bunun korku olmadığını söylüyordu. "Efendim ben -ben gitmek zorundayım... Lütfen... lütfen gitme izi verin." Yalvarıyordu tanrıca. Uzun ıslak saçlı görüntüsü vahşi güzelliğini pekiştirirken onunla sevişmek için yanıp tutuşan Edward nasıl olur da onu bırakabilirdi?

"Şiışşt... korkma sevgilim," dedi dük kısık bir sesle. Parmağı şimdi kızın titreyen dudaklarını okşuyordu. "Birazdan olacaklar kaçınılmaz biliyorsun değil mi? İlk karşılaşmamızdan beri bu an için beklediğimizin farkında değil misin sen güzel tanrıça?" Şimdi kızı iyice kendisine yaklaştırmıştı. "Benden bu sefer kaçmana izin vermeyeceğim, er ya da geç olacakları ertelemek ikimiz için de çok anlamsız, lütfen bu anın tadını çıkar benimle aşkım." İyice alçalan bir sesle cümlesini bitirdiğinde Cordelia'nın tam bir teslimiyetle kendisine sunduğu dudakları kendi dudaklarına hapsedti dük.

Aynı ateş, aynı tutkuyla saklandığı yerden çıkmıştı şimdi. Birbirleri için yaratılmış gibi görünen iki âşık, daha önce yaşamadıkları deneyimleri birbirlerinin kollarında tatmaya başlamışlardı şimdi. Bu sefer geri dönülmez şeyler olacaktı, Cordelia onun olacaktı. Şimdiye kadar kendini kimseye vermemiş bu kız onun kadını olacaktı. Şimdi ya da sonra. Edward artık bunu biliyordu.

Dudaklarını ondan ayırmadan kızı kucaklayıp bir ağacın altına doğru götürürken kendisi de hiç olmadığı kadar heyecanlıydı. Belli ki Cordelia da aynı şeyleri hissediyordu. Olacaklar için geri adım atmak istemediği her halinden belli oluyordu. Dudaklarını zar zor dükün ağzından ayırarak fısıldadı. "Edward... bu sefer beni... nereye götürmek istersen seninleyim... lütfen beni al." Söylediklerinin dük için anlamını biliyor muydu ya da az sonra tam olarak neler olacağını... Ama Edward çok sabırlı ve nazik davranacaktı. "Emin misin sevgilim?" diyebildi arzuyla boğuklaşan bir sesle. Cordelia'dan ge-

len tek cevap güneş gibi bir gülümseme ve arkasından gelen bir iniltiyle beraber kollarını dükün boynuna dolamak oldu. Bundan daha güzel bir cevap olabilir miydi?

Şimdi bulundukları ağacın altında yere uzanmamışlar, dük Cordelia'nın gömleğini çıkarmıştı bile. Kızın çıplak göğüsleri kendilerini en az Cordelia kadar açık bir şekilde adama sunmuş çiçekler gibiydiler. Dük kızın dudaklarından zar zor ayrılıp minik kulaklarını dişlerinin arasına alarak Cordelia'nın nefesini kesti. Ama bu sadece bir başlangıç der gibi... sonra kızın boynuna inen dudaklar az sonra yapacaklarını anlatmaya çalışıyordu. Dük bir ön sevişmenin kendisine bu kadar zevk vermesine inanamıyordu hem de sadece tecrübesiz bir kızın öpen ve okşayan dudakları ve gömleğinin açık yakasından içeri süzülen küçük ellerinin orada yarattığı mucizeyle. Dük kısık bir iniltiyle dudaklarını daha aşağılara kızın göğüslerine doğru indirdi. Cordelia'nın göğüslerinin arasındaki vadiye dili ile yaptığı küçük gezintinin tuzlu tadı en tatlı şaraplardan daha sarhoş edici ve sarsıcıydı. Dudakları, bu pürüzsüz vadiden ayrılıp zirveye doğru yakıcı bir yolculuk yaparken, kız inanılmaz zevklerin etkisinde inliyordu. Şimdi kızın göğüs ucunu dudaklarının arasına almış ona tüm ilgisini vermeye çalışırken bir elini de Cordelia'nın diğer göğsünün üzerine kapatmış okşuyordu. Cordelia iyice kendisini kaybediyor dük daha fazlası için yalvarıyordu. Aynı ihtimamı kızın diğer göğüs ucuna da gösteren dük Cordelia'ya daha fazlasını vermek için en az onun kadar sabırsızlanmasına rağmen hiç olmayacağı kadar nazik olacaktı.

Dudaklarını tekrar kızın dudaklarına kapatmak için yuvarı geldiğinde, mükemmel sonu hazırlamaya yardımcı olacak parmakları aşağılara doğru iniyordu. Nazik parmakları kızın pantolonu altından nihayet o noktayı bulana kadar ilerleyip orada duraksayınca Cordelia istemsizce gerildi ama karşı koymadı. Edward parmaklarını yavaşça gizemli karanlıkta gezdirmeye başladı okşayarak. Cordelia nemli ve hazırды. Dük az kalsın kendisini kaybedecekti ama sonra.

Önce ona, olacaklar için küçük bir vaatte bulunacak dokunuşları hediye edecekti. Parmağı kızın hazinesinin derinliklerine doğru yavaş yavaş ilerlerken Cordelia zevk aldığından kanıtı başını bilinçsizce hareket ettirirken vücudu kıvrılıp bükülüyordu. O anın yaklaştığı belli eden derin bir inilti ile son kez yükseldiğinde soluğunu, boğazından çıkan boğuk bir çığlıkla vererek sarsıldı ve yeryüzüne indi. Solukları yüzeysel ve sık kalp atışları Edward'inkilerle karışıyor onları daha da yakınlştırıyordu.

Dük gülümseyerek Cordelia'yı izlemeye başladı. Kızın gözleri kapalı ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme ile mutlu görünüyordu. Edward, ona daha fazlasını verebileceğini biliyor ve ondan alacaklarını hayaliyle tutuşuyordu. "Nasılsın?" diye sorabildi kıza. Cordelia hiçbir utangaçlık belirtisi göstermeden araladığı gözlerini dükün gözlerine dikerek sadece gülümsedi. Bu cevap yeterliydi. Ama her şey öfkeli bir sesin kükremesiyle kesildi.

"Seni hayvan herif... kızına ne yapıyorsun sen?" Henry Cornwell az ilerde durmuş, elindeki oltaları silahmış gibi düke doğru sallıyordu.

Cordelia hayatının en utanç verici anını daha önce yaşadığını sanıyorsa hayatının en büyük hatasını yapmıştı, çünkü şu anda çıplak göğüsleriyle dükün altında, az önceki şiddetli duygular yüzünden pembeleşen yanaklarıyla büyükbabasına yakalanmak en kötü kâbuslardan bile daha kötüydü.

"Seni öldürecekmiş pislik... hemen kalk oradan!" diye bağırdı Henry Cornwell. Dük, Cordelia'nın önünde siper olarak doğrulduğunda kıza da arkasında tutarak kaldırdı ve kıza yerdeki gömleğini uzattı. Onu korumaya çalıştığı belliydi. Cordelia inanılmaz bir utanç içinde yüzü dükün sırtına gömmüş şoktaydı.

"Cordelia, hemen buraya gel... o pislikten bir an önce uzaklaş."

Cordelia tereddütteydi. Bulunduğu yerin güvenliğin-

den çıkmaya hazır değilken büyükbabasına da karşı gelmek istemiyordu, ama titreyen elleriyle gömleğini giymeye çalışırken kararını vermişti. İşini bitirdiğinde dükün arkasından çıkıp ona kaçamak bir bakış attığında adamın sıcak bakışlarıyla karşılaştı ve yavaş yavaş hâlâ elindeki oltaları sallayan büyükbabasına yaklaştı. Yaşlı adam sertçe kıza kendi arkasına yönlendirirken nefretle düke bakıyordu. "Sen tertemiz bir kıza, böyle bir durumda ne hale düşüreceğini umursamayacak kadar kötü bir adamsın... bunu nasıl yaparsın ha?" Büyükbabası çok öfkeliydi. Ama birden kaskatı kesildi. Az önce karşılaştığı manzarayla geri dönülmez bir şeylerin olmadığını düşünmüştü ama ya yanılıyorsa? "Söyle bana, onu kirlettin mi?" diye haykırdı Henry. Cordelia ölmek istiyordu şimdi. Ne hale düşmüştü böyle? Yakalandıklarından beri ağzını açmayan dük nihayet konuştu.

"Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok artık Henry. Bundan sonra torunun Wayne Düşesi olarak hak ettiği saygınlığa sahip olacaktır. Bundan hiç şüpheleniz olmasın."

On Beşinci Bölüm

Cordelia, küçük, loş kilisenin mihrabında müstakbel kocası ile birlikte, birazdan başlayacak tören için rahibin sözlerini beklerken kafasını yerden kaldıramıyordu. Az sonra olacaklar, onu ve dükü kutsal evlilik bağıyla birleştirecekti ama bunun sebebi ne birbirlerini deli gibi sevmeleri ne de statüleri gereği evliliklerinin uygun görülmesiydi. Onlar, bir utancı gizlemek için evlenmeye mecbur edilen iki kişiden başkası değildi. Bu durumdayken Tanrının onları kutsaması nasıl mümkün olabilirdi? Cordelia'nın akıtamadığı gözyaşları içinini ıslatırken duyduğu utanç kalbini taş gibi ağırlaştırmıştı. Kırılan bir gurur, kurtarılmış bir itibarla tamir edilebilir miydi?

Ağlamayacaktı. Ağlamak daha fazla utanç demekti çünkü. Yaptıklarının bedelini öderken zayıf görünmek, bir dilenci gibi kendisini düke yamamak kadar aşağılayıcıydı. Kafasını da eğmeyecek, kaderinin cehennem gibi yanan gözlerine bakma cesareti gösterecekti. Yoksa kendisi olmaktan çıkardı, bir daha kimsenin yüzüne bakamazdı.

"Tanrım, güçlü olmam için bana yardım et." Belki bininci defa Tanrıya bunun için yalvanyordu Cordelia. Ama şimdi dükün gözlerine bakmak için başını kaldırdığında bir kez daha yalvardı. Genç adamın gözleri, buzdan yapılmış bir heykele benzeyen yüzüne tezat oluşturmak ister gibi yanıyordu. Bir süre esiri oldu bu gözlerin Cordelia, her şeyi unuttu yine o anki gibi. Bakışlarında kendisine yönelen bir sıcaklık ara-

dı ama bu ısıtmayan, sadece yakan gözler hiç yakın değildi. İstendiğine dair küçücük bir ümidinin olmaması ne kadar da acıydı Cordelia için. Rahip konuşmaya başladığında sesini uzaklardan dinlerken o uzaklarda olmayı ve bir daha gelmemeyi hiç bu kadar istememişti. Tüm bunları düşünürken de bakışlarını bir saniye için bile olsun dükün bakışlarından çekmemiştir. Tıpkı evlilik yeminini birbirlerine tekrar ederken oldukları gibi. Ve sadece bir kere gözlerini kapadı Cordelia, o da alınına değen sıcak dudakların sebep olduğu gözyaşlarını gizlemek için. Sonra bitti... Artık buz gibi bir dükün, donmaya mahkûm düşseydi o. Çok güzel...

"Cordelia, bana... bana bu utancı nasıl yaşatabildin sen? Bu kadar mı kendini bilmez, bu kadar mı kuralsız bir kız oldun?" Henry Cornwell buruşuk yanaklarından yaşlar süzülürken sinirli değil çok perişan görünüyordu. Balık tutacaklarını düşünüp göl kenarına gittiğinde karşılaştığı manzara solugunu kesmişti yaşlı adamın. Küçük Cordy'si uygunsuz bir vaziyette o adamla sarmaş dolaş yerde uzanıyordu.

Dük, torunuyla evleneceğini söylemişti ama bu sadece Cordelia'nın lekelen onurunu kurtarmaya yarardı. Peki ya değişen şeyler ne olacaktı? Cordelia, saatlerdir ağzını açmıyordu, ağlamıyordu bile. Hep bomboş bakıyordu. Torunu kısacık sürede ne hale gelmişti. Eve varana kadar ona hiçbir şey söylememiştir ama söyleyeceği o kadar çok şeyi vardı ki? Henry hepsini bir bir söyledi, hakaret etti, bağırdı, sarstı ama Cordelia hiçbir şey söylemedi. Yalvardı sonra, sarıldı torununa. Cordelia sadece özür diledi. Şimdi tekrar bağırıp çağırıyordu ama güzel Cordy'si hiçbir şey söylemiyordu.

"Özür dilerim büyükbaba. Ben... ben böyle olmasını istemezdim... Ben kimsenin üzülmesini hiç istemezdim... ama hata yaptım... ben onunla evlenemem... yapamam bunu," dedi birden Cordelia. Uzun zamandan beri ilk kez sesini duyuran kız sanki saatlerdir bu sözleri düşünür gibi aniden konuşmuştu. Gerçekten de sustuğu onca zamanda kendisiyle

tartışmış ve en sonunda bu karara varmıştı. Dük evlenmek istediğini söylediğinde büyükbabası hiçbir şey söyleyemeyecek kadar şaşırılmıştı. Cordelia ise yakalanmanın verdiği utançın üzerinde bir utanç duyarak buna karşı çıkmıştı. "Benimle evlenmek zorunda değilsiniz dük cenapları. Büyükbaba gerekirse giderim ama ben evlenemem," demişti. Ama içinden söylediklerini eklemeyi de çok isterdi. 'Beni sevmeyen bir adamın, benimle mecbur kaldığı için evlenmesini kaldıramam,' diye düşünmüştü. Hâlâ öyle düşünüyordu. Edward Wayne, Cordelia'nın bu sözleri duyunca kızın fark ettiği ilk şey, kendisine bakan gözlerdeki sıcaklığın donması olmuştu. Kendisine karşı çıkıldığı için mi böyle kızmıştı, yoksa... çok iyimser bir tahminle... gerçekten evlenmek istediği için mi kızmıştı?

"İçinde bulunduğumuz şartlar ne gerektiriyorsa o yapılacaktır Bayan Cordelia. Burada kimse size ya da bana ne istediğinizi sormuyor. Geri dönülmez bir şeyler yaşamamış olsak da yaşadıklarımız genç bir kızın şerefini kolaylıkla lekeleyebilir. Bu yüzden size olan görevimi yerine getirmek zorundayım. Bu konu kapanmıştır." Düktün buz gibi bir sesle söylenen bu sözler Cordelia'yı ne kadar da çok yaralamıştı. "Henry, en kısa sürede bir tören hazırlanacak ve birkaç kişinin katılımıyla düğünümüz gerçekleşecektir," diye eklemişti sonra da. Cordelia tüm bunlar olurken orada değil gibiydi. Hayatı değişmek üzereydi. Daha bir hafta önce en büyük sıkıntısı karnını doyurmak ve biraz eğlenmekken şimdi sözde şeref ve namus saçmalıkları yüzünden bir yerin dibine geçiyordu. Ağzını açıp itiraz için bir şeyler gevelemeye çalışmıştı ama ne dük ne de büyükbabası buna izin vermemişlerdi. Cordelia'nın hayatının kararı az önce verilmişti ama kendisinin onayı olmadan.

Derin düşüncelerden sıyrılarak ilk kez konuşan Cordelia, Henry Cornwell'in yüreğine su serpti. Torumuna çok kızmıştı ama onun gibi tecrübesiz bir kız için, dük gibi bir erkek beyaz atlı prens gibidir. Şimdi Cordelia'dan hesap soramazdı,

onu az önceki haliyle gördükten sonra asla tekrar bağırıp çağıramazdı fakat onu bu düğüne ikna edecekti.

"Yavrum bak, şu anda dünya başına geçmiş gibi hissedebilirsin ama dükle evlenirsen her şey düzelecek... Benden utandığını biliyorum... ama yapma lütfen. Bu düğün... olduğu takdirde ne benden ne de bir başkasından utanmak zorunda kalacaksın. Kızım, senin böyle hissetmenin tek sebebi utanç, bunu biliyorum ve kurtulmanın tek yolu da bu evlilik... yoksa bir daha nasıl eskisi gibi olursun ha?" Henry Cornwell son kelimeleri söylerken tekrar ağlamaya başladı. Cordelia büyükbabasını üzmeyle asla tahammül edemezdi. Ne de olsa bu işte en masun olan kişi oydu.

Dük, göl kenarında büyükbabasına geri dönülemeyecek şeyler yaşamadıklarını söylemişti ama belki de evlenmelerini gerektiren gerçek Cordelia'nın bir çocuğunun olma ihtimaliydi. Sebep bu olabilir miydi? Yani, şimdi kendisi hamile miydi? Aman 'Tanrım! Bir bebeğim olacak. Bu anı düşünce kafasına çok eskilerden bir anı getirdi. Anne ve babası henüz sağken, bir gece kapılarının yumruklanmasıyla uyanmışlardı. Gelen çiftçilerden birisiydi ve babasına dehşet içinde bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Konu çiftçinin kızı hakkındaydı. Annesi seslere uyanan Cordelia'yı alelacele tekrar yatağına sokmuştu ama kız konuşulanları gün gibi duyuyordu. Birileri zavallı kızı kirlenmişlerdi. Ne demek istediklerini anlamamıştı. Doktorun yardımına acilen ihtiyaçları olduğunu söylemişlerdi. Babası da hızla malzemelerini alıp çıkmış, saatlerce dönmemişti. Nihayet sabah gün ağardığında geldiğinde ise perişan bir halde ve çok üzgündü. Bu olay uzunca bir süre konuşulmuş ve çiftçinin kızı ruh gibi bir insana dönüşmüştü. Birkaç ay sonra hamile olduğu anlaşıncı hakkında söylenenler ayyuka çıkmış, her ne kadar kendi suçu olmasa bile evlilik dışı bir çocuğa hamile olduğu için kınayan bakışlara maruz kalmıştı. Hatta ailesi tarafından bile. Nihayet doğum yaptığında, bebeğini kilisenin kapısına bırakıp kendini asmıştı.

Cordelia, kötü anıları hatırladığında dehşete düştü. "Dük ile evleneceğim. Hem de en kısa zamanda." Neredeyse bağırarak söylediği bu sözler üzerine büyükbabası, şaşkınlıkla Cordelia'ya bakakaldı.

Cordy evlenecekti. Bunu yapmasının sebebi kendisini kirlenmiş hissetmesi değildi. Nasıl olabilirdi ki bu? Yaşadıkları bir kirlenme değil, aksine bir arınmaydı. İnsan kendisini bu kadar serbest, bu kadar yükseklerde ve mutlu hissettiği bir şeyi yaparken kirlenmesi mümkün olabilir miydi hiç? Sonra yavaş yavaş yeryüzüne indiğinde içini kaplayan huzur, tıpkı dua etmenin verdiği huzura benzerken bu kutsanmışlık değil de neydi peki? Evlenecekti ve bir bebeği olursa bunun bedelini ona ödetmeyecekti.

Derken, kapının tıkırtısıyla ikisi de düşüncelerinden sıyrıldılar. Cordelia ağır adımlarla kapıya yöneldiğinde gelenin o olduğunu asla düşünmemişti. Dük, küçük kulübenin kapısında içeri davet edilmeyi beklerken daha heybetli ve ürktücü görünüyordu. Acaba bunun farkında mıydı? Acaba kulübeden gelen zayıf ışığın aydınlattığı güzel yüzünde kısa bir an için gördüğü sıcaklığı hayal etmiş olabilir miydi Cordelia? Daha ne kadar birbirlerini böyle süzdükleri bilinmez, Henry Cornwell'in sesiyle kendilerine geldiler. "İçeri buyurun, majesteleri," dedi büyükbabası. Cordelia o kadar dalmıştı ki kenara çekilmekte biraz gecikince dükün bakışlarına yerleşen alaycılıkla kendine geldi. "Benimle evlenmek istemeyebilirsiniz ama bana ait bir mülke girmeme mani olmanız pek de anlaşılır değil Bayan Cordelia," dedi dalga geçerek. Cordelia cevap verme gereği duymadan Edward Wayne'i içeri davet ettiğinde zaten istese de cevap veremeyeceğini biliyordu.

"Henry, bugün olanlarla ilgili daha fazla konuşma yapmak istemiyorum. Size de söylediğim gibi, bundan sonra Cordelia ve sen hiçbir konuda endişelenmek zorunda kalmayacaksınız. Torunun, karım olarak hak ettiği itibarı görecektir," dedi dük ifadesiz bir sesle. Kimseyden cevap gelmeyince "Tören, yarın kuzey topraklardaki kilisede yapılacak. Sadece birkaç kişi ka-

tılacak. Bu kadar kısa sürede yapılacak bir düğün beraberinde dedikoduları da getireceği için kimsenin katılmasının uygun olmadığını düşünüyorum," diyerek konuyu kapattı dük.

Cordelia sinirleniyordu. Dük, sanki lütfeder gibi konuşarak kendisini ve büyükbabasını küçük düşürüyordu. "Siz öyle uygun gördüyseniz majesteleri, biz de emirlerinizi yerine getireceğiz." Cordelia, dükü iğnelemekten kendini alamamıştı. Anlaşılan dük te sinirlenmişti. "Bu konuda sizin pek istekli olmadığınız düşünülürse planları kendi başıma yapmak zorunda kalmam benim suçum olmasa gerek Bayan Cordelia." Sonra Henry'ye bakarak konuşmaya devam etti. "Söyleyecek bir şey yoksa gitmeliyim. Yarın sabah erkenden hazırlıklara başlanacak... Bu arada Henry, yeni bir bahçıvan aradığımızı söylemek zorundayım. Eşimin büyükbabasının evimde hizmetli olarak çalışmasına izin veremem," dedi ve çıkıp gitti. Henry Cornwell hâlâ susuyordu.

Bugün düğün günüydü. Sadece iki saat önce kapattığı gözlerini güneşe doğru açarken hiç de uykusuz değildi Cordelia. Bütün geceyi verdiği kararın olası sonuçlarını düşünerek geçirmiş ve yine aynı kararı vermişti. Dük, şerefli bir erkek olduğu için Cordelia'nın sorumluluğunu almayı bir görev olarak gördüğünü söyleyerek kızı derinden yaralamış ve gururunu kırmış olsa bile evlenecekti.

Hemen kalkıp, yüzünü yıkadı. Üzerine, annesine ait yeşil elbiseyi geçirirken köşeye kıvrıp attığı pantolon ve gömleğine göz ucuyla bakmayı da ihmal etmemişti. Neredeyse bir gündür yemek yememesine rağmen hiç aç değildi, belki büyükbabam için bir şeyler hazırlarım diye düşünüyordu ki kulübede yalnız olduğunu fark etti. Büyükbabası hangi ara çıkmıştı? Bütün gece uymadığı için büyükbabasının da uyumadığını biliyordu. Hiç horultu duymamıştı Cordelia. Aceleyle kapıyı açıp, tam çıkıyordu ki Madeline ile burun buruna geldi. İki kız, bir süre hiçbir şey söylemeden birbirlerini süzerken Cordelia, içinin dolup taşıdığını ve tam da ihtiyacı

olan şeyin ne olduğunu o anda anladı, hıçkırarak kendini Maddy'nin kollarına attı. Şimdi deli gibi ağlıyor, arkadaşının kollarında teselli arıyordu. O şekilde ne kadar kaldıklarını, Madeline'in kendisini hiç konuşmadan ne kadar da teselli ettiğini bilmiyordu ama bu ona çok iyi gelmişti.

"Şimdi nasılsın Cordy?" dedi yumuşacık bir sesle Madeline. Cordelia sadece iyiyim anlamında başını sallayarak cevap verince devam etti Maddy. "Olayın iç yüzünü bilmiyorum ama hiçbir şeyin seni üzmesine izin verme canım. Hem bugün senin düğün günün ve güzel olman gerekir, öyle değil mi?" Şaka yaparak arkadaşını eğlendirmeye çalışıyordu. Dün gece Edward, Cordelia ile aralarında geçenleri çok fazla detay vermeden Mark'a anlatmıştı ve bugünkü planlarından da bahsetmişti. Maddy'nin bildiği tek şey, Cordelia ve Edward'ın yaşadığı samimi dakikalar, kızın büyükbabası tarafından bölünmüş, olanlar olmuştu. Anladığı kadarıyla -ki Edward, Mark'a bile neler yaşadıklarını tam olarak anlatmamıştı- birlikte olınmışlardı ve bunu gören tek kişi Henry Cornwall'di.

Madeline, Edward Wayne'in gerçek bir centilmen olduğunun zaten farkındaydı ama böylesine acele bir düğüne gerek yokken neden bu kadar acele ettiğini de düşünmeden edemiyordu. Hatta şimdi bile hatırlayınca kurnazca gülümsemesini engelleyemedi. Kafası yine balayı planlarına kaymıştı bile. Fakat şimdi sırası değildi.

"Seni almaya geldim Cordelia. Dük ve kocam malikânede değiller, konuklar da gittiler. O yüzden yalnız olacağız, yani keyfini kaçırarak hiçbir şey olmayacak. Anlaştık mı?" Hâlâ konuşmayan ve tepki vermeyen Cordelia'ya endişeyle bakarak konuşmuştu. Arkadaşının endişesini hissetmiş olacak ki Cordelia hemen toparlanarak Maddy ile birlikte malikâneye geleceğine dair bir şeyler geveledi ve sarsak adımlarla yerinden kalkarak kulübeden çıktı. Madeline, her ihtimale karşı arkasından gelmeyi tercih etmişti, ne de olsa gelinin kaçması gibi bir skandala müsaade edemezdi.

Diğer yandan Cordelia, Madeline'in varlığının keyfini çıkartıyordu. Düünden beri ilk kez rahatladığını hissetti, oysa bu duyguyu bir daha tadabileceğini hiç düşünmemişti. Büyüğe eve bu kapıdan ikinci kez girerken, ilkinin hatırlayınca yine o koyu öfkeyi hissetmek kızı birdenbire canlandırdı ve yüzü yanmaya başladı. Dükün kendisini ikinci ya da üçüncü kez aşağıladığı kapının yanından geçtiğinde sanki adam çalışma odasından çıkacakmış gibi gergin ve tetikteydi Cordelia. Gerginliğini bedenine de yansıtmış olacak ki Madeline'in elini tutarak kendisini rahatlatmaya çalıştığını fark etti minnetle. Bu kızı seviyordu. Merdivenleri çıkıp uzun bir koridora gelene kadar peşindeki bu sıkıntıdan kurtulamayan kız, buradaki odaların çokluğu karşısında şaşkına döndü. Gözlerini kocaman açmış, bir çocuk gibi etrafını incelerken az önceki idam mahkûmuna hiç benzemiyordu. Bunu fark edense, gülümseyerek onu izleyen Madeline'di.

Birazdan iki kız kocaman, aydınlık bir odaya gidiler. Burası, Maddy'nin aşına hareketlerine bakılırsa ona aitti. Mükemmel döşenmiş odanın her yeri Madeline'e ait eşyalarla kuşatılmış gibiydi. Karı kocanın burada misafir olduklarına kim inanabilirdi? Cordelia, meraklı gözlerle etrafı araştırırken kendisini buraya çok yabancı ve uygunsuz hissediyordu aynı zamanda. Aniden, "Hadi ama! Öyle yabancı gibi durmasana. Yakında bu ve diğer odalar senin olacak biliyorsun," dedi Madeline coşkuyla, anında da pişman oldu. Cordelia itiraz etmek ister gibi kaşlarını çatıp bir şeyler söyleyecekti ki banyo suyu hazırlamak için gelen hizmetçi kızın içeri girmesiyle sustu. Hizmetçi işini bitirip çıkana kadar konuşulan tek şey, Madeline'in banyo yaparken yardım isteyip istemediği sormasıydı ki gergin olan Cordelia "çıldırdınız mı siz?" der gibi bir bakış atınca cevabını da almış oldu. "Peki, o zaman ben senin için giyecek bir şeyler hazırlayacağım. Aslında, Dük sana uygun bir gelinlik alınmasını istemişti ama buna fırsat bulamadı tabii. Bu yüzden benim beyaz kıyafetlerden birisiyle idare etmen gerekecek. Aynı ölçüde olduğundan

sorun yok gibi görünüyor." Soluk almadan, arka arkaya dizilen cümleler, anlamları bir tarafa bırakılırsa öyle komik bir şekilde, aceleyle söylenmişti ki, aralarda bir boşluk bırakılmamasının nedeninin itiraza meyil bırakmamak olduğu çok açıktı. Cordelia gülmek istedi, hatta dayanmadan güldü bile. Tabii Maddy'ye göstermeden...

Yarım saat sonra, lavanta kokulu banyosundan çıkıp kurulanmış ve kendisini bekleyen Maddy'nin yanına gitmişti bile. Maddy, dünya ile bağlantısı kesilmiş bir biçimde koltuğun üzerine serdiği beyaz elbiseyi inceliyor, üzerindeki var olmayan kırışıklıkları düzeltiyordu. Derken Cordelia'yı fark etti. "Bak canım, bu senin için uydundur diye düşündüm. Benim gelinliğim burada olsaydı bile biraz sıra dışı bir rengi var... buz mavisi. Beğendin mi?" dedi. Cordelia ise hayranlıkla beyaz elbiseye bakıyordu. Şimdiye kadar ilgisini çekmeyeceğini düşündüğü bu şeye vurulmuştu resmen. "Bu çok güzel," derken ne dediğini kendisi bile duymamış, Madeline ise cevabını almış, Cordelia üzerinde harikalar yaratmak üzere kızın için yumulmuştu.

Aynaya bakan Cordelia, karşısındaki kadın kendisiyle aynı hareketleri yapmasaydı onun kendi aksi olduğuna hayatta inanmazdı. Giydiği beyaz elbise, ölçülü dekoltesiyle, kızın göğsünün çatalını kapatıyor ama yumuşak kabarıklığını ortaya çıkartıyordu. İncecik belini daha da ortaya çıkartan dar kesimli elbise, bir eldiven gibi Cordelia'yı sararken, bu sıkılık kalçalarından sonra kendisini, çağlayan gibi bir dökümle kızın ayaklarına bırakıyordu. Elbisenin beyazına tezat olan tek şey, etek uçlarındaki buz mavisi sedefli boncuklar ve Cordelia'nın tatlı ten rengiydi. Saçları ise, her zamanki sıkı topuzu gibi ensesinde değil de başının tepesinde toplanmış, bazı bukleler sanki isyan eder gibi serbest kalmaya çalışıyordu. Tıpkı Cordelia'nın ruh hali gibi...

"Artık çıkınamız gerekiyor güzelim. Ama sana bakmaya doyamıyorum inan bana," diyen Maddy, Cordelia'yı daldığı hüyadan uyandırdı. Vakit gelmişti anlaşılın. Şu anda kıızı ra-

hatlatan tek şey kiliseye büyükbabasıyla beraber gidecek olmasıydı. Dük, çıkmadan önce tüm hazırlıklarını tamamlamış ve Madeline'e fazla vakit kaybetmemek için doğrudan kiliseye gideceğini söylemişti. Dolayısıyla müstakbel karı kocanın düğünden önce görüşmeleri mümkün değildi. Bu Cordelia için çok iyiydi.

Diğer yandan, Cordy, Maddy ve Henry Cornwell'i kiliseye götürecek araba, hazır durumda yolcularını bekliyordu. Sadece beş dakika sonra gelen yolcular koltuklarına oturduğunda, üçü de farklı ruh hallerindeydiler. Gergin, mutlu ve sakin. Araba hareket etti...

VII. Wayne Dükü Edward Alexander Wayne, mihrabın önünde birazdan kendisine kutsal yemini ettirecek rahiple beraber, müstakbel karısını bekliyordu. Yüzüne bakan kimse ne hissettiğini anlayamazdı ama şu anda hiç olmadığı kadar gergin, biraz öfkeli ve heyecanlıydı. İlk kez evleniyordu. Üstelik kendisiyle evlenmek istemediğini açıkça söyleyen bir kadınla. Kulübenin kapısında karşılaştıklarında, dük bir an için Cordelia'nın bakışlarında bir şey görmüştü ama sonrasında boş, ruhsuz ifade her şeyi açıkça anlatıyordu. İstemiyordu, ama evlenecekti.

Derken onu gördü. Küçük kilisenin koridorunda, büyükbabasının kolunda mihraba doğru ilerleyen Cordelia Winslet, beyazlar içinde melek gibi bir gelinden çok, sudan çıkan o ıslak tanrıçaya benziyordu. Vücuduna tapınmak istediği o güzel tanrıçaya. Onun, yavaşça kendisine yaklaşıırken kaderine de yaklaştığını bilir gibi hali ne kadar da acıydı.

"Artık dönüş yok Cordelia, istemesen de benim karım olacaksın ve sana yemin ediyorum beni istemediğin için çok pişman olacaksın" dedi içinden Edward Wayne, çok pişman!

On Altıncı Bölüm

Kiliseden iki araba ayrıldı. Birisi, törenin misafirleri olan üç kişiyi, diğeri de Wayne Dük ve Düşesini taşıyordu. Ama bunu çok az kişi biliyordu.

Cordelia, yanındaki hiç konuşmayan adama kaçamak bir bakış fırlattı. Kocasını olan bu adam tören bittiğinden beri kendisiyle hiç konuşmamıştı ama Cordelia'nın içi içini yiyordu. Bu durumdan hoşlanmıyor olsada en azından konuşmaya tenezzül edebilirdi. "Beni izlemeyi bitirdin mi Cordelia?" diyen dalgacı bir ses Cordelia'yı sıçrattı. İzlediğini belli etmemeye çalışmıştı ama pek beceremediği ortadaydı. "Bitir-medim," diye cevap verdi kız. Dük Wayne sanki bu cevabı beklemiyormuşçasına tek kaşını kaldırarak Cordy'ye baktı. Eğleniyormuş gibi bir hali vardı şimdi. "Beni izlemen için önümüzde koskoca bir gece olacak sevgili karıcığım. O zaman sana istediğin kadar malzeme vereceğimden emin olabilirsin." Artık alenen alay ediyordu kızla. Cordelia kızardı ama tuzağa düşmedi. "Anlaştık," diyebildi sadece. Bu adamın kendisini sindirmesine izin vermeyecekti.

Derken yanında bir hareketlenme hissetti ama az önceki yakalanmadan sonra gözünün ucuyla bile bakamayacaktı o tarafa. Zaten çok meraklanmasına da gerek kalmadı çünkü kocası kalın sesiyle konuşmaya başlamıştı bile. "Evliliğimiz çok aceleyle geldiğinden bazı detayları atladığımızın farkındayım Cordelia. Öncelikle senden bir özür dilemek istiyorum." Sesi az önceki alaycılığından hiçbir iz taşımayan bir ciddiyette

hatta biraz da duygu yüklüydü. "Bu yüzük, nesillerdir ailemizin gelinleri tarafından gıunarla taşındı. Şimdi de bizim evliliğimizin sembolü olmasını diliyorum." Elinde sakladığı kadife kutunun kapagını açarak Cordelia'ya uzattığında, kız kalbinin patlayacak kadar hızlı attığını fark ediyor ama umursamıyordu. Kutunun içindeki kocaman taşlı zümrüt yüzüğün gösterişinin ve değerinin yanı sıra öyle bir canlılığı ve sıcaklığı vardı ki Cordelia her an ağlayabilirdi. Şu anda garip ama inanılmaz biçimde mutluydu ve bunun sebebi kesinlikle çok değerli bir taşla sahip olması değildi. İlk defa kendisini bir şeylere yakın ve ait hissetmişti.

Kara gözlerini kaldırarak kocasının gözlerine baktı, orada gördüğü tereddüt, dükün daha insancıl, daha az korkulur görünmesine neden olmuştu. Sanki beğenmemesinden korkar gibi beklentiyle bakıyordu kızın yüzüne. Cordelia dolan gözleriyle ona gülümseyerek bakarken parmağını teslimiyetle, hiç konuşmadan kocasına uzattı. Dük, karısının parmağına yüzüğü nazıkçe geçirirken elleri birbirine değdi, işte o an kız, kendisini yakan o tanıdık arzuyu tekrar tatmayı her şeyden çok istediğini fark etti. Ama bunu söylemek yerine, sadece teşekkür edebildi kısaca, sonra da kocasının yanağına beceriksiz bir öpücük konduarak içinden geçene hiç de yakın olmayan bir şekilde arzusunun dindirmeye çalıştı. Fakat kocasının hareketine hiç hazırlıklı değildi.

Dük, yerine yerleşmek isteyen karısını ani bir hareketle kendisine çekip yüzüne bakmaya zorladı ve "Tören sırasında, o kadar uzak ve ürkek duruyordun ki içimden gelmesine rağmen seni öpemedim. Oysa bir düğün öpücükle kutsanmazsa, lanet hiçbir zaman gelin ve damadın başından ayrılmaz, bunu bilmez misin?" dedi -yalan söylüyordu- ve kızın dudaklarına yapıştı. Cordelia, özlediğine kavuşmanın verdiği bir istekle hiç duraksamadan kocasına sığındı. Edward'ın dudakları ne kadar hoyrat, ne kadar istekliyse, Cordelia da ona aynı şekilde karşılık vererek altta kalınmaya çalışıyordu. "Edward," diye fısıldadı arzusuyla. Şimdi adamın dili Cordelia'nın dudaklarının üzerinde dolaşüyor, küçük ısırtıklarla kız daha da baştan çıkartıyordu.

Verdiği vaat açıktı, tıpkı karısının olduğu gibi.

Derken her şey bitti. Cordelia, gözlerini zorla aralayarak düke bakarken fiziksel bir acı çekiyordu neredeyse. Hâlâ bir-birlerinin kollarında yüzeysel soluklarının durulmasını beklerken, her an yeni bir kıvılcımın çakıp ikisini tutuşturmasını arzuluyor gibiydiler ama bu olmazdı. Çünkü öpücüğü bitiren sebebi birden Cordelia'da fark etmişti. Artık evlerine gelmek üzereydiler. Kız hiç istemeden toparlanırken, kocası da onu izliyor ve kim bilir aklından neler geçiriyordu. Yapabileceği her şeyi yaptıktan sonra "Nasıl görünüyorum?" diye sorabilirdi kocasına. Dük uzunca bir süre tek kelime etmeden, baştan ayağa karısını süzerken çok küstah görünüyordu ve bu bakışların karısını utandırdığının gayet farkında halinden emindi. "Seni bundan daha güzel gördüğüm tek bir zaman vardı sevgilim. Kendimizi kaybetmemize sebep olacak kadar güzel olduğun başka bir zaman," dedi ve kızın ne zaman durduğunu fark etmediği arabanın kapısını açarak hızla aşağı indi. Arabacıya gerek görmeden karısının kapısını da açıp onu dışarı çıkardığında kulağına fısıldadı utanmazca. "O gün, benimle nereye istersem geleceğini söylerken ciddi miydin karıcığım? Eğer öyleyse bunu sana tekrar hatırlatacağımdan emin olabilirsin." Eve girmeden önceki son sözleriydi bunlar.

"Nasıl hissediyorsun?" Mark Deckett viskisini yudumlayan düşünceli arkadaşına. "Sen evliliğinin ilk günü nasıl hissediyordun bilmem ama ben çok heyecanlı sayılmam. Yeni bir damadın daha hevesli olası gerekmez mi sence?" diye cevap verdi dük.

"Eğer evliliğin ilk gününü geri kalanıyla kıyaslama hatasına düşersen sana kendimi örnek göstermek isterim ki ben çok berbat bir gün geçirmiştım dostum." Mark Deckett, ilk gecelerini hatırlayınca ister istemez ürperdi.

Diğer yandan Edward Cordelia'yı düşünüyordu. Arabada ona yüzük takarken çok mutlu ve heyecanlı görünmüştü. Tabii öyle bir yüzüğe sahip olmak her kadını heyecanlandı-

rırdı diye düşünmesine rağmen aslında gerçeğin bu olmadığını adı gibi biliyordu da itiraf edecek değildi. Böyle daha iyi ve güvende olacaktı çünkü. Garip bir çekiciliği, vahşi bir zarafeti olan karısını her zaman giydiği kötü kıyafetlerle görmeye o kadar alışmıştı ki, nedense düğüne de pantolon ve gömlekle gelir diye için için endişelenmişti. Belki de isyanını bu şekilde belli ederdi küçük cadı. Hayır, küçük cadı demek doğru değildi onun için. Büyük bir volkanın enerjisine sahip, büyülü bir cazibesi olan bu kadın için küçük sıfatı çok zayıf kalıyordu. Okşayışları arasında bir çiçek gibi açılıp, vücudu arzuya kasıldığında hiç çekinmeden adamın gözlerine bakarken onu yöneten tecrübesi değil, içgüdüleri idi. Küçük bir kız asla bunları yapmazdı. Bugün, arabada kendisini öpmesi için neredeyse yalvarmıştı Edward'a. Bakışlarındaki davet o kadar açıktı ki, hiçbir şeyden emin olamayan dükün emin olduğu tek şey Cordelia'nın kendisini en az onun kadar arzuladığıydı. 'Pisman olacaksın sevgilim.'

Birazdan, Cordelia ve Madeline ile bir araya geleceklerdi. Madeline, karısına birkaç kıyafet ödünç vermek konusunda ısrar edince kabul etmekten başka bir şansı olmayan Cordelia onunla beraber odasına gitmişti ve yarım saattir ortalarda görünmüyorlardı. Henry Cornwell ise, kulübesinde kalmak isteyince adamcağızı çok zorlamamış, açıkçası da sorun etmemişti. Zaten, bu akşam yapacakları konuşmadan kendisini haberdar etmiş ve onayını da almıştı. Şimdi iki adam oturma odasında içkilerini yudumlarken sabırla eşlerini bekliyor ve sohbet ediyorlardı. Gerçi sohbet çabası, sürekli düşünüp planlar yapan Edward'dan değil de genellikle Mark Deckett'ten geliyordu ama ikisinin de bunu sorun etmeye niyeti yoktu. Derken kapı açıldı ve müzik gibi bir ses içeri doldu. Madeline Deckett, her zamanki sevinçliliğiyle herkesi selamlarken, Cordelia çekingendi. Gerçi bunu kimse sorun edecek değildi ki öyle bir hataya düşerlerse karşılarında Madeline Deckett'i bulacakları kesindi.

Madeline'in selamına kendini o kadar kapıtmıştı ki, içeri

giren karısının güzelliğini o ana kadar fark edememişti Edward. Cordelia, canlı yeşil renkli, cazibeli vücudunu ortaya çıkartan ince bir elbise giymişti ve çekiciliğini anlatmaya cümle bulamıyordu düğ. Onun nereye baktığını, kurnazca bir dikkatle fark eden Madeline atıldı. "Karının ne kadar güzel görüldüğünü fark ettin mi Edward? Bu elbiseyi rengine kapılarak almıştım, ama bende bu kadar güzel durmasının imkânı yok." Onay vermesi için de düğün gözlerine dik dik bakıyordu. Mark gülmekten kendini alamadı. "Haklısın Madeline, Cordelia'yı böyle görünce, dışı hiçbir şey vaat etmeyen ama içini açıp, tadına bakınca lezzetine doyulamayan sulu bir meyveye benzettiğini itiraf etmeliyim," dedi Edward. Tepkiler çok farklıydı. Mark'ın gür kahkahası, Madeline'in tiz çığlığını anca bastırması ama Cordelia bombayı patlatmıştı. "Seni gidi orospu çocuğu!"

Artık Mark'ı kimse tutamıyordu. Adam engel olamadığı kahkaha nöbetiyle savaşmayı kesmiş Edward'ın komik suratına bakıyordu. Gerçi bir cezayı hak etmişti ama bunu beklediği de söylenemezdi. Bir de Mark sinir bozucu bir şekilde gülmeye devam ederken nasıl cevap verebilirdi ki? "Birkaç saattir uslu durduğundan uysallaştığını düşünmem benim için ölümcül bir hata sevgili karıcığım. Şimdi eski haline döndüğüne göre senin gazabından korumak için hazırlanan tüm yemekleri koruma altına almam gerekecek. Yoksa koca bir göbekte güzel vücudunu mahvedebilirsin," derken Cordelia'yı öfkeden kudurttuğunu biliyordu.

"Oraya gelip suratına, tadına doyamayacağın öyle yumurklar atarım ki benim fazla yemekten şişmiş karnımı göremeyecek kadar şişmiş iki gözün olur sevgili kocacığım." Karı kocanın atışmaları Mark için mükemmel bir eğlence, Maddy içinse endişe kaynağıydı. Araya girmek ister gibi, "Lütfen arkadaşlar. Evleneli birkaç saat olan bir çift gibi davranmaya ne dersiniz? Hayatım sen de bana yardımcı olur musun?" dedi. Bir yandan da hâlâ gülen Mark'ı öfkeyle süzüyordu.

"Haklısın Madeline, hata benim. Ama Cordelia'yı kızdır-

mayı o kadar çok seviyorum ki. Belki onu çok kızdırmaya devam edersem, dediği gibi yumruğunu gözümden bulabilirim. Sonrasında da, pişman olup özür dilemeye gelince bana sunacağı teklif üzerine konuşabiliriz." Edward iyice ileri gittiğinin farkındaydı ama kendisini engelleyemiyordu. "Teklifler konusunda uzman olan sizsiniz majesteleri, bana öyle bir teklifte bulundunuz ki ihya oldum, lekelenen şerefim temizlendi. Bundan sonra sizin aşağılamalarımızla yaşamak zorunda kalsam bile bu kimin umurunda?" dedi ve müsaade isteyerek hızla odayı terk etti.

Edward, birkaç saniyelik duraksamanın ardından ancak olanları fark edebildiğinde hızla karısının peşine düştü ve onu fazla ilerlemeden merdivenlerde yakaladı. Kızı hızla kohundan tutup kendisine çevirdiğinde kendisine küftetti. Cordelia, acı ile dolu yaşlı gözleriyle adama bakıyordu. Ne yapacağını bilmez bir şekilde ona bakan Edward için karısının öfkesi alışıldıktı ama bu çok zordu. "Cordelia... özür dilerim," diyebilirdi sadece. Şimdi bir ağlama nöbeti, bir tekme ya da yumruk olabilirdi ama bunu beklemiyordu düğ. "Ben asla karnım patlayana kadar yemek yemem ama siz açınızı değiştirseniz iyi olur, çünkü yemekleri çok gaz yapıyor." Kahkaha atma sırası düğteydi şimdi. Karısını elinden tutup tekrar oturma odasına soktuğunda da şaşkın bakışlı arkadaşlarına rağmen güliüyordu. Cordelia da mutlu görünüyordu.

Nihayet toparlandığında ciddi konulara girmeden verdiği bu mola ona çok yaramıştı. Ama artık sadede gelecekti. "Öncelikle belirtmeliyim ki ben ve eşim bir ateşkes yaptık." Bunu söylerken de onay almak ister gibi karısına bakıyordu.

"Bunu görebiliyoruz Edward. Merdivenlerden yuvarlanırken çıkartacağın gürültü yerine kahkahamı duymak bize çok şey anlatıyor sevgili dostum," diye araya girdi Mark Dec-kett.

"Haklısın Mark, ama yine de çok güvenmemek lazım bu ateşkes haline. Ne olur ne olmaz." Konuya girmeden önce arkadaşına onay vermeyi ihmal etmedi Edward.

"Dün öğlen yemeğinde, Cordelia ile nişanımız açıklandığı için düğünümüz beklenen bir durumdu ama bu kadar çabuk gerçekleşmesi beraberinde de bazı soru işaretlerini getirecek diye düşünüyorum." Tepkileri görmek için de bakışlarını özellikle Cordelia üzerinde tutuyordu. "İnsanlar, evliliklerini bir gün gibi kısa bir sürede yapıyorlarsa bunun altında bir genç kızı rencide edebilecek nedenler aranabilmesi çok muhtemel. Bu nedenle, olabilecek dedikoduların önlenmesi ve Cordelia'nın sosyeteye takdim edilebilmesi adına evliliğimizin bir süre gizli kalmasını öneriyorum," diye cümlesini tamamlayan Edward Wayne, aslında sadece bir kişinin düşüncelerini umursuyordu. Şu anda kendisine itiraf etmese bile, bu teklifin Cordelia tarafından kabul edilmemesi isteği için kemiriyordu.

Nihayet karısı konuştu. "Oldukça mantıklı bir karar majesteleri. Bundan sonra size majesteleri mi yoksa sevgili nişanlım dememi mi tercih edersiniz pek sevgili kocacığım?" derken pek de eğleniyormuş gibi durmaması, düke bu firkiden pek hoşlanmadığını düşündürse de emin olmak pek mümkün görünmüyordu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Cordelia iyice gerildiğini hissediyordu. Dükün önerisi ilk bakışta mantıklı gibi gözüксе de Cordelia, altında bir bit yeniği aramaktan kendisini alamıyordu. Oturduğu koltukta gömülü, odadaki üç kişiyi dikkatli bakışlarla süzerken, Maddy ve Mark'a sevecen, kocasına da öfkeli bakışlarını yöneltmişti ister istemez. Akşam çok sinir bozucu bir şekilde başlamış ve Cordelia istemeden ağzını bozmak zorunda kalmıştı -gerçi hemen dilini ısırmıştı- ama dükün o kadar ileri gidip, başka bir erkeğin yanında kendisinden sulu bir meyve diye bahsetmesinin bedelini bir şekilde ödemesi gerekiyordu. Oburluğu ile ilgili şakaya ne demeli? Kocasının işi abartınca o sarhoş öpücüğünden de bahsedecek diye ödü kopmuş, adama çatır çatır cevap verirken aslında bir yandan da onu kızdırtmaması gerektiğini, kim bilir

daha başka neleri açığa çıkartır bu utanmaz adam diye korktuğunu hatırlıyordu. Şimdi bile bu düşünceyle ürperdi. Belli olmaz, yaptığı lezzetli benzetmeden sonra göl kenarındaki olaydan da bahsederek Cordelia'yı utançta yerin dibine sokabilirdi pekâlâ. Kendisi Londra'da sefil bir hayat sürebilir ve tanıdığı tüm kadınlar bu gibi meselelerde çok geniş bir bakışa sahip olabilirlerdi fakat kız böyle bir gösterinin başrolünde olmaktan sadece utanç duyardı.

"Eee Cordelia, neler düşünüyorsun? Yeni bir gelin gibi utangaçlığın tuttu anlaşılır." Yanmayan şömineye yaslanıp içkisini yudumlayan Edward Wayne'in Cordelia'ya yönelttiği bu sözler kızı derin düşüncelerinden uyandırdı. Zaten yeni bir gelinken, yeni bir gelinin ayrıcalıklarına sahip olmasının nesi yanlıştı ki? "İhlâsınız düğün cenapları, hâlâ nişanlı olduğumuza göre utanmayı daha sonrasına bırakmak daha akıllıca olur," dedi sinirle. Cevabı dükü eğlendirmiş olacak ki adam güldü. "Yorgun görünüyorsun, dinlenmek ister misin?" diye sordu dük. Aslında çok masum bir soruydu ama kocası öyle bir şekilde sormuştu ki Cordelia kızarmaktan kendisini alamadı. Aynı mesajı alan sadece o değildi zaten. Mark ve Madeline Deckett de dükün sorusundan kendilerine düşen payı almışlar gibi aynı anda esnediler. Çok senkronize ama bir o kadar da beceriksizce bir jestti bu. Cordelia yerin dibine geçmişti şimdi. Aceleyle neredeyse bağırarak cevap verdi. "Yoo ben hiç yorulmadım, daha birkaç saat oturabilirim." Yalan söylüyordu. "Hem esneyen ben değilim." Eliyle de numaracı gifti işaret ediyordu bir yandan.

"Sevgili karıcığım, misafirleri göndermek için yaptıkları görgüsüzlüğü yüzlerine vurmaya gerek yok öyle değil mi? Sen söylemesen de onlar zaten şimdi gidiyorlardı." Kocasının bu sözleri kahretti Cordelia'yı. Lafının bu noktaya çekilmesini elbette istemezdi ama bu terbiyesiz adam kendisini utandırmak için eline geçen her fırsatı değerlendirecek gibi görünüyordu. "Be-Ben öyle söylemek istemedim... Lütfen gitme Maddyyy..." Yalvarmaya başlaması çok acıydı.

Anlaşılan Madeline'in yardımcı olmaya niyeti yoktu. "Canım bugün çok yorucu bir gündü ve bizim de dinlenmemiz gerekiyor." Özür dilencesine Cordy'ye bakıyordu ama kolunu neredeyse çekiştiren kocasına karşı koymasının imkânı yok gibiydi. Zaten Cordelia da bunu istemezdi. Sevgili Maddy'sinin cezalandırılmasını hiç istemezdi. Birkaç saatlik samimiyetlerinin hatırına bu konuda Mark Deckett'ten bir söz almak için ağzını açtı. "Lord Deckett, ben sizden özür dilemek istiyorum... Bunu daha önce yapmak isterdim ama... pek mümkün olmadı. Eşinizle yaptığımız at gezisinin sizi çok endişelendirdiğini biliyorum ve sizden ricam, Maddy... yani Lady Deckett'i tekrar benim yüzümden cezalandırmamanız. Şey... o gün o kadar sinirliydim ki Maddy için çok endişelendim ben... ve verdiğiniz cezaı hak etmediğini söylemeye çalışıyorum. Ben..." Bunları söylerken Mark Deckett'in hiçbir şey anlamamış ifadesine bakıyordu ama arkadaşı Maddy'nin yüz rengindeki değişim o kadar çarpıcıydı ki hemen dikkatini çekti. Derken Mark Deckett bu geceki bilmem kaçınıc kâhkahasını patlattı. Gülmekten bırakın konuşmayı, nefes alamayacak gibi görünüyordu. Cordelia hiçbir şey anlamıyor, Madeline ise kocasını çekiştiriyordu ve bunu yaparken kimsenin yüzüne bakamayacak kadar utanmış görünüyordu. Nihayet, beklenen ışık Cordelia'nın kafasında da yandı ve kız en az Madeline kadar koyu bir kırmızıya dönünce Mark'ın artan kâhkahasına kocasının kâhkahası da eşlik etti.

"Cordelia, bırakalım çiftimiz birbirlerini nasıl cezalandırmak istiyorlarsa öyle yapsınlar. Yoksa despot bir koca olarak bana karşı gelmenin bedelini ödetmemi ister gibi halini yanlış yorumlayacağım," dedi dükkân gülmesinin arasından. Cordelia bu adamdan nefret ediyordu. "Kes sesini! diye tısladı" kocasına. Diğer taraftan Mark Deckett de karısını sıkıştırmanın yollarını arıyor ve bundan tarifsiz bir zevk duyuyordu. Herkese iyi geceler dilemeden önce "Hadi hayatım. Bizde ceza-şey pardon uyumaya gidelim," dedi ve dili tutulmuş karısını kolundan çekip kendisiyle beraber dışarı çıkardı.

Artık yeni evli çift yalnızdılar. Cordelia'nın ateş saçan gözlerine neşeyle bakan dükkân, az önceki eğlencenin etkisinden çıkamamış gibi görünüyordu. "Cordelia, sen gerçekten çok değişik bir kızsın. Uysal olmayı hiç düşünmüyorsun değil mi? Şu anda canıma okumak ister gibi bir halin var fakat bu halinle korkutucu olmaktan ziyade, komik görünüyorsun. Eklemeden geçemeyeceğim," dedi ama Cordelia ona cevap vermeye tenezzül edecek değildi. Burnunu ukala bir şekilde kaldırarak kocasına "Ben artık kulübeye dönüyorum. Gerçekten de uyukum geldi ve sizin hakaretleriniz canımı sıkıyor," dedi. Bir an önce gidip yatsa iyi olacaktı. Ama kocası akşamdan beri ilk kez sinirli görünerek karısına çıkıştı. "Unuttuysan hatırlatayım, ben senin kocam ve kalacağın yer benim evim, uyuyacağın yer ise benim koynum olacaktır," derken kızı ne hale soktuğunu umursamıyordu. Pespembe olan Cordelia aceleyle müdahale etmeye çalıştı. "Ama ben düşünmüştüm ki, ...biz nişanlı olarak tanıtılacağımız için... şey... hizmetçiler ne der sonra... Düşündüm ki..." demeye çalışıyordu ama kocası lafını kesti.

"Yanlış düşünmüşsün canım ve hizmetçilerin de ne söyledikleri umurumda değil," dedi ve güvenilir uşağını çağırdı.

Sanki kapının önünde hazır durumda bekleyen uşak abartılı bir saygıyla içeri girince Cordelia şaşırıysa da bir şey söyleyemedi. Çünkü hâlâ dükkân söylediklerini sindirmeye uğraşıyordu ki önce boğazında takıldıkları yerden midesine inmeleri gerekiyordu. "Hotkins, Bayan Winslet'i kendisi için hazırladığınız odaya götürür müsün? Oda hizmetçisi de hazırdir umarım," diye talimatlarını sıraladı dükkân.

"Evet majesteleri. Emrettiğiniz gibi her şey hazırlandı." Birkaç gün önce burun kıllarını yolmakla tehdit ettiği uşak şimdi kendisine tiksinti ile değil aksine zoraki de olsa derin bir saygıyla bakıyordu. Cordelia için için bir haz duydu. "Hotkins size odamıza kadar eşlik edecektir. İyi geceler Bayan Winslet." Dükkân soğuk bir veda ile kızı uğurladıktan sonra içkisini yenilemek üzere yanından uzaklaşınca Cordelia artık gitmesi gerektiğini anladı ve kuru bir iyi geceler dileyerek odadan ayrıldı.

Gözlerini, kusursuz işlemeli tavana diken Cordelia yaklaşık iki saattir uyuyamıyordu. Kocasının yanından ayrılır ayrılmaz, ukala uşak onu bu muhteşem odaya getirmişti. Cordelia odanın muhteşemliği karşısında dili tutulmuş gibi bakınırken sandalyelerden biri ayağa kalktığı anda az kalsın korkudan ölüyordu. Kalkanın bir sandalye değil de onunla bütünleşik gibi yaşayan bir oda hizmetçisi olduğunu fark ettiğinde bile rahatlayamamıştı çünkü aklına, hizmetçi kızın ömrünü burada geçirip geçirmediği fikri takılmıştı. Ama şimdi öyle olmadığını biliyordu, ne de olsa iki saattir yalnızdı ve kocasının gelip gelmeyeceğini de bilmiyordu.

Hava çok sıcak olmasına rağmen ürperdiğini hisseden Cordelia, bunun bir sebebinin de üzerindeki ince gecelik olduğunu biliyordu ve hizmetçi kız giymesi için ısrar ettiğinde ölmeyi istemişti. Sıkıntıyla iç çekip küçük kulübesindeki rahatsız yatakta uyuduğunu hayal ederek gözlerini kapattı. Şu anda, yeşil ağırlıklı döşenmiş kocaman odanın ortasındaki yeşil saten örtülü yatakta uyumaya çalışmak işini hiç de kolaylaştırmıyordu. Şimdi derin bir konsantrasyon ile tekrar çabalayacak ve bu sefer kesin becerecekti, hatta beceriyordu galiba çünkü kapısının açılıp kapandığını duyamayacak kadar hissizleşmişti.

"Hâlâ uyumadın mı karıcığım?" diyen derin bir ses ile gözlerini aralarken rüya gördüğünden emindi Cordelia. Dük yüzünü neredeyse kendisinininkine geçecek kadar yaklaştırmışken nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu kız. "Seni bekliyordum," dedi Cordelia ne dediğini bilmeden ve kollarını kocasının boynuna dolayarak dudaklarını ona sundu. Hiçbir tereddüt göstermeden kendisine sunulana alan dük kendisini arzuyla isteyen kıza istediğini vermeye başlamıştı bile. Dudakları, kızın dudaklarını uzunca bir süre esir edip, elleri ince geceliğin üzerinden onun vücudunu keşfederken her ikisinin de kalp atışları aynı ritimde birbirine karışıyordu. Cordelia, şimdi bir rüyada olmadığını biliyor ve bu onu daha çok istekli yapıyordu. Hiç utanmadan ellerini, tıpkı ko-

casının yaptığı gibi onun gövdesinde dolaştırıyor ve adama neler yaşattığından bihaber kendi arzusunu doyasıya yaşıyordu. Kocasını geceliğini ne zaman çıkartmıştı bilmiyordu, zaten umursadığı yoktu. Şimdi çıplak vücudu dükün ağırlığı altında kıvrılıp bükülürken daha fazlası için yanıp tutuşuyordu. Tıpkı göl kenarında yaşadıklarını yaşamak ama bu sefer aynı sını kocasına da yaşatmak için yanıp tutuşuyordu.

Dudaklarını Cordelia'nın dudaklarından zorla ayıran Edward, keşfine daha aşağılarda devam etmeye karar vermiş gibi, önce kızın kulaklarını sonra boynunu tatlı bir işkenceyle öpüp, daha aşağılara kızın göğüslerine yönelince Cordelia zevkten öleceğini sandı. Dük kızın çıplak göğüslerinin üst kısmını öptükten sonra pembe göğüs ucunu dudaklarının arasına hapsedip, Cordelia'ya tanıdık o hazzı tekrar hatırlatıyordu şimdi. Aynı ilgiyi diğer göğsünden de esirgemedi uzun uzun oyununa devam ederek kızı sona iyice hazırlar gibiydi. Bundan emin olmak için de ellerini aşağılara kaydırıp gizemli karanlığı bulana kadar durmayınca birazdan olacakların çok yaklaştığının işareti ıslaklığı okşamaya başladı. Cordelia aynı patlamayı yaşamaya hazır arzuyla kıvrılırken, Edward işkencesini daha da derinleştirmek ister gibi az önce parmaklarıyla okşadığı o noktaya doğru eğilirken kız olanlara inanamıyordu. Göl kenarında, dükün büyülmüş parmaklarının yaptığını şimdi dudakları yapıyordu. Artık yıldızlara yaklaştığını biliyor ve en tepeye çıkmanın beklentisiyle vücudunu kasarken hiç beklemediği bir soğukluk hissettiğinde inanamadı.

Kocasını, yatağın başında dikilmiş kendisine alev alev yanan gözlerle bakarken en az kendisi gibi perişan ve dağılmış görünüyor. "Bu sadece, beraber yaşayacaklarımız için sana sunduğum bir vaat Cordelia. Ama bunun sonunu görmek için bana kendin gelene kadar bir daha yaşayamayacağın bir vaat. Beni istemediğini düşündüğün her an, içini yakmasımı istediğim bir vaat, sevgili nişanlım," dedi ve arkasında terk edilmişliğin buz gibi havasını soluyan bir kadın bırakarak çıktı gitti.

Gözyaşlarıyla savaşılmaya gerek duymayan genç kız kırılan gururuna, yaşadığı aşağılamaya ama en çok da, ona bu acıyı yaşatan adama olan aşkına ağlarken bir daha eskisi gibi olmayacak hayatının da az önce onu terk eden adamla beraber gittiğini biliyordu.

On Yedinci Bölüm

“Seni ne kadar çok özlediğimi biliyor musun? Kendimi çok mutsuz hissediyorum... Buraya ait değilim ben Fire.” Cordelia, alnını güzel kıvrığın burnuna dayamış onunla dertleşirken, Fire sanki onu anlıyormuş gibi uysal ve sıcak bir edada, sadece soluk alıp verişlerinden başka bir ses çıkarmadan kızı destek çıkıyordu. Dün geceki utançtan sonra hiç uyuyamayan Cordelia, erkenden kalkıp ahıra gitmek ve Fire ile dertleşmek istemişti. Bugün buradan gideceğini ve uzunca bir süre kendisine ait değildi ama— kıvrığını göremeyeceğini biliyordu.

“Büyükbabamın bile geleceğinden emin değilim. Şu anda böylesine yalnız hissediyorsam Londra’da ne yaparım ben?” Nerdeyse ağlamak üzere olduğunu fark edince kendini toparlayarak derin bir nefes aldı. Kendisine güç vermek yerine daha da duygusallaşmasına neden olan hayvandan iki adım uzaklaşarak yaşlı gözlerle ona baktı ve zor hakimi olduğu gözyaşlarını akıtmadan, koşarak uzaklaştı. Neredeyse çarpışmak üzere olduğu Bentley’yi bile fark etmeden kulübece, büyükbabasının kollarına sığındı.

Cordelia, hâlâ uyuyan büyükbabasının yanına usulca ilişip ayakkabılarını çıkardı ve dün Maddy’den ödünç aldığı yeşil elbisenin kırılganlığına aldırmadan yaşlı adamın yanına uzandı. Bu horultuyu bile özlediğini, hatta sesin kendisine ninni gibi geldiğini şaşkınlıkla düşünürken uyumak üzere olduğunu anlayamamıştı bile. Şimdi huzurlu ve mutluydu.

Bazen sıkıntılardan kurtulmak için uyumak birebirken, neden şimdi üzülecekti ki uyanana kadar beklemek dururken.

Uykusuz, yorgun vücudu derin uykunun kollarındayken, ne büyükbabasının uyanıp dışarı çıktığını ne de kendisini uyurken duygulu gözlerle izleyen kocasının varlığını hatırlayacaktı. İkincisine zaten söylesele de inanmazdı.

Edward Wayne, nerdeyse bir şişe viskiyi bitirip en sonunda sızdığında gün ışınak üzereydi. Ama uyanması yine de çok sürmedi. Onun uyuyup rahatlamasını engellemeye çalışan vicdanının sesi kulaklarını sağır edecek kadar yüksek sesle konuşurken uyumasına imkân yoktu zaten. Kalksa iyi olacaktı.

Bir saat sonra zinde ve hazır olarak aşağı indiğinde saatin erken olduğunu bildiğinden Cordelia ile karşılaşmasının pek mümkün olmayacağını düşünüyordu. Herhalde şu anda odasında kendisine dış biliyordu. Ama Edward, çünkü hareketinin sonucunda olabilecekleri tahmin ediyordu ve Cordelia'dan geleceklere hazırlıklıydı. Dün gecenin hatıraları hâlâ o kadar sıcaktı ki insanüstü bir irade göstererek karısını bıraktığına hâlâ inanamıyordu. Kendini engelleme konusunda ilk defa bu kadar zorlanmıştı, ama Tanrı biliyor ya buna gerek var mıydı o da tartışılırdı.

Canı bir şey istemediği için kalıvaltı yapmayacaktı bu sabah. Sadece sert bir kahve içmeye karar verdiğinde bir yanı, yukarıya Cordelia'nın yanına çıkıp dün gece yarım bıraktığı o büyütlü dakikalara dönmek istiyordu ama bunun yerine, kahveden önce soğuk su içmekle yetindi. Belki de soğuk suyu kafasında aşağıya boşaltsa daha isabetli olurdu.

En sonunda ata binmeye karar verdiğinde, içindeki sıkıntının kolay kolay geçecek türden bir şey olmadığını biliyordu ama hiçbir şey yapmadan beklemenin de sızlayan kasıklarına pek bir faydası olacağını sanmıyordu. Ahır kapısında Bently ile karşılaşana kadar kendisini Cordelia ile ilgili düşünmeye o kadar kaptırmıştı ki az kalsın Cordelia'nın nerede olduğunu

Bently'ye soracaktı. Ama son anda uyandı ve sadece "Günaydın Bently," demekle yetindi. Yaşlı seyis yine abartılı bir saygıyla yerlere kadar eğilerek efendisini selamlayınca Edward içinin sıkıntıyla dolduğunu hissetti ki yaşlı adamı elleriyle doğrultup bulunduğu yere dikmek için dayanılmaz bir arzu duydu. Arzu demişken... Cordelia yine düşüncelerinin merkezine konuvermişti sinsice. "Niyetim ata binmekti ama şimdi emin değilim Bently. Bir süredir hayvanlarla ilgilenmiyorum, umarım bir sorun yoktur... Ahırda işler nasıl gidiyor?" dedi düşüncelerini savuşturmak için ama niyeti, asla konuyu Cordelia'ya getirmek değildi. Hele ki bu manevrayı, o büyütlü cadıyı kafasından atmak için yaptığı düşünülürse Bently'nin cevabı çok ironikti. "Efendim hayvanlar çok sağlıklı ve bakımlılar. Hatta Fire bile daha uysal son zamanlarda, ne de olsa Cordelia'nın yakın ilgisini çok seviyor majesteleri. Zaten kızcağz da bu sabah neredeyse sabah karanlığında gelip atları kontrol etmeyi de ihmal etmedi dük cenapları," diyen yaşlı adamı yanlış duyduğunu düşündü Edward.

"Cordelia sabah burada mıydı dedin sen?" Sesinin tüfek gibi patladığını umursamadan kükremişti dük. Yaşlı adam nerede hata yaptığını anlayamamış gibi boş boş düke bakarken, kendisine sorulan soruyu cevaplayabilecek kadar toparlanması bir mucize gibi görünüyordu. Ama şükür ki mucize gerçekleşti. "E-evet majesteleri... Cordelia buradaydı ama gitti... e-efendim isterseniz hemen bulurum onu... kesinlikle yakınlarda bir yerdedir." Edward, gereken cevabı aldıktan sonra yaşlı seyisin dediklerini duymaya çalışmadı bile. Akli karısına takılmıştı. Acaba eve dönmüş olabilir miydi? Hâlâ kendisine Cordelia'nın olabileceği muhtemel yerler ile ilgili bir şeyler geveleyen Bently'nin ne dediğini umursamadan ahırdan çıktı. Biraz ilerleyip, çiçek öbeklerinden birisine bir sanatçının yaklaşımıyla eğilmiş Henry Cornwell'i görünce durdu. "Günaydın Henry, nasılsın?" dedi kısaca. Kafasını daldığı işten istemeyerek kaldıran yaşlı adam, damadına baktıkça pek de mutlu görünmüyordu. Başka bir zaman olsa,

dük bahçıvanlık konusunda Henry'ye söylediklerini hatırlamak isteyebilirdi ama şimdi bunu pek umursamıyordu. "Günaydın majesteleri," dedi bahçıvan. "Sanırım karınızı arıyorsunuz... Şu anda kulübede benim yatağında uyuyor... Yeni gelininizin uyuması gereken yeri size söylemek bana düşmez ama..." Edward bugün kimseye kibar olmaya çalışmadan ikinci kez aynı şeyi yaparak hâlâ konuşmaya devam eden adamı havaya karışan sözleriyle baş başa bıraktı ve küçük kulübenin kapısına kadar hiç durmadan yürüdü.

Büyükbabasının söylediğine göre, uyuması gerek kıza rahatsız etmemek için usulca kapıyı aralayarak içeri süzülürdü. En başta Cordelia'yı fark edemeyince ufak bir panik yaşasa da köşede kıvrılıp uyuyan küçük karısını görünce tekrar rahatladı. Cordelia, küçük yatağın bir tarafına doğru kaymış, sanki bir şeylerden korkuyormuş gibi ellerini boynunun altında birleştirmiş iki büküm uyuyordu. O kadar az yer kaplamıştı ki dük bir an için onu görememe sebebini şimdi anlıyordu. Bently'nin söylediğine göre, sabahın karanlığında kalkıp önce ahıra sonra da büyükbabasının kollarına sığınma sebebi yatış pozisyonunda gizli gibiydi.

Dün gece olanlar, Edward'ın yüksek egosuna vurulmuş bir darbenin züppece ve benicilce bir yansımasıydı. Edward, o kadar kendini beğenmişti ki, bu kızın kendisiyle evlenmek istememesini, ağır ve utanç verici bir bedelle ödemesi için çalışmıştı. Elizabeth Dumont gibi bir kadının, tüm yaptıklarına rağmen çok fazla rencide olmaması için uğraşmış olup ta Cordelia'yı bu denli küçük düşürmesinin hiçbir mantıklı açıklaması olamazdı. Hayatı boyunca zorba insanlarla savaşmış ve onlar gibi olmamak için uğramışken, zorbalığın en büyüğünü kendi karısına yapıyordu. Bunun nasıl bir açıklaması olabilirdi ki? Olsa bile bu açıklamayı kendisi kabul edebilir miydi?

Kısa süreli dinlenme yorgun bedenine yarayan Cordelia, kafasındaki sıkıntıdan kurtulmak için birkaç yüz yıl daha uyumaya karar verdiğinde saat neredeyse öğlen olmuştu. He-

men yatağından fırladı ve ödüğ elbisesindeki kırışıklıkları el yordamıyla düzeltip kendine çekidüzen verdi. Aynadaki berbat görüntüsünden kurtulmak için, işe yaramayacağını bilse de soğuk su ile yüzünü yıkayıp biraz da saçlarını düzeltince idare edecek hale gelmişti. Hiç istemese de evli bir kadın olarak sorumluluklarını biliyordu ve bugünkü Londra seyahatini unutmış değildi. Bir çocukluk yapıp kaçacak ya da gitmeye mani oluşturacak bir saçmalık da düşünmüyordu. Zaten büyükbabasını da utandırmak istemezdi. Derin bir nefes aldı, sanki ciğerleri bu nefese kavuşamazsa parçalanacaklarmış gibi bir özenle, sindire sindire havanın içine dolmasına izin verdi. Artık çıkabilirdi.

Bahçede önce hiç kimseyi görmedi ama sorun da etmedi. Aslında büyükbabası da dahil kimseyi görmek istediğini sanmıyordu. Saat neredeyse öğlen olmuşken birilerinin onu aramaya gelmemesi ne kadar da garipti. Her ne kadar zoraki bir damadın gelini de olsa, tanıdığı kadarıyla dük, sorumluluklarını bilen bir adamdı. Gerçi karısına karşı görevlerini yerine getirme konusunda pek de iyi sayılmazdı ama neyse. Bu düşünceyle aklı dün geceki olaya kaydı kaçınılmaz olarak. Sadece bir kere, onunla öylesine bir samimiyete girmiş bile olsalar, tekrar istememe konusunda aklına ve bedenine söz geçiremiyordu Cordelia. Keşke annesi aralarından o kadar erken ayrılmasaydı da şu anda içinde kopan fırtınaların ne anlama geldiğini ona anlatabilseydi.

Dün gece, kocası Cordelia'yı yüzüstü bırakıp gittiğinde kızın hissettiği utanç, yaşadığı hayal kırıklığından fazla değildi. O an fark ettiği ve kendisini tepe takla edecek kadar sarsan şey ise Cordelia için taşıyabileceğinden çok fazlaydı. Daha önce birisi ona âşık olmanın ne demek olduğunu sorsa, sadece güler ve kendisinin bu soru için yanlış kişi olduğunu söylerdi. Zaten buna verecek bir cevabı da yoktu ama şimdi kafasında, aynı soruya verilecek milyonlarca cevap varken âşık olmadığını iddia etmek başkalarını kandırmaktan öteye gitmezdi.

Garip ama şu anda biraz daha huzurluydu. çünkü cevaplayamadığı birçok sorunun cevabı bu keşfiyle aydınlanmıştı. Bunu nasıl da anlayamamış olduğuna şaşırıyordu. Dükü tanıdığından beri, eski Cordelia olmayı bırakmıştı, hatta o ve sarışın cadıyı gözetlediği o gün kadını neden kıskandığını da biliyordu şimdi. Hissettiği garip öfkenin nedeni bildiği gibi.

“Cordy, her yerde seni arıyordum.” Madeline’in sesiyle yerinde sığıran Cordelia, öyle afalladı ki önünde duran arkadaşını görebilmek için kendi etrafında bir tur attı. “İlayatım, hazırlanman gerekiyor. Çıkmak için çok vaktimiz yok.” Fırçalar gibi konuşuyordu ama komik görüldüğünün farkında değildi.

Cordelia “Ahh... haklısın... ben de şimdi geliyordum zaten,” dedi ama Madeline onun sözüne güvenmemiş gibi kızı kolundan tuttuğu gibi büyük evin kapısına doğru sürüklemeye başlamıştı bile. Cordelia’nın da itiraz edecek hali yoktu ki Madeline’in odasına gidene kadar hiç durmamalarına ise karşı çıkmadı.

Yaklaşık yarım saattir hiç bir şey yapmadan çok şey yapmış kadar yorulan Cordelia, yatağın üzerindeki giysi yığınının altına girip oturdu. “Maddy... ben dün gece için özür dilemek isterim. Şey... samurum münasebetsizlik ettim... ben...” Kızarıp bozarmaktan ve kekelemekten öteye gidemeyeceği o kadar çok açıktı ki, Madeline içinden buna şükretti çünkü kendisi de pek farklı durumda sayılmazdı. Konuyu kapatmak adına, “Önemli değil tatlım, sen çok iyisin ve benim için endişelenmene gerek yok.” Cordelia bastıramadığı kıkırdamasını, Maddy’nin iyi başlayan ama beceriksizlikle devam eden açıklaması üzerine kocaman bir kahkaha ile sonlandırdığında, Madeline da dayanamayıp kendisine eşlik etmeye başladı.

“Emin ol bundan sonra senin için endişelenmeyeceğim çünkü cezalandırılmak konusunda o kadar hevesli görünüyorsun ki.” Hâlâ gülüyorlardı ve Cordelia’nın neşesi yerine gemişti. “Ama seni anlayabiliyorum. Şey... eğer... benim hissettiğimin birazını... bile... şey...” hissedebiliyorsan-

Cordelia arkadaşına bir itirafta bulunmak üzereydi ve Maddy için bunun kıymeti büyüktü. Öyle büyüktü ki korkunç bir çığlıkla Cordelia’nın sözünü kestiğinde hazine bulmuş gibi sevinen bir korsana benziyordu. “Ne dedin sen? Siz, yani... dün gece birlikte oldunuz mu?” dedi heyecanla Madeline. Bir yandan da ilgi ve beklentiyle kıpkırmızı kesilen arkadaşını inceliyordu.

Cordelia ise bu soruya cevap vermek yerine kafasını kurcalayan başka bir şey sordu. “Maddy, sence hamile olabilir miyim?” Soru, Madeline’in kulaklarına ulaşmadan önce, koca evi birkaç kez turlayıp da hedefine ulaşmış olacaktı ki cevabın gelmesi neredeyse bir dakika sürdü. “Elbette olabilir, ama bunu anlamak için bildiğim kadarıyla birkaç ay geçmesi gerekir. Ama annemin söylediği bir şeyi hatırlıyorum. Demikti ki, bir kadın hamile olduğunu hissedermiş... şey... hatta beni hissetmiş biliyor musun?” diye cevapladı arkadaşını. Aslında bu konularda uzman görüşleri olduğunu söyleyemezdi ama Cordelia’ya aydınlatabilecek kadar da bilgisi vardı. Şimdi utanıp sıkılmak yerine, zavallı Cordy’ye yardım etmesi gerekiyordu.

“Maddy... ben kendimi o kadar iyi hissettim ki o zaman... sanki Tanrıya yaklaşmış gibi yükseldim ve yıldızlara dokundum... çok sıcak... çok güzel... ben bir bebeğim olacağından eminim Maddy.” Gözleri dolan Cordelia ağlamamak için sustu. Tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Ama dün gece, aynı güzelliği yaşamama izin vermedi... Bana verdiği ceza buymuş. Beni kendisinden mahrum bırakarak... onu daha çok özlememi sağlayacakmış... onu istemediğim her an, içimi yakacakmış...” Artık gözyaşlarını tutmaya gerek görmeden acı sözleriyle beraber ağlıyordu. Madeline dayanmayıp ona sarıldığında kendi gözleri de dolmuş, bu kızı üzdüğü için Edward’a küfrediyordu. “Ağla Cordelia, ağla ki içindeki sıkıntılar da gözyaşlarıyla birlikte akıp gitsin bir tanem.”

Birbirlerini kollarında ağlaşmaları ne kadar sürmüştü

bilinmez ilk önce Madeline toparlandı. "Şimdi nasılsın canım? Konuşmak istemezsen anlarım ama ben buradayım tamam mı?" Sevecen bir sesle konuşurken kardeşi Dorothy kadar yakın gördüğü Cordelia'nın ruh halini anlamak için gözlerine bakıyordu. "Eğer bir kızım olursa adını Madeline koyacağım," diyen Cordelia şimdi biraz daha iyi görünüyordu. "Bu benim için çok büyük bir jest majesteleri," dedi Maddy. Artık birbirlerine takılabildiklerine göre şimdilik sorun görünmüyordu.

"Cordelia, kafama takılan bir şey var. Soracağım soruyu cevaplamak zorunda değilsin ama..." Madeline çekinerek, biraz da kızarak konuşurken, Cordelia sözünü kesti. "Maddy, senden utanacak değilim. Elbette sorabilirsin," dedi.

"Peki, siz dün gece... şey... yani birlikte oldunuz mu? Yani bir çocuk nasıl yapılır biliyorsun değil mi?" Aslında sormak istediği bu değildi ama önce bunu öğrense iyi olacaktı. Edward'ın Mark'a anlattığı kadarıyla, Cordy'nin büyükbabası onları göl kenarında yakaladığında, Cordelia'nın şerefini lekeleyecek bir şey olmadığını biliyordu. E, dün gece de Edward karısını yüzüstü bırakıp gittiğine göre, bu hamilelik fikri de nereden çıkmıştı? İşte bunu anlayanıyordu. "On gün önce sorsaydın, öpüşerek derdim ama şimdi öyle olmadığını biliyorum," diye cevapladı Cordelia. Halinden bilmişlik akıyordu. Sanki bilmiyorsa sana anlatayım der gibiydi ki Maddy buna ancak kahkalkılarla gülerdi.

"Anladım... bilmiyorsun. Ama merak etme, ben de senden iyi durumda değildim. Hayatım, senin hamile olmana imkân yok çünkü... çünkü kocan da senin yaşadıklarını yaşamadan, senin gibi hissetmeden bunun olması imkânsız." Daha açık olmak isterdi, fakat buraya kadar bile yeterince zorlanmıştı. "Bunu sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum ama bu kadarını bilsen şimdilik senin için yeteli olur. Hadi artık hazırlanalım..." Madeline, ecel terlerini alnından temizleyip toparlanma işine geri döndüğünde, Cordelia'yı çocuğunu kaybetmiş gibi bıraktığının farkındaydı ama daha fazla açıklama yapabileceğini sanmıyordu. Babası gibi bilimsel terimlerle de anlatamayaca-

ğına göre Cordelia'nın toparlanması için dua etmekten başka ne yapabilirdi ki?

İki saat sonra hazırlanmış olan Cordelia, yine Maddy'den ödünç aldığı bir seyahat elbisesini, üzerinde başarıyla taşıyordu. Cordelia'nın tenine çok yakışan, oldukça sade, koyu mavi elbiseyi, onunla aynı renkteki pelerini ile tamamlayan Madeline, yapuklarından memnun bir edayla arkadaşını süzerken pek te haksız sayılmazdı. Cordelia, daha önce hiç kimsede görmediği çok farklı bir güzelliğe sahipti. Onu, kendisi de dahil diğerlerinden en çok ayıran özelliği olan teni, İngiliz leydileri gibi bembeyaz değil, içine çilek karıştırılmış, tatlı bir karamel rengiydi. İri gözleri, ilk bakışta gece gibi siyah dursa da altın bir hareyle çevrilmiş, şaşırtıcı bir parlaklığa sahipti. Londra'ya gittiğinde, yeni giysilere ihtiyaç duyacak olan Cordy'nin, bu çsüz güzelliği sayesinde eli makaslı modacıların birinci hedefi haline geleceği kesindi.

Diğer yandan Madeline'in arkasından merdivenleri yavaş yavaş inen Cordelia, kocası ile karşılaşmaktan korkuyordu. Ona olan hislerini çözümlemeye uğraşırken, dün gece olanlarla ilgili olarak nasıl davranacağına karar verememişti. Birazdan, ilk defa duygularından emin olarak düşün gözlerine bakacak olmak, korkutucu ama heyecan vericiydi. Uşak, geldiklerini dükkânlarına haber verene kadar geçen kısacık zamanı bile minnetle karşılamayı istemezdi, ama içinde bulunduğu ruh halinde bu çok anormal sayılmazdı.

Kocasını arayan gözleri, önce onu gördü. O da kendisine bakıyordu ve yüzünde çok anlamlandıramadığı rahatsız bir ifade vardı. Sanki kızmış gibiydi. Gözlerini ondan ayırdığında, büyükbabasının sevecen bakışlarıyla karşılaşmayı hiç beklemiyordu ama bunu çok istediğini şimdi anlıyordu. Kocaman bir gülümseme ile büyükbabasına doğru yürüdü, yaşlı adamın kollarına sığındı. "Seni çok seviyorum büyükbab," dedi ve uzaklaşarak odadaki diğer kişi Mark Deckett'i selamlayarak kocasının kendisine işaret ettiği koltuğa minnetle gömüldü. "Arabalar birazdan hazır olacaklar ama ben

bir konuya açıklık getirmek istiyorum. Cordelia'nın sosyeteye takdimi, bildiğiniz gibi Almack Balosu ile gerçekleşecek. Bu da demek oluyor ki bu günü saymazsak önümüzde üç gün daha var." Edward Wayne ortaya konuşsa da bakışlarını karısının üzerinden çekmiyordu. "Bu üç günü en iyi şekilde değerlendirmemiz gerekiyor. Mark ve Madeline'in önerisiyle, Cordelia'nın şaperonluğunu Madeline'in büyükannesi Castle-door Düşesi yapacak ve bu esnada bir süre için düşesin evinde kalmanın uygun olduğunu düşünüyorum." Onay almak ister gibi Mark'a baktı. "Sosyeteye takdim edilmeden önce, müstakbel bir düşese layık bir gardiroba sahip olman için uygun balo, günlük ve binici kıyafetlerinin siparişlerini dün Londra'ya gittiğim esnada vermiştin. En azından balo gününe kadar seni idare edecek birçok giysin olacaktır..." Şimdi Cordelia'ya bakıyordu. Ama kızın kimseyi görececek hali bile yoktu. Perişan bir haldeydi ve bunun nedeni hissettiği aşağılanmaydı.

"Buraya kadar senin bir itirazın var mı Cordelia?" Dük, bu soruyu sorarken 'istersen itiraz et'der gibi bir ifade takınmıştı ki Cordelia'nın gergin olan sınırları kopma raddesine geldi. Yine de ağırbaşlılığını bozmadan cevap verdi. "Siz nasıl emrederseniz, majesteleri." Dükün gözlerinde beliren şaşkınlık ifadesini acaba kendisi mi hayal etmişti? "Eklemek istediğim son şey, Cordelia'nın ailesi ile ilgili. Nişanımızı açıkladığımız zaman, bu konuda kimseye bir açıklama yapmamıştık ama şimdi herkes soracaktır. Yalan söylemeyi düşünmüyorum. Herkese, babamın Frederick Winslet isimli çok saygıdeğer bir doktor olduğunu söyleyeceğiz. Daha fazla bir açıklama yapmaya gerek olduğunu düşünmüyorum... Evet, benim söyleyeceklerim bu kadar. Eklemek ya da itiraz etmek istediğiniz bir şey var mı?" diye cümlesini bitirdiğinde, itiraza tahammülü olmadığını belli etmek istercesine dik dik bakıyordu.

"Ben bir şey sormak istiyordum müsaadenizle," diyen Cordelia müsaade almaya gerek görmeden devam etti. "Acaba tüm bunlar olurken konuşmam gerekecek mi yoksa bana sorulan sorulara cevap vermek yerine, insanlara boş boş bakarak sizin

benim adıma cevap vermeniz için gelmenizi mi bekleyeceğim?" dedi.

"Şu anda olduğu gibi münasebetsizlik etmediğin ve bir hanımefendi gibi davrandığın sürece konuşmada bir sakınca görmüyorum Cordelia. İnsanların boş kafalı bir kadınla nişanlandığını düşünmelerini istemem," diye cevap verdi Dük.

"Oysa ben sizin boş kafalı kadınlardan hoşlandığınızı düşünüyordum majesteleri. Elizabeth Dumont gibi bir kadını kendinize metres tuttuğunuza göre başka nasıl düşünebilirim ki?" Cordelia kocasını kıskırtmak için inanılmaz bir istek duyuyordu.

"Hanımların yanında vermeyeceğim cevaplar için beni kıskırtmaya devam edersen Cordelia, zararlı çıkan sen olursun." Dük, sakın görüntüsünün altında sinirliydi şimdi. Diğer taraftan Henry Cornwell de Cordelia'ya dehşetli bakışlarla bakıp, susması için her zamanki uçma heveslisi balık taklidini yapmaya başlamıştı bile. "Büyükbaba keser misin şunu? Burada ciddi olmaya çalışıyorum." Cordelia'nın ne cevap vereceğini merakla bekleyen üç çift göz, dükün söyledikleriyle alakalı olmadığı belli olan konuşmanın sebebini anlamak için aynı anda arkalarındaki yaşlı adama baktılar. Henry Cornwell öyle gafil avlandı ki yüzündeki komik ifadeyle iki kolunu kanatlanacak gibi çırparken yakalanmaktan kurtulamadı.

"Bir sorun mu var Henry?" Bunu soran düktü ve her an gülecek gibi duruyordu. Madeline ise kendisini hiç kasmaya gerek görmemiş, gültüyordu. Mark Deckett de tabii.

"Elbette yok majesteleri. Münasebetsizlik etmekte Cordelia'nın üzerine kimsenin olmadığını söylerken, şaşırarak bunun ne kadar da doğru olduğunu düşünüyordum ben de." Şimdi torununa öldürecek gibi bakıyordu. Cordelia zaten sinirliydi. Neden büyükbabası da üzerine geliyordu ki şimdi?

"Seni her şaşırttığında böyle uçmaya kalksaydın, her günün yerden yüksekte geçerdi büyükbaba." Kendini engelleymiyordu kız. Zavallı büyükbabasını böyle zor durumda bırakmak istemezdi ama...

“Haklısın kızım, iki gün önce yaşadığım şaşkınlığı düşünecek olursan, şimdi Tanrının yanına kadar yükselmiş olur-
dum bu durumda.” Cordelia’nın insanları zor durumda bı-
rakma huyunu kimden aldığı belli oluyordu. Utanç içinde
kıpırmızı oldu Cordy. Çok ileri gitmişti ve ağzının payını
da almıştı. Bakışlarını yere diktiği için büyükbabasının da
söylediklerinden pişman olduğunu görememişti ama bili-
yordu.

“Sana minnet duyuyorum Henry. Sen olmasaydın,
Cordelia’yı susturmak için çok çabalamam gerekecekti. Ne
kadar sivri dilli olduğunu söylemeye gerek yok sanırım.”
Dük, gerginliği fark etmişti kendi tarzıyla ortamı yumuşat-
maya çalışıyordu şimdi.

Uzun süren sükûnet yine dükün kalın sesiyle bölündü.
“Artık yola çıksak iyi olur. Arabalar hazır ve bizi bekliyor.”
sabırsızlığı sesinden belli oluyordu. “Majesteleri, ben bü-
yükbabamla birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum müsaade-
nizle.” Cordelia ayrılık anının verdiği hüznle sesi titreyerek
konuşmuştu. Ağlamak istemiyordu ama bu kaçınılmaz gö-
rünüyordu. Dük hiçbir şey söylemeden sadece başıyla onay
verdiğinde Cordelia, diğerlerinin çıkmalarını beklemeden
büyükbabasının kollarına atıldı ve yaşlı adama sımsıkı sa-
rıldı. Şimdi ikisi de ağlıyor ve korkuyorlardı. “Büyükbaba,
sana söz veriyorum çok kalmayacağım, hemen geleceğim...
Ben yokken çok dikkatli ol... gerçi ben yokken seni kimse
üzemez ya... Martha’ya söyledim, sana göz kulak olacak...
ben... ben her şey için çok üzgünüm... Özür dilerim büyük-
baba...” Daha fazla konuşacak durumda değildi zavalılık.
“Kızım sen beni merak etme ve hiçbir şey için üzülme. Ben
başımın çaresine bakarım bilirsin... Hem senin de Londra’da
çok iyi vakit geçireceğinden eminim ben... Sen o kadar zeki
bir kızsın ki... buralar artık senin için uygun değil... şimdi
git ve beni gururlandır küçük düşes. Seni çok seviyorum.”

Henry Cornwell hâkim olmaya çalıştığı hislerine yenil-
mek üzereydi. “Seni seviyorum büyükbaba Bently’ye söyle...

onu da çok seviyorum ve Fire’a benim için çok iyi baksın...
Hoşçakal büyükbaba...” Cordelia, son sözleri söylerken sesi
iyice zayıflamış ve neredeyse duyulmayacak kadar alçalmıştı.
Bir süre daha büyükbabasına baktı ve koşarak kendisini, yeni
hayatına taşıyacak olan arabaya attı.

On Sekizinci Bölüm

Wayne Dükü ve Düşesini taşıyan kraliyet armalı araba, üç saatlik Londra yolculuğunun başlarında taşlı yolda ilerlerken, ne dük ne de düşes gerekli birkaç sözcüğün dışında birbirleriyle neredeyse hiç konuşmamışlardı. Cordelia, üç saat bu işkenceye nasıl dayanacağını kara kara düşünmekten baş ağrısı çekiyordu. Yan penceresinin izin verdiği ölçüde kaykılarak, arkalarından geldiğin tahmin ettiği Deckett'lerin arabasını görmeye çalıştı bir süre. Madeline'in yakınlarda olduğunu bilmek, bu yolculuğun katlanılabilmesi için tek çareydi Cordelia'ya göre.

Yol kıvrımı, Cordelia'nın bulunduğu pencereden arkasını görmesi için hiç müsait değildi ama kocasının penceresinden bakabilse Maddy'nin arabasını görebileceğini biliyordu. Biraz pozisyon değiştirerek fazla cesaret vermeden kocasının yanına sokuldu, bir yandan da yanlış anlaşılmanın için dua ediyordu. Milim milim koltukta sol tarafa doğru kayarken çaktırmadan da kocasını süzüyordu. Derken, ne olduğunu anlamadan kendisini Edward'ın kucagında bulunca ne debelenebildi ne de itiraz edebildi. "Sevgili karıcığım, kucagiına oturmak istiyorsan bunu istemen yeterliydi. Böyle beceriksiz manevralara ihtiyaç duymayacak kadar akıllı bir kızsın sen." Cordelia, kocası tarafından fark edilmeden nefes bile alamayacağını düşünme salaklığına nereden düşmüş olabilirdi ki? Kıpırmızı bir suratla, genç adamın yüzüne bakmamaya çalışarak, bulunduğu yerde biraz kıpırdanınca, kaba etlerine de-

ğzen kabarıklığı hissetti ve neredeyse arabanın tavanına kadar sıçrayıp yine aynı noktaya düşünce komik bir çığlık atıp koltuktaki eski yerine yuvarlanarak düştü. Çok utanmıştı ama en sinir bozucu olan, kocasının kâhkahasıydı ki son zamanlarda onun karşısında yaptığı aptallıkları saymayı çok önce kesmişti.

"Çok sinir bozucusun... senin gel git ruh halinle uğraşmaktan bıktım. Eğer benimle böyle dalga geçmeye niyetin hâlâ devam ediyorsa, yarım saattir yaptığımız gibi yapalım lütfen... Susalım yani." Cordelia, utancını öfkeyle maskeleymeye çalışıyordu.

"Sana daha önce de söyledim hayatım... Hiçbir şey beni seninle dalga geçme zevkinden mahrum bırakamaz." Yine aynı şeyi yapıyordu. Kızın ılımlı halini bulmuş, sürekli dürtüklüyordu. Ama Cordelia'nın bununla uğraşacak hali yoktu. Konuyu değiştirdi.

"Bir şey sormak istiyorum... şey... bu yüzüğü çıkartmam gerekiyor mu? Yani evli olduğumuzu gizlediğimiz düşünülürse..." dedi çekinerek. "Bu yüzük, sen onu taşımak istediğin sürece parmağında kalacak Cordelia." Dükün verdiği cevap o kadar anlamlıydı ki Cordelia gözlerinin yandığını hissetti. Sulu gözlülüğü tehlikeli olmaya başlamıştı. Bakışlarını, kocaman yeşil taştan ayırmadan sadece kafasını sallamakla yetindi, zaten kocasına bakabilecek durumda değildi. Sonra yine aynı sıkıcı sessizlik başladı.

Cordelia, yol boyunca okumak için yanına bir şeyler almadığı için kendisine lanet etti. Kocasından sessizlik istemişti ama bu gergin sessizliğin gürültüsünde kulakları sağır olacak gibiydi ve başı çatlıyordu. İlginç bir şeyler görme umuduyla pencereden baktı ama ağaçlar, kırlar ve her gün gördüğü bir sürü şeyin yanında Madeline'in gülün yüzüyle karşılaşmayı beklemiyordu. Deckettlerin arabası şimdi kendi arabalarıyla başa baş gidiyordu. Yaklaşık iki saattir görmediği Maddy'yi görmek Cordelia için inanılmaz bir lütuftu.

Az sonra ağaçların arasında kaybolmuş gibi duran bir

yapıya doğru yaklaşırlarken, biraz molanın kendisine iyi geleceğini düşünüyordu tam da. Bu mola yorulan bedeni için değil de karmaşık duygularının düğümlerini çözmek için iyi bir fırsat olabilirdi.

Bir hanımefendi olmaya hiçbir zaman alışamayacağını düşünen Cordelia, az önce duran arabanın kapısını açıp dışarı fırlamak için inanılmaz bir istek duysa da kendisini frenlemeyi bildi. İzin ister gibi kocasının gözlerine bakıp, şaşırtıcı ama ona sıcak bakan adamdan sözsüz onayını alınca, neredeyse düşer gibi arabadan atladı. Her zaman hanımefendilik konusunda kendisinden birkaç adım önde olan arkadaşı ise arabacının kendi kapısını açmasını beklerken çok burnu havada görünüyordu. Cordelia, bir öğürme taklidi yaparak Maddy'ye bakarken arkadaşı da gülmek için kendisini zor tutuyordu.

"Maddy, keşke biz beraber yolculuk etseydik. O kadar çok gerildim ki orta yerimden kırılacağım sandım bir ara... e tabii sen benim kadar istekli olmak zorunda değilsin... sızın arabada oldukça kapalı... Dışarıdan bakılınca hiçbir şey görünmüyor sanırım..." derken yaramaz yaramaz sırtıyordu. Kendisinden çok daha fazla tecrübeli bir kadınla bu konularda dalga geçebilecek olgunluğa ne ara erişmişti bilmiyordu ama şu anda karşısında renkten renge giren Maddy'yi görünce, kendini oldukça görmüş geçirmiş bir kadın gibi düşünmeye başlamıştı bile.

Maddy'nin numaradan öfkelenmiş yüz ifadesiyle kendisine bir şeyler söylemek üzere ağzını açtığını fark etse de, biraz ileri de kendisine dokunaklı bakışlarla bakan -cinsini anlayamamıştı, muhtemelen kırmaydı- koca gözlü, kahverengi köpeği görünce ok gibi fırlayarak hayvanın yanına vardı. "Aman Tanrım, sen ne kadar şirin bir şeysin... Bir adın var mı senin..." Köpeğin başını yumuşacık dokunuşlarla okşarken yine büyüsunü yapmaya başlamıştı bile. Köpek de Cordelia'nın ilgisinden son derece memnun, kuyruğunu durmadan sallıyor. kocaman diliyle kızı yalamaya çalışıyordu.

Cordelia, Maddy'nin zoruyla aldığı güneş şemsiyesini -Kibar leydiler, güneşe şemsiyesiz çıkmazlarmış. Sanki Cordelia'nın güneş görmemiş yeri kalmış gibi- hayvanı ürktürmemek için hemen yanı başına bırakmış, sevimli köpekle daha samimi olmanın yollarını arıyordu.

Derken, daha büyük, gri bir av köpeğinin yanlarına geldiğini gören Cordelia, halinden son derece memnun, yeni gelene de sevgisini göstermek için sabırsızlanıyordu. Fakat av köpeği, kızın düşündüğü gibi Cordelia ile ilgilenmek yerine, diğer köpeğin arkasına geçmeyi tercih etmişti. Cordelia ise, hâlâ kahverengi küçük köpeğin kafasını okşuyordu. Birden, elini koyduğu başın ritmik bir şekilde ileri geri sallandığını fark eden Cordelia, anlamayan gözlerle bu hareketin sebebini görmeye çalışınca, beyninde şimşekler çakmaya başladı aniden. O ana kadar, av köpeğinin çiftleşmek için onlara sokulduğunu idrak edememişti. Şimdi birbirlerine sarma dolaş girmiş iki köpeğin yanında, köpeklerden birini okşarken pek bir iğreti durduğunu ve ne yaptığını bilmeden, bir savaş narası atarak yanında bıraktığı şemsiyeyi erkek köpeğin beynine geçirirken aklından ne geçirdiğini fark etmediği gibi.

Acaba aklını başına getiren zavallı köpeğin kaçmadan önceki acı viyaklaması mıydı, yoksa kocasının yerin dibine geçiren sözlerimiydi? "Cordelia, ne yaptığını sanıyorsun sen? Bakire kızını korumaya çalışan, eli tüfekli bir ebeveyn gibi davrandığının farkında mısın? Bırak da hayvanlar hayatın tadını çıkartsınlar..."

Tanrım lütfen şimdi ölmeme izin ver!

Her zaman Cordelia'nın en büyük destekçisi Maddy bile kahkaha atıyordu. Herhalde hayatının en büyük gösterisini yapmıştı çünkü arabacılar dahi bıyık altından gülüyorlardı. Eğlenmeyen tek kişi ise Cordelia'yı saymazsak, normal olarak hevesi kursağında kalan düşman bakışlı av köpeğiydi kesin.

Aceleci adımlarla sahnedan inerken, izleyicilerinin yüzüne bakmamaya özen gösterdi genç kız. Kendisine gülmüş bile olsa Maddy'nin yanına sığınacaktı. "Maddy... yardım et lütfen!"

Tatsız olay neredeyse unutulmuştu. Hâlâ yola çıkmamışlardı ama bu Cordy'nin de işinde geliyordu çünkü kocasının kendisiyle alay etmesine tahammül edebileceğini sanmıyordu. Birden yanı başındaki Madeline çığlık attı. "Tanrım... Bunu nasıl da unuttuk... dans... sen dans etmeyi biliyor musun?"

Bunu daha önce hiç kafasına takmayan Cordelia gayet sakin bir sesle, "Elbette hayır Maddy. Bildiğim tek dans suyun içinde yapıyor ki bunu balo salonunda yapmaya kalkışırsam misafirlerin görebilecekleri tek şey iç çamaşırlarımın firfırları olacaktır." Ne kadar da kendinden emindi.

"Ama senin özellikle vals bilmen gerekiyor. Bu sosyeteye tanıtılacak bir genç kız için prestij meselesidir." Cordelia'yı hızla kolundan tutu ve ağaçların gizlediği bir düzlüğe kadar hiç bırakmadı. "Şimdi, önümüzde üç gün var ve hemen şimdi çalışmalara başlamazsak, sosyete kariyerin başlamadan biter." Cordelia hiçbir şey söyleyecek durumda değildi. Sosyete umurunda değildi ama her şeye rağmen kocasını utandırmak istemezdi.

Madeline dans çalışmalarına hızlandırılmış bir kursla başladı. Cordelia'nın kavaliteliğini yapacaktı ve kızıdan istediği tek şey tüm dikkatini kendisine vermesiydi. Cordelia, görev bilinciyle Madeline'e yardım ederken yavaş yavaş eğlenmeye başladığını fark edince garip bir endişe duydu. İşte şimdi gerçek bir kız gibi davranıyordu. Kocaman etekli elbiseler giymek, hanım efendiler gibi nazik olmak belki bir yere kadar anlaşılabilirdi ama bu dans olayı işi bozuyordu. Daha da kötüsü bundan zevk alıyordu. Şimdiye kadar hayatının değişmediğini düşünüyorsa, bundan sonrası için aksini iddia etmeye cüret edebileceğini sanmıyordu. Bu arada kocası nerelerdeydi? Üç saatlik bir yolculuk için iki saatlik bir mola çok tembel işiydi. *Hem onu çok özlemişti.* Cordelia, kafasını biraz oynatsa, kocasının büyük bir keyifle kendisini izlediğini görebilirdi ama kafası şimdi durduğu yerde pek bir rahattı.

Tekrar yola çıkuklarında, tazelenmiş ve rahatlamış

bir Cordelia vardı. İki saatlik mola üç saate çıkınca, vals konusunda da başarılı öğretmeni sayesinde ilerleme kaydedebilmişti. "İyi dans ediyorsun. Yakında daha da iyi olursun," Bu neydi şimdi? Edward artık düşüncelerine de mi girmeye başlamıştı? Şaşkın bakışlarla kocasına bakarken, bu soruyu sanki gözleriyle de sorar gibiydi. "Sizi gördüm Cordelia. Bunu daha önce düşünememiş olmak benim hatam. Ama sen iyi, zeki bir öğrencisin ve üç gün içinde kendini rezil etmeden dans edebilecek duruma geleceğin ortada." Cordelia'dan hâlâ çıt çıkmıyordu. Kocasından gerçek anlamda ilk iltifatını duymak yenir yutulur cinsten bir deneyim değildi. Biraz şaşırması normaldi. Ama daha fazla gözleri, ağzı açık bir şekilde düke bakmaya devam ederse zekâsı konusunda tereddüt yaratacağı kesindi.

İşin garip yanı, şaşkınlığını kızgınlığa dönüştüren de aynı sözlerdi. Bu adam dans ederken rezil olacağını mı sanıyordu gerçekten? Yüz ifadesindeki ani değişim çarpıcıydı. "Hiç merak etmeyin majesteleri. Sizi utandıracak bir şey yapmayacağımdan emin olabilirsiniz," dedi öfke ve sitemle.

"Cordelia, senin yapacağın hiçbir şey beni utandırmaz güzelim. Dikkat edersen, yaptıklarının sonuçları bir tek seni utandırıyor hatırlatırım." Şimdi de köpek olayına gönderme yapıyordu. Konuyu açmadan bu kadar sabretmesi bile şaşırtıcıydı.

"O köpekten pek hoşlanmadım, mesele bu." Cordelia'yı bu açıklamayı yapmaya iten neden, bir gün kendisini öldürmeye itecek nedenle aynı olmalıydı.

"Cordelia, sen beni bir gün öldüreceksin," Kocasının bu tespiti gür kahkahalarının arasında anca yapabiliyordu. Yine kendisini aptal yerine koyduğunu düşünen Cordelia ise sırtını koltuğuna verdikten hemen sonra sırtı dirseğini Edward'ın boşluğuna indirdiğinde biraz olsun rahatlamıştı bile. Hâlâ kocasından gelen acı inilti yüreğine su serpmişti. Bunu yaparken başına geleceklere hazırlıklıydı ama yine de kendisini adamın dizlerinin üzerinde boylu boyunca uzanır

vaziyetteyken, kaba etine inen şaplağı pek beklemiyordu. Donup kalmış, çığlık bile atamamıştı. Ama sadece iki saniye kadar. Sonrasında öyle bir tepinmeye başladı ki bırakın Edward Wayne, Çin Ordusu bile onu o vaziyette tutamazdı. Koltuğun kendisine ait kısmına hışım ile geçtikten sonra açtı ağzını, yumdu gözüünü.

“Sen kendini ne sanıyorsun pis züppe... bana bir fiske vurabileceğini de nereden çıkardın... Bıktım... bıktım artık senin aşağılamalarından... Dün gece yaptığından sonra benden özür dileyeceğin yerde... şu yaptığa bak. Daha neler göreceğim söyler misin?... başka ne numaraların var? söyl...” Cordelia’nın öfkeyle söylediği sözler, kendisini başından beri ateşli gözlerle izleyen dükün sert dudaklarıyla yarım kaldı. Edward Wayne hiç de yumuşak olmayan hareketlerle kızı öperken, kendisine hâkim olma konusunda yemin eden Cordelia, sözüne sadık kalabilmek için ümitsizce çabıyor ve hareketsiz kalmaya çalışıyordu. Ama ne fayda. Kişiliğinin gizli kalmış baskın yönü ateşliydi. Onu da kocasını yakmak için kullandığında ikisinin alevler içinde kalacağını biliyordu. Ama istiyordu. Önce yakmak, sonra da külleri kalana kadar yanmak istiyordu.

Şimdi aynı istek ve şehvetle savaşılan dudaklara iki âşığın dilleri de karışmıştı. Dük, oturduğu yerde Cordelia’yı kucağına aldığı anda, kız bacaklarını iki yanına ayırmış, hâkim bir pozisyonda kocasının çılgın öpücüklerine aynı karşılığı veriyor, parmaklarını adamının gümr saçları arasında başını kendisine yaklaşıtıyordu. Kocasının ne zaman saçlarını çözdüğünü hiçbir zaman hatırlayamayacaktı ama dağınık saçları ve kıpkırmızı şişmiş dudaklarına bakan aç bakışlarda gördüğü şeyi ömrü boyunca unutmuyacaktı.

Kocasının dudaklarına saldırmasını sağlayan da bu oldu zaten. Artık Edward da kendisini tutmaya gerek görmeden umarsızca karısına saldırıyordu. Hoyrat elleri, kâh karısının ipek saçlarının arasında gezinmiyor kâh göğüslerini mıncıklıyordu. “Cordelia karım, seni istiyorum... hemen şimdi.” Cordelia, yolculuğun başında, kendisini korkutan o kabarıklıktan artık korkmuyordu.

Hatta daha fazla yaklaşmak, bir bütün olmak istiyordu... Ama bunu yapmayacaktı. Biraz gururu varsa yapmayacaktı. Aniden kendisini, kocasının sıcak kollarından kopartıp, boş koltuğa bıraktı. Bunu yaparken acı çekmişti ama yapması gerekeni yapmıştı.

Bu sefer daha çok sarsılan dük olmuştu. Öyle ki dikkatli sezgileri arabanın durduğunu bile fark edememişti. Ama güçlü olan Cordelia alelacele saçlarını toplamış, üzerini düzeltmiş ve kapısını açmıştı bile. Şimdi hainlik sırası ondaydı. “Oyun yeni başlıyor majesteleri,” derken hafifçe gülümseyip arabadan indiğinde, kendisiyle pek gurur duymasa da güçlü hissediyordu.

Yaptıklarının bedelini ödetmek bu olsa gerekti. Bu sefer, terk edilmişliğin buz gibi havasını Edward Wayne tadıyordu. Bedeni, az önce olanların sıcaklığını hâlâ taşıyorken bile üşümüşü adam. İlk kez böyle hissediyordu hayatında. O küçük cadı, bir erkeğe asla yapmaması gereken şeyi yaptığını biliyor muydu acaba? Her ne kadar o erkek bunu hak ediyor olsa da.

Oyunun yeni başladığını söylerken ne kadar da kendinden emin görünüyordu. Acaba başına geleceklerden haberi olsaydı böyle konuşabilir miydi? Şu anda mantıklı düşünemeyeceği açıktı ve hemen toparlanıp arabadan inmesi gerekiyordu. Burada kaldığı her saniye, Cordelia’ya kazandığını sandığı zaferin tadını çıkarması için fırsat veriyordu. Çevik bir hareketle arabadan atlarken gülümsemeyi de ihmal etmedi. Karısı, yüzünde az önceki olayların kızarıklığını taşıyorken, umursamaz, sabırsız hallerinin tamamen bir gösteriden ibaret olduğu çok belli oluyordu. Bu kız kesinlikle rol konusunda beceriksizdi. Bunu bilmek Edward’ın çok hoşuna gitti çünkü az önce kucağında ona kendisini sunarken, samimi olmayan hiçbir hisse tahammül edemezdi genç adam.

Bu kızı çok istiyordu, hatta kimseyi istemediği kadar. Daha önce hiçbir zaman kovalayan taraf olunmuş olabilir ama Cordelia’nın peşinden koşmayacağını da biliyordu.

Aralarındaki arzu madde gibiydi, elle tutuluyordu resmen. Her ne kadar tecrübesiz bile olsa, Cordelia'da muazzam bir volkanın enerjisi vardı ve kendisine neler yaşatabileceğini düşünmek bile yaşayabileceklerini kasıklarında hissetmesine neden oluyordu.

Diğer taraftan, Mark ve Madeline Deckett de arabalarından inmiş onlara doğru yaklaşıyorlardı. İlk konuşan Madeline oldu haliyle. "Cordy, sana bahsettiğimiz büyükanne Castle-door Düşesinin evi burası. Tahminimce o da bizi bekliyordur. Şey... seni korkutmak için söylemiyorum ama... onun seni kızdırmasına sakın izin verme... çok iyi kalpli olabilir ama.. biraz sivri dilli ne yalan söyleyeyim." Madeline'in neden endişeli olduğunu biliyordu Edward. Castle-door Düşesi'ni çok iyi tanıyan birisi olarak, kızın söylediklerine hak vermemek elde değildi ama nedense düşesin Cordelia'dan hoşlanacağını düşünüyordu düğün. Düşes, asla sümsük insanlara tahammül edemezdi ki Cordelia gibi bir dilberin sıfatları arasında asla buna yer yoktu.

Bu arada kapılar açılmış ve kendilerine hizmet için bekleyen bir sürü görevli etraflarını sarmıştı bile. Cordelia ise hâlâ konuşamıyordu. Kısa süreli kendine güven hali uçmuş gibiydi. Edward, ani bir dürtüyle karısını kucaklayıp koruma isteği duyduysa da bu hissin verdiği rahatsızlıktan olsa gerek aynı hızla toparlandı. Cordelia, karısı olarak hak ettiği saygıyı elbette görecekti ve korunup kollanacaktı. Ama az önce düşündüğü şekilde bir duygu ile bunu yapacağını düşünmek düğün çok rahatsız ediyordu. Bu kıza hissettiklerinden dolayı çok rahatsızdı, hata Mark'ın kendisine yönelen bakışlarındaki kinaye ve imadan daha çok rahatsızdı. Arkadaşı sürekli sen görürsün bakışları atarak etrafında dolaşırken, gerçek olmasını istediği duyguları sekteye uğrayacak diye korkuyordu Edward Wayne.

İçeriye gittiklerinde Cordelia hâlâ konuşmamıştı. Bir sorun mu vardı acaba? Yine aynı endişe... Nihayet uşak gelip düşesin kendilerini beklediğini söyleyene kadar gergin bir

şekilde kendini gözümlemeye çalıştı Edward. "Madeline, yavrum... ne kadar da uzun zaman oldu?" torununa sarılan düşes, kızı gerçekten çok seviyordu. Mark'ı da neredeyse aynı sevgiyle kucaklarken, Edward'ı da ihmal etmemişti. Kendisine saygılı bir reverans yapıp elini öpen Cordelia'yı fark ettiğinde ise yüzündeki gülümseme dondu kaldı yaşlı kadının. Düşes, dikkatli gözlerle onu izlerken Cordelia, ne bir korku ne de bir sinme belirtisi göstermeden kadının gözlerine dik dik bakıyordu. Edward'ın nedensiz, göğsü gururla kabardı.

"Sen Cordelia olmalısın. Edward bana senden bahsetti ve konuyu tüm detaylarıyla biliyorum." Buz gibi konuşuyordu. "Sana şaperonluk etmem istendi ama emin değilim canım. Sen... sen çok... -uygun sıfatı arar gibi uzun uzun kıızı süzüyordu- farklısın. Evet çok gençsin ama... buldum... tıpkı bir büyücüye benziyorsun." Edward az kalsın kahkaha atacaktı. Bu kadın gerçek bir hazineydi. Nasıl bir görüş, böylesine güzel bir tespit yapabilirdi -ki şimdiye kadar Cordelia'ya en yakın olmuş kendisi bile doğru sözün bu olduğunu ancak şimdi fark edebiliyordu. 'BÜYÜCÜ.'

Konuşmanın gidişatını beğenmeyen Madeline hemen atıldı. "Abartıyorsun büyükanne. Henüz onu tanıımıyorken nasıl böyle yargılar ve reddedersin anlamıyorum." Çok öfkeli olduğu belliydi. Cordelia ise hâlâ konuşmuyordu.

"Size reddettiğimi söyleyen mi oldu canım. Onu çok sevdim. Sosyetedeki peynir suratlı kızlara sinir oluyorum gerçekten... canım yanlış anlamayın sen ve Dorothy'yi işin dışında tutuyorum. Cordelia'ya şaperonluk etmekten zevk duyacağımın emin olabilirsiniz." Bir yandan da ellerini birbirine kavuşturmuş, bir sinek gibi ovuşturuyordu. Edward'ın aklına sinsi bir tüccar benzetmesi geldi. "Bu arada gardiobunu hazırlarken sizden ricam, yumuşak tonlarını sakın kullanmayın, o renkler ancak peynir suratlı kızlara yakışır," diye eklemeyi de ihmal etmemişti.

"Edward'ı adam edebileceğinden emin misin canım? Çünkü biraz zor bir çocuktur kendisi." Bunu söylerken de

sevecen gözlerle genç adama bakıyordu. Cordelia hemen kı-zardı. "Bunu zaman gösterecek majesteleri," diye kaçamak bir cevap vermekle yetindi sadece. Dük, hayal kırıklığına uğramıştı. Nedense, bu soruya Cordelia'nın vereceği cevabı çok merak etmişti. "Tanrım bu saçlarının hali ne? Madeline umarım bu senin eserin değildir," diye parladı yaşlı düşes birdenbire. Edward gülmek için kendisini zor tutuyordu şimdi. Anlaşılan Mark da öyle, çünkü Madeline'in dirseğini karnına yiyince kıkırdaması boğazından kaçırverdi. "Mola esnasında olmuş olmalı büyükarne." Madeline aklına gelen ilk yalanı söyleyivermişti ama bir yandan da Edward'a suçlayan bakışlarla bakıyordu. Cordelia ise bugün bilmem kaçınıcı kez kıpkırmızı kesilmişti bile. Konuyu başlattığı gibi bitiren de düşes oldu. Yaşlı kadını arkasında bıraktığı karmaşanın farkında değil gibiydi. Şimdi Cordelia'nın etrafında dönüyor ve bir atı inceler gibi kızı inceliyordu. Edward, gerildi. Çünkü Cordelia'nın huzursuzluğunu seziyordu. Her ne kadar iyi niyetli de olsa bu kadın karısını tedirgin ediyordu. Üstüne üstlük bunun farkında ve halinden gayet memnun görünüyordu. Araya girse iyi olacaktı. "Çok uzun olmasa bile yorucu bir yolculuk yapuk ve dünkü koşuşturma özellikle Cordelia'yı çok yordu. Şimdi biraz dinlenmesi iyi olur diye düşünüyorum," dedi Edward. Mesaj gayet açıktı.

Düşes, rahatsız olacağı yerde iyicene keyiflenmiş gibi gülümsedi. "İlaahsın Edward, karının dinlenmesi iyi olur. Diğer meselelerle daha sonra ilgileniriz." İmalı bir tonda söylediği sözler Edward'ın hiç hoşuna gitmemişti ama amacına ulaştığı için bunu sorun edecek değildi. Zaten Cordelia kendisine böyle minnetle bakmaya devam edecekse, bu yaşlı kadını bir yüzyıl susturacak formülü bulmayı da sorun etmezdi. İşte bu çok rahatsızlık vericiydi.

On Dokuzuncu Bölüm

Ne kadın ama! Cordelia'nın Maddy'nin büyükannesiyle ilgili ilk düşüncesi korku olmuştu. Gerçi tanışmalarını başlarında yaşlı kadına karşı soğukkanlı görünmeye çalışmıştı ama her geçen saniye eriyen direncinin farkındaydı. Şaşırtıcı olansa, Maddy'nin güvencesinde olmayı beklerken kendisini koruyan kocası olmasaydı. O zaman pek farkında varamasa da Edward, kendisini yaşlı düşesin pençelerinden kurtarmaya çalışırken pek hevesliydi. Bunu düşünmek Cordelia'nın uzun zamandır olmayan keyfini yerine getirdi. Edward, onu birazcık da olsa önemsiyordu.

Karnının gürultusuyla düşünceleri bölünen Cordelia, kendisi için hazırlanan odanın yatağında, oturduğu pozisyonda biraz dönerek hemen yanı başındaki saate baktı. Saat yedi olmuştu. Mola esnasında hiç aç hissetmediği için yemek yememişti ama şimdi çok açtı ve bir an önce yemezse karnı utanç verici şeyler söylemeye başlayacaktı. Kesinlikle, bu kartal bakışlı kadının yanında böyle bir hataya düşmek istemezdi. Görgüsüz olabilirdi ama misafir bulunduğu bir evde yemeğe davet edilmeden gidilemeyeceğini biliyordu, bu yüzden gelen gidenin olmaması kendisini derin bir kedere sürüklüyordu.

Tanrı sesini duydu. Gelen Maddy'di. "Özür dilerim hayatım. Büyükannem biraz sivri dillidir ama iyidir inan bana... Seni üzmedi ya da utandırmadı değil mi? Lütfen hayır de!" bakışlarıyla Cordelia'yı süzüyordu. Bu bakışa vereceği cevap kesinlikle hayır olacaktı Cordelia'nın. Bir de Madeline'in kendisi için üzülmelerini istemezdi.

Ruh hali anında değişen Maddy birden atıldı. "Birazdan yemek yiyeceğiz. Kardeşim Dorothy'nin giysilerinden birisini giyersin şimdilik... Yarın da yeni giysilerinden bir kısmı gelir sanırım. Fla... unutmadan büyükannemim tespiti çok yerindeydi. Yani senin için kullanılacak renk kesinlikle yumuşak tonlarında olmamalı." Birden duraksadı ve hayallere dalmış bir yüz ifadesiyle konuşmaya devam etti. "Hatta sosyeteye takdim gecesinde, senin için düşündüğüm rengi görünce bayılacaksın... Gerçi henüz bundan kimsenin haberi yok ama yarın Madam Bertie'nin yanına bir ziyaret yapabiliriz. Böylelikle çalışmalarını da yakından görebilirsin." Ne kadar da hevesli ve heyecanlı görünüyordu.

Tüm bunlar olurken, zavallı Cordelia ağzını açıp tek bir söz bile edememişti ki sevgili büyükbabası görse gözleri yaşarırdı kesin. "Hadi şimdi seni Dorothy ile tanıştırayım. Onu çok seveceğinden eminim canım." Cordelia'yı kolundan tutmuş çekiştiriyordu bile. Keadisinininkiyle aynı kattaki başka bir odanın önünde durana kadar hiç durmadılar. Hatta kapıyı hiç tıklamaya gerek görmeden açtıklarında bile durmamışlardı. "Maddyyyyy! Aman tanrım. Geldiğini hiç duymadım." diye cınlayan ses, girdiklerinde pencereden dışarıyı seyreden sarışın melekten gelmişti. Şimdi iki kardeş birbirlerine sıkıca sarılmış kucaklaşıyorlardı. "Dorothy hayatım seni çok özlemişim... Bak sana kimi tanıştıracam... Bu Cordelia, kendisi Wayne Düşesi... yani bu bir sır, sadece birkaç kişi biliyoruz ve bu konuda sessizlik yemini ettik." Dorothy dudaklarını kilitler gibi bir hareket yapmakla yetindi sadece. "Merhaba, Cordelia. Tanıştığımıza memnun oldum." Sarışın melek sıcacık bir gülümsemeyle elini Cordelia'ya uzattı. Cordelia da minnetle sarıldı bu ele. Kendisini yabancı hissettiği bu ortamda rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Ben de memnun oldum Dorothy. İçten bir gülümsemeyle bakıyordu Maddy'nin kardeşine. Derken sarışın kıızı yüzü değişti. Sanki şok geçiriyormuş gibi Cordelia'ya bakıyordu. "Hayatım boyunca senin kadar güzel bir kız görmedim biliyor musun? Tanrım, ten rengin ne kadar da güzel... Senin

gibi olmak için nelerimi vermezdim... vayyy... saçların, gözlerin... sen kesinlikle eşsizsin." Bu tespitleri yaparken sesinde hiçbir kıskançlık belirtisi duyulmuyordu. Belli ki kendisiyle aynı yaşta olan bu kız, ablası gibi tatlıydı ve kesinlikle kötü niyetli değildi. "Teşekkür ederim ama yanıyorsun bence. Senin güzelliğin tıpkı bir meleğinkini andırıyorken, ben yanında tıpkı bir karaçalı gibi durduğuma eminim," dedi Cordelia alçakgönüllülükle.

"Ben çok güzel olduğumu biliyorum Cordelia, ama sen mükemmelsin, işte bu kadar... Bir ara bana ten renginle ilgili sırrı verirsen sevinirim." Geveze kız ortaya konuşuyordu, susması mümkün değil gibiydi. Cordelia gülmekten kendini alamadı, Maddy de öyle. Bir süre sonra gülüşmeler kahkahaya dönüştüğünde üçü de çok eğleniyorlardı. Yarın saat sonra hazırlandıklarında ise hâlâ çok mutlulardı.

Yemek masası kocaman ve çok resmîydi. Gerçi masadaki herkesi tanıyan Cordelia rahatsa da yaşlı düşesin keskin bakışlarını üzerinde hissedince içtiği güzelim çorba bile boğazında bir yerlerde takılıyordu. Aynı şeyi fark eden dikkati gözlerden birisi de Dorothy'ydi anlaşılan. "Büyükanne, şunu keser misin lütfen. Kız senin yüzünden yemek yiyemiyor... Hem Cordelia'yı korkutup kaçırmanı istemem. Onunla ilgili planların var benim." Düşes, işine karıştığı için torununu tam fırçalıyordu ki merakı üstün geldi.

"Plan mı dedin sen? Bak Dorothy, saçma sapan işlerine bu kıızı karıştıracamı falan düşünme sakın." Cordelia'nın, tanıdığından beri kontrollü olduğunu gördüğü düşes sinirliydi şimdi. "Zaten bu saçmalıklarına devam etmeyi düşünüyorsan seni Ludvick Kontuyla evlendirmek için entrikalar yapmaya başlayacağım ona göre!" Fakat şimdi eğleniyor gibiydi.

Tabii Dorothy altta kalmadı. "Ludvick ile evlenmeyeceğim. Bir Aşk Böceği olmayı düşünüyorum ben." İki saniyelik dehşet dolu sessizlik Mark'ın kahkahası ile kesildi. Edward terbiyeli olmaya çalışıyordu ama kendisini sıkmaktan acınacak hale gelmişti. Düşes korkutucu bir ifadeyle torununa bakıyor,

Madeline yanında oturan kardeşinin kolunu çimdikleyerek onu susturmaya çalışıyordu. Cordelia ise haliyle anlamamıştı. Zavalı kız, aşk böceğinin, özgürlüğüne düşkün, gününü gün edip erkekleri zevkleri için kullanan kadınlara verilen bir lakap olduğunu bilemeyecek kadar bilgisizdi.

“Şarkıcılık kariyerine ne oldu peki?” Bunu soran Mark’tı. Düşesin konuşmasına fırsat vermemişti. Zaten yaşlı kadının da toparlanması için zamana ihtiyacı var gibiydi. “Mark, sen ne yaptığını sanıyorsun? Bu deli kızın aklına uyup beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?” Aruk toparlanmıştı. “Elbette değil, ama sevgili baldızının öyle güzel sesi var ki harcanmasını istemem... Bu arada Ludvick ile evlenmesinden aşk böceği olmasını tercih ederim.” Düşes öfkeyle solunakla yetindi.

Cordelia, ilgi odağı olmadığı için her ne kadar memnun olsa da düşesin çok sinirlenmesini istemiyordu. Çünkü önünde sonunda yaşlı kadının ilgisini çekecekti. Nitekim öyle oldu da. “Odandan memnun kaldın mı Cordelia?... Tannım, bu lanet elbiseyi de nereden buldun sen?... Size daha kaç kere söylemem gerekiyor, bu kaza yumuşak renkli giysiler yakışmaz diye. Baksanıza teni sarı gibi duruyor.” Yaşlı kadının sözleri o kadar kırıcıydı ki Cordelia kıpkırmızı kesildi. Artık kimse teni için sarı diyemezdi. “Dorothy’nin giysilerinden birini giydi ama sadece bu günlük büyükanne. Yarın Madam Bertie’ye gideceğiz.” Maddy hemen savunmaya geçmişti. Bir yandan da Cordelia, üzerindeki uçuk pembe elbiseyi şüpheli gözlerle inceliyordu. Teni gerçekten sarı mı görünüyordu? Sanki bu soruyu yüksek sesle kocasına sormuş da ondan cevap beklermiş gibi yüzüne baktı. Şanslıydı ki o da karısını süzüyordu. Bakışlarında çok farklı bir şey vardı. Cordelia ne olduğunu anlamak için uğraşmadı, zaten kocasını gözümlemek için uğraşmaya hali yoktu şu anda. Önemli bir sorunu vardı. Ten rengi sarı gibi görünüyordu.

Yemek adı verilen işkence iki saat sürdü. Nihayet bittiğinde Cordelia da bitmişti. Bir an önce yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Ama ne mümkün? Ne düşes ne de Dorothy, Cordelia’yı yalnız bırakmama yarışına girmiş gibiydiler. Dorothy hâlâ

uçuk teorilerinden bahsederek büyükannesini çıldırtmaya devam ederken, düşes ise onu duymamaya çalışarak tüm ilgisini Cordelia’ya vermeye uğraşıyordu. “Çocuk çalışmalarına başladınız mı evladım?” Elindeki şarabı yavaş yavaş yudumlayan Cordelia, bu soru karşısında öyle afalladı ki içine çektiği ani nefesle beraber kırmızı şarap boğazına kaçtı ve bir öksürük nöbetine tutuldu. Bir kısmını da güzelim haliye dökmüştü bile. Cordelia bunun için üzülemezdi çünkü kendi hali daha vahimdi. “Büyükanne ne biçim bir soru bu böyle? Niyetin zavallıyı öldürmek mi Tanrı aşkına?” Maddy yine karışmak zorunda kalmıştı. Ama bu sefer düşes hiç geri adım atmıyacaktı. “Madeline, sana benimle böyle konuşma hakkını verdiğimi hatırlamıyorum. Ayrıca, zavalı deyip durduğun kızın hiç bir zavallı yanı yok ve benim ağzımın payını vermek için can attığına eminim... ya da öyle umuyorum.” Beklemlisiyle Cordelia’ya bakıyordu şimdi.

Cordelia da artık konuşması gerektiğini biliyordu. Bu kadını biraz tanıdıysa suskun puskun hallerinden bezdiğini de anlayabilirdi. Ayrıca çok sinirlendiği gerçeğini de göz ardı etmemek gerekiyordu. Bu yaşlı kadın ileriye gitmeye başlamıştı. “Majesteleri, böyle bir soruya cevap vermek istediğimi düşünmüyorum. Ayrıca da bu sizi hiç ilgilendirmez. Tarafınızdan bir yarış atı muamelesi görmek yeterince utanç vericiyken, buna başka utançlar eklemenize de müsaade edemeyeceğim... Ayrıca kabalık ettiysem özür dilerim.” Cordelia şimdi bir şangartı bekliyordu. Düşes muhakkak sinirlenecekti. Ama ne mümkün? Aksine kalıkaha atıyordu. Bugün kaçınıcı kez insanları kendisine güldürdüğünü bilmiyordu kız. “Sana hayranlığım gitgide katlanıyor Cordelia.” Bunu söyleyen Dorothy’ydi.

“Hakkısın hayatım. Bu yaşlı kadını mazur gör lütfen. Uzunca bir süre Madeline’in başımın etini yemiştım bu konuda ama sevgili damadım artık pek izin vermiyor. Senden daha iyi kurban bulamam diye düşünüyordum ki sen de pek çetin ceviz çıktın.” İyiden iyiye eğleniyordu yaşlı kadın. Ne ilginçtir ki Cordelia da öyle. Diğer yandan Madeline, yine o histerik

sesiyle konuştu. "Ahh, Cordelia! Dans dersimizi unuttuk yine. Bugün biraz daha çalışmamız gerekiyor biliyorsun... Dorothy, sen bizim için bir vals çal. Acil çalışmamız gerekiyor." Madeline konuşmaya başladığından beri nefes almamış olan Cordy da panikledi birden. Maddy elindeki kadehi aceleyle alırken hiç karşı koymadı ve her zamanki gibi arkadaşının kendisini başka bir odaya sürüklemesine izin verdi. Londra'da hayat ne kadar da hızlıydı.

Saat on bir buçuğa geliyordu ve hâlâ dans ediyorlardı. Tamam, çok ciddi bir ilerleme sağlamış olabilirdi ama ayakları çok ağrıyordu. Böyle devam ederlerse, balo günü dans edemeyecek kadar yorgun olacaktı. Nihayet, Cordelia onun insan dışı bir varlık olduğunu düşünmeye başladığı bir noktada Madeline da yoruldu. Kendilerini buldukları ilk koltuğa bıraktıklarında, bitkinliklerinden dillerini dışarı sarkıtmak üzereydiler neredeyse. "Cordelia, başaracak gibiyiz, ne dersin?"

Gibisi mi kalmıştı canım, bal gibi de yapıyordu işte. Ama onun yerine, "Maddy, teşekkür ederim, sen olmasan ne yapardım bilmiyorum?" demekle yetindi.

Derken içinde bir boşluk hissetti Cordy. Ne olduğunu anlaması iki saniyesini aldı. Kocasını özlemişti yine. Son zamanlarda çok sık oluyordu ama engelleyemiyordu bunu. Hele ki arabadaki olaydan sonra, daha da fazla bir özlem duyuyordu. Cordelia, iradesini hayranlık uyandıracak şekilde kullanarak kocasının kucagından kalkmıştı. Oldukça edepsiz bir pozisyonda, Edward'ın üzerine oturmuş, onun da kendisine istediğini yapmasına izin vermişti. Ne de güzel yapmıştı, keşke yine yapsaydı...

"Cordy! Beni dinliyor musun?... kafanı nelere taktığını tahmin edebiliyorum ama bekâr bir genç kızın yanında açıklama yapmak istemem." Cordelia'nın düşünceleriyle pembeleşen yüzü onu ele vermişti. Madeline, arabada olanları, daha arkadaşını ilk gördüğünde anlamıştı ki -Saçları tıpkı kızılde-rililerinki gibi görünüyordu- aksi mümkün değildi. Şimdi

de Cordelia'nın yüzündeki hülyalı bakış nelerin özleminde olduğunu kanıtlıyordu. Hayatta onu yadırgayamazdı ne de olsa bu konuda ondan daha farklı sayılmazdı. 'Artık yatsak hiç fena olmaz' diye düşünmeye başlamıştı bile.

"Aman Madeline, benden bir çocuk gibi bahsetmen hiç de doğru değil. niyetimi biliyorsun..." Dorothy çokbilmişlikle araya girmeye niyetlenmişti ki ablası hemen sözünü kesti. "Sakin tekrar şu aşk böceği saçmalığına başlama lütfen. Bir gün zavallı büyükannemin yüreğine inecek ona göre." Dorothy umursamaz bir tavırla omuz silkerek ablasını hiç de ciddiye almadığını gösterdi. "Sen ne dersin Cordelia? Güzel bir fikir değil mi benimkisi?" Şimdi de kendisine hedef olarak Cordelia'yı seçmişti. Cordelia kaçamak bir cevap vermek niyetindeydi ama sonra açık olmaya karar verdi. "Bu konuda sana bir fikir vermek isterdim ama ne söylediğini zerre kadar anlamış değilim Dorothy," dedi hızlıca.

Sanki Dorothy bunu hiç beklemiyormuşçasına kalakaldı. "Gerçekten bilmediğini söyleme bana..." Hâlâ inanamıyordu belli ki. Cordy kafasını iki yana sallarken alt dudağın da bilmiyorum anlamında büzdü.

"Söylemek istediğim, çapkın bir kadın olacağım ve hiç evlenmeyeceğim. Erkekleri sadece eğlence için kullanacağım. Hiç bi- Maddy yine araya girdi. "Birisine metreslik yapacaksın yani... Bunun neresi güzel anlamıyorum canım." Sinirli değildi ama sıkılmış gibiydi arkadaşı. Dorothy yine karşı koymak için ağzını açıyordu ki susmayı tercih etti.

Kapının aniden açılmasıyla üç kızın sessiz dikkati dağıldı. Düşes çok geç olduğundan yatmıştı ama iki adam diğer odada vakit geçiriyorlardı. Özellikle Dorothy onları unutmuştu ama diğer iki kız için bu mümkün değildi. "Şimdi kendimi burada fazlalık gibi hissediyorum. Birbirlerine böyle lezzetli bir tatlıya bakar gibi bakmanız çok mide bulandırıcı." Herkese iyi geceler dileyip çıkmadan önceki son sözleriydi bunlar. Bunu özellikle Madeline ve Mark için söylemişti. Ya da Cordelia öyle düşünüyordu. Kendisinin Edward'a o

şekilde baktığını sanmıyordu. Yoksa yanılıyor muydu?

"Madeline, büyükannen ile vedalaştık. Her şey için teşekkür etmek isterim. Özellikle de dans konusunda. "Edward, çıkmak üzereydi. Ne yani, burada kalmayacak mıydı? Cordelia dünyası başına yıkılmış bir halde kalakaldı. Konuşulanları duymuyordu. Akli kocasındaydı ve onun gitmesini hiç istemiyordu. Burada kalsa neler olabileceğini bilmiyordu ama kalmalıydı işte. Kendisini isyan düşüncelerine o kadar kaptırmıştı ki bir süre sonra kocasıyla yalnız kaldığını fark edemedi bile.

"Yorucu bir gün oldu senin için. "Özellikle de dans..." Sempatik bir biçimde gülümsedi. "Burada kalman gerekiyor Cordelia. İhlâ nişanlı olduğumuz düşünülürse, evimize gelmen yanlış karşılanabilir." *Evimiz...*

"Haklısın, ben... ben burada kalabilirim. Zaten, yapacak o kadar çok iş var ki... zamanın nasıl geçtiğini anlamayacağıma eminim." Sıradan şeyler söylemek için uğraşıyordu ama içindeki fırtınaları bir tek kendisi biliyordu. "Giderken beni de al" dese kocası nasıl bir tepki verirdi acaba? Çok şaşıracağı kesindi. Belki de arabada olanlardan sonra reddederdi onu. Yapar mıydı acaba? "Sen... sen gitmek zorunda mısın?" Bunu sorabildiğine inanamıyordu Cordelia. Hatta sorarken genç adamın gözlerine böyle cüretle bakabildiğine hiç inanamıyordu.

Edward hafifçe gülümsedi ama hain de bir yan vardı yüzünde. Karısına iyice yaklaşarak yalnız olmalarına rağmen, sadece ikisinin duyabileceği bir sesle fısıldadı. "Kalmam için bana bir sebep verebilir misin sevgilim?" Şimdi bir kolunu Cordelia'nın beline dolamış, onu iyice kendisine yaklaştırmıştı. Kopkoyu bir arzu, Cordelia'nın sırtındaki bir ürpertiyle başlayıp, tüm vücudunda dolaştı ve tek bir noktada toplandı. Acaba öpüşecekler miydi? "Seni tekrar öpmemi istemez misin Cordelia? Sadece öpmekle kalmayıp, seni almamı... ve tamamen kadının yapmamı istemez misin? Neden susuyorsun aşkım? Bu sessizliğini evet olarak kabul edip, seni şimdi yere yatırmamı mı bekliyorsun yoksa? Ama sen bunu

söylemezsen asla yapmam biliyorsun." Bir yandan da tüy gibi öpücüklerini kızın boynunda, yanaklarında, şakalarında ve çenesinde dolaştırıyordu ama asla dudaklarında değil. Değişik bir oyun oynuyordu. Cordelia'nın her an direncini kırabilecek bir oyun. "Söyle bana aşkım, beni istediğini bana istediğim her şeyi vereceğini söyle." Cordelia dayanamıyordu artık, onun dudaklarını istiyordu. Yüzünü hızla çevirip kocasına ulaşmaya çalıştı ama Edward izin vermedi buna. Çok kurnaz, çok acımasızdı.

"Seni istiyorum Edward, hem de çok... ama bana acı çek-tirmene izin vermemi. "Bu sözler, kızın kulağını dişleyen Edward'ın duraksamasına sebep oldu. Ama Cordelia onun güldüğünü duyabiliyordu. "Sana acı çek-tirmektense kolumu keserim hayatım... -dudakları tekrar boynuna indi- ama yapmak konusunda kendime engel olamadığım şeyler var," dedi sessizce kocası. Sonra da onu yavaşça serbest bıraktı. "Birkaç gün boyunca görüşemeyeceğiz Cordelia. Baloya kadar hatta. Senin için endişelenme sebep olacak şeyler yapmayacağından emin olmak istiyorum." Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Cordelia, arzu ve öfke arasında o kadar hızlı bir geçiş yapmıştı ki neredeyse başı döndü.

Önce kendisini kıskırtıyor, kendisine olan arzusunu itiraf ettiriyor, sonra da uzunca bir süre görüşemeyeceklerini söylüyordu. Bu adam kendini ne sanıyordu böyle? Ya da Cordelia ne zamandan beri böylesine erdemsiz bir kıza dönüşmüştü. "Cehenneme bile gitsen umursamam pislik. Ayrıca, seni rahatlatacak bir şeyler söyleyeceğimi de nereden çıkardın hele ki sen beni rahatsız etmek için bu kadar uğraşırken. Bak sana ne söyleyeceğim... Burada bulunduğum süre içinde öyle delilikler yapacağım ki yerin dibine gireceksin... Hatta belki ben de bir aşk böceği olabilirim. Buna engel olabilecek ne var ki?"

Çok ileri gitmişti. Bunu kocasının gözlerinde görebiliyordu. "Sana engel olabilecek bir şeyler biliyorum sevgili düşesim. Hatta birisini görmek istiyorsan parmağına bakman yeterli... Eğer bu bile senin için yeterli kanıt olmayacaksa...

bu yaptıkların yüzünden birazdan içine koyacağım tohumların işimi görür sanırım.” Kapıyı çarpmadan önceki son sözleri bunlar olmuştu.

Cordelia, sabah uyandığında şaşırtıcı ama kendisini iyi hissediyordu. Dün geceki kavgalarından sonra uyuyamayacağını sanmıştı ama yanıldığı ortadaydı. Uyumuştu. Hem de deliksiz. Böylesine iyi hissetmesinin nedeni acaba kocasının yüzünde gördüğü şüpheli ifade olabilir miydi? Kıskançlık gibi...

Hemen yataktan fırladı ve kapıya koştu. Tabii ki dışarı çıkamadı. Birden kendisini kulübede sanmıştı. Bir leydi hiçbir zaman geceliğiyle dışarı çıkmazdı. E peki şimdi ne giyecekti? Etrafına bakındı belki dükkü kıyafetini bulabilir düşüncesiyle ama hiçbir şey yoktu. Dolabın kapağını hızla açtı ama sonuç yine aynıydı. Bu odada mahsur kalmıştı. Ah keşke rahat pantolonu olsaydı da dükkü delirtmek için Londra sokaklarında dolaşmaya başlasaydı. Hatta üstüne de üzerinde ‘Ben Wayne Düşesiyim’ yazabilirdi. Kocasının eline geçene kadar çok eğleneceği garanti olurdu böyle bir durumda.

“Kalkmışsın. Hemen kahvaltı yapıp çıkalım istiyorum. Bu işin en heyecanlı kısmı için sabırsızlanıyorum.” Madeline, nefes almadan sıraladığı sözlerle Cordelia’nın boş bakışlarla bakmasına sinirlendi. “Madam Bertie, hatırladın mı? Bir an önce kıyafetlerinin hazırlanması gerekecek. Gerçi Edward bir kısmı için sipariş vermişti ama senin ölçünü veremediğine eminim. Onlar üzerinde de gerekli düzeltmelerin yapılması gerekebilir.” Cordelia ancak anlayabilmişti. Büyükbabasının dediği gibi ‘bazen zeki bir kız için çok aptal olabiliyordu.’

Kahvaltılarını yapıp dışarı çıkmaları bir saat sürdü. Madam Bertie’ye varmak da yarım saat. Mağaza, arkası aynı zamanda atölye olarak işletilen, tüm sosyetenin bir numaralı mekânıydı. Sahibi olan modacı Madam Bertie

ise Fransız’dı. Fransızların, zarafet ve moda konusunda İngilizlerden üstün olduğu, kimse itiraf etmek istemese de bilinen bir şeydi. “Ooo, Leydi Deckett, hoş geldiniz. Sizi görmek ne şeref.” Belirgin Fransız aksanıyla konuşan küçücük, çirkin, yaşlı bir kadın daha iki kız içeri girmeden yanlarına gelmişti bile. Şimdi Madeline’e haklı övgülerde bulunuyor, kendisinin İngiltere sosyetesinin bir numarası olduğunu söylüyordu. Haksız da sayılmazdı. Cordelia, yol boyunca gördüğü kadınları ve erkekleri incelemiş, Maddy kadar güzel başka kimseyle karşılaşmamıştı. Tabii Edward gibisiyle de.

Derken, Fransız kadın aniden sustu. Bakışlarıyla, mağazanın içini merakla inceleyen Cordelia, aslında bu suskunluktan şikâyetçi olmasa da merakla kadına döndü ve simsiyah bir çift gözle karşı karşıya geldi. Yaşlı kadın, Cordelia’yı açık bir hayranlıkla süzüyordu ki kız utandı. “Şarap kırmızısı...” Bu iki kelime yaşlı kadının dudaklarından pat diye dökülmüştü. “Tanrım, sizin renginiz bu... Şarap kırmızısı.” Sonra da yine aynı aksanlı hızlı konuşmasına dönerek bu sefer de Cordelia için bir sürü iltifat sıraladı.

“Madam Bertie, arkadaşım Cordelia Winslet. Kendisi müstakbel Wayne Düşesi.” Sihirli sözcükleri söylemişti Madeline. Madam neredeyse yerlere eğilecekti, Cordelia çok üzüldü. “Ah leydim. Nasıl memnun olduğumu anlatamam. Bana ait olduğunu biliyorum ama bu berbat kıyafet size hiç gitmemiş... şey... teninizi...” Cordelia kadının sözünü kesti. “Sarı gösteriyor diyecektiniz değil mi Madam?” gülerek konuşmuştu. “Qui... tam da bunu söyleyecektim. Ancak bir sarıya gidebilecek bir elbise giymişsiniz. Sizin gibi simsiyah saçlar, canlı renkleri kaldırır. Dük cenapları, sosyeteye takdim edileceğinizi söylediğinde sizin için uygun bir şeyler ayarlamaya çalışmıştım ama şimdi ilk geceniz için size ne yapacağımı biliyorum.” Koşturarak arka tarafa giderken iki kız çağırmanmıştı ama kızlar yaşlı kadının peşinden gitmekte sakinca görmediler. Zaten kadın da bundan rahatsız olmadı.

Şarap kırmızısı parlak ipek bir kumaşı gösteriyordu kadın.

Cordelia, büyülendiğini hissetti. Hayatı boyunca böylesine güzel bir kumaş görmemişti. Madam Bertie, kumaşı parmaklarının arasına alıyor, kumaş ise kayıp düşüyordu. Cordelia elini bile süremeyeceği kadar değerli bir şeye baktığının farkındaydı. Ama yaşlı kadın öyle düşünmüyordu. "İşte leydim, sizin için kullanacağın kumaş bu." Cordelia inanmadı, ilk kez kadın olduğu için gururlanıyordu. Sadece gülümseyerek başıyla onay verdi ve hummalı bir çalışmaya başlandı.

Kocasının kendisi için verdiği siparişlerin üzerine bazı rötuşlar yapıldı -ilginçtir ki Edward bedenini tam vermişti.- Yeni modellere ve yeni kumaşlara bakıldı. Bir sürü şapka, çanta, ayakkabı hatta şemsiye temin edildi. Bunlar gibi bir sürü detay üzerinde duruldu. Ama Cordelia hiç sıkılmadı. Güzel olmak istiyordu. Madem kocası üç gün boyunca kendisini görmeye gelmeyecekti, o da bunu kullanacaktı. Yapaçağı buydu.

"Sevgili kocacığım, sana söz veriyorum, bir daha beni üç gün değil üç dakika için bile bırakmaman için her şeyi yapacağım. Bu arada vereceğim sıkıntı için hiç De üzülmeyeceğim." Kendine hissettiği aşırı güvenden midir bilinmez bu sözleri mırıldanırken, yüzüne yerleşen kadınsı gülümsemeye çok tehlikeli görünüyordu.

Yirminci Bölüm

"Oh, Maddy çok yoruldum. Bu işkence daha ne kadar sürecektir?" Cordelia, iki gündür koşuşturmaktan bitap düşmüştü. Sıkıntılarının karşılığını almasına sadece bir gün kalmıştı. Yani yarın akşam büyük gündü. Birkaç gün önce bunu önemsemediğini söyleyebilecek olan Cordelia, şimdi heyecandan ölmek üzereydi. Sosyeteye takdim edilmesi yine de çok önemli değildi aslında. Önemli olan, kocasının onu nasıl göreceğiydi. Özellikle de kırmızı elbisesiyle.

Yeni giysilerinin bir kısmı bu sabah gelmişti ve her biri birbirinden eşsiz, rengârenk ipekli, pamuklu, şifondan olağanüstü şeylerdi. Daha önce birisi Cordelia'ya süslü elbiseler için çıldıracağını söylese hayatta inanmazdı ama şimdi onlar için canı pahasına savaşabileceğini hissediyordu. Hele ki fiyatlarını öğrendiğinde bu savaşa kan bile karıştırabilirdi rahatlıkla. Bir servet değerindeki, koyu mavi ipekli bir elbiseyi denediği sırada, aynadaki görüntüsünden gayet memnun bir şekilde sırtırtı bir yandan da söylemişti. "İnsanlar çıldırması olmalı. Bu kumaş parçalarına bu kadar çok para verilmesi ne kadar da acı."

"Cordy hayaum, biliyorum çok yoruldun ama sadece bir günün kaldı. Yarın dans provalarının sonuncusunu da yaptıktan sonra... olı dediğin gibi bu işkence bitmiş olacak." Madeline, baloya kadar Cordelia'ya eşlik etmek için büyükannesinde kahyordu. Kocasından ayrı kalmak onun için çok zor olmuştu ama arkadaşı için burada kalmak hiç sorun değildi. Zaten alt tarafı bir gün daha.

"Nankörlük ettiğimin farkındayım canım. Oysa sen benim için her şeyi yaptın. Bense mızızlanıp duruyorum. Hem biliyor mus... " Cordelia sözlerini bitiremedi çünkü kapının önünde -hayal görmüyorsa- bir kurt duruyordu. Cordelia, ani bir içgüdüyle kendisinden kırılğan olan arkadaşını kabaca kolundan çekip kendi arkasına ittiğinde, kurdun hırlamaya başladığını fark edince kendisi de bir savunma pozisyonu aldı. Madam Bertie'den bir sürü şemsiye almıştı -elbisesine uygun olan bir şemsiyeyi her zaman yanında taşıyacaktı- onlardan birisini kullanabilirdi. Komik olan, Cordelia kendisine bir savaş aleti bulmak için gayet mantıklı düşünebiliyorken, salonun ortasında kendisine hırlayan bir kurdun hiç de yadırgamıyordu. Bu kız kendisini dağda falan mı sanıyordu acaba? "Gel bakalım vahşi yaratık, kafana yiyeceğin şemsiyenin tadını beğenecek misin?" Meşhur savaş narasını atıp tam saldırıyordu ki Madeline'in beline yapışan kolu yüzünden sabit kaldı.

"Cordy sakın olur musun lütfen? Sen de hırlamayı kes Toby." Madeline gayet sınırlı görünüyordu. Toby sahibinin sesini duyunca biraz sakinleşse de kendisine vahşi diyen ama kendisinden çok daha vahşi görünen kıza temkinlikle bakıyordu. "Toby mi dedin sen?" Bu ses şaşkınlığını ancak atan Cordelia'dan gelmişti. "Yani bu hayvanı tanıyor musun?" derken şokta gibiydi. "Elbette tanıyorum Cordelia... yoksa salonun orta yerinde bir kurdun varlığını nasıl açıklayabilirim ki... ve lütfen şemsiyeni bir yere bırak, yoksa Toby'ye ben bile hakim olamayacağım." Kurt, şemsiyesini tehditkâr bir şekilde sallayan Cordelia'ya öfkeyle bakıyordu. Her an için saldıracakmış gibi görünse de Cordelia denileni yaptı ve şemsiyesini kendisinden uzak bir noktaya bıraktı, anında hırslı kesildi.

"Oh Toby, seni ne çok özledim bilemezsin." Madeline sevgili hayvanının boynuna sarıldığında, Cordelia inanılmaz gözlerle bu acıklı manzarayı seyrediyordu. Kurt, az önceki saldırgan haliyle hiç alakası olmayacak şekilde Maddy'nin

yüzünü yalıyor ve bir sürü şebeklikler yapıyordu. Kurtların yüz karası diye düşündü Cordelia. Ama bir yandan da onları zevkle izliyordu. Böyle bir hayvanı, ev hayvanına çevirme işini de ancak Madeline becerirdi zaten.

"Nihayet birbirinize kavuştunuz. Yoksa Toby ile baş edebilmek için silahımı kullanmak zorunda kalacaktım." Mark Deckett, kapıya yaslanmış karısı ve Toby'yi izlerken sırıtıyordu. Cordelia birden heyecanlandı. Acaba Edward da gelmiş miydi? Sorsa bir şey olur muydu? "Ah Mark, geldiğini haber vermediler sevgilim." Madeline, Toby'den ayrılıp kocasının boynuna atlamıştı şimdi. Ondan da aynı ilgiyi görmeyi bekliyorsa yanılıyordu çünkü Mark Deckett, az önce kurt tarafından salya sümük içinde bırakılan karısını öpmeyi pek düşünmüyor gibiydi. "Sevgilim, Toby benim yerime seni öptüğüne göre hakkını kaybettin, ama birkaç kez banyo yaparsan bunu tekrar düşünebilirim." Mark en çok sevdiği şeylerden birisini yapıyor, karısına takılıyordu. Cordelia da bu manzarayı hem eğlenen hem de hüüzünlü bakışlarla takip ediyordu. Asla kıskanç birisi değildi ki Maddy'sini asla kıskanmazdı ama şu anda bu sevimli sahne kaldırabileceğinden çok fazlaydı.

"Merhaba Cordelia, bugün çok güzel görünüyorsun." Mark'tan böyle bir komplüman beklemeyen Cordy, nezaket kurallarını unutmuş gibi adamın yüzüne bakakalmıştı. Nihayet toparlandığında da normalden daha uzun süren dört saniye geçmesi gerekmişti. "Teşekkür ederim Lord Deckett." diychildiğinde aynı zamanda mutlu da hissetmişti kendisini. Bu adamı seviyordu. Bunun nedeni, sadece Maddy'nin kocası olması değil aynı zamanda kocasının da en yakın arkadaşı olmasıydı. Onu her gördüğünde kocasından da bir parçayı görür gibi oluyordu. Benzerlikleri fiziksel özelliklerinin yanı sıra, sahip oldukları başka bir şeydeydi. Tam adlandıramadığı bu şey, belki bir enerji ya da titreşim olabilirdi, fakat şekli şemâli yoktu. Güçlüydü ama...

Tıpkı eteğine yapışan dişler gibi. Toby denen kurt bozuntusu Cordelia'nın güzelim eteğine yapışmış çekiştiriyor ve

bir yandan da hırlıyordu. Şaşırtıcı ama bu dünya üzerinde Cordelia'dan hoşlanmayan bir hayvan vardı ve kızın yeni elbisesini yırtmak için uğraşıyordu. Cordelia için bundan daha iyi bir kavga sebebi olamazdı. Elinde şemsiyesi olmadığına göre tek silahını kullanacaktı, yumruğunu... Öyle de yaptı. Cordelia'nın küçük yumruğunu kafasına yiyen kurt öyle afalladı ki ağzındaki narin kumaşı bırakıp kendisine saldıran kıza, -garip ama- şaşkınlıkla bakmaya başladı. Öfkeli ya da saldırgan değil sadece şaşkıındı. Kafasını sağ tarafına yatırmış hali de bunu çok iyi yansıtıyordu.

"Az önce haddini aştın seni pis vahşi... Bir daha giysilerine böyle saldırmadan önce iki kere düşünürsün." Kendinden emin bir halde çocuğunu azarlayan anne edasında konuşuyordu ve gerçekten çok komikti. Çok sevgili kurdu dayak yemiş olmasına rağmen kocasının birden patlattığı kahkahaya eşlik eden Madeline daha önce hiç bu kadar komik bir olaya şahit olmamıştı. 'Toby'yi böyle kuyruğunu kıstırarak kaçır-tacak kadar korkutan şeyin minicik bir kız olması da Mark Deckett'i çok eğlendirmişti. "Tanrı Edward'ın yardımcısı olsun. Yoksa bu ateş parçası onun canına okur," dedi içinden.

"Maddy, bu hayvana keşke biraz da terbiye öğreetsydin... Hem bu kurdun evcil bir hayvan gibi Londra'nın göbeğinde ne işi var anlamadım." Cordelia, nihayet mantıklı şeyler konuşmaya başladı. Artık siniri de geçmişti. Çünkü elbisesi biraz salyalanmanın dışında hasar görmemişti.

"Sana Toby'den bahsetmemiştim daha önce, o benim İngiltere'ye geldiğimde edindiğim ilk dostum. Aslında safkan bir kurt değil... fakat tehlikede olduğumu hissettiği an sağ solu belli olmuyor ve kurt yanı ağır basıyor," dedi Madeline hâlâ gülerken.

"Yaa, elbisemi didiklerken bana verebileceği tek zarar ciddi bir kalp kraklığı olabilir ama bir daha bunu yapmayacağına eminim." Konuşurken bir yandan da yumruğunu hayvana doğru sallıyordu. Mark Deckett kendisini sıkmadan gülmeye devam etti. "Cordelia, bu hayvanı korkutmak için elimden

geleni ardına koymadım ama bana mısın demedi. Seni alkış-lamak istiyorum gerçekten."

Cordelia, cevap vermeye fırsat bulamadı çünkü içeriye Castledoor Düşesi ve Dorothy girdiler. Yine tartışıyor gibi görünüyordular ama salona girdiklerinde konuyu kapattılar. "Deckett, evime böyle elini kolunu sallayarak yaptığın ziyaretlerin sayısı son zamanlarda çok arttı. Seni her ne kadar sevsem de, ihtiyar babandan hâlâ hoşlanmıyorum ve bana onu hatırlatıyorsun." Bu kadın gerçekten çok kabaydı. "Ben de sizi gördüğüme sevindim majesteleri." Mark abartılı bir saygıyla yerlere kadar eğilerek yaşlı kadını selamladı. Düşes bu münasebetsizliği çok da önemsemedi tabii. Doğruca gidip Madeline'i öptü ve Cordelia'ya döndü. "Senin için düşündüğüm renklerden birisi de buydu hayatım. Tenin bu elbiseyle çok canlı ve sağlıklı görünüyor." Beğenisini sunarken bile tenkit eder gibi bir hali vardı. Emin olamadı Cordelia. Yine de "Teşekkür ederim efendim," diyebilirdi.

"Madeline, bu uyuz hayvanın evimde ne işi var acaba? Yakında pireleneceğim, olacak olan bu." Evet, kurdun durumu pek de normal sayılmazdı ama Cordelia fark etti ki zavallı hayvan yaşlı düşesten daha tehlikeli görünmüyordu. Hatta hayvana bir sempati duymaktan kendini alamadı. Kısa aralıklarla, iki köpeğin kafasına indirecek bir şeyler bulmuş olsa da, Cordelia köpekleri çok severdi. "Büyükanne, abartma lütfen. Toby'nin ne kadar temiz bir hayvan olduğunu söylememe gerek yok sanırım." Bu insanlar arasında hiç normal bir konuşma geçmez miydi acaba? Sürekli bir didişme ve çatışma hâkimiyetinde kurulan diyaloglar, Cordelia için şaşırtıcı ve çok komikti. Gülmekten alamadı yine kendisini. "Umarım yarınki baloda da böyle aptal kızlar gibi kıkırdamayı düşünmüyorsundur Cordelia. Eğer öyle bir niyetin varsa canını sıkacak bir şeyler bulmaktan zevk duyarım, ona göre." Aynı anda kaç kişinin hareketlerini takip ettiği belli değildi yaşlı kadının. Onun yanında dikkatli olmak gerekecekti.

"Elbette öyle bir niyetim yok majesteleri. Siz beni sürekli

böyle tenkit etmeye devam ederseniz bir daha gülebileceğimi de sanmıyorum.” Can sıkıcı ihtiyar. Zaten gergindi, bir de bu kadının eleştirilerini çekemezdi. İsterse, kendisinden hiç hoşlanmasın ama altta kalmamak için her şeyi yapacaktı kız. Yaşlı düşesin, kendisini kıskırtmaya çalıştığını ve bu dik başlılığından ne kadar hoşlandığını bilmiyordu tabii Cordelia.

“Bu güzel sohbece devam etmek isterdim ama gitmem gerekiyor hanımlar. Yapmam gereken önemli işlerim var.” Mark Deckert hareketlenmişti. “Maddy sevgilim, seni çok seviyorum ama şu anda seni öpmeyi düşünmüyorum,” karısının kendisine tekrar sarılmak üzere yaklaştığını görünce ikaz etme ihtiyacı duyan Mark, bir yandan da elleriyle abartılı bir engelleme çabası içindeydi. Madeline öfkeyle geriledi ve öldürücü bakışlarını kocasına yöneltti. “Sana vermek istediğim bir şey var Cordelia.” İçin için arkadaşına acıyan Cordelia, kendisine yönelen cümleyle dikkatini Mark’a verdi. “Edward, yarın bunları takmanı istiyor. Beğeneceğini umarım.” Kocasının ismini duyunca, duygularının yönü tamamen değişen kız, heyecanla kendisine verilen kırmızı kadife kutuya uzandı ve beceriksiz bir hareketle açtı. İçinde, pırlanta taşlarla bezenmiş, çok zarif bir kolye, ona takım oluşturan bir çift küpe ve bileklik duruyordu.

Cordelia, birden nefesinin kesildiğini hissetti. Aman Tanrım! Muhteşem... bunu yüksek sesle mi yoksa içinden mi söylediğini bilmiyordu... daha doğrusu umursamıyordu ama büyülenmişti. “Cordy, bu mükemmel bir takım. Edward gerçekten çok zevkli.” Herkes birden bire kızın etrafını sarmıştı. Düşes bile heyecanlanmıştı. “Edward, mücevher seçme konusunda çok başarılıdır... şey... yani zevkli bir adamdır.” Mark pot kırılığını fark edince toparlansa da herkes mesajı almıştı. “Elbisenin rengini bilmediği için elması tercih etti... Ben artık gitsem iyi olacak... Görüşürüz. Konuyu değiştirmek için alelacele çekildi ve çıktı.

“Cordelia, mükemmelsin... söyleyecek söz bulamıyo-

rum.” Madeline, dokunsalar ağlayacak bir halde arkadaşını süzüyordu. Madam Bertie harikalar yaratmıştı. Bunu sebebi sadece elbisenin güzelliği değil, Cordelia için uygun rengi seçme başarısıydı. Şarap kırmızısı elbise, kendisi de dahil diğer kadınlardan daha canlı bir ten rengi olan Cordelia’ya çok gitmişti. Nefes kesici görünüyordu. Yüzüne bakınca bir genç kız olduğu hemen anlaşılabilirdi ama bir bütün olarak değerlendirildiğinde sonuç... eşsizdi. Çok kadınsı ve çok çekiciydi.

Elbise, sosyeteye yeni takdim edilecek bir genç kız için fazlaca cesur göğüs dekoltesiyle, çarpıcı rengine uyum sağlıyordu. Kızın dolgun göğüsleri, ince beli ve yuvarlak kalçalarının seksi kıvrımlarını ortaya çıkartmak için, buraları bir eldiven gibi saran elbisenin dizlerinden sonraki dökümü, kalçalarının hemen arkasından başlayan yumuşak, kabarık kumaş yığına karışarak, uzun kuyruğuyla beraber kırmızı bir çağlayan gibi ayaklarına düşüyordu. Başının etrafında sımsıkı toplanan saçları, arkadan iki örgüyle tutturulmuş, sonra da bu örgülerden başına bir taç yapılarak, son derece nostaljik ve masalsi bir topuzla büyücü havası perçinlenmişti. Bu saç modeli, yüzünün tüm güzelliğini ortaya çıkartırken, kara gözlerini daha da etkili kılınmıştı. Madam Bertie’nin önerisiyle kullandıkları kırmızı dudak boyası ise, gelmiş geçmiş en çarpıcı genç kızın, sosyeteye takdimi için son rötuş olarak kullanılmıştı.

“Maddy, çok heyecanlıyım ben. Gerçekten güzel oldum mu?... yani... şey... göğüslerim fazla açık değil mi? Ya da bu dudak boyasını kullanmak zorunda mıyım sence? Çok hafif olmadım değil mi?... Edward’ı utandırmak istemem ben...” Cordelia, bir sürü endişe içinde bocalarken, güzel göründüğünün farkındaydı. Ama endişelerinin hiç biri gerçek dışı değildi.

“İnan bana, senin kadar güzel hiç kimseyi görmedim ben. Çok farklı... çok güzelsin.” Madeline yalan söylemiyordu. Arkadaşının endişelerinin farkındaydı ama bu büyü

görüntüde yadırganacak hiçbir şey yoktu. Büyük bir sükse yapacağından emindi. Bundan kurnazca bir haz duyduğunu da inkâr etmeyecekti tabii. Edward Wayne, karısını bu halde görünce kim bilir nasıl da sarsılacaktı. “Kocan seninle gurur duyacak Cordelia. Bundan emin olabilirsin.”

Artık son bir şey kalmıştı. O da mücevherler. Kocasının kendisi için seçtiği eşsiz takım, elbisesi için en uygun seçimdi. Çünkü elbise, o kadar gösterişliydi ki takacağı başka bir kolye çok ucuz durabilirdi ve bu da bir çuval inciri berbat ederdi. Asla yapılmaması gereken bir hata.... Şimdi tamamıyla hazırdu.

Ağır ağır merdivenleri inerken, takdim balosunun bir provasını yapar gibi hissetmesine neden olan şey, düşesin gözlerinde gördüğü hayranlıktı muhtemelen. Yaşlı kadın, hiç saklamaya çalışmadığı beğenisini sunarken, belli bir gururu da yansıtırdu bu hakışları. Cordelia, yanına geldiğinde, kızın alnına bir öpücük kondurup cesaret veren bakışlarıyla onu teşvik ettikten sonra çıkmak için ilk hareketi yaptı ve önlerinden, kendisine eşlik eden uşakla beraber sonuna kadar açılmış sokak kapısına yürüdü.

Edward Wayne, çok sıkılmıştı. Son üç gündür yoğun bir şekilde çalışarak, kendisine bir sürü iş çıkarmış ve saçma sapan ayrıntıların içinde boğulmuştu. Şimdi ise halo salonunda, yarın saat önce gelmesi gereken karısını bekliyordu. Sıkıntısının en büyük sebebi, itiraf etmek istemese de bu bekleme haliydi. Karısını bir an önce görmek istiyordu. Onu en son gördüğünden bu yana üç gün geçmişti ve ayrılık arifesinde olanlar yüzünden her gün soğuk bir banyo yapmak zorunda kalmıştı. Ama bunun için kendisinden başka kimi suçlayabilirdi ki? Ne zamandan beri bu kadar kindar bir adam olduğunu hatırlamıyordu. Cordelia'yı cezalandırmak konusunda hiçbir fırsatı kaçırmamak, aslında en büyük bedeli kendisinin ödemesine neden oluyordu.

“Keşke onu bu kadar yalnız bırakmasaydım,” diye söylendi öfkeyle. “Bir şey mi söylediniz majesteleri?” Edward, düşünce-

lerine o kadar kapılmıştı ki yanındaki güzel dudu unutmuştu. Erica Marlen, her erkeğin rüyalarını süsleyecek kadar güzel bir sarışındı ama düğün için hiçbir şey ifade etmiyordu. Düğünü görür görmez yanına damlaması da genç adamın isteğiyle olmamıştı. Gelmişti işte. “Size söylemedim Leydim. Kendi kendime konuşuyordum.” Asla bir kadına yapmayacağı kadar kaba bir şekilde konuşmuştu. Ama kadın çok umursamazmış gibi görünüyordu ki Edward iyice sıkıldığını hissetti. Bu kadınların gururu olmaz mıydı hiç? “İçecek bir şey ister misiniz? Ben çok susadım, sizin için de bir şeyler alabilirim.” Kadından nazıkçe kurtulmanın yollarını arıyordu ama gerekirse daha açık da olabilirdi. Nihayet kadın mesajı almıştı ve nazık bir şekilde teşekkür ederek yanından uzaklaşırken, kendisine ikram edilen bir içeceğe uzanmıştı bile.

Acaba ne giymişti Cordelia? Madeline'in elbiseleri ona çok yakışıyordu ama onu kendi bedenine tam uyan bir giysi içinde görmek için sabırsızlanıyordu düğün. Hele ki böyle özel bir gece için özel bir şey giyeceğinden emindi. Pırlantaları karısına kendisi vermek isterdi ama gururu buna izin vermemişti. Üç gün yanına uğramayacağını dediğine göre, tükürdüğünü yalamayacaktı elbette. Küçük cadı bir aşk böceği olmakla tehdit etmişti onu. O zaman çok kızmıştı ama şimdi gülebiliyordu buna. Anlamını bile bildiğinden emin değildi. O gece, karısının sözlerine verdiği aşırı tepki hâlâ kafasını kurcalıyordu. Onu hamile bırakabileceğini söylediğindeki yüz ifadesi muhteşemdi. Edward, şimdi bile karısının bunu anlayıp anlayamadığına dair fikirsizdi. Kafasının karıştığı kesindi ama. Onu allak bullak etmeyi çok seviyordu ki Cordelia her zaman onu bunu yapıyordu. ‘Ah Cordelia, seni ne çok istediğimi, yakaladığım ilk fırsatta sana yapacakları bir bilsen fersah fersah kaçardın benden. Ama ben senden asla kaçmıyorum çünkü kanımı zehirledin, senden kurtulamıyorum lanet olsun.’

“Çok düşünceli bir halin var Edward.” Mark Deckett, arkadaşının düşüncelerini bölmekten rahatsız olmadan

samimi bir şekilde sırtıyordu. Edward da Mark'ı görmekten son derece memnun gülümsedi. Sorun yoktu yani. "Kadınları beklemek gerçekten zor. Yarım saat önce gelmeleri gerekiyordu ama hâlâ ortalarda yoklar." Edward dert yanacak birisini bulmanın verdiği rahatlıkla içini döküyordu.

"Hadi ama! sabırsızlandığını bu kadar belli edersen, ününü zedellersin ona göre. Burada senin hareketlerini adım adım takip eden aç kurtlar varken sakın açık verme dostum, yoksa seni Cordelia bile kurtaramaz." Mark, arkadaşına takılırken bir yandan da Cordelia'nın Toby'yi dize getirmesine ne atıfta bulunmayı ihmal etmemişti. Kendisine anlamayan gözlerle bakan Edward'a bu konuyla ilgili bir açıklama yapmayı düşünüyordu ki vazgeçti. "Düşes umarım Cordelia'yı çok sıkıştırmıyordur. Zavallıyı ne kadar gerdiğini gözlerimle gördüm. Ayrıca..." Dük devam etmek niyetindeydi ama susmak zorunda kaldı.

Kapıdaki bir hareketlilik herkesin olduğu gibi onun da dikkatini dağıtmıştı. İçeri giren grubun başındaki Castledoor Düşesi her zamanki gibi çok gösterişliydi. Ama asıl dikkat çeken o değildi. Düşesin yanındaki kırmızılı kadın, yaydığı ateşle beraber merdivenlerden inerken, Edward neredeyse Cordelia'yı unuttuğunu fark edemedi bile. Herkesin yaptığı gibi hayranlıkla yeni geleni izliyordu. Kadın, mükemmel fiziğini olduğu gibi meydana çıkartan kıpkırmızı bir elbise giymiş, insanların hayal gücünü zorlayan bir zarafetle ilerliyordu. Teni kusursuzdu, yüzü de öyle... Kocaman, kara gözlerini merakla etrafında gezdirirken, bu bakışların kendisinininkine kilitlendiğini fark eden dük, aynı anda başka bir şeyi de fark etmişti. Bu kadın aynı ona benziyordu... hatta tıpatıp... Tanrım!

Elindeki kadeh, parmaklarının arasından kaymadan önceki son sözünü söyledi.

"Cordelia..."

Yirmi Birinci Bölüm

Cordelia, daha arabadan iner inmez meraklı ve hayran bakışların hedefi olduğunu henüz fark edememişti. Ama Castledoor Düşesi için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Kadın, bir kartal gibi, etrafında olan biten her şeyin farkındaydı. Torunun sosyeteye girdiği ilk zamanında yanında olamamışken bile yarattığı sükseeyi biliyordu ki bununla gururlanmıştı elbette. Ama bu kız çok farklıydı. Bu geceden sonra çok ses getirecek bir üne kavuşacağından adı gibi emindi. Onun için sadece güzel demek yeterli değildi. Hatta klasik güzelliikten nasibini almamıştı bile. Fakat bu bile onun inanılmaz cazibesini engellemiyordu. Cordelia'yı büyücüye benzetirken de bunun gibi şeyler düşünmüştü.

Diğer yandan Cordelia, az sonra yaşayacağı deneyimden çok, kocasını göreceği için heyecanlanıyordu. Onun tarafından beğenilmek tek amacıymış gibi hissediyordu. Onu hem gururlandırmak, hem kıskandırmak hem de kıskırtmak istiyordu. Onun kafasını kurcalamak ve rüyalarını süslemek istiyordu. Bunu yapabilmek için de hiçbir engeli yoktu. Birazdan içeri girip Edward'la karşılaşacak olmak kendisini korkutmamalı aksine kazanacaklarına bir adım yaklaşacağı için rahatlamalıydı. Ama böyle gergin bir yüzle bunu yapamazdı. Büyük salonun merdivenlerinden inmeye başlamadan önce hafifçe gülümsedi. Fakat salondaki insanlara değil, sol omzundaki küçük kırmızı melega... Artık sahneye çıkabilirdi.

Her şeye rağmen onu görmenin kendisini bu kadar çok

sarsmasını beklemiyordu Cordelia. Buna hazırlandığını sanıyordu oysa. Kocas, güçlü vücuduna tam oturan siyah bir takım, içine de beyaz bir gömlek giymişti ve her zamankinden daha çekici görünüyordu. Bu adama sahip olmak ne kadar da gurur verici diye düşündü kız büyük bir hazla. Küçük karıncalar gibi yayılan heyecan dalgası, tüm bedenini o kadar hızlı ele geçirmişti ki gözleri birbirine kenetlendiğinde, ne kocasının da en az kendisi kadar heyecanlandığı ne de elindeki kadehi düşürdüğünü fark edebildi. "Seni çok seviyorum aşkım."

"Duyduklarımız doğruymuş demek ki majesteleri. Wayne Dükü gerçekten de nişanlanmış ha." Cordelia, büyümlü anlarını bozan çirkin sesin sahibini görmek için kafasını çevirdiğinde, düşes ile konuşsa da kaskanç bakışlarıyla kendisini süzen kızıl saçlı bir kadınla burun buruna geldi. Kadın Cordelia'yı görecekmiş diye iyice eğilip bükülüyor, edepsizce açık dekoltesinden görünen iri göğüslerini neredeyse dışarı fırlatıyordu. "Evet Penelope. Wayne, gördüğün bu küçük hanımla nişanlandı ve çok da iyi yaptı. Şimdi sarkık, koca memelerini de alıp önümüzden çekilersen salona girmek istiyoruz." Cordelia, az daha kahkahayı patlatacaktı. Yaşlı kadını alkışlasa bile onu ne kadar takdir ettiğini yeterince belli edemezdi. Ama sadece düşesi takip ederek olay yerini terk etmekle yetindi. Tabii arkalarında dumur olmuş kızıl dilberi bırakarak. Artık kocasının yanına gidebilirdi.

Eğer böyle düşünüyorsa yanılıyordu çünkü şaperonu olacak kadın, sanki kasıtlıymuşçasına ani bir manevrayla yönünü değiştirmiş, kalabalık bir gurubun içine dalmıştı bile. İkisini bir araya getirmemeye çalışır gibi bir hali vardı. Cordelia, okkalı bir küfür savırdı. Ama içinden. Maddy neredeydi? Onu yalnız mı bırakacaktı? Bakışlarını hızlıca kalabalığın içinde dolaştırınca hemen arkadaşının kızıl kafasını gördü. Maddy, haliyle Mark Deckett'in yanıdaydı ve nedense hiç şaşırmadı Cordelia.

"Cordelia, seni Westmore Dük ve düşesi ile tanıştırmak istiyorum." Genç kız dikkatini toparlayıp düşesin kendisine ta-

nuttuğu çift yöneldi. İlk tepkisi hayranlıkla bir iç çekmek oldu. Karşısında en az Maddy ve Mark kadar güzel bir çift duruyordu. Kadın, siyah saçları ve mavi gözleriyle tıpkı bir meleği andırıyordu ki bir esmer için melek diye düşüneneğini hiç sanmazdı, erkek ise garip ama... kocasına benziyordu. Çaldırıyor muydu acaba? Önüne gelen her erkeği Edward'a benzetmenin kendisine hiçbir faydası olmazdı. Hemen toparlandı ve saygılı bir reveransla güzel çifti selamladı. İlk konuşan esmer melek oldu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Winslet. Siz gelmeden dedikodunuz buraya kadar geldi. Herkes mağrur Wayne Dükünün çarpıldığı kıza merak ediyor, e ben de dahil." Genç düşes inanılmaz bir sempatiyle konuşuyordu. Yirmili yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ettiği düşes Cordelia'yı derinden etkiledi, kanı kaynadı bu kadına. Ne? Az önce kalbini mı çalan demişti? Çalabilmiş miydi acaba?

"Sen ne düşünüyorsun Tony?" Genç kadın, şimdi kocasına bakıyordu. Cordelia da baktı. "Sizi ilk tebrik eden çift olmak isteriz. Umarım birbirimizi sonsuza dek mutlu edersiniz." Westmore Dükü'nden böylesine anlamlı sözler beklemeyen Cordelia, çok duygulandı. İnanılmaz ve güzel olan şey, insanların kocası ve kendisiyle ilgili bir gelecek fikrine sahip olmalarıydı ki bu bile Cordelia'nın geleceği için ümitlenmesine yeterliydi. Nihayet konuşabilecek duruma geldiğinde biraz çekingen bir sesle "Teşekkür ederim majesteleri," diyebildi. Salona ilk girdiklerinde kendisine açık bir şekilde saldıran kızıldan sonra, bu güzel çift Cordelia için bir nimet olmuştu sanki.

"Çocuklar, daha sonra uzun uzadıya bir sohbet edebiliriz ama şimdi gidip Cordelia'yı sosyeteyle tanıştırmam gerekiyor. Her zaman böyle alımlı bir leydinin şaperonluğunu yapacağımı söyleyemem." Düşesin olabileceği en senipatik edada konuşması Cordelia'yı şaşırtmıştı. Bu kadının damadı da dahil kimseye karşı nazik olmaya çalıştığını görmemişti ne de olsa. Bu çiftten gerçekten hoşlandığı ortadaydı. "Haklısınız... Bayan Winslet gerçekten de çok alımlı bir hanım." Sıcak bir sesle konuşan genç düşesin bunu söylerken kendisine göz kırptığına yemin

edebilirdi Cordelia. Hatta, sadece ikisinin duyabileceği bir sesle fısıldadığı sözler ise yüreğini sınırsız yaptı genç kızın. “Elbisene bayıldım canım ve bana sakın majesteleri deme. Çünkü kendimi çok yaşlı hissediyorum –kaçamak bir bakışla Castledoor Düşesine baktı bu esnada– Alex demeni tercih ederim ama hemen değil.” Cordelia sempatik gülümsemesini genç kadından eksik etmeden onu ve eşini selamlayıp oradan ayrılıyordu ki samimi bir erkek sesiyle olduğu yerde kalmak zorunda kaldı.

“Beni bu güzel hanımla tanıştırmayacak mısınız?” Uzun boylu, yakışıklı bir adam, gözlerinde gizlemeye çalışmadığı beğenisiyle Cordelia’yı süzüyordu. Genç kız, gariptir ama hiç rahatsız olmadı bu bakışlardan. Yine de Castledoor Düşesinin durumunu görmek için etrafına bakındı. Yaşlı kadın, yanına gelen, kendi yaşlarında bir beyle sohbet etmekle meşgul görünüyordu. “Jeremy, seni müstakbel Wayne Düşesi ile tanıştırmadık değil mi? Bayan Cordelia Winslet, az önce geldi.” Westmore Dükü ikaz eder gibi konuşuyordu ki Cordelia merak etti. Ne gibi bir sorun olduğunu anlamamıştı. Jeremy isimli adam, kocasının adını duyunca hafifçe gerilse de yine o rahat havasına bürünmesi çok zaman almadı. Kızın eldivenli elini nazik bir şekilde parmaklarının arasına alıp dudaklarına götürürken öylesine nazikti ki Cordelia az kalsın gülecekti. Ne sanıyordu acaba, her an kırılacağını falan mı? “Güzelliğiniz, beni büyüledi Leydim.” Normal şartlarda onu utandırması gereken bu jest, aksine kızın komiğine gitmişti. Karşısında, bir erkeğin böylesine kırılıp büküleceğini rüyasında görse inanmazdı. “Lütfen Lordum, artık bana büyücü diyen başka birisini duymak istemiyorum.” Bu sözleri söylemekten kendisini alamamıştı ama bu komik adamdan da çok hoşlanmıştı. Salona ilk girdiğindeki endişelerinin çoğundan kurtulmuştu neredeyse.

“Bu tespiti daha önce kim yaptıysa, kendisini tebrik etmek istiyorum. Çünkü...”

“Ben yaptım Middleton. Şimdi pengellerini hanımefen-

diden çek de işimize bakalım.” Bu kadarı da olmazdı. Düşes gerçekten çok kaba bir kadındı ama neyse ki Jeremy denen adam alınmış görünmüyordu. Aksine eğlenir bir hali vardı. Yaşlı düşesin şeytan tüyünden nasibini alanlardan biri de oydu anlaşılan.

“Haklısınız majesteleri, terbiyesizlik ettiğimi görebiliyorum... Sizinle dans etme şerefine bu gece erişebilir miyim acaba?” Son sözleri elbette Castledoor Düşesine söylememişti. Cordelia ne yapacağını bilmez bir şekilde yaşlı kadına bakmak zorunda kaldı. Bunun uygun kaçıp kaçmayacağını bilmiyordu. Ama sorun olmadığı ortadaydı çünkü yaşlı kadın başıyla bir onay verdikten sonra elinde tuttuğu kâğıda bir şeyler karaladı ve Cordelia’ya ‘peşime düş’ işareti yaparak oradan uzaklaştı.

“Majesteleri, o elinizdeki kâğıt da neyin nesi? Geldiğimizden beri bir şeyler yazıp duruyorsunuz.” Cordelia meraklanmıştı gerçekten. Acaba kendisiyle ilgili notlar mı alıyordu. “Cordelia, bana dans kartının ne olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun. Hiç mi kafan çalışmıyor senin kızım? Bu bir dans kartı.” Elindeki kâğıdı neredeyse Cordelia’nın burnuna sokacak gibi sallıyordu. “Buraya, gece boyunca seninle dans edecek kişilerin isimlerini yazıyorum ve sen onlarla dans edeceksin... Bu arada kocanla beraber iki dans yazdım. Eee... bir saniye... buldum... biri vals. Açılış ve kapanış dansları uygundur sizin için.” Cordelia kalbinin çılgın atışları arasında yaşlı kadının sesini ancak duyabilmişti. Açılış ve kapanış danslarını birlikte yapacaklardı. Yani uzun süreden sonra yakınlaşabileceklerdi. Onun ellerini tutmayı o kadar çok özlemişti ki en güzel hayallerinden bile daha güzel bir haberdirdi bu.

“Cordy, hayatım herkes seni konuşuyor. Nasıl bir sükse yaptığının farkında mısın sen?” Cordelia, Maddy’sinin sesini duyduğuna ilk kez sevinemedi. Hülyalı düşlerinin bıçak gibi kesmişti arkadaşının sesi. “Ayrıca, daha ilk dakikadan kendine bir hayran kitlesi oluşturmuşsun bakıyorum da.” İmalı bir sesle söylediği bu sözlerin doğruluğunu göstermek istercesine, Cordelia’ya çapkın bakışlarla bakan bir erkek grubunu başıyla

işaret etti. Bunu yaparken de iki kaşını bir aşağı bir yukarı oynatarak daha fazla etki yaratmaya uğraşıyordu.

"Madeline, kocan her yerde seni arıyor. Bence tüm enerjini ona vermek hepimiz açısından daha hayırlı olacaktır." Edward Wayne, her zamanki güzel sesiyle ne zaman arkalarında bitmişti bilmiyordu Cordelia, ama daha konuşmaya başlamadan önce ensesinde hissettiği ürpermenin nedenini şimdi anlıyordu. "Oooo, tabii... tabii ben de gidiyordum zaten." Madeline kıpkırmızı, allak bullak bir suratla, az önce kurdığı potun ezikliğini taşıyan omuzlarını da yanına alarak olay yerini derhal terk etti.

"Hımmmm, dans kartınıza bakıyorum da sadece on beş dakikada böylesine dolduğu için gurur mu duymalıyım yoksa öfkelenmeli miyim karar veremedim Leydim." Sesinde öfke mi vardı ne? "Tanrıya şükürler olsun ilk dans benimle. Bu ayrıcalığa sahip olduğum için hayran kitlenin kalbini kırabilirim ama bunu pek umursadığımı söyleyemeyeceğim." Evet, kesinlikle öfke vardı, bir de kinaye.

Cordelia sinirlendiğini hissediyordu yavaş yavaş. Ama kocası karşısında böyle bir ilah gibi dururken, nereye kadar sinirlenebilirdi ki ona? "Of Tanrım, sen bana yardım et lütfen!" Cordelia dizlerinin titremesine hâkim olabilmek için nelerini vermezdi ki, hele kocasının bunu fark etmemesi için... "Benimle gurur duyacağınızdan eminim majesteleri. Ne de olsa her şeyi sizi memnun etmek için yapıyorum, öyle değil mi?" Belki işi dalgaya vurabilirse heyecanını belli etmeyebilirdi.

"Beni memnun etmen için çok uğraşman gerekmeyecek Cordelia... sadece soyunman yeterli... sonrasını bana bırak.." Kocasının, kulağına fısıldadığı bu sözlerin etkisi o kadar çarpıcıydı ki, Cordelia kırmızı giydiği için şükretmeliydi. Yoksa teninin bordoya çalan renginin açıklamasının pek de masumane olmadığı anlaşılabilirdi. "Ben bunu kastetmemiştim... şey... teşekkür etmek istiyorum ben... bu kolye ve diğerleri için, çok nazıksınız... hepsi de çok güzeller... zaten Lord

Deckett mücevher seçiminizdeki tecrübenizden biraz bahsetti. Daha doğrusu ağzından kaçırdı." Yine aynı şeyi yapıyordu Cordelia. Utangaçlığını ve zayıflığını belli etmemek için saldırıyordu. Ama kocası üzerinde bu silahının bir etkisi olup olmadığını, onun bakışlarından görebileceğini düşünüyorsa çok yanılıyordu Cordelia. Arzusu dışındaki tüm hislerini, gözlerindeki alev perdesinin arkasına saklayan genç adam, hiç açık verecek gibi görünmüyordu. Yine de perde o kadar da kalın değildi. Sadece biraz daha dikkatle baksa, genç adamın kendisinin bile fark etmediği başka bir ışıltı, o kehribar derinliklerde görebileceğini bilseydi Cordelia, utanıp da kaçırabilir miydi bakışlarını acaba?

Az önce parmakları arasından kayan kadehin çıkardığı şingirtı, Edward'ın uyanması için çalan alarm gibiydi. Üzerindeki şaşkınlığı atıp gerçek dünyaya dönmesi için bir çağrı etkisi yapmıştı üzerinde. Kırmızılı kadının karısı olabileceğini neden anlayamamıştı ki sanki? Oysa Cordelia'yı gölden çıkarılıp, üzerinden süzülen sularla beraber çıkarken gördüğünde de aynı şeyleri hissetmemiş miydi? O zaman da onu bir tanrıçaya benzeten kendisi değil miydi de şimdi bu kadar şaşırıyordu. Yine de itiraf etmeliydi ki şimdiki durum biraz daha farklıydı. Cordelia'nın bu gece güzel olacağını tahmin ediyordu ama onu böylesine cesur bir kıyafetle göreceğini düşünememişti. Madam Bertie'ye kızmakla teşekkür etmek arasında bocaladı bir anda. İstemsizce bir adım öne yürüdü ve elini ona dokunmak istercesine, sadece çok az kıpırdattı.

İlâ birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Karısının kara gözlerinde gördüğü şey, aralarındaki mesafeye rağmen parıltıyan bir arzu ve ateşti. "Cordelia... güzel büyücüm benim... sen neler yapıyorsun bana böyle?" Sözlerindeki özlem sesine yansımıştı fısıldarken. Acaba, onu kolundan çekip buradan çıkarsa ve ait olduğu yere, evlerine götürüp, yatağa atsa neler olurdu ki? Buna bal gibi de hakkı vardı. Hem ne akla hizmet böyle bir elbise giymişti ki? Genç kızların böyle

bir gecede, pembe, beyaz, mavi gibi silik renkler giymeleri gerekmez miydi? Üstelik göğüslerinin de neredeyse yarısı ortadaydı -sanki sosyeteye takdim edilen kendisi değil de göğüsleriydi- ve çatalı görünüyordu. Şimdi dilini o vadide dolaştırmak için servetinin yarısını bile vereceğini bilmek ilk zamanki gibi korkutmadı genç adamı. Aksine şevklendirdi.

Derken, koca memeli kızıl Penelope bilmem ne, aralarına girdi karı kocanın. Kendisini karısıyla sevişmeye öylesine kaptırmıştı ki Edward, kadın yüzünden o büyüklü anların bozulmasına çok içerledi. Ne konuştuklarını duymasına imkân yoktu ama bir süre sonra Castledoor'un söylediği bir şey bomba gibi düşmüştü Penelope bilmem nenin kafasına. Oradan ayrıldıkları sırada, Cordelia'nın dudaklarında titreyen kahkahayı görebiliyordu genç adam. Ah, o öpülesi dudaklarında...

O da ne? Bu yaşlı cadı ne yapmaya çalışıyordu böyle? Sanki karısını görmek için sabırsızlandığını anlamış ve ona kastı varmış gibi Cordelia'yı başka insanların yanına yönlendirmişti. Edward, dikkatli bakışlarla onların kimler olduğunu anlamaya çalıştı ve gördüğüne de neyse ki rahatladı. Westmore Dük ve düşesi her zaman en sevdiği çiftlerden birisi olmuştu ve dük ile uzun zamandan beri yakın arkadaşları. Mark kadar sevdiğini bile söyleyebilirdi hatta. Sonra karısının davranışlarını takip etmeye başladı merakla.

Cordelia, gayet kendinden emin, nazık bir şekilde selamlamıştı dük ve düşesi. Alexandra Middleton, yine her zamanki sıcaklığında karısına bir şeyle söylüyor, gayet samimi görünüyordu. İlk başta hissettiği rahatsızlığı artık duymuyordu Edward. Bu gece karısının gecesiydi ve onun yeni insanlarla tanışması gerekiyordu. Diğer taraftan, yaşlı cadı veda vaktinin geldiğini söylemiş olmalıydı ki yeni bir hareketlilik başlamıştı bile. Derken, Cordelia geri dönüp, kendisine yönelen bir soru için -buradan öyle görünüyordu- arkadan gelen Jeremy Middleton ile burun buruna kaldığında aniden genç adamın kalbine bir bıçak saplandı sanki. Adam, karısının

elini o kadar manidar bir şekilde öptü ki Edward öfkeden çığına döndü. Bu züppe kendisini ne sanıyordu böyle? Biri onları ona Cordelia'nın sahibinin kendisi olduğunu söylememiş miydi acaba? 'Onun çenesini dağıtacağım,' dedi içinden. O kadar öfkelenmişti ki, Tony Middleton'ın kuzeni, Jeremy Middleton'ı aslında çok sevdiğini ve vakit geçirmeyi tercih ettiği arkadaşlarından birisi olduğunu neredeyse unutmuştu. Anlaşılan Jeremy de unutmuştu ki, karısına resmen kur yapıyordu. Artık gidip müdahale etse çok iyi olacaktı, çünkü burada, bir volkan gibi köpüren öfkesine hâkim olmak çok zordu.

Dışardan bakıldığında çok sakın ve ağır adımlarla karısına doğru yürürken, aslında içi kaynıyordu ve avına gizlice yaklaşan bir panterin hislerine sahipti. Ama Madeline'in sözlerini duyduğunda, kendisini daha ne kadar kontrol edebileceğinden emin değildi genç adam. "Cordy, hayatım herkes seni konuşuyor. Nasıl bir sükse yaptığının farkında mısın sen?" Madeline'i bu kadar sevmese rahatlıkla boynunu kırabileceğini fark etmek bile şu andaki ruh halinde çok rahatsız etmedi Edward'ı. Yine de kibarlığını bozmadan konuşabilmeyi becerdi. "Madeline, kocan her yerde seni arıyor. Bence tüm enerjini ona vermen hepimiz açısından daha hayırlı olacaktır." Madeline'in korkusu oldukça komikti. Eli ayağı birbirine dolandı sanki zavallının. "Oooo, tabii... tabii ben de gidiyordum zaten." Kıpırmızı suratıyla oradan kaçarken, kimseyle vedalaşmamıştı bile. Başka bir zaman olsaydı güleceği bu görüntü, şimdi hiçbir şey ifade etmiyordu Edward için. Hele ki yaşlı düşesin elindeki dans kartını görünce hislerini tarif etmenin imkânı yoktu.

"Hummm, dans kartınıza bakıyorum da sadece on beş dakikada böylesine dolduğu için gurur mu duymalıyım yoksa öfkelenmeli miyim karar veremedim Leydim." Çok öfkeliydi. Kiskanmıştı ayrıca. Karısının dans kartının bu kadar kısa sürede dolması hiç de normal değildi. "Tanrıya şükürler olsun ilk dans benimle. Bu ayrıcalığa sahip olduğum için

hayran kitlenin kalbini kırabilirim ama bunu pek umursadığımı söyleyemeyeceğim.”

İlk dans bir ayrıcalıktı ama karısının dans edeceği diğer çapkınların ismini gördükten sonra bunun ne önemi vardı ki? Ondan başka hiç kimse Cordelia’nın elini tutamaz, onun narin beline sarılamaz ya da saçının telini bile elleylemezdi. Yoksa...

Karısının sinirli sesiyle, barbar düşüncelerinden sıyrıldı genç adam. “Benimle gurur duyacağınızdan eminim majesteleri. Ne de olsa her şeyi sizi memnun etmek için yapıyorum, öyle değil mi?” Memnun etmek mi? Ne diyordu bu kız? Zaten pamuk ipliğine bağlı olan fırtınalı iç dünyası iyice allak bullak olmuştu şimdi. “Beni memnun etmen için çok uğraşman gerektirecek Cordelia... sadece soyunman yeterli... sonrasını bana bırak.” Hayal etmek bile acı vericiydi. Hele karısının teninin aldığı o muhteşem renk, genç adamı mahvetmişti bile. Elini bir uzatıp dokunsa, Cordelia’dan gelen sıcaklığı parmaklarında da hissedecekti, bunu biliyordu. Ama sadece parmaklarında değil, tüm bedeninde onun yumuşacık sıcaklığını istiyordu. Buna hakkının olmadığını kim söyleyebilirdi ki?

“Ben bunu kastetmemiştim... şey... teşekkür etmek istiyorum ben, bu kolye ve diğerleri için.. çok nazıksınız... hepsi de çok güzeller... zaten Lord Deckett mücevher seçiminizdeki tecrübenizden biraz bahsetti. Daha doğrusu ağzından kaçırıldı.” Mark’a kızacak değildi, hatta teşekkür bile edebilirdi sevgili dostuna. Eğer ağzından kaçırmamış olsaydı, Cordelia’nın kıskanç bakışlarını görebilmesi hayal olurdu onun için. “Bir bilsen Cordelia, seni tanıdıktan, o güzel tadına baktıktan sonra, başka kimsenin vücudunu arzulayabilir miyim sanıyorsun?”

“Gözlerinin parıltısında sönük kalan bu taşlar için bana teşekkür etmene gerek yok Cordelia. Şimdi sadece müziği dinle ve kendini kollarına bırak.” Müziğin başladığını geç fark etmişti ama yine de karısından daha önce olduğu kesindi.

Açılışı yapacakları dans bir valsti. Şimdi tüm meraklı ve kıskanç bakışların hedefi haline gelmiş iki genç, salonun ortasında birbirine uyumlu dönüşler yapıyor ve birbirlerinin kollarında olmanın tadına varıyorlardı. Edward, Cordelia’yı normalden biraz daha yakınında tuttuğunun farkındaydı ama bu sahiple-nici halinin herkese bir mesaj olmasını istediğinden hiç sorun etmiyordu bunu. Birbirine karışmış elleri, sadece kendi aralarında, sadece ikisinin fark edebildiği başka bir dansı yaparken, aynı anda, aynı şeyi arzulayan ve bunu belli etmekten çekinmeden birbirlerinin gözlerine bakan iki genç şu anda yalnız olup giysilerinin yarattığı gereksiz kalabalıktan kurtulmak için sonsuz bir istek duyuyorlardı. “Edward... biz neden böyleyiz?” Cordelia’nın dudaklarından süzülen bu sözler o kadar alçak sesle söylenmiş olmasına rağmen duyabilmişti Edward. “Şiiışışt... şimdi konuşma, sadece dans et ve bu gecenin bize getireceklerini hayal et, benim gibi... Bu gece intikam yok, bastırılmış duygular yok. sadece sen ve ben varız... sadece ikimiz, yalnız ve çıplak...” Edward içinden geldiği gibi konuşuyordu. Ama bu geceden sonra da hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Karısına söylediği gibi... bu gece onların gecesiydi. Daha mutfakta ilk karşılaşmaları andan beri olması gereken bu gece olacaktı ve bu kaçınılmazdı.

Müzik nasıl başladıysa o şekilde bittiğinde bile pistin ortasında, hiç konuşmadan birbirlerine bakarken, aynı şeyi düşünüyorlardı. Fakat artık ayrılmaları gerekiyordu. Edward için ne kadar zorsa aynı şey Cordelia için de geçerliydi. Genç kız az önce geçirdiği dakikaların büyüünden kurtulmaya çabalarırken, kendisine yönelen kınayan, kıskanan, öfkelenen ve seven bakışları görmemişti bile. Bu gece geri dönülmez şeyler yaşayacağını o da biliyordu ve kimse umurunda değildi. Ama mırıltılar ve fısıltılar o kadar rahatsız ediciydi ki Cordelia ister istemez, içinde bir isyanın kabardığını hissetti. Bu adam onun kocasıydı ve sadece dans etmişlerdi. İnsanlar neden bu kadar tahammülsüzlardı. Anlayamıyordu. Ağzına gelen sözleri engelleyemedi. “Lütfen bizi rahat bırakın da hayatın tadını çıkartabilelim...”

Bu sözlerin yarattığı etkidenmidir bilinmez, kocası öyle bir kalıkaha patlattı ki, zaten dağılmaya yüz tutmuş romantizm bulutları tamamen ortadan kalkmış, gerçeğin ışığı gün gibi tepelerinde parlamıştı.

Cordelia az önce ne demişti lanet olsun? Eğer bu sözleri söylerken aklına mola verdikleri yerdeki köpekler gelmediyse de bunu birisinin kocasına anlatması gerekecekti. Çünkü genç kız, bir daha onun yüzüne bakamayacaktı.

Yirmi İkinci Bölüm

Cordelia, bugün kaçınıcı dansını yaptığını bilmiyordu. Ama etrafı sürekli yeni gelen birçok kişiyle donatılmış ve nefes almasına fırsat verilmeden bir danstan diğerine sürükleniyordu. Kocasıyla yaptıkları olaylı danstan sonra, özellikle erkeklerin kendisine karşı tavırları kesinlikle saygılıydı ki -gerçi birkaç kişi bunu pek umursamıyormuş gözüксе de- Wayne Dükü'nün gazabından korkulduğu çok açıktı. Dans ettiği, ismini bile hatırlamadığı sayısız kişiden birisi olan genç Lord, açık bir hayranlıkla Cordelia'ya bakarken, yıldırım aşkının tarifini yapan gözleri, ümitsiz bir kederle bulutlanmıştı. "Ah, güzel leydim... Daha önce nerelerdediniz?...Neden sizi daha önce tanıyamadım ki ben?" Ah canım benim. Cordelia içinin ısındığını, bu delikanlıya kaydığını hissetti birden bire.

"Öyle söylemeyin ama... durum söylediğiniz kadar ümitsiz olamaz bence... Etrafınıza bir baksanıza... hepsi birbirinden güzel küçük hanımlar beni parçalamak için can atıyorlar ve ben bunun sebebinin eşsiz güzelliğim olduğunu sanmıyorum." Genç adamı teselli etmeye çalışıyordu. Kendisine ilk görüşte âşık olduğunu söylemekten çekinmemiş birisine fazla kibar bile davrandığı söylenebilirdi ama bu sevimli, yakışıklı çocuğu teselli etmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

"Gözlerim, ışığınız etkisiyle öylesine körleşti ki onlardan birisini görebileceğimi sanmıyorum... Siz bana büyü mü yaptınız yoksa?" Yine mi şu büyü meselesi. Bu insanlar kendisini bir cadı sanıyorlardı galiba. Ortaçağda yaşamadığına binlerce

kez şükredecek kadar büyücü suçlamasına maruz kalmıştı kız şu birkaç günde...

Oh... nihayet müzik kesilmişti. Cordelia, biraz dinlenmek için neler vermezdi. Elbisesine mükemmelen uyan zarif ayak-kabıları, en fazla bir saat ayakta durmasına müsaade edebilecek şekilde tasarlanmıştı. Ondan sonrası katıksız bir işkenceydi. "Cordy, hayatım. Senin için üzgün olduğumu söylemek isterdim, ama hiç de değilim. Ayrıca iki saattir seni kızgın boğalar gibi seyreden Edward'ı görünce çok keyiflendiğimi de eklemekten edemeyeceğim." Madeline'in ne zaman yanında bittiğini hiç fark etmemişti Cordelia.

"Edward gerçekten sinirli miydi? Yani... çok sinirli miydi yani?" Saçına sapan bir şeyler gevelemesinin sebebi belliydi. Kocasının kollarından ayrıldığından beri iki saat geçmişti ve onu çok özlemişti. Kırdığı potu da unutmamıştı tabii. Edward'ın yanında saçmalaması artık çok sıradan bir olaydı onun için. Hafifçe sirkelendi. Şimdi kötü şeyleri düşünmesinin anlamı yoktu.

"Sanırım dans sırası benim Leydi Winslet." Cordelia acı bir iç çekmemek için kendisini zor tutuyordu. Bu işkence bitmeliydi artık. Şimdiki kavalyesini görmek için arkasını döndüğünde neredeyse ağlamak üzereydi. Ama karşısında Jeremy Middleton'ı görünce tüm üzüntüsü uçup gitmişti bile. Yüzüne öyle sevimli bir gülümseme yerleşti ki memnuniyetini daha başka bir şekilde ifade etmesine gerek kalmamıştı. Aynı şey genç adam için de geçerliydi tabi. Maddy ile sadece bakışarak vedalaştıktan sonra hiç konuşmadan dans pistine ilerlerken az önceki gibi rahatsız ve yorgun olmasına rağmen ümitsiz ve mutsuz değildi Cordelia. Sebebinin sorsalar, asla bu adamdan neden bu kadar hoşlandığını açıklayamazdı ama sevmişti bir kere. Belki de sıcak bakışlı kahverengi gözleriydi böyle hissettiren. Tıpkı sıcak çikolata gibi... Cordelia gülümsedi. Yerinde bir benzetmeydi çünkü.

Yaptıkları dans, ağır bir ritimde, hatta biraz da yakın olmayı gerektiren bir danstı. Maddy ile dört gün boyunca gerekli tüm danslarda çalışma yapmışlardı ve hepsinin tekniği birbirine

benziyordu. Önemli olanın, erkeğin yönlendirmesi olduğunu defalarca söyleyen Maddy, iyi dans eden bir erkeğin, temel adımları atmayı bile beceremeyen bir kadını rahatlıkla yönlendirebileceğini ve hatalarını öğtebileceğini tekrar etmişti. Şimdi bunu daha iyi anlıyordu genç kız. Jeremy Middleton çok iyi bir dansçıydı ve Cordy'yi gerçekten iyi idare ediyordu. Zavalılık Cordy'nin birkaç tekmesini savuştururken de öyle başarılı olmuştu ki eğer şimdiye kadar denemediyse, savunma sporlarında iyi bir kariyer yapabilirdi.

"Size büyücü dediğimde neden öyle tepki gösterdiniz? Yoksa gerçekten bunu saklamaya mı çalışıyorsunuz?" Samimi bir dans olduğu için birbirlerine yakındılar ve ne konuştuklarını rahatça duyabiliyorlardı. "Ben bir tepki göstermedim. Sadece şaşırdım, yani bir cadıya bu kadar çok mu benziyorum... anlamadım." Cordelia genç adamın şakasına aynı şekilde cevap veriyordu.

"Cadı olduğunuzu iddia etmedim ama... sanırım az önce siz bunu ağzınızdan kaçırdınız... şimdi neden korktuğunuzu çok iyi anlayabiliyorum. Birazdan, elinde meşaleler taşıyan bir kalabalık tarafından yakılarak cezalandırılacağınızı düşünüyorsunuz sanırım." Cordelia bir kahkaha atmaktan kendisini alamadı. Gülüyordu çünkü, bu gece bunu defalarca düşünmüştü. Aynı şeyin Jeremy Middleton'ın de kafasından geçirmesi komik gelmişti genç kıza.

"Sırrımı ortaya çıkardınız, şimdi sizi de büyülemem gerekecek." Eğlendiğini hiç saklamadan, genç adamla zararsızca flört ediyordu. -Tabii bunu fark ettiği söylenemezdi.- "Siz bunu çok önce, daha salona ilk girdiniz an yaptınız fark etmediniz mi? Tıpkı buradaki her erkeğe olduğu gibi.." Cordelia ilk defa bir sıkıntı hissettiğinde. Arkadaşça bir sohbeti onun niyeti, ama kavalyesi aynı şeyi düşünmüyordu herhalde. Birden adamı pistin ortasında bırakıp gitmek için dayanılmaz bir istek duydu. Kocasını nerelerdeydi hem? Hâlâ son dansa gelmemişler miydi? Bakışlarını aceleyle etrafında gezdirdi belki onu görürüm umuduyla. Gördü de... Hem de hiç

görmek istemeyeceği bir şekilde. İnanamıyordu buna. Kocası hangi akla hizmet Elizabeth Dumont denilen sarı yılanla dans ediyordu ki? ... Üstelik bunu yaparken neden kendi gözlerinin içine öfkeyle bakıyordu? Ne yani, burada öfkelenmesi gereken kendisiyken, Edward'ın öfkesinin hedefi de nasıl kendisi olabiliyordu ki? *Lanet olsun size...* Bu sözleri içinden fısıldarken kavalyesine daha sıkı sarılmıştı bile. Neden olmasın?

"Tanrım, bu gece bir an önce bitsin artık. Yaklaşık iki saattir öfkeden kudurmuş bir şekilde karısının dans kuyruğunun tükenmesini bekliyordu ve artık sabrının sonuna gelmişti. Birkaç kez Cordelia'nın yanına gitmeye yeltenmiş olmasına rağmen, hep buna mani olacak bir şey olmuştu. Üstüne üstlük, Elizabeth Dumont köpekbalığı gibi etrafında dolaşıyordu ve bu durum, zaten sıkkin olan canını iyice sıkıyordu. Bu kadından kurtulmanın bir çaresi varsa bilmeyi çok isterdi.

Cordelia hâlâ yorulmamış olamazdı, çünkü saatlerdir dans ediyordu. Evli bir kadın olduğunu bu salondaki insanlar bilmeyebilirdi ama kendiside mi bilmiyordu? Karısı dans ettiği sırada, kendisi de boş durmamıştı olabilirdi. Aynı zamanda dans için seçtiği kişilerin esmer dilberler olduğu da bir gerçektir. Ama kendisi itibarını korumaya çalışırken —çapkın bir erkek olarak ciddi bir itibarı vardı, evet— Cordelia ise tam tersini yapıyordu.

İtiraf etmek istemese de ilk dans sırasında vaatleşmelerinden sonra, karısının kollarında olacağı an için sabırsız bir bekleyiş içine girmişti ve bu kendisi için büyük bir işkenceydi. Şimdi bir öfke maskesi altında gerçek duygularını gizlemeye çalışırken bunun kimseye ne yararı vardı, bu da tartışılırdı. Of... yeni bir dans... Aman Tanrım!.. Jeremy Middleton ile ciddi bir konuşma yapması gerekecekti. Kuralların ne olduğunu bilmiyorsa eski dostuna bunu anlatmaktan zevk duyacaktı. Edward Wayne, gerçeğinden fazla samimi bulduğu bu dansın taraflarını izlerken sakın görünmeye çalışıyordu ama Cordelia ve Jeremy'nin hallerinden memnun görüntüsü bu konuda

kendisine pek yardımcı olmuyordu.

"Nişanlınız ne kadar da eğleniyor, fark ettiniz mi majesteleri?" Elizabeth Dumont'u unutmamıştı. Gardını indirdiği bir anda boşluktan içeri sızmıştı kurnaz kadın. Belli ki kendisini kışkırtmaya çalışıyordu. Cevap vermeye gerek görmedi genç adam. "Jeremy Middleton'nin bu kadar yakışıklı olduğunu unutmamıştım doğrusu, ayrıca çok da iyi dans ediyor." Elizabeth Dumont son derece masum bir şekilde konuşurken, sanki Edward'ı zehirlemeye çalışmıyor gibiydi. Genç adam soğuk durmaya çalışarak etkilenmediğini kanıtlamaya çalışsa da çenesinde seçiren bir kas, onu ele veriyordu. Cordelia, çok da beceremediği belli olan dansın, kavalyesinin yardımıyla üstesinden gelmeye çalışırken çok rahat ve huzurlu görünüyordu. Asıl sorun buydu işte. Lanet olsun, artık buna katlanamayacaktı. "Sizce de sosyetece takdim edilen bir genç kızın, böyle çarpıcı renkli bir kıyafet giymesi yakışsız kalmaz mı? Sakın beni yanlış anlamayın majesteleri. Nişanlınız çok güzel görünüyor. Tek sorun... şey... göğüs dekoltesi bence... baksanıza kavalyesi gözlerini alamıyor... yani diğer tüm erkekler gibi. Bence Madam Bertie'ye ufak bir uyarıda bu—" Kadının daha fazla konuşmasına izin vermeyecekti Edward. Susması için ne gerekiyorsa onu yapacaktı. Buna onunla dans etmek de dahildi. Elbette Cordelia'yı birazcık kışkırtmanın kimseye de zararı olmazdı. Hele... hele karısı böyle mutlu mesut kahkahalar atarken.

Jeremy her ne söylediyse, bu Cordelia'yı çok eğlendirmiş olmalıydı ki kendisi daha önce bunu hiç yapamamıştı. Bir süre daha sıcak sohbetleri devam etti maalesef, ama karısının mutluluğu çok sürmedi. Hatta şimdi sinirliydi biraz da. Çok güzel... Bakışları, bu sıkıntısını yansıtır bir şekilde etrafında dolaşmaya başladığında nihayet göz göze gelebildiler. Aradaki etkileşim çarpıcıydı. Bir süre öfkeyle birbirlerini süzdüler ne düşündüklerini önemsemeden. Ama belliydi ki ikisi de çok sinirliydi. O da ne? Cordelia neredeyse Jeremy'nin vücuduna yapışmıştı. Buna daha fazla izin vermesine olanak yoktu çünkü karısı, ikisini de küçük düşürmek üzereydi.

Hentiz dans bitmemişken, Elizabeth Dumont'u da salonun ortasında bırakamazdı. Hem neden yapacaktı ki? Bu kadından hoşlanmıyor olması, onu küçük düşürecek kadar nefret ettiği anlamına gelmiyordu. Ayrıca, birkaç gün önce onu kullanmaya çalışan oyken şimdi neden kendisi de aynı şeyi yapmayacaktı ki? Cordelia'nın neden bu kadar öfkeli olduğunu bilecek kadar kendi beğenmiş bir adam olduğuna göre, Elizabeth Dumont'un belini gereğinden fazla sıkmasının hiçbir sakıncası yoktu. İki saatir ilk defa keyfi yerine gelmişti Edward Wayne'in. Hatta şimdi gülümsüyordu bile. *'Benimle yarışabileceğini mi sandın sen küçük cadı?'*

Diğer taraftan Cordelia küplere biniyordu. İlk defa, böylesine vahşi ve şiddet yüklü duyguları aynı anda hissetmişti. Edward ona aitti ve kimsenin, özellikle de o sarışının bunu anlaması için ne gerekirse yapacaktı. Bu düşünceler kafasından geçerken müziğin durmuş olması işine geldi Cordelia'nın. Şimdi ayaklarını biraz dinlendirmek için bir köşeye oturacak ve planlarını yapacaktı. Alclacce Jeremy Middleton ile vedalaştı ama hemen kurtulamadı tabii. Genç adam yine manidar bir şekilde elini öperken, gözlerince çok derin bakmayı ihmal etmemişti Cordelia'nın. O da sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi bu bakışlara. Kendi açısından bir şey yoktu, ama kavalyesinin kendisine karşı oldukça derin hisler içinde olduğunu anlamak Cordelia gibi saf bir kız için bile kolaydı.

Hızlı ve sert adımlarla kuytuda bir yer buldu genç kız. Soguk bir şeyler içerek susuzluğunu giderebilir ve biraz da oturabilirse kendisini daha iyi hissedeceği kesindi. Nihayet oturabilecek bir yer bulunduğu anda, bu noktayı gözletleme merkezi olarak da kullanabilir miyim diye şöyle bir etrafına bakınsa da hiçbir şey göremedi. Yüzeysel soluklarının sebebi kesinlikle çok yorulması değildi, ama bunun da ciddi bir etkisi olduğu kesindi. Ayrıca ayakkabısı feci şekilde canını yakıyordu ve ağlamak istiyordu. Normal genç kızların böyle bir baloda yapması gerektiği gibi limonata içmesi gerekiyordu belki ama bunu yapabilmesi için en az elli metelik bir yolu aşması

gerekecekti. Bunu yapabilecek durumda değildi. Bu nedenle yanından geçen bir garsonun tepsisinden kapıldığı şampanyayı minnetle yudumlayıp, susuzlukla yanan boğazını serinlettiğinden içkiye olan zayıflığını umursadığı söylenemezdi.

'Senin canına okuyacağım Edward Wayne. Beni küçük düşürmek neymiş göstereceğim sana.' Şampanyasından kocaman yudumlar alırken bunu düşünüyordu Cordelia. Biraz sakinleşmezse rezalet çıkartacağı kesindi. İkinci kadeh şampanyasını içerken biraz daha gevşemiş olabilirdi ama bu gevşemenin iyiye yorumlanabileceğini ummak çok iyimser bir tahmin olurdu.

"Bakıyorum da saklanıyorsun at terbiyecisi." Elizabeth Dumont av köpeği gibi koku alan burnuyla Cordelia'nın yerini bulmuştu. 'Keşke yanımda şemsiyem olsaydı,' diye düşünmekten kendisini alamadı Cordelia. Yanında, en az kendisi kadar güzel, biri kumral, biri de esmer iki kadın duruyordu. Cordelia'nın bulunduğu yerden bakılınca bir çete gibi görünüyorlardı.

"Hizmetlerimden faydalanmak mı istiyorsunuz Kontes Dumont? Eğer öyleyse sizi terbiye etme işine hemen şimdi başlayabilirim." Bu kadın Cordelia'nın nezaket yönünü ısrarlı bir şekilde engelliyordu.

"Hah... Senin gibi bir pasaklı... sık kıyafetler giyse bile ancak geri zekâlı erkekleri kandırabilir. Konuşmandaki bayağılık o kadar rahatsız edici ki, kandırdığın zavallılar sana ancak birkaç dakika katlanabilirler." Ukala bir kahkahayla bitirdiği hakaretler Cordelia'nın kalın derisinin birazcık altına bile geçemedi. Bu kadın kendisine zerre kadar zarar veremezdi. Cevap vermeye bile tenezzül etmeycekti, ama biraz daha ileri giderse en son karşılaşıklarında yarım bıraktığı şeye devam edebilirdi. Hatırladığı kadarıyla, sarışının saçlarını yolmak üzereydi.

"Hanımlar biliyor musunuz? Bu gördüğünüz kız, aslında Wayne Malikânesi'nde çalışan bahçıvanın at terbiyeciliği yapan torunu. Ne kadar da asil değil mi? Aynı zamanda çok romantik." Sanki diğer kadınlar bunu ilk kez duyuyorlarmış gibi, şok geçirmiş edasıyla parmaklarını dudaklarına getirerek

kibar bir çığlık attılar. Cordelia gözlerini devirdi, hatta gülümsedi bile. Bir süredir ilk kez neşelendiğini hissediyordu.

"Eksik bıraktığınız bazı özelliklerimi de ben tamamlamak isterim. Mesela pantolon giymekten çok hoşlanırım ki bu ata binme ve ağaçlara tırmanma konusunda bana çok yardımcı oluyor... Ağaçlara tırmanma denmişken... Size de tavsiye ederim kibar leydiler, çünkü en son tırmandığım erik ağacının altında öylesine ilginç bir manzaraya şahit oldum ki sosyetenin en gözde dullarından birisi yarı çıplak bir vaziyette... bir erkekle fingirdeşiyordu." Cordelia, son sözleri söylerken sanki bir sır veriyormuş gibi kadınlara doğru eğilmişti. Elizabeth Dumont dışındaki iki kadın, az sonra sansasyon yaratacak bir sırı paylaşacaklarımışçasına heyecanlanmış, sarışın ise bembeyaz kesilmişti. Cordelia'nın bam teline bastığı kesindi.

Diğer taraftan, bir süredir Cordelia'yı arayan Madeline, arkadaşını üç kişilik kurt sürüsünün önünde yalnız başına görünce kabaran anelik duygularını da yanına alarak hızla oraya yöneldi. Hatta yarı yolda kendisine katılan Alexandra Middleton ile birlikte. "Cordelia, hayatım biz de seni arıyorduk." Meydan okuma açıktı. Cordelia kendisini hiç gerek olmadığı halde korumaya gelen arkadaşını görünce duygulansa da gülmeden duramadı. Üstelik yanında Westmore Düşesi Alex de vardı. -Alex demek için izinliydi- İkisi de her an saldırmaya hazır görünüyorlardı. "Merhaba Maddy, majesteleri... biz de Kontes Dumont ve diğer kibar leydilerle sohbet ediyorduk. Siz geldiğinizde de onlara şok bir dedikodudan bahsediyordum ben de. Anlatmamı ister miş-" Elizabeth Dumont viyaklayarak genç kızın sözünü kesti. "Yeter... yani gerek yok." Panik içindeyken, kendi kurduğu tuzağa düşmüş olduğunu fark edememişti.

Derken yeni bir ses duyuldu. "Müstakbel Wayne Düşesinin burada olduğuna dair bir söylenti duydum ve en hareketli gurubun yanına geldim... sanırım doğru gelmişim." Yeni gelen çok güzel bir sarışındı. Alex hemen atıldı. "Hoş geldin Elizabeth... seni görmek ne güzel." Elizabeth mi? Yine mi?

Üstelik sarışın... Ama hakkını yiyemezdi Cordelia. Kadın çok güzeldi ve Elizabeth Dumont'tan çok daha kaliteli görünüyordu. Parıl parıl parlayan sarı saçları ve yemyeşil gözleriyle kusursuzdu.

"Bayan Winslet, sizi Cleveland Düşesi Elizabeth Tanner ile tanıştırmak isterim. "Alex, çok sevdiğini belli ettiği düşesi Cordelia'ya takdim ederken, Cordelia yeni bir müttefik kazandığından adı gibi emindi. Aynı şeyi düşünen sadece o değildi anlaşılan, çünkü Elizabeth Dumont pılım pırtını toparlamak için hareketlenmişti bile. "Çok memnun oldum majesteleri," dedi Cordelia. Ama Elizabeth Dumont'a son bir kez laf sokmadan da onu göndermeye niyeti yoktu. "Kontes Dumont, teklifimi düşünün lütfen... yani at terbiyeciliği konusunda." Sarışın yılan gitmeden evvel öfkeli bir şekilde homurdanırken genç kıza nefretle bakmayı ihmal etmemişti.

Cordelia için eğlence bitmişti. Artık ayakta duracak hali kalmadığı gibi ayakkabısının vurduğu yerler kanama başlamıştı. Bir an önce gitmesi gerekcekti ne acı ki. Yazık, bu halde kocasıyla dans edebileceğini hiç sanmıyordu. Sırtından terler boşalarak on dakika kadar, yeni arkadaşlarının oluşturduğu grupta samimi bir sohbe dalsa bile gitmesi gerekiyordu. Nihayet kendisini toparlayıp biraz hava almak için izin istediğinde belki çok nazık değildi, ama ona endişeyle bakan üç güzel kadın bunu hiç sorun etmeyeceklerdi. Ayaklarını sürüyerek hava alabileceği, balkonlardan birisine yöneldi. Ama denediği üç balkon da doluydu ve pek rahatsız edilmek istemedikleri her hallerinden belli olan konuklarını ağırlıyorlardı. Belki bahçeye çıkabilirdi, böylelikle kendisine hiç kimseyi rahatsız etmeden yalnız kalabileceği bir yer bulabilirdi.

Bulutsuz gece, güzel bir mehtabı da beraberinde getirmişti. Dolunay tüm parlaklığıyla tepede yayılmışken, Cordelia'nın yorgunluğu uçup gitmişti bile. Biraz kuytuda kalan banklardan birisine usulca otururken bakışlarını da güzel manzaradan ayırmadı. Hatta kocasına olan kızgınlığını bile neredeyse unutmıştu. Neden o kadınla dans etmişti ki sanki?

Kendisini çileden çıkartmak için uğraştığına adı gibi emindi, ama yine de içini kemiren bir kurt, kocasının tekrar o kadının cazibesine kapılabileceğini söylüyordu. Daha ne kadar bu şekilde, hüznü ve endişeli gözlerle mehtabı seyrettiğini bilmiyordu ama boğuk bir sesin varlığıyla yerinde sıçradı. "Seni bu kadar düşündüren şey de ne karıcığım?"

Edward Wayne, Cordelia'nın bahçeye çıktığını gördüğü an peşine düşmüştü. Gözü dönmüş bir şekilde, karısının bahçede buluşacağı adamın burnunu kırmak için etrafa bakındığında, onu görmüştü. Yalnız ve mutsuz! İlk anda, hemen yanına gitmek için hareketlendiyse de vazgeçmişti, onu bulunduğu yerden izleyecekti bir süre. Ama sadece beş dakika dayanabilmişti ne yazık ki...

"Beni korkutmak zorunda mıydın? Gördüğün gibi düşünüyorum... Hem sen gitsene. Seninle dans etmek için çıldıran bir sürü kadın var içeride." Cordelia koyu bir öfkeyle konuşuyordu. Öfkesinin sebebi rahatsız edilmek mi yoksa kıskançlık mıydı anlayamadı Edward.

"Bildiğim kadarıyla, seninle de dans etmek için kuyruk oluşturan bir koyun sürüsü de balo salonunda otuyor hayatım." Hepsinin kafalarını seve seve kopartabileceğini bilmekten rahatsız olmadı bile. Aksine zevk duyardı...

"Elizabeth Dumont seni rahatsız etmedi... değil mi?" Birden konuyu değiştirme ihtiyacı duymuştu. Bunun iki nedeni vardı. İlki, sorduğu sorunun cevabını almak -ki bunu gerçekten merak ediyordu. İkincisi ise o kadınla dans etmesinin Cordelia tarafında ne gibi bir algıya sebep olduğunu bilmeyi istemektir. "O kadının beni rahatsız edebileceğini mi sandın sen? Keşke o gün elimden almasaydın da hak ettiği dersi verseydim ona. Bu durumda, gözündeki morluklarla buraya gelmesi ve seni..." *Seninle dans etmesi* diye bitirecekti sözünü belli ki. Ama ani bir dürtüyle susmayı tercih etti. Karısını sevdiğikleri anlar dışında, kendisine karşı böyle ateşli görmemişti Edward. Gülümsedi, hem de açık açık.

"Ben... hava almak için çıkmıştım, sanırım yeterince aldım.

Birileri merak etmeden gitsem iyi olur." Cordelia gitmek istediğini söylüyordu, ama hiçbir kasını kıpırdaşamamıştı. Kocaman gözlerle Edward'a bakıyordu. Aklından ne geçtiğini anlamak için neler vermezdi kocası. "Kimlerin meraklanması gerekiyor anlamadım. Senin kocan benim ve şu anda dizimin dibinde olmanı istiyorum... Ayrıca meraklanacağını düşündüğün herkes durumumuzu biliyorken senin bu telaşın, aklıma başka şeyler getiriyor Cordelia. Mesela Jeremy Middleton..." Kışkırtıldığını belli etmek istememişti ama artık çok geçti. Karısının tepkisi ise görülmeye değerdi.

"Ne yani... ben görev icabı, bir saniye bile oturmadan insanlarla dans ediyorum diye bana hakaret edebileceğini de nereden çıkardın anlamıyorum... Beni sosyeteye takdim etmek için can atan sendin ve şimdi su koyuveriyorsun... E tabii ki durum böyle olur. Ne de olsa büyük Wayne Dükü Edward Alexander Wayne basit bir köylüyle evlenemez." Cordelia çıldırmış gibi konuşuyordu. Ne saçmaladığından kendisinin bile haberi olmadığı ortadaydı. "Hem o kadınla dansına ne demeli? Beni küçük düşürmek için yaptığını biliyorum... Benden nefret ettiğini düşünmeye başlıyorum artık... Eğer öyle olmasaydı her fırsatta kalbimi kırmak için uğraşmazdın." Genç kız o kadar acı konuşuyordu ki Edward, söylediği sözlerin saçmalığına kapılmasaydı onu teselli etmek için sınıksız sarılırdı karısına.

"Neden susuyorsun? Verecek cevabın yok, çünkü söyledikleri kabul ediyorsun... ama sana beni küçük görmeyi bedelini ödetmekten büyük zevk duyacağım majesteleri... bil ki cehennem senin için yeni başlıyor ve-" Edward, karısının saçma sözlerini susturmak için yapabileceği tek şeyi yaptı, hem de büyük bir zevkle. Şiddetle, Cordelia'nın güzel dudaklarını bulduğunda yine her şeyi unutmuştu bile. Ama karısı direniyordu. Gerçi nefesindeki alkol kokusu bu direncin uzun sürmeyeceğini kanıtlar gibiydi -ki çok beklemesine gerek kalmadı. Şimdi Cordelia, en az kendisinininki kadar vahşi bir arzuyla, öpücüklerine karşılık veriyordu. İki de kendilerini kaybetmiş, dünya ile bağlantılarını kesmiş gibi birbirlerine

arzu sözcükleri fisıldıyorlardı.

Edward, Cordelia'yı banktan kaldırıp daha güvenli, karanlık bir köşedeki bahçe duvarına yapıştırdı az sonra. Her ikisi de ne zaman kalktıklarını anlamamıştı bile. Ateşli öpüşmelerine ayakta devam ediyorlardı şimdi. Cordelia, kocasının güçlü gövdesi ile duvar arasında sıkışmış, duyduğu zevkten kendisini kaybetmek üzereydi. Edward'ın durumu da hiç de farklı değildi. Karısına doyamıyormuş gibi, onu sadece öpmüyor, içiyordu adeta. Dilini o güzelim dudaklardan içeriye sokmuş, Cordelia'nın dilini yakalayıp kendi diliyle okşuyor, bir yandan da daha fazla yakın olabilmek için yanan bedenini ona yapıştırıyordu. "Tanrım... Cordelia, öldürüyorsun beni..." Artık bu işkence bitmeliydi. Bunu ne kendisine ne de ona yapmaya devam edecekti. Sonunda karısının da sabırsızlıkla beklediği sözcükleri söylerken Cordelia'nın gözünde gördüğü ışık, hiçbir cevaba gerek bırakmadı.

"Gidiyoruz Cordelia... Benimle geliyorsun."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Cordelia, on dakikadır bahçede kocasını bekliyordu. Az önceki ateşi soğumaya başlamıştı ama her an tekrar yanacağı anın sabırsızlığındaydı. Kocasını gitmeden evvel, Cordelia'ya bahçede onu beklemesini ve gerekli kişilere, balodan ayrılacağını makul bir şekilde anlatacağını söylemişti. "Sakın kaçayım deme," diye tehdit ettikten sonra, dudaklarına ateşli bir öpücük konularak balo salonuna girdiğinde sanki bir vaatte bulunur gibiydi. Genç kız, parmaklarını dudaklarına götürdü istemsizce. Yüzünü kaplayan kırmızılıkla çok tatlı görünüyordu. Acaba bu gece neler olacaktı?Aslında neler olacağını biliyordu ama bilmediği şey, kocasının neler hissedecekti. Kendi hissettiğinin yarısını bile hissetse memnun olur muydu ki? Hemen silkelendi. Neler düşünüyordu böyle?

Onun yanında kendisini böylesine kaybettiği için kendisine hep kızacaktı ama bazı zamanlar vardı ki bu kaybolmuşluk, cesaretini körüklüyor ve normal zamanlarda olmayacağı kadar farklı bir Cordelia'yı ortaya çıkartıyordu. İşte o zamanlar kız kendini buluyordu kaybetmenin aksine. Her zaman sahip olduğu delişmen ruhun farkında olsa da bunun sadece gösterişte kaldığını şimdi anlayabiliyordu. Aksi halde kendi ruhundan taştan enerjinin, onun dokunuşları hatta bakışlarıyla kendisine yaptıklarının bir açıklaması olabilir miydi? Aşık olmak ne kadar karışıktı... ne kadar zordu... ne kadar güzeldi...

Oturduğu taş banktan kalkıp yürümeye başladı, bu hareketsiz durmaktan daha iyiydi. Artık kocasını iyiden iyiye

merak etmeye başlamıştı. Yokluğunu açıklamak madem bu kadar zordu, o zaman açıklamasına gerek yoktu ki. Yoksa o sarı cadıyla mı vedalaşıyordu? Eğer öyleyse ikisini de kendi elleriyle öldürecekti. Kan bürümüş gözleri ve korkutucu görüntüsüyle salona gitmek için topukları üzerinde aniden döndü ve tosladı. Orada duvarın ne işi vardı? Ama hangi duvarın böyle seksi kıvrımları, böyle güzel kokusu olabilirdi ki? Edward...

"Böyle alcelacele nereye gidiyorsun hayatım? Yoksa kaçmaya mı niyetin var?" İlginç ama öfkeliydi. Dakikalardır, hafif kadınlar gibi kocasının kendisini götürmesini beklerken utanç içinde kalan kendisiyken, öfkelenen Edward'dı. Bu adam gerçekten tahammül edilmezdi.

"Vedalaşmanız bitti mi diye kontrol etmeye geliyordum majesteleri. Malum, on dakikadır içeride kimlere ne açıklamayı yaptığınızı merak eden benim... İyiden iyiye, Elizabeth Dumont'a bir veda dansı bahsettiğinizi düşünmeye başlamıştım... Yok eğer öyleyse, ben de son dansımı sizinle yapamayacağıma göre, beni kollarına almak için yanıp tutuşan lordlardan birisinin nazık ilgisinin odağı olmak için salona dönüyordum tam da." Gerçekle ilgisi olmayan bu sözleri soluksuz söylediğine inanamıyordu Cordelia. Soluksuz kalınca algıları da zayıflamıştı genç kızın. Yoksa öfkeyle söylediği sözler arttıkça, kocasının artan öfkelerini görüp de susması gerektiğini anlamaz mıydı zavallı?

"Bana bak küçük cadı. Böyle huysuzluk yaparak elimden kaçacağımı sanıyorsan yanıyorsun. Bu sadece çekeceğin sıkıntıyı artırır. Bilmem anlatabildim mi?"

"Senden korkmuyorum Edward Wayne. Böyle tehditlerle beni şimdiremezsin. Ben..." yine kendini bilmeden bir şeyler söyleyeceği belli olan Cordelia, kocasının aniden uzanıp küçük çenesini tek avucuna alıp yüzünü kendisine yaklaştırmasıyla susmak zorunda kaldı. "Evet aşkım... seni öyle bir şimdireceğim ki tadın damağında kalacak. İşte o zaman tekrar tadına bakacağım, sonra tekrar ve tekrar... Bunu istediğim

her zaman yapacağım, anladın mı istediğim her zaman... Ama korkma güzelim, hiçbir zaman iki aydan fazla arzuladığım kimse olmamıştır. Senden çok daha güzellerini bile..." Eğer Cordelia'ya tokat atsaydı ya da silah çekseydi bundan daha başarılı olamazdı.

Kız donmuş, az önceki öfkeli halinden eser kalmamıştı şimdi. Hatta üzgün görünüyordu biraz da. Ama sadece birkaç saniye... havada uçuşan yumruklarıyla bir savaş makinesine dönüşmeden önceki birkaç saniye. "Seni piç kurusu! Benimle böyle konuştuğuna pişman olacaksın... Sen beni ağaç diplerinde seviştiğin hafifmeşrep kadınlarla karıştırdın herhalde." Aslında o sarı cadıyı kastetmişti ama lafının kendisine gittiğini, o öfkесinin arasında bile anlamıştı. Hırçın hareketlerini büyük bir ustalıklı savuşturan kocası bu sözleri duyduğunda kıkırdamaya başlayınca ise hepten sinirlendi. "Aptal herif... ben kendimi kastetmemiştim... O dul kontesle erik ağacının altında seviştiğinizi birilerinin görmediğini sanıyorsan aldanıyorsun." Deliye dönmüştü Cordelia. Kendisini yine aptal yerine koyduğu için şimdi kocasından çok kendisine kızgındı.

"Demek beni gözetliyordun ha... Küçük, meraklı maymun!" Şok geçirdiği her halinden belli oluyordu. Cordelia sinisi bir haz duydu bundan, ilk kez kendisini üstün hissetmişti bu gece. Ama devam eden sözlerde herhangi bir sıkıntı, pişmanlık izi yakalamayı düşünüyorsa çok yanılıyordu. Çünkü genç adamın sözlerinden oluk oluk pişkinlik akıyordu. "Buna niye şaşırmadığımı bilmiyorum güzelim. Ne de olsa bizi yakalayan da büyükbabandı. Sanırım bu sizin genlerinizle alakalı... İyi koku alıyorsunuz." Cordelia, kısa süre önce bu adamın kollarında eridiğine inanamıyordu. Sadece beş dakikada ona etmediği hakaret kalmamıştı. Neredeyse ağlayacaktı ve bunu kimsenin görmesini istemiyordu. Tüm gücüyle kocasının elinden kurtulup ileri doğru atıldı, burada daha fazla durmasının bir anlamı yoktu. Ama o da ne? Ayağındaki yaraları unuttuğundan çok serbest bir hareket yapmıştı ki can acısıyla çığlık attı. Keşke yapmasaydı...

Az önce, karısına bir dolu hakaretler edip onu küçük düşüren adam bu acı çığılığı duyunca haykırdı. "Neyin var, Cordelia?..." Çok endişeli görünüyordu.

Gururu yerlerde sürünen Cordelia ise onun ilgisini hiç istemiyordu o anda. Soğuk bir sesle konuştu. "Önemli bir şey yok... Sadece ayaklarım su toplamış ve ben az önce birisinin icabına baktım... Hey... hey ne yapıyorsun... bir şeyim yok dedim sana." Edward yere çömelmiş kızın ayakkabısının tekini çıkarmıştı bile. Yumuşacık hareketlerle Cordelia'nın yaralı ayağını incelerken hiç konuşmuyor sadece kafasını bir o yana bir bu yana hareket ettirerek tüm detaylarıyla görmeye çalışıyordu. "Hımm... hımm... yaralar pek de iyi görünmüyor. Çok üzgünüm ama artık dans edebileceğini, hatta kolay kolay yürüyebileceğini sanmıyorum. Bu yüzden hemen dinlenmen için seni götürmem gerekecek. Hayranların için üzgünüm fakat onlarla vedalaşmak için bile kıpırdayacak durumda değilsin." Dalga geçtiği çok belliydi. Cordelia, daha fazla alaya tahammül edebilecek durumda değildi ve sürünmek zorunda kalsa bile buradan onsuz çıkacaktı. Denedi de... Bileğinde hissettiği çelik mengene engelleyene kadar niyeti buydu yani.

"Ne dediğimi duymadın galiba, cadı? Hiçbir yere gitmiyorsun." Artık Edward da sinirliydi.

"Yok canım! Nasıl engelleyeceksin beni? Sırtına mı atacaksın zorba..."

"Neden olmasın?" Cordelia inanamıyordu. Şu anda ilk çağ insanları gibi bir muamele görüyordu. Acaba ortaçağda yakılacak cadı korkuları hissederken yanlış bir dua mı etmişti? Kocasının omzunda, poposu gökyüzünü gösterir vaziyette yol alırken, kan dolaşımının ve utancın etkisiyle kıpkırmızı kesilmiş, ağzına geleni söylüyordu. "Pis barbar, hayvan, utanmaz... sapık... bırak beni..." Bir yandan da etrafı kontrol ediyordu. Eğer bu vaziyette, ağzından bal damlarken birisine yakalanırsa, ekde ettiği süksenin hiçbir önemi kalmayacak, rezil olacaktı. Ne sıraladığı hakaretler, ne de kocasının sırtına

attığı yumruklaretkilememişti -ki Edward Wayne hiç sarsılmadan onu arabaya atmıştı bile.

"Tanrım lütfen kimse görmemiş olsun. Lütfen..." Bu adam yüzünden ne kadar çok dua eder olmuştu böyle.

"Hayatımda bu kadar aşağılanmadım ben.. her ettiğin hakareten sonra bu son diyorum ama... ama sen bana yine öyle şeyler yapıyor, öyle şeyler söylüyorsun ki her seferinde daha da fazla aşağılanıyorum... Senden nefret ediyorum... hayatıma girdiğin güne binlerce kere lanet olsun iğrenç herif... pislik!... hayvan...ahh... lanet olsun sana..." Cordelia, öfke, nefret, acı, hayal kırıklığı ve en önemlisi de hissettiği aşk sebebiyle tüm içini döküyordu şimdi. Edward ise hiç konuşmadan, hatta kıza bile bakmadan taş gibi duruyordu. Cevap vermeyeceği o kadar belliydi ki. Cordelia da sustu. Ama korktuğu gibi ağlamadı. Başını pencereye yasladı sadece. Soğuk cam iyi gelmişti...

Arabanın ne zaman durduğunu fark edemeyen Cordelia, kısa süren seyahatleri boyunca sakinleşmeye çalışmış, neredeyse başarılı olmuştu. İki kişi arasındaki sessizlik, o an için en iyi tercihi ve bunun tadını çıkarmıştı yol boyunca. "Geldik Cordelia... Yürüyebilecek durumda mısın yoksa seni tekrar omzuma atmamı ister misin?" Genç kız cevap vermeye tenezzül etmeden, kendi tarafındaki kapıyı açıp dışarı atladı. Yine camı yanıyordu, acı dolu bir iç çekti. Daha ne olduğunu anlamadan da ayakları yerden kesildi. Şükür ki bu sefer gökyüzünü gören poposu değildi. Kocasını, onu daha edepli bir pozisyonda kucaklamış, evlerine götürüyordu şimdi. Cordelia, hiç karşı koyacak durumda değildi. Sanki az önceki o sözleri söyleyen kendisi değilmiş, sanki hiç kavga etmemişler gibi huzurluydu. Yüzünü kocasının boynuna gömerken de bunları düşünüyordu. Edward hafifçe gülümsedi bu jestle. "Çok güzel kokuyorsun... erkek gibi... şey... yani babam da böyle kokardı," diye mırıldandı kız.

"Hımm... iyi gidiyordun ama keşke babamı karıştırmasaydın," dedi genç adam şakayla karışık. Cordelia'nın cevabı ise biraz daha sokulmak oldu.

Sokak kapısı açılıp, kocaman evin kapısından içeri girerlerken yeni evli gelinle damada benziyorlardı. Vakit bir hayli ilerlediğinden kalabalık bir karşılama yapılmamıştı ikisi için, sadece iki hizmetçi ve bir uşak vardı kapıda. Cordelia, neredeyse uyumak üzereydi ve konuşulanları hayal meyal duyuyordu. Kocasının verdiği bazı talimatlar içinde, kendisi için bir oda ve banyo sözcüklerini itina ile çıkardı ve minnetle karşıladı. Bir banyo gerçekten iyi olacaktı, hele ki sarhoş olmak üzere olduğu düşünülürse... "Uyudun mu Cordelia?" Hayır uyumamıştı.

"Evet, uyudum galiba." Kısık bir gülümseme ve arkasından gelen cevap. "Ben de öyle düşünmüştüm"

Yarım saat sonra, ılık banyonun içinde hayatın tadını çıkartıyordu Cordelia. Kocasına olan kızgınlığını unutmamıştı hâlâ. Gerçi son görüşmelerinde pek bir yumuşak davranmıştı kendisine ama sarhoştur o zaman. Yani mazereti vardı. Tabi Edward kabul ederse. Odaya şöyle bir bakındı. Çok büyük, gösterişli, ama buna rağmen sade bir odaydı. Birkaç mumun ışığında gördükleri sonucunda bu kanıya varmıştı. Düşünceleri bile kopuk kopuktu. Buradaydı, ama burada değil gibiydi. Garip..

Artık sudan çıksa iyi olacaktı, neredeyse tüm vücudu buruşmuştu. Hizmetçiyi uykusuz bırakmak istemediği için göndermişti, zaten kurulanmak için bir başkasına ihtiyaç duyacak kadar aciz değildi. Havlusuna sıkıca sarılırken bir yandan da kocaman esnedi. Çok uykusu vardı ve her an uyuyabilirdi. Şimdi hiçbir şey düşünmeden, kendisi için hazırlanmış dev gibi yatağa uzanacak, sabaha kadar kalkmayacaktı. Kocasını ile ne yapacağına sonra karar verirdi. Etrafına bir göz gezdirdi giyecek bir şey olup olmadığını anlamak için. Bir gecelik hatta pamuklu bir elbise bile işini görürdü. Çıplak yatmak zorunda kalmak istemiyordu. Ne yazık ki ikisini de bulamadı. Derken kocaman gardırobu fark etti. Pek emin değildi ama içinden işine yarayacak bir şeyler çıkabilirdi belki de. Dolabın kapağına uzandı ve usulca açtı. Nedense bir

çekingenlik hissediyordu, sanki başkasının mülküne izinsiz girmiş gibiydi. Tanrım! Bu kadar güzel, rengârenk elbiseyi bir arada göreceğini hiç düşünmezdi. "Bu elbiselerin sahibi kim olabilir?" Cordelia hayranlıkla süzdüğü elbiseleri sahibinin kim olduğunu çok merak ediyordu. Kıskançlık yüreğini sıkıştırmaya başlamıştı bile.

"Sen tabii ki hayatım." Edward, kapıya dayanmış, alevli gözleriyle kızı izliyordu. Kaç zamandır orada durduğunu düşünmek bile istemiyordu Cordelia ama birden kocasının ne söylediğini algılayınca endişelerini unutuverdi.

"Nasıl yani?.. Benim mi tüm bunlar? Ama..." Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

"Cordelia, burası senin odan, gerçi hiçbir zaman benden ayrı yatma ihtimalin olmayacak ama şimdilik durum bu..." Sözcükleri söyleyen dudaklarıydı ama gözleri başka işlerle meşgul görünüyordu. Kızın üzerindeki minicik havlunun ancak kapattığı edep yerlerinden başka her yeri meydana daydı. Zavallı kız başına sarması gereken havluyu bedenine sarınca olmuştu bu zaten. İnce, uzun bacaklarının büyük bir kısmı açıktaydı ve sızan sulardan yollar oluşmuştu. Göğüsleri ise sadece uçları kapanacak kadar havlunun nimetlerinden faydalanabiliyordu. Kısacası neredeyse çıplaktı. Edward da bu güzel manzaranın tadına varıyor, gözleriyle sevişiyordu Cordelia ile. Daha fazla buna devam edemeyecekmiş gibi iki adımı yanına geldiğinde ise gözlerinin yerine ellerini ve dudaklarını kullanmak için sabırsızlanıyor gibiydi.

Cordelia ne olduğunu anlamadan kendisini kocasının kollarında bulunca ilk önce karşı koymaya çalıştı. Tekrar küçük düşmek istemiyordu. "Lütfen Edward... beni kırmana dayanamıyorum artık," diyebilirdi verdiği nefesiyle beraber. Sesindeki acı gözlerine de yansımış, çok kırılgan görünüyordu.

"Seni kırdığım her an için kendime ne kadar lanet ettiğim bir bilsen... Şimdi, kendini bana bırak ve kırılan kalbini onarmam için bana izin ver aşkım." Dudaklarına kapanan, kocasının dudaklarında dökülen son sözcükler, Cordelia'nın

zaten yıkılmak olan direncine son darbeyi vurmuştu. Kendini bıraktı, kollarını Edward'ın boynuna doladı. Havlusunun ayaklarının dibine düştüğünü fark edememişti bile.

Edward'ın hiç de nazik olmayan elleri şimdi çıplak vücudunda dolaşırken, Cordelia katıksız bir teslimiyetle kocasına açıyordu kendisini. Artık direnç göstermek bir yana, bundan sonra olacaklar için daha istekli olduğu bile söylenebilirdi. "Cordelia, ... bunu ne kadar zamandır beklediğimden haberin var mı hayatım?" Dudaklarını bir an için karısından ayırıp konuşmuştu Edward. Ama bu bile işkence gibiydi. Daha yakın olmak istiyordu ona. İsteddiği tek şey, onunla tek beden olmak ve Cordelia'yı gerçekten karısı yapmaktır. Bu sadece bedensel bir zevk ya da erkeksi bir tatminden öte insani bir ihtiyaç, açlık gibiydi içini kavuran. Az sonra olacakların iki insanın bedensel tatmininden öte, ruhlarının doyurulacağı bir ziyafet olacağını hissetmesince sebep olan da karısına sadece dokunduğu anlarda bile yaşadığı hazdı, bunu biliyordu genç adam.

Nihayet yatağa uzandıklarında, dudakları, birbirine aşına o erotik dansını yaparken vücutları birbirine karışıyordu adeta. Cordelia çırılçıplak, kocasının ağırlığı altında yatağa mihlanmışken Edward da tek eliyle akşamdan kalma gömleğini çıkartmaya çalışıyordu. Genç kız, ona daha yakın olmak, çıplak tenlerinin birbirini okşaması için beceriksiz, aceleci parmaklarıyla kocasına yardım ederken aynı zamanda hem çok seksi hem de çocuksu bir hal sergiliyordu -ki genç adam kendisini gülmekten alamadı. Ama kısa bir süre için. Çünkü şu anda gülmek istemiyordu. Mahvolmuştu ve acı çekiyordu resmen. Karısının bakire olması çok güzeldi ama şimdi ilk defa bundan memnun değildi. Ona karşı nazik olacaktı ama Tanrı biliyordu ya, bu şimdiye kadar verdiği sınavlar arasında en zor olanıydı. Hele ki Cordelia, böyle ateş gibi yanıp tutuşurken. "Edward... bana hissettirdiklerinin aynısını sana yaşıtmak istiyorum... lütfen bu sefer beni bırakma... lütfen."

"Hayır aşkım... seni nasıl bırakabilirim?... Birazdan ola-

caklardan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak biliyorsun değil mi?" Edward, onu her anlamda hazırlamak istiyordu. Daha önce karısına orgazmı yaşatmıştı ama ikisinin aynı anda yaşaması için birleşmeleri gerekecekti ve bu bakire bir kız için acı verici bir deneyim olmalıydı. Aynı şeyleri hissedebileceğinden bile emin değildi genç adam.

"Biliyorum... Zaten sen hayatıma girdiğinden beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı ki," dedi Cordelia tüm açıklığıyla. Aslında kocasına aşkını da itiraf etmek istemişti ama ancak bu kadar açık olabiliyordu. Edward dayanamayıp tekrar kapandı Cordelia'nın minik ağzına. Artık daha arzulu, daha sabırsızdı. Dilini oynadığı oyunun ritmine uygun olarak kızın dudaklarından içeri sızdırmış, tadına varmakla meşguldü şimdi.

Genç adam ağzını, uzunca süre oyaladığı dolgun dudaklarından ancak ayırıp, lezzetli araştırmasına daha aşağılarda devam etti sonra. Kızın çenesi ile kulağı arasındaki ipek gibi bölgeyi dudaklarıyla okşayarak geçip, kulak memesini küçük darbelerle dişleyip onu deliye döndürmeye çalışır gibiydi. Cordelia boğazından kopup gelen iniltiyi engelleyemedi. "Bu sadece başlangıç hayatım..." diyebilirdi Edward ama kendisi de hâkimiyetini kaybetmek üzereydi. Karısını bato salonuna ilk gördüğü anda yapmak istediğini yapmak için daha da aşağılara yöneldi. Az önce kadife gibi boynunu, omuzlarını öpmüş, diliyle teninin tuzunu hissetmişti. Sabırsızlığını hiç belli etmeden göğüslerinin arasındaki derin ve pürüzsüz vadiyi dudaklarıyla ezberlemeye çalışırken, eliyle de göğsünü okşuyor, uçlarını parmaklarıyla uyarıyordu. Parmaklarıyla yaptığı küçük işkenceyi dudaklarına bırakınca, Cordelia'nın sırtı yay gibi gerildi aldığı zevkten. Aynı işkenceyi diğer göğsünden de esirgemedi Edward. En az Cordelia kadar zevk alıyordu şu anda. Birazdan karısını tam olarak birleşme için hazırlayacaktı. Onu korkutmadan, canını yakmadan bunu yapabilmek için nelelerini vermezdi ama elinden sadece nazik olmaya çalışmaktan başka bir şey gelmiyordu. Aç dudaklarını tadına doyamadığı göğüslerden zar zor ayırıp şimdiki dünyasının merkezine,

karısının gizemli karanlığına götürmeden evvel, karnında do-laştırdı bir süre. Göbek deliğini diliyle okşadıktan sonra elle-riyle Cordelia'nın kalçalarını kavrayıp başını nabız gibi atan o noktaya gömünce, beklediği, istediği gibi ıslak ve hazır bir halde, kendisine açılmış olan Cordelia'nın yüzeysel solukları bıçak gibi kesildi bir anda.

"Edward... Lütfen devam et... lütfen." Cordelia kocası-nın başını elleriyle bastırırken histerik bir şekilde fısıldamaya başlamıştı. Karısının yeterince hazır olduğunu hiçbir zaman tam olarak bilemeyecek olan Edward, artık kendisine de yap-tığı bu işkenceyi sonlandırmak için yerinde doğruldu. Yatağı kenarında dikilip bir süre boyunca çıplıklık bir vaziyette ya-tağa uzanmış tanrıçayı seyretti. Daha önce onu nasıl bırakıp da gidebilmişti. Nasıl yapabilmmişti bunu? Yoksa ona olan di-renci gitgide kırılıyor muydu? Her geçen gün artan acısının nedeni bu muydu? Derken, o kara gözlerde bir korku gördü üzülmeye. Yine kendisini bırakacağından korkmuştu Cordelia, bu o kadar açıktı ki. Edward, hafifçe gülümsedi ve üzerindeki kıyafetten kurtulmak için elini kemerine götürdü. Daha açık olmasına imkân yoktu. "Seni tekrar bırakmayacağım sevgi-lim... Düşündüğünden çok daha bencil bir adamım ben..." Şimdi Cordelia gibi çıplıklık, aynı çıplaklıktaki gözleriyle tüm hislerini de ortaya seriyordu. Aralarında, gereksiz giysi kalabalığı olmadan, çıplak bedenlerinin teması bile ikisi için yaklaşan doyurma eşdeğer bir haz yaratıyordu neredeyse.

Biraz daha sabredecekti genç adam. Bu geceyi, bu anı unutulmaz kılmak için her şeyi yapacaktı. Tekrar dudaklarına kapandı güzel karısının. Aynı işkenceye tekrar başladı acıma-sızca. Başından, yaralı küçük ayaklarına kadar tadına varmak, o son noktaya gelmeden sonuna kadar gitmek istiyordu. Yap-tı da... Cordelia, neyi beklediğini bilmeden hazır bir halde kocasından gelecek hediyeyi beklemeye başladı zevk iniltile-rinin arasında. Vakti gelmişti farkındaydı.

Edward, Cordelia'nın bacaklarını aralayıp, kalçalarını kavrayarak sevecen gözlerle ona bakmaya başladı. "Canımı

yakmayı hiç istemiyorum ama bu olmak zorunda bir tanem. Lütfen... lütfen affet beni..." sesindeki yalvarış içine dokun-du kızın. Ona nasıl bir zarar verebileceğini sanıyordu ki. En büyük acıyı terk edip gittiği an vereceğinden haberi yok muydu?

"Hazırım ben... daha fazla bekletme..." diyebilirdi sadece zor duyulacak bir sesle. Ama kocası duydu ve ilk hamlesini yaptı. Nazik... yavaş... yumuşak... Hiç olmadığı kadar ki-lir davranıyordu. Acele ederek bir hata yapmak istemiyordu. Her ne kadar hazır bile olsa karısı bakireydi ve bundan hiç hoşlanmayabilirdi.

Beklediği ilk tepkinin geldiğini Cordelia'nın kasılan vü-cudundan anladığında henüz tek vücut olmamışlardı bile. Yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Her hareketinde biraz daha derinlere dalıyordu ama yine de çok nazikti. Bu şekil-de ne kadar hareket etti bilmiyordu ama karısının artık acı çekmediğinden emindi. İlk acısını hissettiğinde gözlerinde biriken yaşlar hâlâ orda dursalar da, şimdi gözlerindeki başka bir parılının gölgesinde kalmış zavallı görünüyorlardı. Zevk alıyordu hem de çok. Cordelia da öyle. Hareketlerindeki kı-sıtlamayı kaldırmak için kızın gözlerine tekrar baktı ve ken-dini anın tadına bıraktı.

Cordelia'nın, zevkin doruklarını tırmanırken attığı çılgıncı dudaklarıyla boğduktan hemen sonra kendisini tutmak için kullandığı son irade kırıntılarını da serbest bırakınca, hayatı-nın en şiddetli doyumuna ulaşmak için alevden yapılmış ba-samakları tırmanmaya başladı hızlıca. En yükseğe çıktı, sonra kendisini boşluğa bıraktı... Düşmek bile bu kadar güzel ola-bilir miydi?

Yirmi Dördüncü Bölüm

Cordelia, yüzüne vuran güneş ışığıyla uyandığında saat öğleye gelmek üzereydi. Tembel bir kedi gibi yatakta gerindi ve dün gecenin bir rüya olmadığından emin olmak için örtülerin altından vücuduna baktı. Çıplaktı... gecenin anıları kafasına üşüşmeye başlayınca da kıpkırmızı kesildi. Kocasına, haberi bile olmadığı duygu ve hareketlerle böylesine karşılık vermeyi beklemiyordu. Ama kendisini engellemesine gerek olmadığı düşünmesine de kocası neden olmuştu. Başını kocasından kalan boş yastığa çevirdi. Yastığın boş olduğunu daha uyanmadan biliyordu, bu nedenle kontrol etme gereği duymamıştı uyanır uyanmaz. Eğer yanında olsaydı, varlığını görmeden de hissedebilirdi. Bu, ikisinin ilişkisinde açıklanamayan onlarca şeyden birisiydi sadece.

Yerinde biraz doğrularak sırtını yatak başına dayadığında bir yandan da vücudunda herhangi bir değişiklik olup olmadığını kontrol ediyordu. O işi kaç kere yapmışlardı pek hatırlayamasa da çok olduğunu biliyordu ve kocasının söylediğine göre sabah ağrıları olabilirdi. Hafifçe bacağına gererek durumunu kontrol etti, ama hiçbir şey hissetmedi. Kolunu, omzunu hatta başını bile kontrol etti ama nedense asıl kontrol etmesi gerektiğini düşündüğü yeri es geçiyordu. Derken uyandı... Kıpkırmızı bir suratla, kaburgalarının izin verdiği ölçüde katlanarak oraya bakmaya başladı. Ne görmeyi beklediğini kendisinin de cevaplayamayacağı açıktı.

"İlminim... bu işi senin için seve seve yaparım biliyor

musun?" Edward on dakikadır kapıda karısını izliyordu. Hatta uyanmadan önce de. Gerçi Cordelia'nın hâlâ uyanmadığı ortadaydı ki saçmaladı yine. "Yok ben hallederim... bir sorun var mı diye kontr... Ayyyyy... sen ne zaman geldin?... Lanet olsun..." Nihayet uyanmıştı artık.

Edward'ı fark edince öyle şaşırdı ki hızlıca yaslandığı yerden kaydı ve ince yatak örtüsünü çenesine kadar sımsıkı örterek yatağa uzandı. Bu adamın yanında hep böyle aptallaşmak zorunda mıydı sanki? Edward haliyle kocaman bir kahkahayı patlatmıştı bile. "Ecc, durum nedir? Bir sorun var mıymış?" Yine kızla dalga geçiyordu. Hem de en iğrenç şekilde. Fakat bunun için Cordelia kendisinden başka kimi suçlayabilirdi ki? Şaşıp olan kendisiyse, dalga gecen de kocası olacaktı elbette.

"Lütfen şunu keser misin? Yerim dibine geçtim zaten. Yoksa ömrümü bu yatakta geçirmek zorunda kalacağımı." Kimi neyle tehdit ettiğini sanıyordu acaba.

"Bundan daha cazip bir şey düşünemiyorum hayatım... Durum böyle olunca, kocan olarak ömrümü sana adamam, yani yanımdan ayrılmamam gerekiyor... Hemen şimdi başlayalım mı?" Yatağa varmış, kendisine ait olan yere uzanmıştı bile. Tek kolundan destek alarak yan dönmüş, gülen gözlerle kıpkırmızı kesilen karısını izliyordu şimdi. Serbest olan elini de, Cordelia'nın sımsıkı örttüğü örtünün zayıf yerlerinde gezdirerek, içeri sızabileceği noktalar arıyordu. Buldu da. Bir süre sonra, parmaklarını, karısının göğüslerinde gezdirmeye başlayınca, az önceki neçeli halinden eser kalmamıştı. En az Cordelia kadar hızlı nefes alıyordu genç adam, en az onun kadar tahrik olmuştu.

"Yine mi yapacağız?" Bu sekte kesinlikle üzüntü, ya da endişe yoktu, sadece safça bir şaşkınlık vardı ki genç adam onun bu hallerine de bayıldığı için cevap verdi. "Sana daha önce de söylemiştim güzelim... yine, her zaman, sonra... istediğin zaman..." Daha fazla devam edemeden dudaklarına kapandı karısının. Sözlerinin yeterli olmadığı ayrıntıları anlatmakla

meşgul oldu bir süre o güzelim dudaklarda. Genç kız, zor kendisini esir eden güçlü bedenden kurtularak sordu, "Bu saatte, güneş böyle tepedeyken... şey garip kaçmaz mı?... Yani gece yapsak olmaz mı?..." Edward hafifçe kıkırdadı ama cevap vermedi. Sözleriyle yani... 'Tekrar öptü, ama bu sefer, karısının kafasını boş şeylerle kurcalamasına izin vermeyecek kadar arzulu ve tutkulu bir şekilde. Şu anda ondan duymak istediği tek ses zevk iniltileri, ya da arzu çığlıklarıydı ve bunu almak için çok uğraşmak zorunda kalmadı.

Uzun, tutkulu bir sevişme seansının arkasından, karı koca birbirlerinin kollarında miskinlik yapıyorlardı. Hâlâ tek beden, hâlâ iç içeydiler. Yakınlığın tadına daha fazla varmak, daha çok temas edebilmek için hiç ayrılmak istemedikleri bile söylenebilirdi. "Sözümü geri alıyorum, bunu yalnız olduğumuz her an yapabilirim..." Cordelia kendini aşmıştı artık. "Seni bu söylediğine pişman edebilirim ateş parçası." Edward halinden memnun sırıtıyordu. Dün gece, neredeyse hiç uyumadan sevişmişlerdi ama hâlâ karısını isteyebiliyordu. Hatta uyanmadan evvel Cordelia'yı süzerken, kızın ince örtüden belli olan kıvrımlarıyla bile baştan çıkmış, uyandığında onu tekrar almıştı.

"Artık kalksak iyi olacak, yoksa öğle yemeğini de kaçıracağız." Bunu diyen kendisi de olsa, Edward Wayne halinden gayet memnun, kalkmak konusunda ise hareketsizdi. Böyle olunca, toparlanması da dakikalar almıştı. Nihayet yataktan kalkıp hazırlanması da neredeyse bir saat. Çünkü tekrar sevişmek konusunda çok heveslilerdi.

Cordelia, öğle yemeğini odasında yemek istedi. Çünkü kocası çalışacağını ve bir süre görüşemeyeceklerini söylemişti. Bu durumda, kendisine merakla bakan hizmetçilerin göz hapsinde hiçbir şey yemesine imkân yoktu ki dünden beri çok enerji kaybetmişti. Ayrıca içinden bir ses kesinlikle hamile olduğunu söylerken, biricik bebeğinin de gıdasız kalmasını istemezdi. Bu düşünceyle ister istemez gülümsedi Cordelia. Daha önce kendisini hamile sandığını, hatta sırf bu nedenle

kendisini evlenmeye mecbur hissettiğini düşününce saflığına şükretti. O an öyle olduğunu bilmiyordu ama Edward ile evlenmesinin tek sebebi fark etmediği aşkıydı. İlk görüşte aşk hem de. Düşündüğü kadar aç olmasa gerek birkaç lokma yedikten sonra heyecanla kalkıp gardırobundan giyebilmek için bir elbise seçmeye karar verdi. Nasıl olmuştu da bu kadar değişebilmişti kız? Daha önce kadını hiçbir şeyden hoşlanmaz, hatta bu gibi şeylere karşı tiksinti duyarken, şimdi onlar için ölebilirdi. Bunun sebebi kesinlikle âşık olmasıydı ama çok değişmek de istemiyordu. Eğer her zaman eleştirdiği. Tanrı tarafından cezalandırılmak için dönüşebileceği âfetlerden birisi olursa bundan hiç memnun olmazdı. Baloda başından ayrılmayan erkeklerin, her an için kuyruğunda olmaları düşüncesi hâlâ ona iğrenç gelebildiğine göre her şey normaldi. Ya da öyle bir şey.

Derken kapıda bir hareket fark etti. Ufak tefek bir kız, çekingen bir bakışla içeri girip girmemekte tereddüt eder gibi orada duruyordu. Bakışları bir garipti. "Efendim... şey... ben sizin oda hizmetçinizim... size yardım etmek için gelmişim, yani hazırlanmanız için." Cordelia ilk başta reddetmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Uyumlu olması gerekiyordu. Ne de olsa o bir düşüştü. İyyy, her an kusabilirdi. Düşeslerin yaşlı olması gerekmez miydi? Birden kızı hatırladı. Wayne Malikâne'sinde kaldığı o berbat gecede kendisine hizmet eden kızdı. Gün gözüyle daha çok insana benziyordu, ne de olsa gece gördüğünde kendisini sandalye sanmıştı. Kıkırdamasını engelleyemedi.

Bir saat sonra neredeyse mükemmelen hazırды. Önce bir banyo yapmış arkasından da kendisine güzel bir elbise seçmişti. Koyu pembe, ince elbise, zarif vücudunun hatlarını ölçülü bir şekilde sarıyor, kalçalarından sonra bollaşarak, çıplak ayaklarına dökülüyordu. Saçları da adı Miranda olan hizmetçi kızın hünerli elleri sayesinde düzgün bir topuzla toplanmıştı.

"Efendim, sizin için birkaç parça esya daha ayarladım..."

Diğer evde her şeyinizin olduğunu söylediler bana, ama yine de sizin için..." Diğer ev mi? Bir yere mi gidiyordu?

"Anlamadım," diyebildi sadece kızın sözünü bölerek. "Şey... efendim... ben de sizinle geliyorum... acaba... acaba benden memnun kalmadınız mı? Oysa majesteleri, Castledoor Malikanesinde size benim eşlik etmemi söylemişti." Cordelia düşünemiyordu. Haliyle Miranda da onu anlamamıştı. Kocası onu geri gönderiyordu. Dün gece kendisini balodan apar topar kaçırın adam, şimdi onunla işini bitirdikten sonra geri gönderiyordu. Daha fazla aşağılanamayacağını düşündüğüne inanamıyordu. "Sorun yok Miranda, elbette benimle geleceksin... sen diğer şeylerle ilgilen, benim biraz işim var." Kibar olmak için kendisini zorlasa da öfkeden köpürüyordu. Hışımı odadan çıkıp, merdivenlerden aşağı inerken çalışma odasının nerede olduğunu bilmiyor, sadece aşağı katta olabileceğini tahmin ediyordu. Ama işini şansa bırakmadı ve önüne ilk çıkan kişiye sordu. "Majesteleri neredeler acaba?" Soğukkanlı bir şekilde konuşmaya özen gösterdi. Kimsenin kendisi için deli demesini istemezdi. Cordelia'yı karşısında gören orta boylu, tıknaz adam ise hayalet görmüş gibi şaşkıındı. Evde olduğundan bile haberi olmadığı bir kadın, ateş saçan gözleriyle kendisine bakıyordu ve ayakları çıplaktı.

"Şey... şey efendim... majesteleri çalışma odasındalar..."

"Onu biliyorum. Çalışma odasının yerini soruyorum sana." Bağırarak istememişti ama içinde, büyümesini engelleyemediği öfkesi had safhadayken sakin olamıyordu. Kulaklarının uğultusundan adamın sözcüklerini ancak duydu ve uçarak merdivenlerin geri kalanını da inip hedefine ulaştı. Kapıyı çalmaya gerek görmeden hızla açıp içeriye daldığında görmeyi beklediği tek yüz kocasına ait olacak sanıyordu ama çok yanıltı. Çünkü içeride Edward Wayne ile ciddi olduğu su götürmez bir konuşma yapan üç adam daha vardı. Hepsi büyükçe bir masanın etrafında oturmuş, önlerindeki evrakları karıştırıp kızın anlamadığı şeylerden bahsediyorlardı. Ne de olsa kimse içeriye fırtına gibi giren çıplak ayaklı

bu leydiyi beklemiyordu. Haliyle susmuşlardı. Genç kız bir süredir ilk defa kızgınlık ve öfkeden başka bir şeyler hissetti. Utanç! Hatta buraya kadar yaptıklarını ayıplamamış olan varsa, Cordelia'nın girdiği kapıdan tek kelime bile etmeden çıkıp gitmesiyle bunu bir kere daha düşünecekleri kesindi.

Genç kız, az önce hızlıca indiği merdivenleri, aynı hızla tutunarak odasına -kısa bir süre öncesine kadar benimsemediği odasına- koştu. Şükür Miranda içeride değildi. Rahat bir soluk aldı, ama sadece iki saniye kadar çünkü Edward da arkasından girmiş kıızı hızla kendisine çevirmişti bile. Kocasının gözlerinde haklı bir öfke görmek için çekine çekine ona bakan Cordelia, orada gördüklerine hiçbir zaman hazır olmayacağını hissetti. Sıcacık, içine akan bakışlar bu sabah kendisini seven adamın bakışlarıydı ve Cordelia'nın kanını kaynatıyordu. "Sevişmek istiyorum," dedi içinden. Yoksa sesli mi söylemişti?

"Çıplak ayaklı çingeneler gibi evin içinde dolaşmanın nedenini öğrenebilir miyim küçük cadı?" Cordelia bir aşağılanma, hakaret ya da bir fırça bekliyordu. Ama bunu asla değil. Eğer kocası böyle davranacaksa, ona nasıl öfke duyabilir ya da kavga edebilirdi? Birden içini kaplayan isyan duygusuyla tekrar öfkelenildi. Bu adamın kendisini böyle kolayca etkilemesine izin veremezdi. Sürekli canını yakacak bir şeyler yapıyor, sonrasında da öyle tatlı davranıyordu ki Cordelia'nın kalbi yapboz tahtasına dönmüştü adeta. Ama bu sefer bu numaraya gelmeyecekti kesinlikle.

"Hangi akla hizmet beni Castledoor Malikanesine geri gönderiyorsun?" Tek cümleyle her şeyi açıklamıştı.

"Herkesi nişanlı olduğumuza inandırdığımızı sanıyordum," dedi dükk anlamamış gibi.

"Öyle mi dersiniz majesteleri? Bak, cahil olabilirim, sizin çevrenizin kurallarını da çok iyi bilmeyebilirim ama salak değilim." Son sözleri neredeyse bağırarak söylemişti. Genç adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ama bu hareketi sadece Cordelia'nın öfkesini artırdı.

"Dün gece, beni sırtlayıp sosyete'ye takdim balomdan kıldın... insanlar yüzümü değil de kışımı görmüş olabilirler ama inan bana kim olduğumu anlamışlardır..."

"Kalçalarının eşsiz olduğunu biliyorum hayatım, ayrıca ipek gibi ve tam da avuçlarım için yaraulmış lezzetli meyvelere benziyorlar." Edward yine dalga geçiyordu. Bu, engellenemez bir dürtüydü onun için.

"Benimle alay etmeyi bırak, pis züppe... Beni dün gece kimseyle vedalaşmama fırsat vermeden salondan çıkardın ve eve getirdin... İnsanlar bizim için konuşmaya başlamışlardır bile... Şimdi... şimdi bu nişanlılık masasına inanmalarını nasıl beklersin?" Ateş saçan gözlerini bir saniye bile kocasının gözlerinden ayırmadan konuşuyordu.

"Cordelia, planımız daha önce konuştuğumuz gibi devam edecek. Başka bir açıklama yapmayacağım. Ayrıca bu hırçınlığın sebebi, benden uzak kalmak ve tekrar sevişemeyeceğimizi düşünmense hiç canını sıkmana gerek yok... Beni istediğin her an en yakınında, ateşini söndürmek için bekliyor olacağım vahşi kedi." Buz gibi bir sesle başladığı konuşması yakıcı bir ateşe dönmüştü sözleri bittiğinde. Bir süre o sıcaklığın büyüsiyle kocasına doğru sallandı Cordelia. "Seni şimdi istiyorum," demek üzereydi ki üzerindeki hipnozdan kurtulup silkelendi.

"Bu planı yaparken söz konusu olan şey benim itibarım sanıyordum... Yoksa Elizabeth Dumont'un deyimiyle, bir at terbiyecisini kendine eş olarak uygun görmüyor musun?" Acı sözler, hedefine ulaştı. Şimdi Edward da sınırlı görünüyordu.

"Sağmalyorsun Cordelia, balo ile ilgili endişelenmeyi kes ve canını sıkın tespitlerini de kendine sakla. Hiçbir dedikodu bile duyınayacaksın... bundan adım gibi eminim... Düşes işini bilir." Hafifçe gülümsedi kocası. Cordelia hiçbir şey anlamamıştı.

"Peki senin hizmetçilerin ne olacaklar. Dün gece burada kaldığını öğrendiler ve bunun yayılması an meselesi.

Bunu..." Edward yine sözünü kesti. "Çalışanlarımın hepsi güvenilir kişiler ve ağızlarından istemediğim bir şey çıkacak olursa başlarına ne geleceğini çok iyi bilirler."

"Beni göndermeye çok heveslisin gördüğüm kadarıyla, zaten bundan sonra kal desen de kalmam ama... ama... beni yaşlı düşesin pençelerine nasıl atarsın, bunu anlamıyorum. Ben ona nasıl bir açıklama yapacağım şimdi... yalan söylemem mümkün değil... çünkü kartal gibi gözleri var..." Cordelia bundan gerçekten de çok korkuyordu.

"Cordelia, burada olanlar sadece bizi ilgilendirir. Ama ille de bir cevap isterse ona şunu söylemeni tavsiye ederim... Kocamla sabaha kadar, hiç uyumadan deliler gibi sevişük ve siz bu duyguyu hiçbir zaman tadamayacağınız için çok üzgünüm." Genç kızın aklı dün geceye kaydı istemeden. Kıp-kırmızı suratı düşüncelerini ele veriyor olacak ki kocası gülümsedi. Çenesinden tutup onu kendisine yaklaştırarak en masum, en sade öpücüğünü bıraktı alev gibi yanan dudaklarına.

"Senden nefret ediyorum Edward Wayne..."

"Biliyorum güzelim... ayrıca benden nefret ettiğin zamanlar daha vahşi oluyorsun."

"Senden gerçekten nefret ediyorum... sana asıl vahşilik neymiş göstermeden önce de bana vahşi demeyi de kes."

"Sırtındaki tırnak izlerin imza gibi sevgilim... ve yanlarına yenilerini eklemek için sabırsızlandığını görebiliyorum."

"Kes sesini, yoksa yumruğumu burnuna yiyeceksin."

"Senin gibi ufacık bir kızın, böylesine muazzam bir ateşi içinde barındırması inanılır gibi değil. Hayatımda tanıdığım en arzulu çingensin sen..."

"Git buradan... yalnız bırak beni... hazırlanmam gerekiyor. Castledoor Düşesini bekletmek istemiyorum." Ağlama Cordelia lütfen!

"Cordelia..."

"Lanet olsun sana... bir daha yanıma yaklaşmana izin vermeyeceğim. Elini, bile süremeyeceksin bana... Asla..."

"Beni tehdit ettiğin silah dikkat et te sana dönmesin sevgilim. Öyle bir an gelir ki arzum içimi dağlasa bile yanına yaklaşmayacak kadar kışkırtılmış olabilirim. İşte sevgilim... o zaman geldiğinde bana gelmek zorunda kalan sen olursun ve ben bunu sana unutturmamak için elimden gelen her şeyi yaparım..." Çıkmadan evvelki son sözleri söylerken, Cordelia içinde sonlanan bir şeyin varlığını hissetti camı yanarak.

Edward, uğurlamaya bile gelmedi Cordelia'yı. Kız acı çeyordu resmen. Kocasının bunu yapması için ondan nefret etmesi gerekirdi, ama öyle olmadığını biliyordu. Seviştikleri zaman kendisine karşı o kadar nazik olabilen bir adam, neden birden bire fikrini değiştirip hırçınlaşmış, bu denli kırıncı olmuştu, anlayamıyordu. Artık anlamaya da çalışmayacaktı.

Arabanın ne zaman durduğunu her zamanki gibi yine fark etmedi Cordelia. Birazdan yaşlı düşesin iğneli ve inalı sorularına katlanmak zorunda kalacaktı ne yazık ki. Ama Edward'ın hakaretlerinden buna bile katlanmayı tercih ederdi. Kapılar onun için sonuna kadar açıldığında komik bir gurur bile hissetmiş olsa da çok mutsuz hissetti kendisini. *Taurum sana bunun için çok yalvarıyorum ama lütfen ağlamama izin verme!*

"Cordy, hayatım..." Madeline kapının önünde dikilmiş Cordelia'yı bekliyordu. Cordelia da sanki onu bekliyormuş gibi kollarını açarak koştu. En çok ihtiyacı olan kişi yanındaydı şimdi. Neredeyse en çok ihtiyacı olan...

"İatlim neyin var? Neden ağlıyorsun?" Cordelia, tutmakta zorlandığı gözyaşlarını arkadaşına sarılırken bırakmıştı dayanamamaya.

"Maddy, o beni hiç sevmiyor... beni istemiyor... beni gönderdi..." Hıçkırıkları arasından söylediklerini anlamak biraz zordu ama Maddy'si anlamıştı.

"Odama geçelim de orada konuşalım. Biraz sakinleşmeye ihtiyacın var."

Sarılarak destek olduğu arkadaşını odaya götürürken herkesin meraklı bakışlarının odağında olduklarını biliyordu

ama bu saatten sonra bunun pek önemi yoktu. "Anlatmak istersen buradayım canım. Seni her zaman dinleyebilirim biliyorsun." Madeline çekingen bir sesle konuşuyordu.

"Maddy, bana bebeklerle ilgili söylediğin şeyi şimdi anlayabiliyorum... bu sefer kesin hamileyim." Yüzü gözü salya sümük içinde kalmış birisi için çok kesin ve kendinden emin bir cümleydi. Madeline birden heyecanlandı, demek dün gece olanlar olmuştu.

"Bunu yakında anlatırız bir tanem... Peki sen buna mı üzül-dün... yani hamile olma ihtimaline mi?"

Cordelia, küçümser bakışlarını Maddy'ye çevirdi ve konuştu. "Elbette değil. Benim dün gece olanlardan sonra kocamın yanında olmam gerekiyordu. Burada değil... Bana hala nişanlı olduğumuzu ve bir süre daha büyükannen ile kalacağımızı söyledi... Anlayabiliyor musun, beni gönderdi? İstemedi beni..." Histerik bir ton sesine karışmaya başladı Cordelia'nın.

Maddy hemen müdahale etme ihtiyacı duydu. "Seni istemediğini düşünmüyorum... Özellikle de dün gece ayrıldıktan önce salonda Jeremy Middleton'la yapuğu küçük sohbet bu düşüncemi sağlamlaştırıyor." Madeline hain bir biçimde güldü. Cordelia ise duyduklarını sindirmeye uğraşıyordu. Edward, Jeremy ile ne konuşmuş olabilirdi ki?

"Ne demek istiyorsun Maddy? Yani kavga etmediler değil mi?"

"Hayır, ama endişelenmedim değil. Sanırım eski dostlukların hatırına kötü şeyler olmadı. Yine de genç Bridgerton Kontu'na karşı o kadar da nazik olduğunu söyleyemeyeceğim." Madeline'in pişkin gülümsemesi daha da büyümüşü şimdi. Cordelia ise hâlâ şoktaydı. Kocasının o zararsız delikanlıya kötü bir şey yapmadığını umuyordu ama bunu soramadı. Duyacaklarından hoşlanamayabilirdi.

"Bunun ne önemi var ki? Ben sanmıştım ki... artık biz karı koca gibi olabiliriz... yani yaptık... oldu... şey... offf!" Sağmalamaya başlamıştı işte. Madeline'in gülümsemesinin kahkahaya dönüşmesi çok da şaşırtıcı değildi. Çünkü

Cordelia çok komik görünüyordu. Hele yüzüne yayılan renk dünkü elbisesinden bile koyuyken Maddy'nin ciddi olması mümkün değildi. Madeline'in kahkahası o kadar çok büyüdü ki az önce aralık bıraktığı odanın kapısından sahibinin sesini takip edip içeri süzülen Toby bile sanki gülüyormuş gibi sesler çıkartıyordu. Bunu gören Cordelia hâkim olmakta zorlandığı sınırlarını sonunda boşalttı ve öfkeyle baktığı zavallı hayvana haykırdı.

"Seni uyuz it..." Toby'den bahsetmiyor olsa da şimdilik yapabileceğinin en iyisi buydu.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Maddy, senin evin yok mu? Kocasından kışkırlanan sadece ben değil miyim yoksa?" Cordelia, bu münasebetsiz soruyu sorduğunda, Maddy ile birlikte bahçede miskinlik yapıp çay içiyorlardı. "Ama kocana hak verebilirim. Senin gibi bir gevezeye kılınmak yeterince zorken, bir de Toby denen salyalı âşıkla ulu orta sevişmenize tahammül edememesi gayet normal..." Daha devam edecekti ama Madeline'in yelpazesini ensesine yiyince susmak zorunda kaldı. Toby hırlamaya başladı. Cordelia ise gülmeye...

"Ben de sevgili karımı almaya gelmiştim." Mark Deckett Cordelia'nın sözlerini duymuş, gülüyordu. Özellikle Toby ile ilgili kısımda az daha kahkaha atacaktı ama vazgeçmişti. Ne de olsa yelpazenin tadına bakmak istediği pek söylenemezdi. "Zamanlarımana bayıldım sevgilim. Yoksa bu ukalaman ağzının payını verebileceğimden emin değildim." Madeline, sahte öfkesiyle çok burnu havada ve komik görünüyordu. Cordelia az önce espri yapmıştı elbette. Eğer Maddy'si gidersen burada çıldırabilirdi ve geceli bir gün bile olmamıştı. Gözlerine bir hüznün çökmesine engel olamadı genç kız. Tekrar aynı yalnızlığı hissetmek istemiyordu ama kendisinden bildiği kadarıyla, sevdiği erkekten uzak olmanın Maddy'ye zor geleceğinin farkındaydı. Mark Deckett'in de karısını çok sevdiği her halinden belli olduğuna göre, bu güzel çiftin birbirlerine hasret kalmalarına sebep olamazdı.

"Bence de artık gitmelisiniz. Burada sorunları olan benken, Maddy'nin acı dolu iç çekişlerini dinleyen yine benim..."

Bakın... yine yaptı." Cordelia'nın şaka yollu söyledikleri Madeline'in tekrar iç çekmesine neden olmuştu fakat genç kadın hemen toparlandı.

"Sen burada yalnızken hiçbir yere gitmeye niyetim yok." Çok kesin konuşmuştu. "İlah... Bunu neden daha önce düşünemedim... Sen neden bizde kalmıyorsun? Hem evimiz Wayne konağına da çok yakın." Cordelia nasıl da isterdi, ana böyle bir şeyin imkânı yoktu. İlk başta, çok yakışsız bir durumdu bu. Nişanlı (!), genç bir kızın(!) evli bir erkeğin evinde kalması hiç tde uygun olmazdı. Gerçi Cordelia'nın korunması gereken bir itibarı kalmış mıydı o da tartışılırdı. Yine de hiçbir şeyden emin değildi kız. Düünden beri eve gelen çiçeklerin, çikolataların haddi hesabı yoktu ve içlerindeki mesajlardan da buram buram saygı kokuları geliyordu. Cordelia'nın dün geceyi nasıl geçirdiğini bilselerdi acaba bu hediyelerin sayısında nasıl bir oynama olurdu?

"Teşekkür ederim Maddy ama bunun pek uygun olacağını sanmıyorum. Yani... burada kalmam herkes için daha iyi olur." Gerçeği söylüyordu ama yapmak istediği tam da Madeline'in söylediğiydi. Yaşlı düşes, şimdiye kadar hiçbir şey söylememiş olabilirdi fakat kızı öyle bir süzüyordu ki kıpkırmızı olana dek imalı bakışlarını yüzünden çekmiyordu. Sonra da zafer kazanmış bir edada sırtıp gidiyordu. Başına gelecekleri az çok tahmin etmesine neden olan bu sessiz diyaloglar Cordelia'nın daha fazla gerilmesine neden oluyordu. Bir tek tesellisi Dorothy'di. Sarışın meleğin, o kadar uyarı fikirleri vardı ki bazen yaşlı kadın onu unutup tüm dikkatini Dorothy'ye veriyordu.

Mark Deckett, bu işe fazla karışmak istemediği her halinden belli, sadece sustu. En yakın arkadaşından sıkı bir talimat almıştı çünkü. "Ama Cordy, bunun ne önemi var ki... ya da haklısın." Kocasının kıcına attığı şaplaqla ani bir dönüş yapmak zorunda kaldı Madeline. Belli ki bir uyardı bu ve fazla kurcalamanın kendisine hiç faydası olmazdı. Arkadaşına da tabii..

"Her ne kadar senin karın bile olsa, benim evimde torunumun edep yerlerini muncıklayabileceğini sanmıyorum Mark Deckett. Oynaşmalarınızı size özel alanlarla sınırlayın lütfen..." Castledoor Düşesi yine yılan gibi süzülüyordu araları. Gerçi Mark Deckett'in geniş omuzlarından, bu küçücük kadının görülmesi de pek mümkün değildi ama yine de Cordelia, onun özel güçleri olduğundan şüpheleniyordu.

"Büyükanne..." Madeline söyleyecek bir şey bulmayacak kadar utanmış, aksine kocası çok eğleniyormuş gibi sırtıyordu. "Majesteleri, gününüz aydın olsun... bu sabah yine ağzınızdan bal damlıyor. Ayrıca siz hayatımıza girdiğinizden bu yana bize özel alanların sınırları çok daraldı... Mutlaka bir yerlerde çakşıyoruz."

"Yatak odanıza girdiğimi de iddia etmeyeceksin umarım Deckett." Yaşlı düşesin bu sözüne karşılık Mark sadece kaşlarını kaldırdı. Mesaj alınmıştı. "O günü saymıyorum ben... hem sizi merak ettiğimiz için girmiştik ve dikkatini çekerim moruk baban benim önümdeydi." Mark Deckett, karısının bir yanlış anlama sebebiyle kendisini terk ettiği gün, onun geçirdiği araba kazası sonucu öldüğünü düşünmüş ve cehennem azabı çekmişti. Hatırladıkça acı çektiği o günlerde çıldırma radde-sine gelmiş, Madeline'e ait eşyalarla avunmuştu. Hatta karısı çıkıp geldiğinde bile buna uzunca bir süre inanmamış, yaşadığı tatlı rüya ile avunmuştu. Ta ki karısı ona arkasını dönüp, salına salına masaya yürürken çekici kıvrımlarının cazibesine kapılıp aylara kadar. Sonrasında da Madeline'i yatak odasına kadar kovalamıştı. Yine de yatak odasına girince yaptığı tek şey hasretinden ölmek üzere olduğu karısına sınıksız sarılmak ve anın tadına varmak olmuştu. Sevişmek sonraya da kalabilirdi. Ne kadar sonra bilinmez, kapılarının önünde bir kargaşa, daha doğrusu bir itişme ya da çekişmeye benzer sesler duyduğunda bile ondan ayrılmamış olsa da pat diye odaya dalma kabahğında bulunan babası ve Castledoor Düşesinin söyledikleri dün gibi aklındaydı. "Siz hâlâ çocuk yapmaya girişmediniz mi?... I hiç sesiniz çıkmayınca meraklandık biz de..."

Mark Deckett, kafasını kötü anılardan uzaklaştırıp silkenirken Madeline kıkırdamaktan kendisini alamadı. Çok acı geçmişlerdi ama bunları düşünmenin âlemi yoktu şimdi. Cordelia ise hiçbir şey anlamadan, üç kişiye saf saf bakıyordu. Arkadaşı fısıldadı. "Sana sonra anlatırım..."

"Madeline, öğle sığağı bastırmadan Cordelia ile birlikte Hyde Park'ta bir gezintiye ne dersiniz? Cordelia çok sıkılıyor gibi geldi bana. Hem kocasını özlediğinden de adımı gibi eminim. Bakarsınız oralarda bir yerde karşılaşabilirsiniz bile..." Konuyu değiştirmeye çalışan düşesin sesindeki ima Cordelia'ya taş gibi çarptı.

"Ah! Bu harika bir fikir... Hem senin için de değişiklik olur Cordelia." Büyük bir coşkuyla konuşmuştu Madeline. Neden olmasın? Belki biraz gezintinin kendisine getireceği bazı sürprizler olabilirdi. Kim bilir?

"At ile çıkmak çok iyi fikirdi. Bu güzel havayı araba içinde geçirmek pek akıllıca olmazdı." Cordelia çok da kalabalık olmayan büyük parkta bulunmanın tadını çıkarmak için derin bir nefes aldı. Wayne'deki kadar olmasa da içini dolduran havayı minnetle kabul etti. Gezintiye çıkmak için simsiyah, çok büyük olmayan bir atı tercih etmişti. Adı, Gusto -bir kısrağ için değişik bir isim- olan kısrağ tıpkı Darkness'ın bir kopyasıydı. Cordelia'nın bu nedenle içi kaynamıştı seçim yaparken. Maddy ise düşünceli kocasının hiç bekletmeden peşlerinden getirttiği sevgili atı Star'a binliyordu.

Düşesin atları da gerçekten çok kaliteli hayvanlar olmasına rağmen, kocasının kilerin yanında pek de gösterişli değillerdi. Özellikle de Fire ve Darkness düşünülürse. 'Ahh, Fire! Seni çok özledim.'

İki arkadaş, yan yana kuş seslerini dinleyerek yol alırken, atları bile ürkütecek kadar dehşetli bir çığlıkla yerlerinde hopladılar. Orta yaşlı, süslü bir kadın, sanki birisi boğazına basıyor gibi sesler çıkartıyor ve durduğu yerden bir ağacın tepesine bakıp, hiç de bir hanım efendiye yakışmayacak şekilde

tepiniyordu. "Kitty... Kitty... sen benim yüreğime indireceksin. Hemen aşağı in diyorum sana..." Cordelia bu kargaşanın nedenini hâlâ görememişti ama ismini biliyordu artık... Kitty kim olabilir diye kafa patlatmaya başlamıştı ki Maddy çevik bir hareketle atından inmiş, çıldırmış kadının yanına varmıştı bile. "Bayan Chansler, sorun nedir acaba?" Kendisi üzerinde çok etkili olan o yatıştırıcı, tatlı sesiyle konuşuyordu arkadaş. Kadında da işe yaradı. "Ah canım... Benim yarımaz kedim Kitty... elimden nasıl kurtuldu anlamadım.. Birden ağaca çıkıverdi... Ama şimdi inemiyor... Canım benim çok korkuyor..." Son sözleri söylerken ağlamaya başladı çılgın kadın. Ne yani, tüm kargaşanın sebebi bir kedi miydi? Cordelia az daha gülecekti, onun yerine gözlerini devirdi ve derin bir iç geçirdi. Sıkıntısını daha açık belli edemezdi. Maddy, uyarıcı bir bakışla kabalasınmasını söylüyordu ki konuşsa bundan daha somut olamazdı. Cordelia atından yavaşça indi ve kimseye hiçbir şey söylemeye tenezzül etmeden ayakkabılarını çıkartıp iri gövdeli ağacın altında eli belinde kalakaldı. Durum tespiti yaptığı açık. "Cordelia, ne yaptığını sanıyorsun?" Maddy bir şeyler söylüyordu ama Cordy'nin pek umursadığı yoktu.

Ayağını güvenli bir oyuna yerleştirebilirse, çok rahatlıkla ağaca çıkabileceğini biliyordu. Birkaç denemeden sonra, kocaman binici kıyafetine lanetler ederek -bu arada kendisine de söyleniyordu, kadın kıyafetlerine karşı değişen bakışı ile ilgili- uygun hamleyi yaptı ve sadece saniyeler kadar kısa bir sürede ağaca tırmandı. O anda da dünyası pespembe oldu. Londra'nın göbeğinde böyle iri Erikleri olan bir ağacın ne işi olabilirdi? "İlanım, cennette miyim ben?" Bu cümleyi daha önce de kullanmıştı ama o zamanda kendini aynı bu şekilde kaybetmiş olduğundan pek hatırlayamadı. Wayne'de bile böylesini görmemişti kızcağız. E tabi Hyde Park gibi sosyetenin kırılğan hanım efendilerinin ve nazık beylerinin cirit attığı bir mekânda bu güzelim meyveler ömürlerini hiç taciz edilmeden geçirebiliyorlardı muhakkak. Buraların atları bile Cordelia'dan daha görgülüydü kesin. Hatta varsa keçileri de...

Derken, ağaca neden çıktığını hatırlatan bir mırıltı duydu Cordelia. Hemen ağzının suyunu silerek sarı tüy yumağı kediye yöneldi. "Evet, sevimli dostum, sanırım biraz korktun ama seni kurtaracağımdan emin olabilirsiniz." Sevimli kediye en az onun kadar sevimlilikle yaklaştı. Ürkümüş bir kedinin, karnı tok bir aslandan daha tehlikeli olduğunu çok iyi biliyordu. Şapka niyetine kafasına yapışan bir kediyle de dolaşamayacağına göre, kişiliğinden bir hayli ödün vererek dünya tatlısı bir kız gibi davrandı. "Şimdi seni kurtaracağım ve sen de bana teşekkür etmek için çok nazik olacaksın." Şaşırtıcı bir şekilde yine büyüsunü yapmaya başlamıştı. Hayvan, бүтүнleşik durduğu ağaç dalından sanki istemsizce ama rahat bir şekilde ayrıldı ve kendisini Cordelia'nın güvenli kollarında buluverdi. *Canımı benim...*

Cordy ise hayvana öylesine dikkatini vermişti ki aşağıdan gelen sesleri hayal meyal duyabiliyor ama çok da umursamıyordu. Kedinin sahibi kadın böyle çığırırken utanmıyorsa, kendisi onu susturmak için maymunluk yaptığı için neden utanacaktı ki? Çıktığı kadar hızlı olmaktan çok uzak hareketlerle, dikkatlice aşağıya inmeye başladı. İnmenin her zaman çıkmaktan tehlikeli olduğunu çok iyi bilecek kadar düşme tecrübesi vardı -ki bir elinde kedi diğer elindeyse dayanamayıp kopardığı kocaman erikler varken bu iş daha da zorlaşıyordu. Nihayet aşağı indiğinde çıplak ayaklarının çimlere değmesiyle rahat bir nefes aldı ve Maddy'nin yanında, minnet dolu bakışlarla kendisine bakan az önceki çılgın kadına küçük kedicliğini uzattı. Kendisiyle gurur duyuyordu. Ne de olsa son birkaç gündür hayvanlarla tek teması dayak atma üzerineydi ki bu hiç kendisine göre değildi. "Hayatım, sana nasıl teşekkür edebilirim... Küçük Kitty'mi bana bağışladın ya, en büyük güzellikler senin olsun nonoşum." *Nonoşum mu? O da ne demek?*

"Hiç önemi yok Leydim. O zavallının kendi başına immesi, çürüyen eriklerden birisine binerek düşmesinden daha düşük bir ilitimal çönkü..." Alex kıkırdadı... Alex mi? O ne

zaman gelmişti? Ama daha garip olan başka bir şey vardı ki o da Maddy'nin bakışlarındaki muazzam dehşetti. Cordelia çok büyük bir görgüsüzlük yaptığından endişeleniyordu şimdiki. Yanındaki Mark Deckett ise gülmek için kendisini zor tuttuğunu o kadar belli ediyordu ki gülse de çok fark etmezdi. Tanrım! Mark Deckett de burada... Acaba... acaba ensemdeki ürpermenin sebebi... "Arkamda değil mi?" Hissediyordu Cordelia. Maddy sadece kafasını sallamakla yetindi.

"Sevgili nişanlım, bu güzel havada size eşlik etmemize izin verir misiniz?" Cordelia güçlükle arkasını döndüğünde, hayranlarından gelen çikolatalardan birisini yiyen Edward Wayne'in yanan gözleriyle karşılaştı. Yine çok yakışıklıydı... ama çok da öfkeli...

Edward birazdan Cordelia'yı görecekti. Düünden beri onu görmemek çok rahatsız ediciydi. Özellikle de geçen gece aralarında olanlardan sonra nefes gibi bir iltiyaçla özlüyordu karısını. Hayatının en şiddetli doyumunu yaşamasının yanı sıra, duygusal açıdan da eşsiz bir gece geçirmişti ve Cordelia için de aynı şeyin doğru olduğunu biliyordu. Aslında hissediyordu. Küçük cadı ne kadar da doyumsuz ve ateşliydi. Gerçi genç adamın buna çok şaşırdığı söylenemezdi. Normal şartlarda bile, Cordelia her hücrelerinden alev saçıyordu ki bugüne kadar kendisini engelleyebildiğine inanmıyordu Edward.

Castledoor Malikanesi'ne geldiğinde onu kapıda düşes karşıladı. Kadın yüzündeki kurnaz ifadeyle sırtırken Edward yolunda gitmeyen bir şeylerden endişelendi ister istemez. Bu kadın onu tedirgin ediyordu. "Günaydın majesteleri, yine her zamanki gibi çok zarifsiniz." Yaşlı kadın parmaklarını dudaklarına götürürken çapkınca gülümsemeyi de ihmal etmedi. Kendisini savunmasız hisseden Edward, bunu bilinçsizce yapmıştı aslında. Korunma gibi bir şey. İşe yaradığını görmek güzel olabilirdi ama emin değildi. "Sen de her zamanki gibi çok çapkınsın Wayne... Ama bu kurlarını bana değil de ihmal ettiğin karına sakla. Zira kırılan kalbinin döküntülerini

toplamak için ne ben ne de sevgili torunum pek muvaffak olamıyoruz.” Cordelia üzgün müydü?

“Onu görebilir miyim?” Hislerini belli etmeden konuşmuştu.

“İstediğin zaman ama şu anda burada değil. Uzunca bir süre hayranlarından gelen hediyelerle avundu çocukcağız, ama biraz hava almak için Hyde Park’ta gezmeye gittiler az önce.” Edward bu kadar sinirleneceğini hiç düşünmemişti. Hayranlarından hediyeler de ne demek oluyordu. Bu insanların hiç mi utanması yoktu da nişanlı bir kadına hediyeler gönderebiliyorlardı.

“Görebilir miyim?” dedi öfkeyle.

“Sana gittiğini söyledim ya. benim gibi bir ihtiyarın sözüne nasıl inanmazsın. Oysa ki her...” Yaşlı kadının kinayeli laflarına tahammül edecek durumda değildi, görmek istediği de hediyelerdi zaten. Hışımınla içeri daldı ve misafir odasına girdi sanki hedefinin yerini biliyormuş gibi. Bir sürü, rengârenk, pahalı ve mis kokulu çiçekler mükemmelen istiflenmiş, belli bir özenle sıralanmışlardı. Bunu görmek daha da kızdırdı genç adamı. Çikolatalara ne demeli? “Güzelliğinizin büyümesine kapılan esiriniz...” Hele üzerlerindeki notlar rezaletti. “Sizi görüp De büyülenmemek mümkün değil...” Bu daha da beter. Demek ki karısı sadece kendisini büyülememişti.

Öfkeyle çikolata kutularından birisini açtı kocaman çikolatayı ağzına attı. Kusursuz hafızasıyla, hediye gönderenlerin isimlerini ve hayranlıklarını dile getirdikleri notları unutmamak üzere beynine kazıdıktan sonra, birkaç tane çikolata daha alıp odayı, hatta malikâneyi terk etti. Yaşlı düşesi görmemişti bile. Zaten görseydi de yüzündeki ifadeden pek hoşlanacağına sanmıyordu.

Mark Deckert, karısı ve Cordelia’ya daha sonra katılmak üzere Castledoor’ta kalmıştı. Bir kaç işini halletmesi gerekiyordu aynı zamanda. Arkadaşının sesini duyduğunda da çalışmasını yeni bitirmişti. Parka beraber gitmeleri hiç fena olmazdı, belki böylelikle biraz sakinleşebilirdi. Edward farkın-

da olmasa da bu kıza âşık olmuştu ve hırçılığının tek sebebi buydu. Kendisinden biliyordu. Hatta Edward’ın bu hallerini, kendisinin Maddy ile önceki hallerine benzetiordu.

“Böyle fırtına gibi nereye gidiyorsun Wayne?” Edward çok sinirliydi ve şu anda Mark’a bile katlanamayacaktı. Hiç cevap vermedi. “Eğer Hyde’a gidiyorsan sana seve seve eşlik edebilirim.”

“Senin bunu daha önce yapman gerekiyordu. İki genç kadının yalnız başlarına çıkmalarının hiç de uygun olmadığı biliyorsun.” Öfkeden ne dediğini bilmiyordu genç adam. Oysa ki bu gibi konularda, her zaman Mark’tan daha geniş fikirli olmuştu. Mark ta bunun farkındaydı ama yüzüne vurma aptallığında bulunursa eline geçecek tek şey, biraz daha olke olurdu.

“Ben çıkıyorum, sen geleceksen yerimi biliyorsun.” Eğer ne söylediğini bir duysa ne kadar saçmaladığını ve nasıl da deli gibi davrandığını fark edecekti.

Edward on beş dakika sonra parktaydı ve kısık gözlerinin altından karısını arıyordu. Bir süre hiçbir şey göremeyince, hissettiği nedensiz cıdı şeyle beraber, öfkesi iyice arttı. Çikolatalardan birisini daha ağzına attı. Sanki o çikolataları yiyince, karısının yılışık hayranlarından intikam alıyordu -ki bu düşünceyle dişlerinin baskısını iyice artırdı.

Derken parkın uzak köşesinde, deli gibi tepinen bir kadının yarattığı ufak bir karmaşa dikkatini çekti. Hassas kulakları büyük bir özenle orayadikkat kesilince, gördüğü tepinen kadının aynı zamanda iğrenç sesler çıkardığını da duyabilmişti. Yüzünü buruşturdu istemsizce. Ama asıl ilginç olan, karısının da orada olduğuna dair hisleriydi. Karmaşa deyince aklına Cordelia geliyordu. Duygularını ve kimyasını birbirine karıştıran da o değil miydi?

“Ben Madeline’i görebiliyorum. O saçları nerede olsa tanımırım.” Mark Edward’ın hemen arkasında durmuş, gururla konuşuyordu. Edward Cordelia’yı görmeye o kadar kapılmıştı ki Madeline’in ilginç saçlarını ayırt edememişti bile.

Ama şimdi ikisini de görebiliyordu. Madeline, kadınla konuşuyor –anladığı kadarıyla onu sakinleştirmeye çalışıyordu.– Cordelia ise koca ağacın altında durmuş, ağacın derinliklerine bakıyordu. Bir an ne olduğunu anlayamadı Edward, fakat sadece birkaç saniye sonra uyandı. Cordelia ağaca çıkmak üzereydi. Hem de Londra’nın göbeğinde... üzerinde servet değerindeki binici kıyafetiyle ve çıplak ayaklı olarak... “Seni gidi Çingene!”

Darkness’ı hissettiği sabırsızlık düşünülürse yavaş, halka açık bir parkın ortasında olduğu düşünülürse oldukça hızlı bir şekilde sürmeye başladı. Kendisine bakan tenkitçi gözlerin farkındaydı ama çok umursadığı söylenemezdi. Kısa bir süre sonra, ağacın yanına vardığında ne yazık ki karısının çılgınlığını engelleyememişti. Aslında Cordelia’nın ağaca çıkmasını kendisi sorun etmiyordu. Hatta bu komik ve eğlenceli bile sayılabilirdi. Ama hiç kimsenin, özellikle de züppe sösyetenin onunla alay etmesine dayanamazdı –ki çıldırmasının sebebi de buydu.

“Burada neler oluyor?” Sesinin böyle sakin çıkabilmesi ne kadar da ilginçti. Madeline cevap vermeye fırsat bulamadan Westmore Düşesi Alexander Middleton da gelmişti, üstelik yalnızdı. Bugün herkesin neyi vardı böyle? Tüm arkadaşları, karıların tek başına gezinti yapmaya gönderecek kadar geniş fikirli olmaya mı başlamışlardı yoksa kendisi mi çok abartıyordu. Abartanın kendisi olduğunun farkındaydı ama itiraflar konusunda pekiyi değildi. Öyle olsaydı, öfkeden kudurmasına da gerek kalmazdı. “Şey... şey... Cordelia... Kitty’yi kurtarmaya çalışıyor da...” Kitty mi? Kitty de kim? Hemen, ani bir dürtüyle başını yukarı kaldırdı ve gördüğü manzara karşısında beti benzi attı.

Cordelia, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bir dal-dan bir diğerine atlarken ince bacaklarının görünmesini hiç umursamıyor, hatta dantelli iç çamaşırının varlığını düşünmüyor gibi rahattı. Bunu görmeye daha fazla dayanamayacaktı. Kendisinden başka kimsenin görmesine de asla taham-

mül edemezdi. İlemen yanı başındaki Mark’ın omzuna sertçe vurarak Cordelia’nın verdiği güzel manzaranın uzağına, Madeline’in yanına iteledi. Mark kıkırdadı, aslında doya doya gülmek isterdi ama şu anda bu çok büyük bir hata olurdu.

Sabırla, bu işkencenin bitmesini bekledi. Gerginliği elle tutulur bir hal almıştı ki Alexander Middleton tatlı sesiyle söylediklerini dinlemiyordu bile. Hele yaygaracı çirkin kadını görmek bile istemiyordu, çünkü onun sevgili Kitty’si yüzünden bu sıkıntıyı çekiyordu. Üstüne üstlük, kimsenin söylediklerini duymamasına olmasına rağmen, bu kadının sözleri kulağına cimbızla çekilmiş gibi ulaşıyor, genç adamda onu susturmak için şiddet kullanma eğilimi yaratıyordu. Biraz daha devam ederse olacağı oydu zaten. Derken güm diye önüne bir şey düştü. Cordelia...

Çirkin kadın minnetle konuşmaya başladı “İ hayatım, sana nasıl teşekkür edebilirim... Küçük Kitty’mi bana bağışladın ya, en büyük güzellikler senin olsun nonoşum.” *Nonoş mı?* Edward böyle iğrenç bir sıfat daha önce hiç duymamıştı. Cordelia’nın da duymadığından emindi.

“İtiğ önemi yok Leydim. O zavallının kendi başına inmesi, çürüyen eriklerden birisine binerek düşmesinden daha düşük bir ihtimal çünkü...” Birden susuverdi Cordelia. Hatırlı kasıldı bile, tabii kendisine dönmekten önce...

“Sevgili nişanlım, bu güzel havada size eşlik etmemize izin verir misiniz?” diyen sözleri olabilirdi ama gözlerinin söylediği başkaydı.

Yirmi Altıncı Bölüm

“Özür dilerim. Ben... o kadını susturmak için başka bir yol göremediğim için... çıkmak zorunda kaldım. Kesinlikle seni küçük düşürmek istemedim... ben...” Cordelia nihayet gelen hesaplaşma anında kurbanı oynamaya başlamıştı bile. Zavalılık, her zamanki cesur halinden hiçbir iz taşımıyordu. Hyde Park’ta yaklaşık bir saatlik kısa ama uzun gelen bir gezinti yapmışlar ve bu gezinin her anında, kocasının aşırı sevecen davranışları altında iyice küçülmüş ve ezilmişti. Ağzından bal damlarken bile, gözleriyle hesap sormaya başlamıştı daha o zamandan.

“Cordelia, sus... Şu anda seninle uğraşacak halde değilim.” Cordelia bundan başka ne isterdi? Rahat bir nefes aldı ve arkasına yaslandı. Arabanın içi çok sıcak olmaya başlamıştı ama şikâyet etmek gibi bir lüksü yoktu. Dikkati üzerine çekmezse belki eve kadar idare edebilirdi. Hem neden eve gittiklerini bilmiyordu Cordelia. Acaba kalan eşyalarını mı toparlamasını isteyecekti kendisinden. Eğer niyeti buysa, hiç itiraz etmeden kabul edecek, hatta hiçbir şey talep etmeyecekti kendisinden.

Parktaki gezileri bittiğinde Maddy ile birlikte, Castledoor’a dönmüşler, orada biraz oyalandıktan sonra, Maddy ve Mark’ın arkasından onlar da çıkmışlardı. Kimseyle uzun uzadıya vedalaşma gereği görmemişti. Ne de olsa tekrar geri dönecekti. Fakat çıkarken çok ilginç bir şey olmuştu ki yanılma ihtimali de vardı tabii. Acaba Düşes kendisine göz kırpmış olabilir

miydi yoksa Cordelia görmek istediğini mi görmüştü. Ya da göz kırpmasının ne gibi bir anlamı olabilirdi onu da pek bilmiyordu, ama neyse...

Huzursuzca, huzursuz ortama yakışacak şekilde yerinde durdandı. Dikkat çekmemek esastı ama bunu ne zaman becerebilmişti ki? “İç çamaşırın çok güzel ama ağaca çıkarken oynamak için çok küçük...” Edward ne demişti az önce? Kocasının uzun zaman sonra kendisine söylediği ilk cümlelerin bu olması Cordelia’yı cesaretlendirmeli mi yoksa korkutmalı mı karar veremedi genç kadın.

“Evet, şey... çok güzel ben de fark etim. Maddy dedi ki çok özel, örümcek ağı gibi bir Fransız dantelinden yapılmış. Likünün bir parçası ama şükür ağaca çıktığında diğerlerinin görülme ihtimali pek yoktu.” Cordelia, saçmalamaktan hiç vazgeçmeyecekti. Özünde vardı bu..

“Yaa... bana takının diğer parçasını görmem için açık bir mada mı bulunuyorsun karıcığım?” Cümlesini bitirmeden Cordelia’yı kucağına almıştı bile. Cordelia, bu ani hareket karşısında küçük bir çığlık attıysa da hemen toparlandı. Birası ona huzur veriyordu, sanki ait olduğu yere gelmişti. Karısındaki değişikliği Edward da fark etmiş olacak ki birkaç saniye önce Cordelia’nın belini sımsıkı tutuyorken şimdi biraz gevşetmişti ellerini. “Ne o, itiraz etmeyecek misin?” Dudaklarını Cordelia’nın aralanmış dudaklarına iyice yaklaştırmış, usulca fısıldamıştı bu sözleri. Sözlerinin anlamından çok, ifade ediş tarzı ve yakınlığından kaynaklanan o etkileşim sardı yine Cordelia’yı. Bir nefes kadar yakın olan o dudaklara kendisi dokunsa ne olurdu ki acaba? Sarhoş olduğu gece dışında hiç cesur olamamıştı böyle bir durumda kocasına karşı. Ama istiyordu, hem de hemen şimdi ve bunu almak için kocasından duyduğu en son ağır sözleri hatırlamak zorunda kalsa da bunu yapacaktı. ‘Bana kendine geleceksin ve ben de bunu sana unutturmamak için her şeyi yapacağım,’ demişti. Bunun ne önemi vardı ki? Zaten Cordelia onunla ilgili hiçbir şeyi unutamıyorken, ne için çabalayacaktı böyle?

Hayat güzeldi ve o da tadını çıkartacaktı. Kısa bir süre için bile olsa...

Edward'ın dudaklarına arzuyla kapanmadan önce bunları düşünüyordu iyice hızlanan soluklarının arasında. Kocasını ise hiçbir tereddüt göstermeden, en az Cordelia kadar haşın bir arzuyla kabul etti bu daveti. Kıvılcımlar saçan bu öpüşme uzadıkça uzuyor, ne Cordelia ne de Edward dünyayı, yanlarından geçip giden Londra kalabalığını umursuyorlardı. Nihayet bunu fark eden ilk kişi olan Edward kapalı arabanın perdesini karısının dudaklarından kopmadan sertçe kapadı ve ikisine ait mahremiyete büyük bir istekle geri döndü. Cordelia daha önce hiç böyle olmamıştı. Aevli dudakları sadece kocasını öpmüyor, diliyle dudaklarını tadyor, küçük ısırıklarla onu daha da delirtiyordu. Edward da iyice kabaran arzusunun güçlükle hâkim olmaya çalışsa da kendisini bırakmak üzere olduğunu fark edebiliyordu. "Seni dün gece çok özledim... Neden gönderdin ki beni?" Cordelia iyice kısılmış arzulu sesiyle bir nefes gibi konuşmuştu. Sıcacık...

"Tanrım Cordelia, çıldırtıyorsun beni..." Edward, karısını şimdi tam anlamıyla kendisine gevirmiş, artık daha rahat bir pozisyonda öpüşüyorlardı. "O zaman şimdi al beni..." Cordelia, bacaklarını iki yanına ayırarak, oturur durumdaki kocasının üzerinde kendisini tamamen kaybetmiş, yılan gibi kıvrılıyordu.

Derken kocasının sıcak ellerini eteğinin altında, çıplak bacaklarında hissetti. Aldığı hazı tarif edecek hiçbir söz yoktu şu anda. Arzu dolu bir inilti döküldü dudaklarından ve üzerinde daha hızlı bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Kendini hiç bu kadar özgür hissetmemişti ve bu ona yapacağı bir çılgınlık için cesaret veriyordu. Bunu yapacaktı... Ufacık bir tereddüt bile etmeden, elini kocasının kemerine götürdü ve açmak için ilk hamleyi yaptı ama Edward buna izin vermedi. Şaşkın ama istekli bakışlarındaki alev Cordelia'ya doğru şeyi yaptığını söylüyorsa da bu direnişe karşı hazırlıklıydı. Hiç umursamadan, kocasından gelen zayıf engellemelerin

üstesinden kolayca geldi ve amacına ulaştı. Edward ise karısının eteği altında kavradığı çıplak bacaklarını sıkıca tutarak hissettiği arzuyu dizginlemeye çalışıyordu ama çok direnemeyeceği açıktı. "Tanrım, Cordelia ne yapıyorsun sen?" Karısı ise sadece güldü. Birkaç saniyelik bir bocalamadan sonra, Cordelia'yi üzerinde biraz yükselterek iç çamaşınının kısıtlamasını ortadan kaldırmak için küçük ama zekice bir hareket yaptı ve kendisi için hazır bekleyen karısına yavaşça kavuştu.

Cordelia, küçük bir kasılmadan sonra dizginlerini tamamen serbest bırakan bir hareket yaptı ve bu birleşmeyi daha da alevlendirecek ritmi tutturdı. Şimdi iki sevgili hayatlarında yaşadıkları bu ilk deneyimin tadını çıkartarak az sonra ulaşacakları doruğa doğru çılgınca ilerliyorlardı. Ta ki Edward sert bir hareketle buna son verene kadar. Artık yan yana oturuyorlardı ve ikisi de perişan bir haldeydi. Edward hemen toparlanarak allak bullak olmuş Cordelia'ya döndü ve fısıldadı. "Cordelia... senin cehennemden beni cezalandırmak için geldiğine inanıyorum artık... lanet olsun... bu olanlar da neydi? Tanrım... bana öyle bakmayı keser misin lütfen?..." Cordelia'nın hissettiği tek şey hayal kırıklığıydı ve bunu son zamanlarda çok fazla tadıyordu. Ama asla utanmıyordu az önce olanlardan. Bunu kendisi istemişti ve kesinlikle aklı başındaydı. Yine de ağzını açıp hiçbir şey söylemedi ve az önce duran arabanın kapısını hızlıca açıp aşağıya atladı. Kendisine çekidüzen vermek aklına bile gelmemişti.

Edward ise karısına yetişmiş, kendileri için açılan kapıdan onunla aynı anda girmişti. Çok soğuk, uzak ve korkutucu bir hali vardı. Cordelia gitgide yaptığından pişman olmaya başlıyordu ki hemen böyle düşünmeyi bıraktı. Derken, Edward sertçe kolundan tutup onu çekistirmeye başlayınca hiç itiraz etmeyecek kadar akıllıca davranarak, kocasına itaat etti ve onun kendisini daha önce görmediği ama buram buram erkeklik kokan bir odaya sokmasına izin verdi.

"Edward... özür dilerim... ben çok ap..." Cordelia'nın bir açıklama yapmak için başladığı cümle kocasının sert dudaklarıyla son buldu. Edward daha önce hiç görmediği kadar sert bir

şekilde Cordelia'yı öpüyor ve sevmekten çok cezalandırmaya çalışıyordu. Kız şaşkınlıktan kalakalmış bir halde, itiraz etmeden ona boyun eğse de bir süre sonra aynı şiddetle karşılık vermeye başlamıştı bile. Edward'ın nezaketten uzak elleri, Cordelia'nın vücudunu araştırıyor, elbisesinin üzerinden tüm hatlarını okşuyordu. Genç kadın, kocasını bu kadar delirtenin ne olduğunu anlayamadığı gibi, elbisesinin ne zaman çıktığını da bilemedi.

Cordelia'yı yatağa neredeyse fırlatarak yatan Edward, bir süre tepeden bakarak yarı çıplak karısının süzdü ve tehlikeli bir gülümsemeyle beraber konuştu. "Fransız danteli iç çamaşırlarına yazık olacak... Ama o kadar inceler ki... kimse birazdan olacaklar yüzünden beni suçlayamaz, öyle değil mi sevgilim?" Bunu, zarif kombinezonu neredeyse yırtarak çıkartmadan önce söylemişti. Aruk Cordelia çırılçıplak, Edward ise pantolonunu çıkartmaya çalışıyordu ki hissettiği arzusun ona verdiği şevkle saniyeler içinde bunu başarıp onu da diğer giysi yığınının içine fırlattı.

Sabırsız elleriyle Cordelia'yı okşayarak onu tekrar hazırlanmaya çalışıyor bir yandan da dolgun göğüslerini öpücüklerle boğuyordu, ama bu sefer karısına hek ettiği dersi verecekti. Bunun için de hiç beklemedi ve Cordelia'nın üzerinde biraz doğrularak, ince bacaklarını sertçe araladı. Hazır olup olmadığını kontrol etme gereği duymadan tek bir hamlede ona sahip oldu. Sonuç çok yakıcı ve çok zevkliydi.

Cordelia, kocasının sert tutumunu yüzünden sadece küçücük bir an endişelense de az önceki birleşmelerinden vahşi bir zevk duyarak kendisini duygularının seline bıraktı. Bu sefer dalu hızı ve daha şiddetli bir doyum yaşamasının sebebi kocasının hareketlerindeki aceleci ve vahşi sertlik olabilirdi. Bildiği tek şey şimdiye kadar hissetmediği kadar büyük bir patlamanın ortasında çırılçıplak kaldığıydı. Aynı şiddetli doyumunu yaşayan kocası ise kendisini huzur dolu rehavete bırakırken yaşadığının sadece fiziksel bir şey olmadığını anlamının korkusunu da yüreğinin derinliklerinde hissetti.

"Edward..."

"Hımmmm..."

"Bana kızgın mısın? Yani eğer öyleysen, seni sık sık kızdırmam gerekecek..." Kıkırdarak konuşuyordu Cordelia.

"Cordelia, senin isteklerini karşılayabilmek için yeterince genç olduğumdan emin değilim sevgilim." Şikâyet etse de hiç öyle görünmüyordu Edward.

"Yok, ben senden son derece memnunum." Huzarlı bir iç çekti Cordelia. Hayatından memnun olduğu her halinden belliydi. Yerinde biraz hareketlenip kocasının omzuna bir öpücük kondurmak için hafifçe doğrulunca acı bir çığlık attı. Az önceki miskinliğinden eser kalmayan Edward ise panikle sığırdı. "Tanrım, ben sana neler yapmışım böyle..." Cordelia kocasının sırtındaki tınak izlerini görmüş, bugün için ilk defa utanmıştı. Edward hafifçe gülümsedi.

"Sana söylemiştim vahşi... daha iyileşmeden yerlerine yenilerini eklediğinin farkındayım."

Cordelia kıpkırmızı bir yüzle, kocasının arkasına yuvarlandı ve kendi eseri olan kocaman kırmızı lekeleri nazikçe öpmeye başladı. "Çok özür dilerim, ben gerçek bir vahşiyim ve sana söz veriyorum bir daha yanına bile yaklaşmayacağım yemin ederim." Edward sertçe Cordelia'ya döndü ve onu öpmeye başladı. Cordelia elbette şaka yapıyordu; kocasından uzak durmasının imkânı yoktu. Ama zorlukla baskın dudaklardan kurtulmayı bildi.

"Sana başka bir konuda da özür borçluyum, yani o ağaca çıkmakla seni utandırdığımı şimdi anlayabiliyorum."

"Aslında sorun değil Cordelia ama keşke topladığın eriklerden birisini bana ikram etmeseydin daha iyi olurdu. Hatta hiç toplamamanı tercih ederdim." Hiç kızgın görünmüyordu kocası.

"Peki, o yediğin çikolatalar... şey... onları ve diğerlerini gördüğün anlaşıyor..." Asıl konuya gelmişlerdi işte. Edward'ı asıl delirten meseleye.

"Onlarla ilgili gerekli çalışmalara başlayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Ne gibi bir çalışmadan söz ediyorsun anlayamadım." Cordelia, Edward'ın kendisi için kimseyle tartışmasını istemediğinden biraz yüksek sesle ve hatta biraz sertçe konuşmuştu. Ama kocası yanlış yorumladı.

"Hayranlarınla aranı bozacağımdan endişelendiğini görebiliyorum hayatım, ama bu hiç umurumda değil. Benim nişanım olarak anıldığın her an bunu hak etmek zorunda olduğumu unutup da yanlış şeyler yapma." Edward ileri gitmişti.

"Ne yani? Kuyruk salladığı falan mı ima ediyorsun sen?" Daha başka şeyler de söylemek isterdi ama şaşkınlık ve kızgınlıktan sözler boğazında takılıp kalmıştı.

"Tam olarak bunu söylemiyorum ama onlara fazlaca yüz verdiğin de ortada... Beğenilmenin nasıl bir duygu olduğunu artık bildiğine göre, her güzel kadın gibi kendine yeni hayranlar edinmek istemen makul ama bunu yaparken benim unvanımı taşıdığını unutma diyorum sana sadece." Sözlerinin ağırlığını hafifletmek için kadınlarla ilgili bir genelleme yapmıştı ama bu Cordelia'nın daha da köpürmesine neden olmuştu. Hemen yataktan fırladı ve beraberinde de üzerine örttüğü örtüyü de aldı. Şimdi kocası yatakta çıplak kalmıştı.

"Buraya gel Cordelia, histerik davranışların sırası değil." Edward yatakta doğruldu.

"Bunu nasıl beceriyorsun Edward? Yani her güzel anımı-zı mahvedecek bir şeyler söylemeyi... Hiç dikkatini çekti mi bilmiyorum ama seninle yatak dışında hiç geçinemiyoruz ve bu beni çok rahatsız ediyor. En başta bunun için kendimi ve huysuzluğumu suçluyordum, fakat artık bundan pek emin değilim..." Acıyla söylediği sözler, gözlerinin dolmasına neden olmuştu aynı zamanda. Ama bunları kocasına gösterecek değildi. Hemen arkasına döndü ki bu hareketiyle çıplak kalçalarını kocasının beğenisine sunduğundan haberi yoktu.

Edward bir süre kendisini toparlamaya uğraştıktan sonra konuştu. "Tartışmalarımızın başlama sebebi sensin, bunu unutma Cordelia."

"Hayır, tartışmalarımızın asıl sebebi senin davranışların ve benim bunlara tahammül edememem sonucu sana hesap sormam... Lütfen biraz da kendini eleştirsene." Hâlâ kocasına bakmadan konuşuyordu ve şu an için en iyisi buydu. Böylelikle hem gözyaşlarını gizleyebilecek hem de onun güzel yüzüne lapılıp kanmayacaktı. Fakat beklemediği başka bir şey vardı ki o da kocasının dokunuşlarıydı. Edward yataktan kalkmış, Cordelia'nın omuzlarını kavrayarak boynuna yumuşacık öpücükler kondurmaya başlamıştı. Cordelia içinin eridiğini hissetti yine.

"Lütfen, yeterince kendimden nefret etmeme sebep olacak bir şey yapma Edward..." Ama kocasına sanki bu sözleri yanlış anlamış gibi yakınlığını daha da artırdı. Edward, Cordelia'nın sırtı sıkıya tuttuğu örtüyü yere bırakırken, karısına arkadan sarılıp göğüslerini avuçladı. Bir yandan da dudaklarıyla başlattığı işkencesine itinayla devam ediyor, kızın boynunu ve omuzlarını öpücüklere boğuyordu.

Cordelia kendisini aynı büyüye yine kaptırmak üzereydi. Fakat insanüstü bir çabayla kocasının kollarından kurtulup ona döndü. "Seni sevmeyen bir adamı sevmenin ağırlığını taşımak yeterince zorken, sana karşı koyarken koruduğum azıcık gurur kırıntıları bana bırak ki benim de teselli bulabileceğim bir şeyler kalsın hayatımda."

Edward'ın, Cordelia'ya dokunmak için uzattığı elleri bu sözler karşısında havada dondu kaldı ve sonra da yanına düştü. Gözlerinde sadece şaşkınlık ve acı, bir de Cordelia'nın anlayamadığı başka bir şey vardı. Ama hiçbirisi görmek istediği şeyler değil, hele ki duyarak isteyeceklerinin cesaretinden uzak hislerdi. Hayal kırıklığı dalga dalga yüreğinden tüm benliğine yayıldı genç kadının. Üzüntüsünü tarif edecek bir kelime yoktu dünya üzerinde. Ama gözleri öylesine koyu, öylesine sönük duruyordu ki canlı kişiliğini yansıtan o sarı hale bile görünmüyordu sanki. Bir şeyler ölmüş gibiydi, bir şeyler bitmiş...

"Artık giyinsek iyi olur. Ben..." Edward nihayet konuştuğunda sesinde sıcaklıktan eser yok, aksine soğuktu.

Alcellele, yerde kızın ayakları dibindeki örtüyü tekrar ona sarıp yatağın başındaki çekmecelerden birisini açmak üzere o tarafa yöneldi. Hareketleri her zamanki kendinden emin halinden çok uzak, biraz sarsakça ve acemiceydi. Çekmeceden çıkardığı bir kutunun içindeki zümrüt gerdanlık takımını, sanki istemeye istemeye Cordelia'ya verirken kızın yüzüne bakmamıştı bile.

"Doğum günün kutlu olsun Cordelia." Cordelia donan duygularının arasından Edward'ın sözlerini zar zor seçtiğinde bile hiçbir şey hissedemedi. Kocasının kendi doğum gününü bildiğinden haberi yoktu. Normal şartlarda, bunu bilmek en değerli hediyelerden bile daha kıymetliken şimdi hiçbir şey ifade etmiyordu Cordelia için. Hayatının en pahalı hediyesi, soğuk zümrütler kadar soğuk parmaklar tarafından çıplak boynuna takılırken, kız parmağındaki kocaman taşa baktı ister istemez. Büyük bir hevesle kabul ettiği, ışığa hayran olduğu güzelim taş artık parlamıyordu, tıpkı Cordelia'nın gözleri, yüreğindeki ümit gibi sönmüştü.

"Teşekkür ederim. Bundan daha güzel bir şey görmemişim ben... Hayatımın en güzel doğum gününü yaşattığın için sana teşekkür ederim."

"Cordelia... lütfen... ben bunu duymaya hazır değildim. Belki de sen duyguların konusunda yanıyorsundur, hem..." dudaklarına değen parmaklar cümlesini sürdürmesini engelledi gen adamın.

"Şişşt... boş ver... konuşacak bir şey yok. Önemli de değil zaten... Kolyem yakışmış mı onu söyle." Cordelia öldürecek kadar şiddetli bir acı içindeyken bile son gurur kırıntılarını korudu lütfen şükrederek.

"Çok güzelsin Cordelia.. her zaman öyleydin. Gördüğüm ilk günden beri esirin olacak kadar güzel..."

"Harika, hayranlarımı memnun etmek için en yetkili ağızdan onay da aldığımıza göre yeni hediyem ve ona uygun mükemmel giysilerimle havamı atabilirim. Bundan daha güzel ne olabilir ki?" Bu sözleri söylerken dudaklarındaki sahte gü-

lümsemeye gözleri de eşlik ediyor olabilseydi belki inandırıcı olabilirdi ama bu haliyle pek mümkün değildi. Keşke kocası da aynı düşünce de olsaydı.

Cordelia, gözlerinde özür diler gibi ifadenin yerini koyu bir öfkeye bırakan Edward'a bakarken artık onun kendisini sevmesi için beslediği küçücük ümitlerin bile yerle bir olduğuna şahit olmuştu az önce. Yerden giysisini alıp giyinmeye başlamadan evvel kocasına son bir kez bakmak için arkasını döndüğünde odayı terk etmek üzere olan adamın sırtını görebildi sadece. Gitmişti...

İki saatir odasından çıkamamış sürekli ağlıyordu Cordelia. Aşkını itiraf ettiği için lanetler ediyordu kendisine. Eğer etmeseydi bu güzel oyuna biraz daha devam edebilir, sahte mutluluğu biraz daha tadabilirdi belki de. Ama nereye kadar? Burada kalmaya tahammül edemezdi artık, bir an önce Castledoor'a gitmeliydi, hatta mümkünse büyükbabasını yanına. Ama bunu yapması şu an için mümkün değildi. Hamile olma ihtimali vardı ve bunun üstesinden tek başına gelmeye cesaret edebileceğinden emin değildi. Şimdi anlayamazdı ama hisleri öyle olduğunu söylüyordu. Zaten birkaç ay sonra da emin olurdu.

Eli istemsizce karnına gitti. Gerçekten hamile olabilir miydi? Yani Edward'ın çocuğunu doğurmayı başarabilir miydi? Birden bire donmuş duygularında hafif bir kıpırdanma hissetti. İçini o eski sıcaklığın kaplamaya başladığını hissetti minnetle. Şu anda ihtiyacı olan tek şey buydu ve Cordelia kolay pes edecek birisi değildi. Eğer hamileyse hiçbir şey için endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Edward'a belki tam anlamıyla sahip olamayabilirdi ama onun bir parçasına sahip olmak bile yeterince büyük bir mutluluktan onun için. Mızırılık yapmayacaktı ve kocasının aşkını kazanmak için uğraşacaktı. Belki de Edward da ona âşıktı ama duygularından habersizdi -ki bu çok da uzak bir ihtimal değildi. Ne de olsa onunla yatakta çok iyi vakit geçirdiğini söylemekten çekinmiyor ve de en önemlisi

onu kışkırtıyordu. Cordelia'nın gözlerine sinsi bir bakış yerleşti, dudaklarındaki gülümsemeye takım oluşturan.

Hemen yataktan fırladı, yüzünü yıkadı ve dolabından en canlı renkli elbiseyi seçti. Üzgün ya da kırılgan görünmeyecekti asla, kimsenin kendisine acımasını istemiyordu. Hem acınacak bir halde de değildi. Çok sevdiği bir kocası ve duyguları onu yanıltmıyorsa büyüdüğünde tıpkı babasına benzeyecek bir bebeği vardı. Bir kadın bundan başka ne isteyebilirdi ki?

Yarım saat sonra tastamam hazır ve savaşı için uygun bir haldeydi. Miranda Castle-door'ta kaldığından her şeyiyle kendisi ilgilenmişti ama durum hiç de korkutucu değildi. Saçlarını her zamanki gibi -bildiği tek model- ensesinde sıkı bir topuz yapmış, şeftali rengi bir elbise giymişti. Güzel görüldüğünü kendisinin bile kabul etmesini sağlamıştı aynadaki yansıması. Artık çıkmaya hazırdı.

Odanın kapısını usulca araladı ve tam bir hanımefendi gibi başı dik, mağrur yürüdü merdivenlere doğru. Tıpkı Wayne Düşesi gibi... Kocasını görme umuduyla önce çalışma odasına girdi, tabii kapıyı tıklayarak. Ama oda boştu. Misafir odasına yöneldi hızlıca, orada bir hareketliliğin olduğunu görebiliyordu. Kocaman gülen bir yüzle odadan içeri girdiği anda gülümsemesi yüzünde dondu kaldı.

"Vay vay vay... çapkın Wayne Dükü'nün cazibesine kapılıp hemen koynuna girmişsin gördüğüm kadarıyla at terbiyecisi..." Elizabeth Dumont yine tüm güzelliği ve iğrençliğiyle odanın koltuklarından birisine rahatça oturmuş nefret dolu gözlerle Cordelia'yı süzüyordu.

Bu kadının burada ne işi vardı?

Yirmi Yedinci Bölüm

Cordelia, birkaç saniyelik afallamadan sonra nihayet konuşabilecek duruma geldi.

"İşte aramızdaki fark bu Kontes Dumont, ben sizin hiçbir zaman sahip olamayacağınızın tadına varırken, siz ise bunu izlemek ve zavallı bir şekilde açığımı yakalamak için bir akbaba gibi tepemde gezinirsiniz."

"Burada neler oluyor hanımlar?" Edward sarışın cadının tam da ağzını açıp cevap vereceği anda odaya dalmış ve öfkeyle konuşmuştu. "Siz Kontes Dumont, sanırım buraya gelerek askıdan aldığınız itibarınızı tekrar tehlikeye soktuğunuzun farkındasınızdır umarım. Böyle bir hatayı kaldırabilecek durumda olmadığınızı tahmin ediyorum ve sen sevgili nişanlım her ne kadar davetsiz de olsa evime gelen bir konuğa daha nazik davranman gerekiyor." Edward ders vermeye çalışır gibiydi.

"Haklısınız majesteleri. Düşüncesizlik ettim." Cordelia, kendisine verdiği söz gereği için için köpürse de nezaketini bozmadan boyun eğdi. Kocasını kızdırmak istemiyordu.

"Öncelikle benim itibarımı düşündüğünüz için çok teşekkür ederim majesteleri ama yanlış anladınız... Burada bulunma sebebim şey... Bendeki bir emanetinizi getirmiştin... şey... kıymetli kol düğmelerinizden birisini düşürmüştünüz... buyurun..." Elizabeth Dumont son derece masumane, saf ama kurnazca, yine kendince bir tuzağın açılış konuşmasını yapmış ve elindeki parlak taşlı bir mücevheri Edward'a uzatmıştı. Aslında kadın, Cordelia'nın burada olduğunu

bilmiyordu ve tek amacı genç adamı tekrar görmektir. Geçen geceki danslarından sonra, aralarında bir şeylerin başlaması ihtimali pek parlak olmasa da yadsınacak gibi görünmemiştir genç kadına. Balo gecesi çok sınırlı olduğu için kol düğmesini düşürdüğünü bile fark etmemiş olan Edward Wayne'in arkasından, taşı vermek için hareketlendiyse de o an aklına gelen bir fikirle bundan vazgeçmiş ve evine gelip kendi elleriyle vermeye karar vermişti. Ama Cordelia'yı burada görmeyi hiç beklemiyordu. Bu iyi mi yoksa kötü mü o anda buna karar verememiş olsa da bunu lehine kullanabilmek için kafasını çalıştırmaya başlamıştı bile.

Diğer taraftan Cordelia, kalbine saplanan acı oklarının etkilerinden mantıklı düşünerek kurtulmaya çalışıyordu. Bu kadın kocasının kol düğmesine nasıl ulaşmış olabilirdi ki? Hangi ara, nasıl bir yakınlığa girmiş olabilirlerdi anlayamıyordu. Ama yüreğinin bir tarafı sarışın dulun yine entrikalar çevirdiğini söylüyordu. Çok merak etmesine rağmen, tuzağa düşmemek için hiç konuşmadı ve tepkisiz kalmaya çalıştı.

"Bunun için kendiniz gelmeseniz de olurdu Kontes. Biraz önce de söylediğim gibi itibarınız her şeyden önemli ve böylesine önemsiz bir ayrıntı için bunu tehlikeye atmanız sizi çok ilgilendirmiyor olsa da beni yeterince ilgilendiriyor... Şimdi uşağım size kapıyı gösterecek... iyi günler Kontes Dumont." Kocasının buz gibi bir sesle söylediği bu iğneleyici sözler en büyük hakaretlerden bile daha ağır olsa da sarışın kadın işi pişkinliğe vurup konuştu.

"Ama Tanrım... majesteleri. Sizin bu kadar kaba olduğunuz hiç düşünmemiştim... Özellikle de bana karşı ne kadar nazik olduğunuzu gördükten sonra..." Son sözleri Cordelia'ya bakarak söylemişti. Genç kız duygusuz görünmeye çalışıyordu ama Kontes, içindeki fırtınaları bir hissetmiş olsa yaptıklarından dolayı kendisiyle gurur duyardı kesin. Çünkü hedefi tam on ikiden vurmuştu. Kocasını ve bu sarışın cadıyı, gölbaşında sevişirlerken gözetlediğinde, içini saran o anlam veremediği kışkırtıcı bu sefer çok daha derinlerinde ve çok daha şiddetli

hissetti. Ama yine de sustu... stratejik oynayacaktı...

"Size karşı kabalaşmam gereken zamanlarda, benden hak ettiğiniz gibi muamele görmüş olsaydınız sevgili Leydim, şu anda bırakın İngiltere topraklarını, Avrupa kıtasını bile terk etmiş olurdunuz. Acımasız sosyete kurallarını size hatırlatacak değilim." Edward Wayne, şimdi eğleniyor gibiydi. Bu Cordelia'nın çok hoşuna gitse de Elizabeth Dumont'u öyle bir çileden çıkardı ki ilk hem de en büyük hatasını yapmasına neden oldu.

"Öyle mi dersiniz Dük cenapları? Bence burada, bu odada sosyete tarafından afroz edilmesi en muhtemel kişi -bakışlarını Cordelia'ya küçümseyerek dikmişti- sevgili nişanlımız olsa gerek. Ne de olsa henüz evlenmediği bir erkeğin evinde, kendisine eşlik eden saygıdeğer bir hanımefendi olmadan bulunuyor." Yüzüne yerleşen sinsi gülümsemeyle ne kadar da çirkin görünüyordu. Edward bu kadını nasıl olmuştu da beğenebilmişti daha önce?

"Bunu bir tehdit olarak görüyorum Leydim... Beni biraz tanıyorsanız hiçbir tehdide kulak asmayacağımı da çok iyi bilmeniz gerekiyor... Ayrıca saygıdeğer bir hanımefendiyi zor durumda bırakacak hiçbir şeye de izin vermem." İna ettiği şey Elizabeth Dumont için yıkıcıydı. Dükkün oyununu açığa çıkardığı o öğle yemeğinde bile böyle aşağılanmamıştı genç kadın. Ama şimdi açık açık kendisine saygıyı hak etmeyen bir kadın olduğunu söylüyordu. "Saygıdeğer hanımefendiden kastımız bu at terbiyecisi ise bunu bir kez daha düşünün. Çünkü zalim sosyete kanunları burada olanları duyunca kendisine pek de nazik davranmayacaklar." Sözlerinin neye sebep olacağını bilseydi eğer, bırakın susmayı buraya adımını bile atmazdı. Böylelikle, iki kişi arasında yaşanan bir kaçamak olarak kalacak bu macera, dük Cordelia'dan bıkana kadar sürerdi en fazla. Ama şimdi durum hiç de böyle kalacağı benzemiyordu.

"Ben de bundan bahsediyordum. Burada olanlar, Bayan Winslet'in itibarına hiçbir leke sürmeyecek şekilde nokalanacaktır. Uzun zamandır var olan niyetimi, sizin bugünkü

ziyaretiniz sonucunda daha erkenc almak durumunda kalacağım, ama bundan şikâyet ettiğimi söyleyemem. Ne de olsa böylesine güzel bir hanımı herkese eşim olarak tanıtmaktan gurur duyarım.” Cordelia, bir süredir duyduklarının şaşkınlığından konuşacak durumda bile değildi. Sinsi yılan, kocası ve kendisini tuzağa düşürmek istemiş,, ama kendi kazdığı kuyuya düşmüştü. Zaten yarım açık ağzı da içinde bulunduğu ruh halini çok iyi yansıtır gibi, yerlerinden fırlayacak gibi duran gözlerine takım oluşturunuyordu.

“Beni yanlış anladınız, majesteleri... ben... burada gördüklerinizi kimseye anlatacak değilim elbette... yani... yani. Bu sebeple planlarınızdan vazgeçmenize gerek yok. Genç kadın panikten saçmalıyor, battıkça batıyordu.”

Kontes Dumont, siz bizimle ilgili hiçbir meseleyi kafanıza takmayın lütfen. Üstesinden gelmeyeceğimiz hiçbir şey yok.. Şimdi... uşağımı kapıda sizi bekliyor. Çıkışa kadar size eşlik etmek isterdim ama gerçekleştirmeyi planladığımız düğünümüzün hazırlıklarına şimdiden başlamak istiyorum.”

Bir an için itiraz edecekmiş gibi ağzı açılıp kapanan Eliza-beth Dumont, Dükün gözlerindeki itiraz kabul etmeyen bakış karşısında çaresizce kalakaldı ve hışımına odayı, sonrasında da evi terk etti.

“Ben böyle olmasını istemezdim, yani... onun burada olduğunu bilseydim inan ki buraya girmezdim... çok özür dilerim.” Cordelia, şu anda mutluluktan uçuşuyordu ama bunu açık açık kocasına gösterecek değildi elbette. Bu evliliğin meşrulaşmasını çok istiyordu ama yine de kocasının kendisini tuzağa düşmüş gibi hissetmesi istemezdi.

“Cordelia, az önce olanlar kimsenin zorlaması ya da mecbur bırakması sonucunda değil tamamen büyükbabana verdiğim söz nedeniyle olacakları biraz daha erkene aldı sadece. Planlarımda küçük bir tarih değişikliği dışında herhangi bir fark olmayacak... Aslını sorarsan... bu durum ikimiz için de daha iyi olacaktır. Çünkü herkes bizi nişanlı sanıyorken, hani kalma olasılığına rağmen seninle tekrar sevişmemiz söz

konusu olamayacaktı.” Edward, son derece duygusuz bir sesle, sadece var olan bir gerçeği dile getiriyordu. Cordelia, tekrar yüreğinde bir sıkışma hissetti. Acaba Edward haniyle olduğunu bilse kızarmıydı? Belki de çok hoşuna giderdi. Ama bunu şu anda bilmesinin imkânı yoktu Cordelia’nın. Sadece anladığına dair bir hareket yapmakla yetindi. Ama içindeki tezat duygular, şu anda kocasına bakan donuk gözlerinin gerisinde yanan ateş, aynı anda yaşadığı hüznün ve mutluluk genç kızın dış görünüşünün aslında sadece bir maske olduğunun kanıtıydı ama bunu Cordelia’dan başka kimsenin bilmesine imkân yoktu. Zaten şu anda, kocasının hiç de memnun olmayan yüz ifadesi söz konusuyken bunun iyi bir fikir olmayacağı da gün gibi ortadaydı.

“Düğün hazırlıkları için üç hafta yeterli olacaktır. Organizasyon için Madeline ve Castledoor Düğesinin seve seve yardım edeceğinden eminim. Ben gerekli tüm prosedürlerle bir an önce ilgilenmeye başlayacağım.”

“Üç hafta mı? Yani bu büyük bir düğün için az bir süre değil mi?”

“Ben de tam aksini düşünüyordum. Bugünden sonra sana elimi sürmeyi düşünmüyorum. Dolayısıyla bu işkenceye ne kadar az katlanabilirsek o kadar iyi... Sanırım bu sadece benim için geçerli değil.”

“Şey... ben...” Cordelia kıpkırmızı olmuştu. Açıkçası bunu daha önce hiç düşünmemişti ve şimdi bu yönden bakınca üç hafta kendisine de uzun gelmeye başlamıştı.

“Hem bu arada sırtımdaki imzaların da kurumuş olur sevgilim. Yenileri için en az senin kadar sabırsızlansam da birbirimizi biraz daha özlememizin, atacağın imzanın derinliğini biraz daha artıracığından eminim.” Ateşli gözlerini karısının vücudunda istekle ve şehvetle dolaştırmaya başlamıştı şimdi. Cordelia’nın utançtan kızaran yüzüne bir başka ifade yerleşti bu sözlerle. Bu adamı istemekten hiçbir zaman vazgeçemeyeceğini bilmek Cordelia için hiç de kötü değildi. Çünkü yeni fark ettiği şehvetli kadın kişiliğinin tek ilacı kocasından başkası olamazdı.

"Ben... ben bekleyebilirim... hem bundan sonra seni kızdırmamak için daha dikkatli olacağım ve... canını sıkacak hiçbir şey söylemeyeceğim." Birkaç saat önceki olaylara gönderme yapıyordu. Kocasının gözlerinde gördüğü bulutlanmadan onun da bunu fark ettiğin anladı Cordelia.

"Cordelia, lütfen tutamayacağın sözler vermek zorunda hissetme kendini. Hem seni uslu ve akıllı bir kadın olarak görmek isteyeceğinden emin değilim... Ne de olsa bu halinle beni yataktaki çok memnun ediyorsun." Bu sözlerin yarattığı yakınlığı perçinlemek için karısına iyice yaklaşmıştı genç adam. "Çok ateşli... arzulu... çılgın... ve doymak bilmez hallerin beni deli ediyor..." Neredeyse dudakları birbirine değiyordu şimdi. Az önce karısına dokunmama konusunda kararından bahseden o değilmiş gibi, Cordelia'yı baştan çıkartıyor ve bunu yaparken de haşın ellerini kullanıyordu.

Karısını, sert bir hareketle kalçalarından tutup sertleşmiş erkekliğine yapıştırdığında ise bu yaptığının iki açıklaması olabilirdi. Ya karısının cazibesine karşı koymakta zorluk çekiyordu ya da ona işkence etmekten büyük bir zevk alıyordu. Her ne olursa olsun, sonuç değişmiyordu. Cordelia ona karşı koymak konusunda hiçbir şeye olmadığı kadar zayıf ve gurursuzdu.

"Beni gerçekten seviyor musun yoksa sevdiğin bu mu Cordelia?" Bu da ne demekti şimdi? Cordelia için bu kadarı da fazlaydı. Kendisini sevmemesi yeterince zorken bir de onun duygularının gerçek olmadığını iddia ediyordu. Bu kadarı da fazlaydı. "Ben duygularımdan gayet eminim. Bence yanılan... Yani beni sevdiğini kabul etmesi gereken sensin... Ama merak etme hayatım, her ne yaparsan yap, bunu kabul ettiğin an seni kollarımı açıp bekliyor olacağım." Cordelia fırtınalı düşüncelerinin aksine gayet sakin konuşmuştu. Ama kocasından gelecek cevabın üzerinde yaratacağı tahribata hiç hazırlıklı değildi.

"Güzelim, senin bu kendinden emin hallerin beni çok etkiliyor ama bu sefer çok beklemen gerekecek. Çünkü benim kalbimi esir etmek için güzel kavrımların ve lezzetli vücudundan daha fazlasına ihtiyacın var." 'Lanet olsun sana Edward

Wayne! Bu laflarını yiyeceğin gün, peşime düştüğün gün ile aynı gün olacak.' İçinden söyledikleriyle, yüzüne oturttuğu gülümseme çok tezatlı. "Dediğin gibi olsun kocacığım... Şimdi kalçalarımı rahat bırak da düğün hazırlıklarımıza bir an önce başlayabileyim." Edward birkaç saniye kadar, ellerinin baskısını artırarak karısını kendisine biraz daha yaklaştırdı sanki Cordelia'ya meydan okumak ister gibi. Fakat aklı başına geldiğinde, zorla da olsa vücudunu ondan kopardığında sempatik bir şekilde gülümsedi.

"Senden çok hoşlanıyorum Cordelia, hem de çok... Senin güzel tadına baktıktan sonra üç haftalık diyeti nasıl idare edebileceğini bilmiyorum ama... tek tesellim senin de en az benim kadar işkence çekeceğini bilmek olacak." Bu can sıkıcı sözleri söylerken, kocasının nasıl böyle gülebildiğini aklı almıyordu Cordelia'nın. Ama kendisi de aynı durumda değil miydi?

"Seni seviyorum Edward... Tamamen benim olacağını bildikten sonra üç haftalık sürenin su gibi akıp gideceğinden eminim... Bence sen de sonucu şimdiden belli olan bir savaşa girmeden evvel bunu iyice düşün sevgilim." Bu sefer son sözü o söylemişti çıkmadan evvel. Arkasında allak bullak olmuş bir adam bırakarak.

"Cordelia, sadece bir hafta kaldı ve sen hâlâ gelinliğini seçemedin." Madeline büyük bir panik içinde elini kolunu sallayarak arkadaşına laf anlatmaya çalışıyordu. Bu haliyle upkırı büyükbabasına benziyordu. Cordelia gülümsedi. "Endişelenme büyükbaba... hiçbir sorun yok." Madeline bir süre anlamayan gözlerle kıza baktıktan sonra kükredti.

"Sen benimle dalga geçtiğini mi sanıyorsun. Burada ciddi bir konudan bahsediyorum ve sen hiç umursamıyorsun Cordelia..."

"Endişelenme Maddy, evlilik konusunda yeterince tecrübeliyim. Her şey yolunda." Son derece kibirli ve kendinden emin konuşuyordu.

"Bence de fazla endişeleniyorsun canım. Şimdiye kadar Cordelia kadar sakın bir gelin adayı daha görmedim ve üstesinden geleceğine eminim. Gerçi gelinlik konusunda haklı olabilirsin. Madam Bertie'nin kırmızı elbisesi öyle süksel yaptı ki siparişlerinde ciddi bir patlama olduğunu duydum." İki haftadır, Cordelia'nın düğün hazırlıklarıyla yakından ilgilenen Westmore Düşesi Alexandra Middleton -Cordelia'nın deyişiyle Alex- konuşuyordu şimdi.

Cordelia, iki haftadır hummalı bir şekilde büyük gün için hazırlanıyordu. O günden beri neredeyse hiç görmediği kocasını çok özlese de onu görmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Madem Edward, görüşmek için bir şey yapmıyordu, o da kocasının kızdıracak bir şey yapmayacağına göre uslu bir kız olacaktı. Tabii bu hiç de kolay değildi. Onun arzusuyla sızlayan bedeni ve aşkla dolu kalbi pek yardımcı olmasa da insanüstü bir çaba göstererek bunun da üstesinden geliyordu Cordelia. Evlilik kararı aldıklarından beri geçen süreyi Castledoor'ta geçiren kız, bir süre boyunca sosyete de kendisi ile ilgili çıkan bir haber, ya da Elizabeth Dumont'un dedikodularına dair bir iz bulmaya çalıştıysa da hiçbir şey bulamamıştı. Aslında bu şaşırtıcı değildi. Ne de olsa sarı cadı ikisinin evliliklerini hızlandıracak bir dedikoduyu yayma aptallığında bulunmazdı. Ya da öyle umuyordu Cordelia.

"Bugün Edward'ın geleceğinden haberin var mı?" Az önce gılın gibi konuşan Madeline şimdi gayet sakindi. Derin düşüncelerine kapılan Cordelia az önce Maddy ve Alex arasındaki, kendi düğünü ile ilgili geçen konuşmaya pek katılamamıştı ama iki kızın da kendisine çok faydası olduğunu ve onları çok sevdiğini biliyordu. Maddy kadar olmasa da Alex ile de oldukça sıcak bir ilişki kurmak Cordelia için sadece insani bir mutluluk sebebiyken, sosyete de mevcut süksesini daha da perçinleyen bir etken olmuştu. Çünkü birisi İngiltere'nin en güçlü Düklerinden birisinin eşi, diğeri de müstakbel bir düşesdi. Gerçi Cordelia için bunun hiçbir önemi yoktu ama cemiyet böyle şeylere gerçekten çok önem veriyordu.

"Hi... Bilmiyordum. Yine imzalamam için bir şeyler getirecektir. Bir dük ile evlenmek hiç de kolay bir şey değilmiş. Bir virü sağma sapan protokolle uğraşmak zorunda kaldım maalesef." Cordelia hissettiği coşkuyu, atmak üzere olduğu sevinç çığlığını bastırmak için böyle konuşuyordu. Keşke yalnız başına, ya da en azından Maddy'si ile birlikte olsaydı da sevingten rahatlıkla ağlayabilseydi. Ayrıldıklarından beri sadece bir kez görüşmüşlerdi Edward ile ve o gün de bir dolu şey imzalamak zorunda kalmıştı Cordelia. Hiçbirisinin ne olduğunu bilmiyordu, zaten bakma gereği de duymamıştı. Kocasına sonuna kadar güveniyordu.

"Ne için geliyormuş?" Bunu sormayacaktı ama dayanamamıştı yine. "Hiçbir fikrim yok... Bana da Mark söyledi. İkisi beraber geleceklermiş." Madeline, yine o çokbilmiş sırtışıyla süzüyordu arkadaşını. Uzun süredir, Cordelia ile duyguları hakkında konuşmamışlardı ve bunun sebebi sadece vakit darlığı değildi. Cordelia neredeyse kocasından hiç bahsetmiyordu. Mecbur kalıp konuşsa bile öyle donuk bir ses tonu takınıyordu ki buram buram sahtelik kokuyordu hareketleri. Madeline'in bu nurnaralanı yemeye hiç niyeti yoktu. Sorun neyse öğrenecekti. Kimsenin arkasından bir şeyler çevirmesine tahammül edemezdi. Hele ki cinsel yaşamına kadar her şeyini tüm detaylarıyla bildiği arkadaşı Cordelia.

Uzun ve anlamsız bir sessizlik üç genç kadının bulunduğu odayı doldurmuştu. İlk konuşan Alex oldu. Konuyu dağıtmaya çalıştığı belliydi. "Jeremy büyük bir buhranda. Ona ne yaptın bilmiyorum ama Tony ile yaptığı konuşmadan sonra biraz daha normale döndü diyebilirim. Hâlâ biraz üzgün ve melankolik bir hali olsa da normale dönecek gibi görünüyor." Cordelia birden düşüncelerinden sıyrıldı. Uzun zamandır Jeremy de dahil hiçbir hayranını düşünecek hali olmamıştı ama yine de merak etmekte kendini alamasa da hiçbir şey sormadı. Uslu ve kocasına yakışır bir kadın olma sözü hâlâ geçerliydi.

"Bence bu konuyu Edward'ın yanında açmazsak iyi olur. Cordelia'nın hayranlarıyla ilgili çok hassas. Hele ki gelen hediyelerle yakından ilgileniyor." Gülererek konuşan Madeline'indi.

Edward'ın yediği hayran çikolataları aralarında epeyce bir dalga konusu olmuştu. Hatta buna kahkahalarla güldüğünü hatırlıyordu Madeline.

"Hangi konudan bahsediyorsunuz hanımlar." Edward Wayne içeri girince kendisiyle beraber odayı dolduran erkekleri hava ilk önce Cordelia'yı vurdu. Vücudu hemen sinyaller vermeye başlamıştı. Arzu köpkoyu ve yıkıcıydı. Lanet olsun iki hafta hiçbir işe yaramamış mıydı?

"Hiç... sadece Cordelia'nın hayranlarından bahsediyorduk ama bunu senin duymaman gerekiyordu.... Hıh işte tam da bu sebepten." Edward Wayne saniyelerle artan öfkesiyle çok korkutucuydu. Cordelia ürpermekten kendisini alamadı. Ama Madeline hiç etkilenmemiş gibi gülümsedi.

"Her zamanki gibi çok tatlısın Madeline ama şimdi karım... şey Cordelia ile konuşmam gerekiyor." Sözleri Madeline'e söylüyor olsa da Cordelia'ya bakıyordu. Gözleri yine alev alev yanıyordu.

"Tabii hemen... burada mı yoksa dışarıda mı görüşelim?" Bunu soran gülünmek için kendisini zor tutan Madeline değil, garip bir korku hisseden Cordelia'ydı.

"Burada değil, benimle gel," dedi ve Cordelia'yı kolundan tuttuğu gibi odadan çıkardı. Neredeyse sürükleyerek merdivenleri tırmandırıp kızı kendi odasına sokunca Cordelia şaşkınlıktan hiçbir şey söyleyecek durumda değildi. Odanın ortasında kalakalmış birbirlerine bakıyorlardı şimdi. Cordelia'nın yüzünde sorgulayıcı bir ifade, Edward'da ise acı çeken bir adamın yüzü vardı. Sorun neydi?

"Sevgilim... iyi misin?" Cordelia birden endişelendiğini hissetti. Elini kocasının göğsünde seçiren inatçı kasın üzerinde gezdirdi nazik ve sevecen bir dokunuşla.

"Lanet olsun sana Cordelia, bana öyle bakmayı kes ve hemen soyun. Bu işkenceye daha fazla dayanamayacağım..." Cordelia'yı öpmeden evvel son sözleri bunlardı. Zaten Cordelia'nın sonrasını düşünecek hali de yoktu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Beni neden hiç aramadın?" Sitemli, mahmur bir ses, ıpki bir çocuk gibi hesap soruyordu Cordelia'dan. Genç kadın gülümsedi ve yanında, kendisine sıkıca sarılmış olan kocasının simsiyah, dağınık saçlarını sevecenlikle okşayarak cevap verdi.

"Beni görmek istemediğini sanıyordum." Kafasının tepesine bir öpücük kondurarak cümlesini tamamladı Cordelia.

"Böyle saçma bir fikre nereden kapıldınız sevgili düşesim? Sana sadece sevişemeyeceğimizi söyledim diye hatırlıyorum." Gülümsüyordu şimdi genç adam. Cordelia da güldü.

"Bu durumda, bu söylediğin pek anlamsız kalıyor. Hem sana nasıl ulaşmamı bekliyordun ki sevgilim? Beni görmek istemediğinde seni görebilmem ne kadar mümkün olabilirdi ki? Hem unutma ki ben bir kadınam ve düşündüğünün aksine çok kırılgan bir gururum var. Tamam, senin için kabukları biraz sağlamlaştırmış olabilirim ama içimde yarattığın depremlerle her seferinde biraz daha darbe alıyorum ve içimdeki çatlaklar gittikçe derinleşiyor." İçindeki acıyı koskocaman küçücük cümlelerin içine sığdırmıştı Cordelia. Çektiği acıyı öyle güzel dile getirmişti ki Edward'ın yüreğinin sızısı canını yakmıştı adeta. Bu güzel, verici kadın kendisini sevdiğini itiraf etmiş ama o buna karşılık verebilmek bir yana, genç kadının duygularını küçümsemişti. Hem de en adi biçimde. Fiziksel arzu ile aşkı karıştırmaya, derken ne düşündüğünü kendisi bile bilmiyordu. Korku ve şaşkınlıkla söylediği bu sözler, aslında

kendi duygularına koyduğu birer maskeydi belki de. Karısının hissettiğini söylediği aşkı, seks ile bağdaştırırken belki de kendi duygularından bahsetmişti, bunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, Cordelia'sız olamıyordu. Nefes, su gibi bir şeydi ona olan ihtiyacı.

İki hafta önce, evlilik kararı aldıkları gün tüm aydınlığıyla aklındaydı. Elizabeth Dumont'u, misafir odasında karısıyla karşılıklı bir tartışma hazırlığındaiken gördüğünde çok sinirlenmişti. O kadın ya da herhangi bir başkasının karısını üzmesine tahammül edemiyordu. Gerçi Cordelia'nın kendisini savunma konusunda ne kadar becerikli olduğunu da unutmamıştı. Zaten odaya girdiğinde kontese ağzının payını vermek üzereydi. Bundan hiç şikâyet etmese de, belli etmemeye çalışarak Cordelia'ya gereksiz yere adap dersi vermeye ihtiyaç duymuştu genç adam. Eğer karısından kendisine, kişiliğine uygun asi bir cevap geleceğini sanıyorsa daha çok bekleyecekti Edward. Çünkü aksine Cordelia tam bir itaatle kocasından özür dilemişti. O durumdayken bile bu özrün kontes için olmadığını çok iyi fark etmişti Edward.

En merak ettiği şeylerden birisi de, Cordelia'nın malum kol düğmesi ile ilgili ne düşündüğüydü. O an itiraf etmese de karısının kendisini kıskanması düşüncesi bile heyecan verici geliyordu Edward'a. Yine beklentilerinin aksine Cordelia'dan hiç ses çıkmamıştı, hatta yüzünde sinirlendiğine dair bir iz bile olmadığı söylenebilirdi. Sadece sinir bozucu, dingin bir ifadeyle itaatkâr eş gibi davranmıştı. Cordelia hangi akla hizmet, kendisinin bundan hoşlanacağını düşünmüştü ki? Ya da onu kızdırmanın yolunu bulmuş olabilir miydi bilmiyordu Edward. O Cordelia'nın deli dolu hallerini, kendisini çıldırtacak kadar asi tavırlarını ve en önemlisi ateşini seviyordu.

En kötüsü de, Elizabeth Dumont gidene kadar, ağzını açıp tek bir kelime bile etmemiş, aldığı derin nefesler olmasa varlığını bile unutturacak kadar sessiz kalmıştı Cordelia. Bu ne kadar da garipti. Karşısındaki kadın karısına hiç benzemiyordu. O an karısını tokatlayıp, onu kışkırtacak bir şeyler yap-

mayı ne kadar da çok istemişti. Belki o zaman sinirlenirdi ve sevdiği ateşli çingene, esmer büyücü gibi davranırdı, soğuk bir İngiliz leydisi gibi değil. Ama beklediği olmamıştı. Ta ki kadın gidene kadar...

O zaman bile, sadece kendisinden özür dilemek için konuşmuş, bir açıklama yapmaya çalışmıştı. Oysa Edward'ın beklediği bu değildi. Kavga çıkartacak kadar sinirli ya da çok mutlu olmasını isterdi Cordelia'nın. Sinirli, çünkü kendisine sormadan evlilik kararı almıştı; mutlu, çünkü artık gerçek bir karı koca gibi yaşayabilmeleri mümkün olacaktı...

Olması gercekenin aksine, karısının üzgün ve pişman hallerine öylesine kızmıştı ki evliliklerinin tamamıyla büyükbabasına verdiği sözden ibaret olduğunu söyleyebilmişti Cordelia'nın gözlerinin içine bakarak. Yine bile insanı bir tepki alamayınca da işi daha da ilerletmiş ve iyice alçalarak, evliliklerini bir an önce meşrulaştırmalarının istemesinin en önemli sebeplerinden birisinin hamile kalma riski olmadan tekrar sevişme ihtimallerinin kalmaması olduğunu söylemişti. İşte o an, sadece kısa bir süre için kara gözlerin örkeyle parladığına şahit olmuş ve için için bir mutluluk hissetmişti.

Tüm konuşmaları boyunca, Edward'ı en çok etkileyen şey ise karısının şu sözleri olmuştu. "Ben duygularımdan gayet eminim. Bence yanılan... Yani beni sevdiğini kabul etmesi gereken sensin... Ama merak etme hayatım, her ne yaparsan yap, bunu kabul ettiğin an seni kollarımı açıp bekliyor olacağım." Ne kadar da kendiden emin ve soğuktu. İşte genç adamı çıldırtan, aptalca sözlerinin nedeni de bu olmuştu.

"Güzelim, senin bu kendinden emin hallerin beni çok etkiliyor ama bu sefer çok beklemen gerekecek. Çünkü benim kalbimi esir etmek için güzel kıvrımların ve lezzetli vücudundan daha fazlasına ihtiyacın var." Bu sözler tamamen yalandı. Bunu biliyordu genç adam.

Düşüncelerinden sıyrılarak yanındaki kadına baktı Edward...

"Cordelia, seninle olmak istiyorum. Bir haftanın daha

hızlı geçmesi için nelerimi vermezdim biliyor musun?" Edward için itiraflar günüydü bugün anlaşılan. Cordelia içinin umutla dolduğunu hissetti.

"Hatırlıyor musun? Bana bu yüzüğü takmayı istediğin her an taşıyabileceğimi söylemiştin. Ben de sana yemin ediyorum sevgilim. Beni istediğin her an yanında olacağım. Çünkü seni, senin kendimi sevdiğinden de çok seviyorum." Yeminini kocasının dudaklarına kondurduğu bir öpücükle mühürlerken içinin mutlulukla dolduğunu fark etti Cordelia. Edward da tüm içtenliğiyle cevap verdi karısının sıcak ve duygu dolu dudaklarına. Yeniden bir ateşi yakmak üzereydiler ki kapının önündeki bir hareketlilik yüzünden ayrılmak zorunda kaldılar.

"Büyükanne keser misin şunu?... Tanrım sen ne yapıyorsun... ahh!" derken kapı sonuna kadar açıldı ve Castle-door Düşesi tüm azameti ile içeri doldu. Tabii arkasında Madeline'in dehşet dolu suratını bırakarak.

"Wayne, sen hangi akla hizmet, gün ortasında ve benim evimde bunu... bunu yapmaya kalkıyorsun?" Bir çiftin yatak odasına, hem de ne yaptıklarını bile bile girmekten çekinmeyen birisi için fazla çekingen konuşuyordu.

"Karım ile sevişirken sizden izin almam gerektiğini bilmiyordum majesteleri," Edward utanma ya da sıkılma belirtisi göstermeden salt bir eğlenceyle yaşlı kadına cevap verdi. Yaşlı düşes, Edward'ı utandırabileceğini düşünmekle hata yapmıştı anlaşılan. "Bana emanet ettiğin ve evlendiğinizi kimseye söylemediğin karından bahsediyorsun değil mi evladım? Eğer öyleyse ortada bir terslik var gibi."

"Bence ortadaki tek terslik sizin bu odadaki varlığınızdır -ki karımı utandırdığınızı rahatlıkla söyleyebilirim."

"Karımın benden utanacağını hiç sanmıyorum. Eğer öyle olsaydı sesin ayarını iyi yapardı da ben de burada mart kedileri gibi oynaşacağınızı anlamazdım. Herhalde tahminlerim üzerine buraya geldiğinizi sanmıyorsunuz, öyle değil mi?" Yaşlı düşes bu sözleri sırtarak söyleyebilecek kadar acımasız

ve utanmaz bir kadındı ki Cordelia bir çığlık attı. Daha önce hiç böyle utanmamıştı. Kıpırmızı bir utanç yüzünü kaplarken, kendisini örtülerin altına gizledi.

Edward ise gülmek için artık kendisini kasmaktan vazgeçmiş açık açık kahkaha atıyordu. "Majesteleri, sizin gibi bir kadınla daha önce hiç karşılaşmadım. İnanılmazsınız ama artık buna bir son vermelisiniz yoksa Cordelia utancında ölecek." Karısının içinde bulunduğu tehlikeyi dile getiren bir adam için fazla keyifliydi. Cordelia, örtülerin altından onu dürtmek zorunda kaldı. Hatta yapabilse başka şeyler de olabilirdi ama daha fazla utanca dayanamazdı.

"Neyse, şimdi çıkıyorum... Bari bu çalışmalarınız bir sonuç verir de en kısa zamanda bir torunu kucaklayabiliriz." Lanet olsun! bu kadının hiç utanması yok muydu?

"Eğer içeri girmemiş olsaydınız ben de tam dediğinizi garantilemek için çalışmalara başlıyordum majesteleri." Bu kadar da fazlaydı. Cordelia ölseydi daha iyiydi. Görmüş geçirmiş bir kadın (!) olarak, bu gibi konularda artık utanacağını sanmıyordu ama yanıldığı gün gibi ortadaydı. Anlaşılan düşes de bunu pek beklemiyordu ki cevabında o eski kendinden emin hali yoktu. Hatta utanmış bile olabilirdi. "Wayne, sen benden de utanmazsın. Hatta Mark'tan da..." dedi ve çıktı. Kapıyı sıkı sıkıya kapatmayı ihmal etmemişti. Beklentisi açıktı. "Bir bebek yapmadan sakın çıkmayın."

"Sen çok lanet bir adamsın." Cordelia daha fazlasını söylemek isterdi ama vazgeçti.

"Ama beni seviyorsun." Edward gülümseyerek güzel karısına bakıyordu şimdi. Çok duygusal bir şeyler vardı bu bakışlarda. Cordelia içinin ısındığını hissetti birden bire. Kocası, kendi sevgisini hep küçümsemiş ve hissettiklerinin bir yanıma olduğunu iddia etmişti. Ama şimdi Cordelia'nın kendisini sevdiğini kabul ediyordu. Gerçi Cordelia, ondan kendi aşkını itiraf etmesini isterdi, ama bu da bir şeydi.

"Evet aşkım, seni çok seviyorum... En az senin kadar." Biraz kıskırtmanın kimseye bir zararı olmazdı değil mi?

Belki bir itiraz gelebilirdi şimdi. Ama hiçbir şey olmadı. Cordelia merakla kocasına baktı tekrar ve gördükleri karşısında boğazında düğümlenen yumruyla gözleri dolu dolu oldu.

“Artık kalksak iyi olur, düşesin tekrar baskın yapmasını istemem, gerçi gerekli izni aldığımıza eminim ama yine de işi şansa bırakmaya gerek yok.” Edward, az önceki duygusallığını gölgelemek için işi şakaya vursa da Cordelia o gözlerde gördüğü şeyden son derece emindi. Edward da kendisini se-viyordu.

“Ne düşünüyorsun?” Uzunca bir süre hiç konuşmadan düşünen Cordelia, kendisinden cevap bekleyen kocasına döndü.

“Bizi...” doğruyu söylemenin bir sakıncası yoktu. “İyi ki o göl kenarında sevmişiz ve yine iyi ki büyükbabam bizi yakalamış. Yoksa bu anı hiç tadamazdım.”

“Sen öyle san küçük cadı. O gün olmasaydı başka bir zaman yine seni köşeye kısıtırdım ve inan bana canım, sonuna kadar giderdim. İşte o zaman bu saçma nişanlılık oyununda hiç gerek kalmadan seni o kadar hızlı karım yapardım ki şu anda ilk çocuğumuza hamile kalmış olurdun. Hem de ilk seferinde...” Cordelia cenneti bulmuş gibiydi.

“Öyle olmadığını nereden biliyorsun? Yani şu anda bir bebeğimizin olmayacağını...” Karısının çıplak göğsünü yumuşacık okşayan Edward birden donakaldı.

“Ne demeye çalışıyorsun? Yani...”

“Şu anda hiçbir şey belli değil ama... ama ben öyle hissediyorum.” Cordelia utana sıkıla konuşmuştu. Kocasının kendisini anlayacağından emindi ama.

“Cordelia, bu gibi şeyleri anlamak için hisler yeterli değildir. Yani eğer hamileysen ki bu kuvvetle muhtemel, vücudunda bazı değişiklikler olmaya başlar. Mesela kadınların regl döngüleri, bu süreçte kesilir. Belirli bir aydan sonra da mide bulantıları ve buna benzer bir sürü belirtiler ortaya çıkmaya başlar...” Edward çok bilmiş bir şekilde karısına ders veriyordu. Ama unuttuğu bir şey vardı ki o da Cordelia bir

doktorun kızıydı. Çocukların nasıl yapıldığını bilmemek kör cahil olduğunu da kanıtlamazdı ki canım!

“Ukalalık yapma Edward Wayne, benim babam bir doktordur ve ben söylediklerini zaten biliyorum... Canımı sık-maya daha fazla devam edersen, sana karşı uysal olma sözümü geri alır ve ömrüm boyunca bana rastladığın güne lanet edecek kadar canından bezdiririm seni. İnan bana bunu yaparken de öyle bir zevk alırım ki, bir daha seninle sevmesem bile sorun etmem.” Soluk almadan, bir çırpıda söylediği asabi sözler, Edward üzerinde beklediği gibi büyük bir etki yaptı ama Cordelia’nın düşündüğü yönde değil. Hatta genç kadını, kocasına yumruk atma isteğini tekrar depreştirecek kadar sinir bozucu bir etkiydi bu. Genç adam Cordelia’ya gülüyordu. Hem de kahkahalarla.

“Özlediğim karıma kavuştum en sonunda. Eğer öfkenin sınırlarına dayandığımı fark etmiş olsaydım inan bana bunu çok daha önce yapardım. En son gördüğümde o kadar nazıktın ki senden nefret ettiğimi bile söyleyebilirim ateş parçası...” Tekrar kahkaha atmaya başlamıştı şimdi genç adam. Ama Cordelia alta kalmadı? Kocasını susturmanın bir yolunu biliyordu ve kahkahası boğazına takılıp ölse bile bunu yapacaktı. Yüzünün değişen ifadesini görmek her şeye değerdi.

Edward’ın güçlü kahkahalarıyla sarsılan yataktan yavaşça kalkarak salına salına tuvalet masasına doğru ilerledi. Hareketleri çok hesaplı ve aşırı derece de erotikti. Aynı zamanda beklediği gibi kocasının kahkahasını boğulurcasına bir sesle boğazına gömmeye yetecek kadar da başarılı. Cordelia kendisini alkışlamak istedi. Ama onun yerine omzunun üzerinden kocasına şulı bir gülücük atmakla yetindi. Edward’ın yüzü görülmeye değerdi. Neredeyse allak bullak olmuş, az önceki gülümsemeden eser kalmamıştı. Onun üzerinde böyle bir etkiye sahip olmak, kendisini aşırı derecede çekici hissetmesine neden oluyordu, bir de güçlü.

“Beni kıskırtmaya mı çalışıyorsun, yoksa giyinmek için mi kalktın sevgilim?” Cordelia, bu boğuk tondaki sesi, sadece

sevişmelerinin en ateşli yerinde kocasının ağzından duyuyordu -ki ne kadar etkilendiğini bundan daha iyi anlatamazdı.

"Sence?" Genç kadın sandalyeye son derece ağır hareketlerle otururken bacaklarını da hafif aralık bırakmıştı ki bundan daha açık bir davet olmazdı. İki haftalık çilesinin hesabını şimdi sorabilirdi kocasından. Bunu yapabilecek gücünün olması çok eğlenceliydi ve birazdan çok da zevkli olacaktı. Yatakta çok uyumlu ve haddinden fazla ateşli bir çift olabiliyorlardı ama Cordelia şimdiye kadar asla kocasının karşısında bu şekilde rahat, çıplak ve kıskırtıcı olmamıştı. Şu anda Edward, mükemmel cinsel yaşantılarının renginin gittikçe daha geniş bir renk yelpazesine bölündüğünü görebiliyordu şaşkınlıkla. Bu kadının en küçük bir hareketi bile erotizmin kokuyordu ki bunu ondan başka kimse fark etmediği sürece o da karısının kendisine sunduklarının sonuna kadar tadına varacaktı. Sayısız kadınla birlikte olmak hiçbir şeydi. Bir tek kadının kendisine yapabildiklerinden sonra sonsuz tecrübenin kim ne faydası vardı? Bazı şeyleri karısıyla beraber ilk kez keşfediyor olmanın samimiyeti aralarındaki bağları daha da kuvvetlendirirken yaşadığı doyumun şiddetini de artırıyordu. Cordelia, bir cevherdi ve ona aitti.

İki adımda yatakla tuvalet masasının arasındaki mesafeyi kat ederek Cordelia'nın yanına vardı ve onu hızla sandalyeden kaldırarak daha yüksek olan aynanın önüne oturttu. Bunu yaparken de karısının bacaklarını sertçe ayırıp orada kendisine rahat bir yer bulmayı ihmal etmemişti. Bakışlarındaki tehdit açığı ve karısı da aynı şekilde ona karşılık verirken 'Senden korkmuyorum,' der gibiydi. "O zaman izle ve gör sevgilim." Edward, karısının sıcaklığına girmeden evvel bunu söylerken Cordelia hayatı boyunca bundan daha iyi bir ceza alamayacağını hissediyordu. Belki sırası değildi ama aklına Madeline geldi birden bire. Şimdi onu anlamak ne kadar da kolaydı. Tabii o da bundan kendisi kadar zevk alıyorsa....

"Artık, yataktan çıksak iyi olacak. Yoksa insanların yüzüne bir daha bakamayacağım Edward." Cordelia kalkmak için hiçbir çaba sarf etmeden kalkmaktan bahsediyordu.

"İnsanların canı cehenneme, hem sen kaşındın... Gerçi iyi ki kaşındın ama seninle baş edebileceğimden pek de emin değilim Cordelia. Sen... sen çok arzulusun."

"Bu kötü bir şey mi?" Öyle olmadığını ve kocasının da halinden memnun olduğunu biliyordu ama onun cevabını duymak istiyordu.

"Hımm... hayır, aksine iyi bir şey." Kısa cevap genç kadını tatmin etmese de üstelemesine gerek yoktu.

Kalkmak için yerinde doğruldu ve tam yataktan çıkıyordu ki Edward'ın koluna dokunan eliyle durakladı. "Lütfen bunu da al. Yeni bir tahrik aşağıdaki insanlara karşı beni bile utandırabilir." Cordelia'ya sarınması için yatak örtüsünü uzatmıştı. Genç kadın kendisini gülmekten alamadı ve kocasının dudaklarına bir öpücük kondurarak kalktı. Hazırlanmaya başlasa iyi olacaktı yoksa açıklama yapması gereken insan sayısı gitgide artacaktı.

"Özür dilerim hayatım. İnan bana engelleyemedim. Bu kadının gerçekten hiç utanması yok... Bize de aynı şeyi yapmıştı. Şey..." Madeline, sevişmek konusunda sayıca kendisinden daha çok tecrübeye sahip olabiliyordu ama anlamsız utangaçlığının üstesinden gelebilmesi için altı, yedi tane çocuk doğurmuş olması gerekiyordu. Cordelia aşağı indiğinden beri büyükannesinin kabalığı ile ilgili açıklama yapmaya çalışıyor, her seferinde kıpkırmızı bir suratla kalakalıyordu. Çok mahcup olduğu belliydi ama Cordelia'nın ona kızgın olmasının imkânı yoktu ki. Bir kere Castledoor Düşesi son derece kurnasız bir kadındı ve kolay kolay utanmazdı. Bir de Maddy, o kadar iyi niyetliydi ki Cordelia'yı bilerek üzecek hiçbir şey yapmazdı.

"Maddy, hayatım... son kez söylüyorum... Büyükannenin kabalığı için benden özür dilemen gerekmiyor. Hem nasıl engelleyecektin ki? Kafasına benim şemsiyelerimden birisini mi geçirecektin? İnan bana bunu yapsaydın sonuç pek de parlak olmazdı." Bu düşünceyle gülümsedi Cordelia.

Aynı görüntü Maddy'nin gözünde de canlanmış olacak ki o da kıkırdamaya başladı.

"Aslında deneseydim hiç de fena olmazdı. Hem..." Maddy devam edecekti ama uşağın gelmesiyle sözü yarım kaldı.

"Leydi Winslet, Bridgerton Kontu sizinle görüşmek istiyorlar. Uygunsanız kendisini misafir odasına almak isterim." Cordelia çok şaşırılmıştı. Sevimli genç lordun kendisini neden görmek istediğini pek anlayamasa da onunla görüşecekti elbette. Edward bir saat kadar gelmeyeceğini söylediğine göre masum bir görüşmenin kimseye zararı olmazdı. "Tabii, ben birazdan misafir odasında olacağım, siz kendisini içeri alın lütfen," dedi uşağa.

"Maddy, ne olduğunu bilmiyorum ama onunla görüşmenin kimseye bir zararı olmaz diye düşündüm. Hem Castle-door sınırları içindeyiz, yani güvende..." Sesi pek kendinden emin çıkmamıştı ama Maddy kendisine karşı koymadı. Cordelia tarafından hiçbir endişesi yoktu ama o genç hayran sorun çıkartabilirdi. Yine de hiçbir şey söylemedi.

Cordelia, acele adımlarla konunun bulunduğu odanın kapısına kadar geldi ve iki saniyelik bir duraksamadan sonra içeri girdi. Eğer karşısında hayran bakışlarla kendisini süzen bir âşık görmeyi bekliyorsa daha çok beklerdi Cordelia. Çünkü takdim balosunda tanıştığı o neşeli ve şen adamdan hiçbir iz taşımayan lord, kesinlikle çok acı çekiyordu.

"Lord Bridgerton... neyiniz var?"

"Ohh... Güzel leydim, ben sizi rahatsız ettim biliyorum ama buraya gelmekten başka bir çarem yoktu." Genç kadının ellerine sarılmış, nerdeyse yalvarır gibi konuşmuştu. Cordelia birden gerildi. Acaba yine kendisine aşkını sunmaya gelmiş olabilir miydi? Şimdiye kadar hoş görmüş olsa da bundan sonra bu durum çok yakışsız kalırdı. Galiba görüşmeyi kabul etmekle büyük bir hata yapmıştı Cordelia. Adamın ellerine yapışan çaresiz ellerinden bir çırpıda kurtularak geriye sıçradı. Genç lord da Cordelia'daki gerilimi fark etmiş olacak ki hemen aceleyle bir açıklama yapmaya girişti.

"Leydi Winslet, beni yanlış anladınız. Ben buraya sizden yardım istemek için geldim. İnanın bana niyetim canınızı sıkmak değil." Daha fazla konuşmaya devam edemeyecekmiş gibi sustu genç adam. Sanki tonlarca yükün altında eziliyormuş gibi omuzları çökmüş, çok zavallı görünüyordu. Cordelia kendisinden utandı birden bire. Bu çocuğun kendisine zarar vermesinin hiçbir yolu olamazdı.

"Sizi üzen nedir Lordum. Nasıl yardımcı olabilirim söyleyin lütfen."

Birkaç saniyelik duraksamadan sonra genç adam nihayet konuştu. "Cecile... beni görmek istemiyor... ve... ve bunun nedeni... sizsiniz..." Cordelia afalladı. Cecile kimdi ve ona ne yapmıştı?

"Anlamadım," diyebilirdi sadece.

"Cecile, benim nişanım. Bakın, ben onu ne kadar çok sevdiğimi şimdili anladım, yani beni terk ettikten sonra." Genç adam panikle konuşuyordu. Ama Cordelia'nın bu isteği rolünü görebili nesi için daha açık olması gerekiyordu.

"Bakın... nââ hiçbir şey anlamıyorum." Cordelia artık sinirliydi.

"Sizin takdim balonuzda... size karşı yakınlığım ve sonrasında Dük Wayne ile yaptığım görüşme kulağına gitmiş... Artık beni görmek istemiyor." Cordelia içinin sıkıntıyla dolduğunu hissetti. "Tanrım kiliseye yeterince sık gitmediğim için beni cezalandırdığını biliyorum ama sarışın bir afet olmak istemiyorum derken, ateşli bir esmer olmak istemediğimi eklememiş olmam, bunu söylemeye gerek duymadığımdandı. Ateşli âşıklara hiç değinmiyorum bile!"

"Yani..." Cordelia sabırsızlığını belli etmekten hiç çekinmedi.

"Benim için onunla konuşabilir misiniz?" *Yok canım daha neler?*

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Cordelia, şimdi bile konuşamayacak durumdayken, Cecile denen o kızla nasıl konuşacaktı, daha doğrusu ne konuşacaktı?

“Bakın Lordum, bence nişanlınızla tekrar konuşmayı denemelisiniz. Sizi anlayacağından eminim.” Cordelia bu işe bulaşmak istemiyor ama bir yandan da vicdanının yüksek sesiyle uğraşmak zorunda kalıyordu. Hayatında artık sorun istemiyordu kesinlikle, ama bu genç lordun ondan çaresizce istediği yardıma da sırt çevirmeye gönlü razı gelmiyordu.

“Hayır, güzel leydim. Beni dinlemiyor ve ne yaparsam, ne söylersem söyleyeyim hiçbir işe yaramayacak... Lütfen, bana bir tek siz yardımcı olabilirsiniz. Cecile benim her şeyim, ben onsuz yaşayamam... Lanet olsun siz beni o gece öyle büyülemiştiniz ki bir an ışığınızdan kör oldum ve gözüm Cecile’i bile görmedi. Ama şimdi anlıyorum ki o benim hayatımın ışığı ve gerçek aşkım... Ben...” Daha fazla konuşamayacakmış gibi sustu. Sanki konuşmak kendisi için büyük bir külfetti.

Cordelia ise için için köpürüyordu artık. Bu budala çocuk kendisinden büyüktü ama karşısına geçmiş bir bebek gibi mızızlanıyordu. Hangi akıllı kadın bu çocukla evlenebilirdi ki? Akı ister istemez Edward’a kaydı ve gurur duydu. Aynı anda kararını da vermişti. Bu çocuğa yardım edecekti. İstemeden de olsa nişanlısıyla arasının bozulmasına vesile olmuşsa sorunu çözmek için de bir şeyler yapacaktı. Hayat

kendisi için bu kadar çok güzellik sunmuşken insanların ellerindekilerle yetinmesi pek acıydı. “Tanrım sana şükürler olsun ki Edward gibi bir kocam var.”

“Peki Kont Bridgerton, size yardım edeceğim. Cecile ile bizzat konuşup, ona kocamı ne kadar çok sevdiğimi, konuşulanların sadece bir yanlış anlaşılardan ibaret olduğunu anlatacağım... Şimdi biraz rahatlayın lütfen.” Cordelia, karşısında neredeyse ağlayacak olan gence acıyarak baktı.

“Siz bir meleksiniz, ben size nasıl teşekkür etsem bilemiyorum... Bakın bu da adresi... ben...” Küçük bir kâğıt parçasını Cordelia’ya uzatmıştı titreyen elleriyle. Lanet olsun adam ağlıyordu.

“Lütfen yapmayın lordum, her şey düzelecek emin olun.” Genç kadın, karşısında bebekler gibi ağlayan bir adama nasıl davranacağını bilmeden öylece kalakalmıştı.

“Bakın, bir hafta sonra düğünüm var. Bunu nişanlınıza anlatacağım ve davetiyemi de bizzat kendi ellerimle teslim edeceğim. Ne dersiniz?” Adamın oturduğu daha doğrusu çöktüğü koltuğun karşısına bir sandalye çekerek oturdu ve elini omzuna koydu. “Her şey yoluna girecek... güvenin bana.”

“Burada neler oluyor?” Edward Wayne kapıda ateş saçan gözlerle, karısı ve mızız Bridgerton Kontu’na bakıyordu. Çok korkutucu bir hali vardı ki her zaman ona kafa tutmaktan çekinmeyen Cordelia bile yanlış bir şey yapmamış olmasına rağmen korkudan büzülmüştü. Genç lordun durumunu söylemeye gerek bile yoktu. “Size soruyorum. Çiçek ve çikolatalara bir nebze katlanabilirim, ama kendi varlığımızı nasıl açıklayacaksınız Bridgerton. Ayrıca seninle açık açık konuştuğumu sanıyordum ben.” Cordelia dükü daha önceleri de sınırlı görmüştü ama şimdi... Hemen atıldı, bir açıklama yapmasını istediği kişi kont olabiliirdi ama adam gerek korkudan, gerekse üzüntüden konuşabilecek durumda değildi.

“Kont Bridgerton da gidiyordu şimdi. Bizi tebrik etmeye gelmiş bir de küçük bir ricası oldu benden. Ama biz hal ettik majesteleri... Yani... sorun yok...” Cordelia’nın sesi,

kocasının korkutucu bakışları altında gittikçe zayıfladı ve en sonunda duyulamayacak kadar alçaldı. "Seni kolundan tutup so-kağa atmadan evvel hemen bu evi terk et ve bir daha da karımın yanında dolaştığını görürsem, seni kendi ellerimle öldürürüm... hem de her anından zevk duyarak." Edward o kadar öfkeliydi ki Cordelia'dan nişanlını değil de karını diyerek söz etmişti. Genç kadın yanlış zaman olduğunu biliyordu ama Edward'ın ağzından çıkan bu söz ile neredeyse kocasının kollarına atılacaktı.

Genç lord hiçbir şey söylemeden, koşar adımlarla kapıya giderken Cordelia'ya imalı bir bakış atmayı da ihmal etmemişti. Buraya kadar sorun yoktu ama sadece Cordelia'nın görmesi gereken bu bakışı Edward'ın da görmesi hiç iyi olmamıştı. Açıklanması gereken şeyler gittikçe artıyordu. "Cordelia, hemen bir açıklama istiyorum!" diye kükredi Edward.

"İlayatın inan bana düşündüğün gibi bir şey yok. İlem bizi tebrik etmek istemiş, hem de benden... benden küçük bir iyilik istemeye gelmiş," Kocasına söyleyecekti ama nasıl?

"Nasıl bir iyilikten bahsediyorsun sen?" Hâlâ çok sinirliydi ama biraz da meraklanmış gibiydi şimdi. "Benden nişanlıyla arkadaş olmamı istedi... şey... hem böylelikle yanlış anlamaları da ortadan kaldıracakmışım." Daha açık olması gerekiyordu ama kocasının korkutucu gözlerine bakarken tam anlamıyla gerçekleri anlatamıyordu. "Hangi yanlış anlamalardan bahsediyorsun Cordelia, 'İlanı aşkına bilmece gibi konuşmayı bırak artık."

"Sevgilim lütfen sakın ol. Kötü bir şey yok, sadece kontun nişanlısı, onun bana karşı hayranlığı olduğunu duymuş ve kavgaya başlamış. O da, eğer nişanlıyla konuşursam aralarımı düzeltebileceğimi söyledi... yani durum bu... lütfen inan bana." Kocasının kendisine inanmamasına asla tahammül edemezdi Cordelia. Hele ki ilk kez sadakatiyle ilgili bir şüpheye düşerse, genç kadın bu yüzden kahrolurdu.

"Sümsük herif, aptallığın bedelini kendisi ödemek zorunda. Bu konuya karıştığını duymak istemiyorum, anladın mı beni?"

Cordelia, şimdi büyük bir ikilemde kalmıştı. Bir yanda yardım etmek için söz verdiği bir genç, diğer yanda hayatta en çok sevdiği insan kocası... Yantı belliydi... Asla kocasını üzecek bir şey yapmayacaktı Cordelia. Ya da yapıklarını ona anlatmazsa kimse üzülmezdi. Bu da bir seçenektir, hem de şu an için en iyi seçenek. "Anladım sevgilim, her şey dediğin gibi olacak." *'Taurum sen beni affet. Anna o çocuk benim yüzümden acı çekerse, bu yükten nasıl kurtulurum? Edward'a duyurmadan bu işi halletmem için sana ihtiyacım var.'* Cordelia kararını vermişti.

Edward ise karısının yüzünü araştırıyor ve bir açık yalamaya çalışıyordu. Uzunca bir süre, dik dik ona baktı ve sonunda yüzündeki gerilmiş kaslar yumuşadı. İtatta gülüm-süyordu bile. "O adamın ya da bir başkasının senin yanına yaklaşmasına tahammül edemem Cordelia. Sen benimsin ve benim olanı korumak için her şeyi yaparım inan bana." Son sözleri neredeyse Cordelia'nın dudakları üzerinde söyleyince genç kadın yine dünyasını şaşırdı ve kocasının sihrine kendisini bıraktı. Edward dururken kim kendisinin bir büyücü olduğunu iddia edebilirdi ki?

Kibar bir öksürük sesiyle birbirlerinden ayrıldıklarında sanki saatlerdir öpüşüyorlarmış gibiydiler. Mark Deckett ve Madeline kapıda durmuş onları izliyorlardı. İkisi de gördüklerinden son derece memnun ve eğlenmiş gibiydiler. "Az önce Bridgerton'u gördüm, kuyruğunu kıstırmış kaçıyordu. Umarım bu sefer çenesini kırmamışsındır." Mark pişkin pişkin sırtıyordu.

Cordelia anında kendine geldi. Ne demekti bu şimdi? "Bu sefer mi? Onu dövdün mü sen?" Kocasına şaşkınlıkla bakıyordu. Bu inanılmazdı.

"Aslında dövdüm sayılmaz, biraz hırpalamış olabilirim ama." En az Mark kadar pişkin bir sırıtış yüzüne yerleşmişti. "Onu o kadar çok korkuttum ki buraya sana kur yapmak için gelebileceğine hiç ihtimal vermedim aşkım. Aksi takdirde, ne seni ne de onu... -ikinizide- kimse elimden alamazdı." Son sözleri sadece Cordelia'nın duyabileceği kadar alçak bir sesle

söylemişti ki Cordelia başından aşağıya kaynar suların dö- küldüğünü hissetti. Kocasının bu nazik tavırlarının altında, karısına değil de kendisine olan güveni saklıymış.

Artık *sen çok ileri gittin Edward Wayne*. “Demek bana değil de kendi yumruklarına güveniyordun öyle mi sevgili koca- cığım. O zaman bunun tadına bir bak da benim de kendi- mi koruyabilmek için ne kadar şansım olduğunu söyleyiver bir zahmet.” Cordelia sözünü tam bitirmeden yumruğunu geriye savurmuş ve mükemmel tekniğiyle kocasının sol gö- züne indirmişti. Edward’ın yıldızları saydığını umuyordu genç kadın... Ölüm sessizliği... Arkasından patlayan Mark Deckett’in kahkahası tabii ki. Cordelia verdiği tahribatı kont- rol etmek için kocasının yüzüne zorlukla bakarken yaptığı- dan pişman olmuştu bile. Hatta zamanı sadece bir kereliğine geri alma şansı olsaydı, bu hakkını sadece şimdi kullanmak isterdi. Çünkü Edward fiziksel olarak hiç sarsılmamış sadece öfkeyle kendisini süzüyordu. ‘Lanet olsun, ne yaptım ben?’

“Sevgili karıcığım, bununla ilgili daha sonra görüşeceğiz.” Yalnız kaldığımızda demek istediği açtı.

“Ben çok üzgünüm... lütfen bir bakınama izin ver.” Cor- delia kendisi için endişelenmeyi, kocasının gözünün etrafın- daki kızarıklığı görünce bırakmıştı. Kısa bir süre sonra mo- raracak gibi duruyordu ve bunu, sorumlusu kendisiydi. Elini uzatıp ona dokunmak istese de nazik ama kararlı parmak- ların engellemesiyle karşılaştı. Bu gereksiz kibarlık, sonrası için Cordelia’yı iyice korkuttu. Bari kocası bağırıp çağırıyaydı da sinirinin bir kısmını bu şekilde çıkarsaydı. Aksi halde yal- nız kaldıklarında çok kötü bir hesaplaşma bekliyordu onları. Eğer şanslıysa iş basit bir cezalandırma ile kapanabilirdi ama pek öyle olacaktı gibi görünmüyordu. Çaresiz gözlerle Madeline’e baktı ama ondan bir yardım alamayacağı açtı çünkü o da kocası kadar eğleniyor görünüyordu.

“Şey biz de gidiyorduk şimdi. Vedalaşmaya gelmiştik.” Hain Maddy, Cordelia’yı kurtarmak için hiçbir şey yapmaya- cağını açık açık söylüyordu. “Biraz daha kalsan Maddy, ben...

gelinlik seçecektik ya seninle... hımm?” Zavallı kız çaresizce çabalıyordu.

“Sanmıyorum canım, hem ben senin için uygun birkaç model seçtim ve işaretledim. Artık aralarından birisini seçer- sin ve yarın da Madam Bertie’ye gider hazırlatırız. Gerçi bir mucizeden bahsediyoruz ama senin için yapacaktır. Ne de olsa baloda giydiğin kırmızı elbisenin süksesi ülke sınırlarını aştı ve iyi bir reklam oldu.” Cordelia daha fazla üstelemeye gerek görmedi; sonuç çıkmayacağı açıktı.

“Peki Maddy, görüşürüz sonra. Lord Deckett, iyi günler.” Mark küçümser bakışlarını Edward’dan ayırmadan hâlâ gülü- yordu. Cordelia’ya başıyla selam verip çıkmadan önce de bir göz kırpmayı ihmal etmemişti. Ama en kötüsü de Edward’a söyledikleriydi.

“Sevgili dostum, biraz makyajla yediğin dayanın izlerini kapatabilirsin, bunun için sana Cordelia seve seve yardım edecektir.” Arkasından kapanan kapının sesi genç kadının en- sesindeki ürpertiyle aynı anda gelmişti. Hızla kocasına döndü ve tekrar bir açıklama ve bir özür için ağzını açtığı anda aralık dudaklarından içeri süzülen kocasının dili yine dünyayı de- ğıştirdi. Of... bu ceza işine gerçekten bayılıyordu.

“Sevgili karıcığım... hemen şimdi odana çık ve beni bek- le, hatta mümkünse çıplak... yatağında...” Kendisine hiç kızmamış olması garipti ama bunu çok ırdeleyecek ka- dar çıldırmamıştı Cordelia. Edward’ın kendisine söylediğini hemen yerine getirmek için hiçbir şey söylemeden odadan çıktığında gözü dünyayı görmüyordu ki kocasının kısık gü- lümsemesini hiç duymadı bile.

Cordelia, on dakikadır Edward’ı bekliyordu ve dediği gibi çıplaktı. Bir süre önce bu olanlar çok erotik gelmişti gözü- ne ama şimdi bakınca pek de öyle görünmüyordu. Hatta utanç duymaya bile başlamış olması, hafif kadınlar gibi his- settiyordu kendisini. Derken nihayet kapı açıldı ve kocası içeri girdiğinde Cordelia, giyinmek için yataktan çıkmaya

hazırlanıyordu bile. "Bir yere mi gidiyordun sevgilim. Oysa sana talimatlarımı aşağıda vermiştim; bana itaat edeceğini söyleyen de sendin."

"Gelmeyeceğini düşünmüştüm ben de. Hatta bir an beni cezalandırmak için beklettiğini bile düşündüm ama yanıldığını görebiliyorum." Cordelia rahat bir soluk almıştı. Kocasının kendisine küsmesini hiç istemezdi. "Neden yanıma gelip, seni tedavi etme izin vermiyorsun? Yapabileceklerimi görünce çok şaşıracaksın." Sanırım biraz cilveleşmek bu şartlar altında sorun olmazdı.

"Hımm... ne gibi önerilerin var sevgili düşesim?" dedi Edward. "Gelmeden göstermeme imkân yok majesteleri." İyiden iyiye başlayan oyuna kapılmıştı Cordelia.

Edward, ağır adımlarla yanına yaklaşırken bir pantere benziyordu, sanki kurbanına sinsice yaklaşan vahşi ve tehlikeli bir panter. Yatağın örtüleri arasına süzülürken elleri hemen ait olduğu yeri, karısının güzel vücudunu bulmuştu bile. Cordelia'yı kucagina çekerek dizine oturttu önce. Bir yandan da ateşli bir öpücük veriyordu göğüslerini okşarken. Cordelia ise kendini kaybedeli çok olmuştu ama kendine gelmesi çok ani oldu. Nasıl olduğunu anlayamadan birden kendisini Edward'ın dizleri üzerinde, yüzükoyun yatarken bulduğunda hiç karşı koyacak durumda değildi çünkü başına gelecekleri bilmiyordu. Ta ki çıplak kucına inen kocaman şamarı hissedene kadar! Ne debelendi, ne de karşı koydu ilk sefer arabada olduğu gibi. Yine sadece birkaç saniye kadarık. Sonra korkunç bir çığlık atarak kendini kurtarmaya çalıştı ki hatırladığı kadarıyla ilk seferinde işe yaramıştı. Ama ne fayda... Kucına inen şaplaklar tüm hızıyla, düzenli bir periyotta devam ederken kocasının mengene gibi eli ise kalkmasını engelliyordu. Kurtuluş umudunun olmadığı o kadar açıktı ki Cordelia artık uğraşmayı bıraktı, çığlık atmaya kestiği aynı anda. İşkence bitene kadar da gıkını çıkarmadı zavalcılık kalan gurur kırıntıları sayesinde. Ama bu aşağılanmanın hesabının sorulacağı zaman da gelecekti Edward Wayne. Hisset-

tiği utancın yanında, çektiği can acısı zerre kadar kıymetsizdi Cordelia için. Her ne kadar kaba etlerinin kıpkırmızı olduğunu tahmin etse de durum buydu. Madem kocası onun canını yakmakta sorun görmüyordu, o da hiç sesini çıkarmadan cezasını çekecekti ki çok beklemek zorunda kalmadan işkence sona erdi.

"Cordelia... bayılmadın değil mi?" Bu endişeli ses az önceki acımasız ellerin sahibinden geliyor olamazdı değil mi? Hiç cevap vermedi Cordelia, zaten konuşamıyordu da. O ana kadar ağladığını bile fark etmemişti öfkeden. Edward hızlıca karısını kaldırdı ve yüzünü kendisine çevirdiğinde en az onun kadar acı çeker gibi görünüyordu. Bu durum Cordelia'yı yumuşatacağı yerde daha da öfkelendirdi. İşte aralarındaki sorun buydu. Kocası onu seviyordu ama itiraf etmiyordu. Ona acı vermekten nefret ediyordu ama bundan vazgeçmiyordu. Bu sorunu bir atlatabilseler her şey çok güzel olacaktı ama bir süre daha beklemesi gerekeceği çok açıktı.

Uzun zaman etkisi altında kaldığı hareketsizlikten sıyrılarak yatağa yuvarlanmak için bir hamle yaptı Cordelia. Kocasından yediği dayak zaten yeterince utanç vericiyken bir de bu esnada çırılçıplak olmak öldürücüydü. "Beni rahat bırak Edward Wayne... o yumruğu çok daha önce hak etmişsin sen. Ama ben böyle bir aşağılamayı hak etmedim hiç. Bunu sen de pekâlâ biliyorsun. Neyin acısını çıkartmaya çalıştığını biliyorum... Beni deli gibi kışkandın ve öfkeden çılgına döndün. Bunu kendine itiraf ederek büyük acılar çekmek yerine beni böyle aptalca ve çocukça bir yöntemle cezalandırmayı benim çok asilce bulmuşsundur, ama sana yemin ederim... bir daha yaparsan senin beynini dağıtırım, hem de her anından zevk alarak..." Edward'ın kendi sözlerinden alıntı yapmıştı.

Edward karısını yaşlarla parlayan gözlerini gördüğü anda onu sıkıca kollarına alıp teselli etmek, özür dilemek istemişti ama şimdi hiç de aynı şeyleri hissetmiyordu. O çok sevdiği büyücü, küçük cadı geri dönmüş, boyuna bosuna bakmadan kendisine kafa tutuyordu. Ellerini teslim olmuş gibi iki

yanına kaldırarak sahte bir titreme nöbetiyle korkmuş taklidi yaparken aslında en çok kızı aşağılıyordu. "Özür dilerim karıcığımı... lütfen canımı yakına..." Cordelia'nın asabı fena bozuluyordu artık.

"Git buradan ve düğün gününe kadar da gelmeyi aklına bile getirme pislik herif."

"Bir öpücük vermeyecek misin bana?"

"Defol git dedim sana!" Cordelia kocasına fırlatabileceği bir şey bulabilmek için etrafına bakıyordu çılgınca. Gelebilecek tehlikenin büyüklüğü Edward'ın da dikkatini çekmiş olacak ki kapıya doğru koşar adımlarla gitmeyi, karısını kızdırmaktan daha akıllıca buldu. Artık Cordelia yalnızdı.

Madam Bertie'nin küçük bekleme salonu gittikçe boğucu gelmeye başladı Cordelia'ya. Aslında topu topu beş dakikadır, Maddy ile birlikte buradaydı ama huzursuzluğu yüzünden tüm dünya kendisine dar gelebilirdi pekâlâ. "Ohh, güzel leydilerim sizi beklettiğim için özür dilerim ama işimi ancak bitirebildim... Modeli inceledim. Biraz zor olacak ama üç gün içinde hazır olacağından eminim Leydim." Soluksuz, kızlara cevap hakkı tanımayacak kadar hızla konuşuyordu. Cordelia gülümsemesini engelleyemedi.

"Hiç sorun değil madam, sizin sihirli parmaklarınızın üstesinden gelemeyeceği hiçbir kumaş yoktur eminim." Bu jest Madam'ın çok hoşuna gitmişti. Maddy gerçekten nereden ne söylemesi gerektiğini Cordelia'dan daha iyi biliyordu. Zaten iki saatlik prova boyunca da Fransız kadına teşvik edici öyle şeyler söyledi ki bırakın üç günü üç saat sonra bile bu gelinliği teslim alabileceklerine emindi Cordelia.

Modaevinin kapısında bekleyen arabaya binmek için Cordelia'yı bekleyen Madeline, arkadaşının kararsız bir halde kapıda dikilmesine bir anlam verememişti. Cordy'nin bir sıkıntısı olduğu açıktı. "Canım gelmiyor musun?"

"Maddy, benim bir saatlik bir işim var. Bensiz gidebilir misin?" Madeline kesin bir açıklama isteyecekti ama Corde-

lia ona şimdi açıklayamazdı. Şu anda kendisine engel oluşturabilecek yegane kişi Maddy'ydі çünkü.

"Nereye gidiyorsun Cordelia... Bir sorun mu var?" Kısılmış gözlerinin ardından, şüpheli arkadaşını süzüyordu.

"Maddy, sana gelince anlatacağım söz. Ama şimdi bir şey sorma lütfen... Lütfen..." Daha fazla bir şey söylemeden, Maddy'nin de itirazlarını engellemek için yanağına bir öpücük kondurdu ve kendisini Cecile Aterton'un evine götürecek arabaya bindi.

Yarım saatlik bir yolculuğun ardından, gösterişli bir villanın önünde durdu araba. Cordelia hiç istemese de içeri girecek ve o genç kız ile konuşacaktı. Kapı zilini çekinerek çaldı, eğer şansı varsa kimse açmazdı ama bugün şanslı gününde değildi anlaşılan. Kurnaz görünümlü, ufak tefek bir uşak Cordelia'yı dik dik süzüyordu. "Nasıl yardımcı olabilirim Leydim?"

"Ben Cecile Aterton ile görüşmek istiyorum... İsmim Cordelia Winslet, müstakbel Wayne Düşesi..." Son eklediği detay uşak üzerinde inanılmaz bir etki yapmıştı sanki. Adam neredeyse yerlere kadar eğilerek kızı içeri aldığı anda ev sahibinin kendisiyle görüşmek isteyip istemediğini sormamıştı bile. Zaten geri gelmesi de bir dakika almamıştı.

"Hanımefendi sizinle görüşecek majesteleri." Adam fazla mı abartıyordu ne. Henüz kimse bir düşes olduğunu bilmiyordu ve ona majesteleri diye hitap eden ikinci kişinin olan bu uşağın da bundan haberi olduğunu sanmıyordu. İlk kişi Madeline'indi tabii ama onun da saygıdan söylemediğini çok iyi biliyordu Cordelia. Büyük kapılı bir odanın girişinde içeri takdim edilmeyi beklerken kornik şeyler düşünmenin kendisine iyi geldiğini hissetti genç kadın.

"Buyurun efendim!" Cordelia içeri girer girmez fark ettiği sarışını görünce donakaldı. Bu kadın her zaman bir yerlerden kâbus gibi çıkmak zorunda mıydı? "Kardeşimle görüşmek istediğini duydum at terbiyecisi... Onunla ne alıp veremediğin var bana anlat bakalım" Kardeş mi? Cecile Aterton, Elizabeth Dumont'un kardeşi miydi yani?

“Kardeşiniz mi?”

“Evet canım, doğru duydun. Kardeşim.” Küçümser ama kışkanç gözlerle Cordelia’yı süzüyordu.

“Kendisi yok mu? Onunla görüşmek istiyorum.” Şoku şaşılacak kadar kısa bir sürede atlatabilmişti Cordelia.

“Acaba tahmin ettiğim konu üzerine olabilir mi?”

“Ne tahmin ettiğinizi bilmiyorum Kontes Dumont, ama buraya bir yanlış anlamayı ortadan kaldırmak için geldim.” Bu kadına daha fazlasını anlatmak istemiyordu.

“Kont Bridgerton ile ilgili konuya canım boşuna uğraşma. Aralarında her şey konuşuldu.” Haddinden fazla kibardi sarışın cadı.

“Yani barıştılar mı?” Cordelia’nın içini bir umut kapladı. Eğer barıştırlarsa bu saçma işe daha fazla devam etmek zorunda kalmayacaktı.

“Sana sadece aralarında gerekli konuşmanın yapıldığını söylüyorum. Gerisi seni hiç ilgilendirmez. Bak... senden hiç hoşlanmıyorum ve buradan gitmeni isteyeceğim. Konuklarıma karşı her zaman kibar davranmaya özen gösteririm ama sana karşı tahammülüm yok... Bu arada kız kardeşimi çok severim ve senin yüzünden acı çekmesine izin vermem, beni duydun mu pis şeyis?”

“Ben... benim yüzümden kırsenin üzülmesini istemem Kontes. Eğer dediğiniz gibi sorun çözüldüyse ben de sizleri daha fazla rahatsız etmeyeceğim... İyi günler.” Cordelia’nın içi içine sığmıyordu. Bu lanet görevden kurtulmuştu, hem de kocasını kızdıracak bir şey yapmadan. Keşke öyle olabilseydi tabii...

Otuzuncu Bölüm

“Maddy, çok heyecanlıyım.” Cordelia, gümüş işlemeli büyük aynanın önünde birazdan başlayacak düğün merasimini için görüntüsündeki son rötuşları kontrol ediyordu. Tam anlamıyla mükemmeldi. Hatta Cordelia’yı yakından tanıyanlar, onun şimdiye kadar böylesine güzel görünmediğini rahatlıkla söyleyebilirlerdi.

Gelinliği klasik beyaz değil, krem rengi ipekten yapılmış, yine aynı renk incilerle bezenmişti. Üzerindeki yoğun taşlara rağmen o kadar ince ve narin duruyordu ki aynı anda bu kadar zengin görünmesi de çok şaşırtıcıydı. Madam Bertie yine harikalar yaratmıştı ve bu elbisenin de Cordelia için sanki doğaüstü yaratıklar tarafından cennette işlenip yeryüzüne indirilmiş gibi görünmesinin sebebi yine herkesin söylediği, Cordelia’ya has o büyü ile alakalıydı. Tıpkı kırmızı elbisesi gibi bir model tercih etmişti Madam Bertie, tabii biraz daha mütevazı dekoltesi vardı. Baloda herkes onun için bir büyücü çingene diyorken, bugün kesinlikle büyücü melek diyeceklerdi. Saçlarını yine sıkı bir topuzla başının tepesinde toplamış, iri buklelerin bir kısmının omuzlarına dökülmesine izin vermişti kuaförü. İncecik dantelden yapılmış duvak, gelinliğiyle aynı renk ve neredeyse etek uçlarına kadar uzanıyordu. Kısacası rüya gibi, mükemmel olmuştu Cordelia.

“Cordy, bu çok normal hayatım. Şimdi biraz sakin ol ve titremeyi de kes. Yoksa kocasına yumruk atan o cesur kız nerede merak etmeye başlayacağım.” Madeline, Cordelia’nın

titreyen ellerini avuçlamış, arkadaşına destek olmaya çalışıyordu. "Şimdi... aşağıda bizi bekleyen arabaya bineceğiz ve senin tüm İngiltere'nin gözü önünde Wayne Düşesi olacağın kiliseye gideceğiz." Aptal bir çocuğa laf anlatır gibi tane tane konuşmuştu Madeline. O da bunu doğrulamak istercesine başını sallamakla yetindi sadece.

Cordelia, kraliyet armalı araba ile büyük kiliseye giderken ilk seferki gibi üzgün değildi artık. Üç gündür, Elizabeth Dumont'un evine gidişyle ilgili başına bir şeyler gelecek diye cehennem azabı içinde kıvranmıştı ama bu güne, yani onun meşru karısı olacağı güne kadar herhangi bir şey olmamıştı. Bu çok düşük bir ihtimaldi ama o sarışın cadı gerçekten artık kendisinden nefret etmiyor olabilir. Araba durana kadar kafasında birkaç felaket senaryosu ürettikten sonra artık inmeye hazır. Kendisini karşılayan sevgili büyükbabası oldu. Cordelia onu uzun zamandır ilk kez görüyordu ve çok özlemişti. "Büyükbaba, seni çok özledim." Yaşlı adama sıkıca sarıldı, aynı karşılığı büyükbabasından göreceğini bilerek. Ağlamak istedi birden bire, kendisini yuvasında gibi hissediyordu artık. Sabahtan beri içine düştüğü gerginlik yaşlı adamın kollarında uçup gitmişti sanki.

"Yavrum, ben de seni çok özlemişim. Dur sana bir bakayım... tanrım ne kadar da güzelsin... tıpkı annene benziyorsun, hatta ondan bile güzelsin." Yaşlı adamın gözleri dolu dolu olmuştu Corde'yi süzerken. "Ah büyükbabacığım... burada olduğun için çok mutluyum ben..." Genç kadın sözünü tamamlayamadan Castledoor Düşesi gelip araya girmişti bile. "Gelinimiz de buradaymış... Kızım içeride seni bekliyoruz. Tören şimdi başlayacak."

"Biz de içeri giriyorduk majesteleri... sizi büyükbabamla tanıştırmak isterim... Henry Cornwell." Cordelia iki ihtiyarı birbirine tanıtırken gelecek tepkileri dikkatle izliyordu.

"Biz tanıştık zaten Cordelia... ama sen tanışurana kadar bu çirkin ihtiyarın senin büyükbaban olduğuna inanamamıştım... Tanrım sen kime çekmişsin böyle?" Düşes yine harikalar yaratmıştı.

"Cordelia, şu kadına söyle, çenesini kapatsın yoksa bana kur yaptığını düşüneceğim." Cordelia inanamıyordu. Yaşlı düşes zaten patavatsızlık konusunda hep bir numaraydı ama büyükbabası bir düşesle konuştuğunu unutacak kadar gör-güsüz olabilir miydi?

"Benim sana kur yaptığımı nasıl düşünürsün koca burunlu ihtiyar... Seni yanımda bile çalıştırmam ben..." Bu kavganın uzayacağı belliydi ve ne kadar süredir böyle olduklarını düşünecek durumda değildi Cordelia.

"Lütfen atışmayı keser misiniz? İçeride beni bekleyen bir dolu misafir var. Şimdi büyükbaba bana eşlik edecek kişi sensin öyle değil mi?" Öfkeyle konuşmanın işe yarayacağını düşünmüştü genç kadın -ki düşündüğünde de yanılmadı.

Büyük kiliseden içeri girdiğinde, tekrar aynı heyecanı hissetmeye başlamıştı Cordelia. Birazdan, evlilik yeminini edeceği mihrabın önünde kocasıyla buluşacak olmak ilk seferki kadar korkutuyor olsa da bu sefer o duyguya eşlik eden his, mutsuzluk değil salt bir coşkuydu. Büyükbabasının elini omzunda hissettiğinde vaktin geldiğini de anladı Cordelia, arkasından çalan Wagner'in düğün marşıyla beraber, uzun kilise yolunda yavaş ve emin adımlarla ilerlemeye başladı. Duvağını kapattığı için, yüzündeki ifadeyi kimse göremiyordu ama eğer kocası görebilmiş olsaydı onunla gurur duyacağı kesindi. Cordelia, diğer gelinler gibi önüne değil, doğrudan mihraba, Edward'ın gözlerine aşkla bakıyordu. Genç kadını buna teşvik eden ise kocasının gözlerinde gördüğü sıcak ifadeydi ki Cordelia bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. "Tanrım, sana şükürler olsun!"

Büyükbabası, Cordelia'yı Edward'ın sıcak ilgisine teslim ederken gözleri yaşlarla parlıyordu. Başıyla damadına bir onay işareti yaparak aralarındaki kargınlığı da unuttuğunu söylemeye çalışır gibiydi. Edward mesajı aldığını belli eden emin bir gülümsemeyle yaşlı adama bakınca, aralarındaki sessiz iletişimin ruhani boyutu elle tutulur bir hal almıştı neredeyse. Kraliyet soyundan gelen bir dükün düğünü için

beklenmeyecek kadar sıcak ve sevgi dolu bir düğün olacağı davetbilerin gözünden de kaçmamıştı. Tüm kıskanç, tenkit edici gözler bile daha yumuşak, daha farklıydı şimdi.

Çift, pederin önünde mihraptaki yerlerini aldıklarında karşılıklı el ele tutuşup birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Cordelia duvağını henüz çıkarmamıştı ama gözlerinin parıltısı ince duvağının altından rahatlıkla belli oluyordu. Edward ise karısının gözlerine, duygularının tüm çıplaklığıyla bakıyor ve bakışlarına sahte hiçbir perde koymaya çalışmadan direkt olarak hislerini Cordelia'ya sunuyordu. Bunun farkında olup olmadığını bilmiyordu genç kadın, ama kendi ne gördüğünü bildiği için kocasının da göreceği gerçeği birgün söylemesini biraz daha bekleyebilirdi.

Evlilik yeminini tekrar ederken, bir için bile bakışlarını birbirlerinden ayırmadılar ve her bir kelimeye kendilerinden de anlamlar katarak söylediler. Cordelia sesinin titrediğinin farkındaydı ama aynı heyecanı Edward'da da görmek ayrı bir mutluluktan onun için. Son sözleri tekrar ederken gözyaşlarıyla savaşımayı bırakmak kadar doğal bir şey olabilir miydi bu durumda? Artık meşru olarak karı kocaydılar. En sonunda beklenen an gelmişti. Pederin damada verdiği gelini öpme izni, Cordelia'yı sanki ilk kez öpüşeceklermiş gibi heyecanlandırdı bir anda. Kocasının dudaklarını titreyen dudaklarında hissettiği an kısa ve resmi bir öpücük alacağını düşünmüştü Cordelia ama yanıldığını daha ilk saniye anladı. Edward, tüm ateşiyle karısının dudaklarına uzanıp, sanki bir kilisede değil de yatak odalarında kendi mahremiyetlerindeymişler gibi öpüyordu karısını. Cordelia da karşılık verdi aynı ateşle -ki bu, salonda birkaç gülüşmeye neden olmuştu. Dudaklarını Edward'dan birazcık ayırarak, ancak onun duyabileceği bir sesle mırıldandı içinden gelerek. "Seni seviyorum." Kocası bu jestle gülümsecekti ve cevap verdi.

"Bundan sakın vazgeçme güzel karım, düşesim..." Sonra yine dudaklarına kapandı. Bu düğünle ilgili unutulmayacak anlardan birisi de o an olarak kalacaktı.

Düğün yemeği uzadıkça Edward'ın misafirlere olan hoşnutsuzluğu da aynı doğrultuda artıyordu. Karısıyla yalnız kalmak ve onunla sevişmek için dayanılmaz bir istek duyuyorken, insanlara karşı nazik olmak gerçekten çok zordu. "Seni huzursuz görüyorum Edward." Mark, arkadaşının halini çok iyi anlıyordu ve şu anda ona takılmak gibi bir niyeti yoktu.

"Beni anlayabileceğine eminim," diye cevap verdi en yakın arkadaşına. "Cordelia bugün çok güzel, daha önce hiç olmadığı kadar hem de... onunla yalnız kalmak için çıldırıyorum ve Tanrım... Mark daha fazla konuşmama izin verme lütfen." Mark Deckett arkadaşının ruh halini o kadar iyi anlıyordu ki ona gülemedi bile. Sadece omzuna dostça dokundu ve fısıldadı.

"Siz birbiriniz için yaratılmışsınız Wayne. Bunu sakın unutma ve karına karşı, benim Madeline'e yaptığım hataların hiçbirisini yapma." Bu sözler, Edward için o kadar anlamlıydı ki konuşamadı bile. Sadece başını sallamakla yetindi. Biraz yalnız kalsa iyi olacaktı.

Bu düğünün kahramanlarından birisi olarak, kimseye görünmeden köşenin karanlığında saklanmak çok zordu ama Edward, biraz yalnız kalmak ve Cordelia'yı uzaktan izlemek için, başarılı bir asker olmasının avantajlarını kullanmaktan çekinmeden kendisine bir pusu noktası buldu. Elinde, gözleriyle aynı renk bir kadeh viski ile karısının güzel silüetini inceliyordu. Bedeni yine sızlamaya başladı her zamanki gibi. Bu kadının onun üzerindeki etkisi inanılmaz derece güçlüydü ve Edward hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin kontrolünü böylesine alıp götürmesine alışkın değildi. Ama şikâyetçi de değildi. Onun kolları arasındayken kafasında hiçbir sorun kalmıyor, adeta başka bir dünyada yaşıyordu. Bunun neresi kötü olabilirdi ki?

Cordelia, konuklardan birisiyle sıcak bir sohbet girmiş, sanki dünyanın en önemli işini yapıyormuş gibi yaşlı adamı dinliyordu. Mükemmel bir düşes görünümüyle herkesin de takdirini kazanmıştı. Edward içinde bir kıskançlık alevinin

parladığını hissetti. Cordelia'yı kimseyle paylaşmaya tahammülü yoktu. Onu şimdi kolundan tutup, yatağa atsa kim ne diyebilirdi ki? Sosyetece epeycebir malzeme verecekleri kesindi. Ama kimse Edward Wayne korkusundan bunu tenkit ettiklerini bile söyleyemezler, aksine yeni bir moda akımı bile başlatabilirdi genç adam. Düğün yemeğinden gelini kaçırıp zıfıf gecelerini erkene almakla dünyanın sonu gelmezdi değil mi? Onlar ki Londra'nın yoğun trafiğinde, araba hareket halindeyken tek beden olmamışlar mıydı, üstelik evli bile değillerken. Bunu düşünmek bile Edward'ı delirmenin eşiğine getiriyordu. O günün anıları kafasına üşüşmeye başladı genç adamın ama düşünmemeye çalıştı. Yoksa bulunduğu yerden çıkamayacak kadar uyarılmış olacaktı.

Mihraabın önünde Cordelia'yı beklerken, onu uzaktan ilk gördüğünde sanki ilk kez görüyormuş gibi yine büyülenmişti. Gelinliği bedeninin zarif kıvrımlarını öyle güzel sarmıştı ki yine o tanıdık arzuyu hissetmenin yanında, bu kadına sahip olmanın gıururunu da aynı anda hissetmişti genç adam. Ağır adımlarla, büyükbabasının kolunda kendisine yaklaşan genç kadın, utangaç bir gelin gibi değil, hayatının savaşını kazanmış muzaffer bir komutan edasındaydı. Bu kız her anlamda genç adamı çok etkiliyordu ve bu hislerin ne olduğunu anlamaya uğraştığında, evrenin büyüklüğünü ya da atomun küçüklüğünü anlamaya çalışırkenki o çaresiz bocalama içine düşüyordu. Cordelia kendisine ilk kez 'seni seviyorum'dediği andan beri bunu sık sık tekrar ediyorken, aslında sözlü bir talepte bulunmuyordu ama genç adam biliyordu ki kendisinden bir karşılık bekliyordu.

Evlilik yeminini tekrar ettikleri o an geldi gözünün önüne. Cordelia ne kadar içten, ne kadar da güzeldi. Duvağının altından bile güzel gözleri parlıyordu ki sebebi sadece göz yaşları değildi. Mutluluktan olduğunu bilse de karısının ağlamasına tahammül edemiyordu ama her zaman o yaşların sebebi kendisi oluyordu ne yazık ki. Peder gelini öpmeye iznini verdiğinde niyeti basit, evlilik törenlerine uygun bir öpücük

vermekti, ama o yumuşak dudaklara ne zaman dokunsa aynı şey olmuyor muydu sanki? Her zaman kendisini kaybettiğini bile bile nasıl da küçük bir öpücük için planlar yapabiliyordu? Şimdi bile bu budalalığına güldü genç adam. Öpücüklerinin arasında Cordelia'nın sevgi sözcüklerine aynı şekilde karşılık vermeyi çok istemişti ama elinden gelenin en iyisini yapmış ve Cordelia'ya kendisini sevmekten asla vazgeçmemesini söylemişti. Hatta tehdit ettiği bile söylebilirdi.

"Beni hiç özlememiş olmalısın. Oysa ben seni affetmiştim bile." Cordelia derin düşünceler dalmış Edward'a iyice sokulmuş, onunla aynı istekleri paylaşan gözleriyle kocasını süzüyordu. "Seni nasıl özlediğimi bir bilsen sevgili karım. Şu yemek bir an önce bitse de seni kollarıma alabilsem." Edward arzusunu sadece sözleriyle değil, tüm beçliğiyle anlatıyordu, özellikle de gözleriyle. Yine yanıyordu bu gözler...

"Daha ne kadar sürer ki?" Cordelia sanki hiç sabırsızlanmıyormuş gibi sakın bir edada konuşurken, Edward daha da deliriyordu. Ona yatakta nasıl karşılık verdiğini bilmeseydi, sevgisine arzusunun tek taraflı olduğunu düşünebilirdi genç adam. Ama öyle olmadığını çok iyi biliyordu.

"Bir saat sonra gitmezlerse hepsini bizzat kovacağım dan eminim sevgilim." Karısının dudaklarına kısa ama şiddetli bir öpücük koydu ilerleyen saatler için bir vaat verir gibi. Cordelia'nın sahte kabukları da kırıldı aynı anda ve çatlaklardan sızan alevler Edward'ı bile yaktı. Muazzam bir gücü vardı Cordelia'nın -ki karısının bunun bilincinde olmamasını istiyordu Edward. Yoksa her an canına okuyabilirdi. "Şimdi konuklarla ilgilenmeye gidiyorum Edward ve inan bana en az senin kadar sabırsızım..." Tam gidiyordu ki kocasının eliyle durmak zorunda kaldı. "Cordelia... sana öyle davrandığım için özür dilerim, ben çok aşağılık bir adamım..." Gerçekten üzgündü adam.

"Bunu söylediğine pişman olabilirsin kocacığım, benim de güçlü olduğum noktalar var ve seni alt etmek için kullanmaktan hiç çekinmem." Edward rüyada gibiydi. "Tanrım bir saat hemen geçsin!" Böylesine bir istek için dua ettiği pek

görülmüş şey değildi ama Cordelia'yı tanıdığından beri neyi doğru yapıyordu ki...

Bir saat iki saat olmuştu ve son misafiri de az önce göndermişlerdi. Cordelia'nın büyükbabası hariç herkes gitmişti ve Henry Cornwell kimseye bir zararı dokunamayacak kadar yorgun görünüyordu. Kısacası yeni evli çift yalnızdılar ve sabırsızlandıkları anlar için sadece üst kattaki odalarına çıkmaları gerekiyordu. Bunu yapmak için de çok beklemediler. Şimdi odalarının ortasında, sanki ilk kez yalnız kalıyorlarmış gibi birbirlerine dokunmadan ama çok yakın duruyorlardı. İlk önce kimi hareketlenmişti ya da kimin dudakları diğerinkini esir almıştı söylemek çok zordu fakat iki genç ayakta, vücutları birbirlerine dolanmış arzuyla öpüşüyorlardı. Kısa süre sonra da aşk oyunlarına yataklarında devam etmeye başladıklarında artık geri dönülmez ateşi yakmışlardı bile.

Uzun süre sonra, sönmek üzere olan mumların aydınlatığı loş odadaki büyük yatakta, birbirine sokulmuş iki vücut, mükemmel bir doyum yaşamışlar, şimdi huzuru dinliyorlardı beraber. Konuşmaya gerek duymadıkları, sadece birbirlerinin düzenli soluklarını dinledikleri ikisine ait dünyalarında çok rahatlırlar. "Seninle karı koca olarak ilk gecemiz sevgilim. Çok mutluyum ve sana sahip olduğum için inanılmaz gururluyum." Cordelia gerçek duygularını dile getiriyordu. "Hımm... sana hareketlerimle cevap vermek isterdim ama bütün enerjimi aldın ve ben geleceğim hakkında ciddi anlamda endişeleniyorum."

"Ben sana seni sevdiğimden bahsediyorum, sense benimle nasıl başa çıkacağından ve geleceğimizin karanlığından bahsediyorsun." Hiç kızgın değildi aslında.

"Endişeleniyorum ama..." Edward karısına takılmaktan son derece zevk alıyordu.

"O zaman seni yormamak için elimden geleni yaparım sevgilim." Kocasının bam teline basmayı biliyordu Cordelia. "Ahh Edward, gözün nasıl oldu? Bir bakmama izin ver lütfen," kocasının yüzünü kendisine çevirerek zayıf ışığın altın-

da sol gözünü dikkatli bir incelemeye aldı. Ya ışık yeterli olmadığından ya da Cordelia'nın yumruğunun zayıflığından, genç kadın hiçbir şey göremedi. Memnun olmuştu elbette ama bir yandan da morali bozulmuştu ki bundan kocasına bahsetmedi tabii. Vermiş olabileceği tahribatı incelemek için neredeyse Edward'ın üzerine çıkması gerekmişti, ne de olsa önemli bir iş yapıyordu. Kendini öylesine yaptığı işe kaptırmamış olsaydı kocasının göğüslerine ipek gibi sürtünen kendi göğsünün varlığının, onda asıl tahribatı yaptığını fark edebilirdi tabii ama kocası boğuk bir iniltiyle ona sımsıkı sarılınca kadar ruhu bile duymadı. "Ne yapıyorsun sen? Burada önemli bir şeyler yaptığımı fark edemedin galiba?"

"O zaman işin bitince söyle, ben de sana yaptıklarımın sonuçlarını görmek istiyorum." Cordelia gülmekten kendisini alamadı. Edward'ın kımını kontrol etmek istediğini ima etmesi rezil bir şeydi. Aklına nedense ilk sevişmelerinin sabahında, vücudundaki değişiklikleri görmek için orasına bakarken yakalanması geldi. Bu aynı şey değildi ama onun kadar komikti.

"Aslında ben bir şey var mı diye baktım, fakat göremedim. Belki sadece bir gün oturmakta güçlük çekmiş olabilirim ama yaşayacağıma eminim."

"Hımm... o zaman benim bakmam gerekecek, belki de sadece elimle yoklasam bile bir şeyler anlayabilirim, ne dersin?" Elini karısının kalçalarında gezindirmeye başladı utanmazca. Cordelia az önceki mizahı havadan sıyrıldığını hissetti ister istemez. Sadece bir dokunuşun kendisine bunu yapabilmesi çok acıydı, çok zayıfça ve ama çok insancıydı. "Seni seviyorum Edward Alexander Wayne... hem de hiç kimseyi, hiçbir şeyi sevmediğim kadar..." Kocasını öpmeden önce yüreğinden kopanları söylemişti Cordelia. Bu adamı ne kadar çok sevdiğini tanıı bilirdi.

Yumuşak bir öpücüğün, faaliyete geçmiş bir yanardağ gibi güçlenmesi ve alevlenmesinin bu kadar hızlı gerçekleşmesi görülmüş şey değildi. Cordelia şimdi kocasının üzerinde

boyu boyunca uzanmış onu daha fazla kendisine çekiyor ve Edward'ın güçlü kollarıyla kendisini daha fazla sarımasına izin veriyordu. Öptükleri etrafa kıvılcımlar saçarak devam ederken, araştırıcı elleri de vücutlarının keşfedilmemiş hiçbir yeri kalmamış olmasına rağmen yine aynı keşifleri, sanki ilk kezmişçesine yeniden yapıyorlardı. Cordelia, zar zor dudaklarını kocasından kopararak aşağılara doğru yöneldi. Onun kendisine dudaklarıyla yaşattığının aynısını yapmak istiyordu. Kimse bu ilişkide diğerinden üstün olmamalıydı.

Önce boynunu, sert ve yumuşak hareketlerle erkeğin tüm duygularını ayaklandırarak öptü Cordelia. Sonra güçlü omuzlarını ve nihayet geniş göğsünü. Burada fazlaca oyalandı genç kadın. Çünkü Edward'ın göğsü kendisini çok tahrik ediyordu. Dudaklarının araştırmasını derinleştirirken derin bir yaranın izlerine rastlayınca biraz korku ve panikle ara verdi yaptığı işkenceye. Kocaman gözlerini kocasının yüzüne dikti hiçbir şey söylemeden -ki bunu daha önce fark edememiş olduğuna inanamıyordu Cordelia. "İlanımı... bu çok canını yakmış olmalı sevgilim..." Gözleri dolu dolu olmuştu onun çektiği acıyı yüreğinde hissederken.

"Artık acımıyor... gel buraya artık..." Karısını belinden tutup hâkimiyeti ele almak için bir hareket yapmaya alıştıysa da Cordelia, şaşılacak kadar güçlü bir direnişle eski pozisyonunu almıştı bile. "Şişşt... lütfen bana yaptıklarını, sana yapmama izin ver ki ne kadar mükemmel bir erkek olduğunı anlayabil sevgilim..." O korkunç yara izi boyunca dudaklarını gezdirmeye başladı, sonra dudaklarının yerini alan diliyle işin boyutunu yoğun duygusallıktan, koyu bir arzuya döndürürken tamamen içgüdüsel davranıyordu. Edward, şok bir hassasiyetle karısının yaptığının tüm hücrelerine işlemesine izin verirken bir yandan da inanılmaz zevk alıyordu. Cordelia'nın dili, dudakları tıpkı kendi yaptığı gibi göğüs uçlarında dolasmaya başlayınca nefesi kesildi genç adamın. Buna inanamıyordu, bu küçücük kızın yaptıklarına inanamıyordu. Tekrar nefes alması sanki sonsuzluk kadar uzun bir

süre sonra gerçekleşmişti ki ikinci bir şok darbesi mancınık gibi göğsüne vurdu. Cordelia'nın güzel ağzı şimdi daha da aşağılara iniyordu ki bu ölüm gibi bir şeydi ve asla izin veremezdi. Hemen karısını engelledi ve yukarıya, güvenli bir yere çekip -Cordelia'nın yanında çıplak ne kadar güvende olduğu da tartışılırdı- dudaklarına kapandı.

Karısına sınıksıkı sarılarak, onu altına almak için tek bir hamleyle yerinde dönüp, ağırlığını vermeden üzerine uzandı. Şimdi az önce başına gelenlerin intikamını almak için daha acımasız ve daha cesurdu. Sınırlarının ne olduğunu az önce anlamıştı ve Cordelia gibi arzulu bir kadını çıldırtmak için çok utanmazca davranması gerekiyorsa onu da yapacaktı. Hem de hiç pişmanlık duymadan. Bütün gece, hiç yorulmadan ve bıkmadan.

Cordelia, gözlerini açmakta zorluk çekse de içindeki bir his bir hayli geç olduğunu söylüyordu. Hemen eliyle kocasının yataktaki yerini kontrol ettiğinde orayı boş bulmaktan hiç şaşırmadı nedense. Tembelce gerinerek yataktan usulca kalktı ve oda hizmetçisinin kendisi için yeni hazırladığı tüten dumanından belli olan banyoya girdi. Dün gece neredeyse hiç uyumadan, sadece sevişmişlerdi. Kocasını kendisini eleştirse de Cordelia'nın uyumasına izin vermeyen de kendisiydi. Ama şikâyet ettiğini söyleyecek değildi.

Yaklaşık bir saat sonra, giyinmiş ve kahvaltı (!) için hazır. Aşağı usul adımlarla inerken, kocasını görme düşüncesiyle de etrafı kontrol ediyordu bir yandan da. Aşağı indiğinde yemek odasını kontrol etti önce ama kimseyi göremedi, belki de çalışmaya odasındaydı Edward. Cordelia oraya da baktı, fakat kimseyi göremedi. Derken ismini bilmediği hizmetlilerden birisini çevirdi ve neredeyse panikle sordu. "Şey... kocamı gördünüz mü?"

Genç hizmetçi, bir an anlamamış gibi baksa da hemen kendisini toparladı. "Majesteleri çıkımlar efendim, sizin kahvaltınızı da yemek odasına hazırladık." Edward'ın çıktığı belliydi ama nerede olduğu konusunda bir fikri yoktu.

Yemek için odaya geçmek en iyisi olacaktı. Hımm... her şey çok güzel görünüyordu. Hamilelik Cordelia'nın iştahını da açmıştı. Hamile olduğunu çok iyi biliyordu Cordelia. Muayyen gününü iki hafta geçmişti -ki bu bile kanıt olmazsa güçlü hisleri vardı öyle olduğuna dair. Birkaç gün sonra da bu haberi kocasına verecekti. İçi içine sığmıyordu artık genç kadının. Derken kapı açılıp uşak içeri girdiğinde Edward'a bu haberi nasıl vereceğinin yollarını düşünüyordu mutlulukla.

"Majesteleri, size bir pusula var. Aterton'ların arabacısı bıraktı." Tanrım! Cordelia soğuk soğuk terlemeye başladı birden. Uşağın elinden küçük kağıdı kapar gibi alırken adamın ne düşündüğünü umursamadı bile. "İlâham, siz çıkabilirsiniz." Cordelia'nın elindeki kâğıdı açmaya cesareti var mıydı? Şimdi nereden çıkmıştı bu pusula? Lanet olsun! Derin bir soluk alarak, yapması gerekeni yaptığında kalbi patlayacak gibi atıyordu genç kadının. Harfler bir süre yerlerinde durmadan hareket ediyorlarmış gibi geldi ama okuyabilmesi nihayet mümkün olduğunda dizlerine hâkim olabildiğine şaşırdı. Şimdi ne yapacaktı?

"Bayan Winslet, sizinle acilen konuşmamız gerekiyor. Bu benim mutluluğum için gerekli ve siz de vicdanınızı rahatlatmak istiyorsanız eğer yarın akşam saat dörtte, Bond'daki Le Pier'de sizi bekliyor olacağım... Cecile Aterton"

Otuz Birinci Bölüm

Cordelia'nın, kurt gibi aç olarak oturduğu masadan neredeyse hiçbir şey yiyemeden kalkmasının üzerinden iki saat geçmişti. Edward hâlâ gelmemişti ve genç kadın şu anda bu duruma şükrediyordu. Cecile Aterton ile buluşmasına imkân yoktu ki kocasının arkasından iş çevirmeyi hiç istemiyordu. Ama kendisi bu kadar mutluysen, dolaylı da olsa başkalarının mutsuzluğuna sebep olmaya da tahammül edemezdi. Bu işin içinden bir çıkış bulmak hiç kolay olmayacaktı ya da yarın saat dörtte Le Pier'e gidip bu işi kökünden çözecekti. Tabii Edward'a hiçbir şey söylemeden.

"Güzel karım, evliliğinin daha ilk gününde seni böyle kara kara düşündüren nedir?" Edward'ın içeri girdiğini bile fark edememişti Cordelia. Oysa onun fiziksel varlığını görmeden, duymadan da anlayabildiği düşünülürse, içine düştüğü buhran şimdiden çevresini bir kara bulut gibi sarmıştı. İşte bu çok kötüydü. Cordelia'yı neredeyse ağlatacak kadar kötü. İçindeki sıkıntıdan kurtulmak için kollarını kocaman açarak kocasına sarıldı. Şu anda ihtiyacı olan her şeyin sahibi, uğruna ölecek kadar çok sevdiği adamın kollarına attı kendisini gözlerinin dolmasına aldırmadan. Bu kadar duygusal olmasına gerek yoktu belki ama içindeki sıkıntının büyüklüğüne dayanamıyordu. "Seni çok özledim, nereye gittin? Beni bir daha sakın böyle habersiz bırakma." Sesinin titrediğini kendisi de fark edebiliyordu.

"Bir sorun mu var Cordelia? Pek iyi görünmüyorsun."

Edward endişeli sesiyle kollarındaki kadının yüzüne bakarak konuşmuştu. Cordelia'nın gözlerinde parlayan, kızın bile sebebini bilmediği, sadece iç sıkıntısına yordu gözyaşlarını fark etmişti.

"Hayır, sadece seni özledim. Yanımda seni göremeyince.. üzüldüm..."

"Hımın... o kadar güzel uyuyordun ki kaldırmaya kıyamadım, hem dün geceden sonra birkaç ay daha uyusan seni suçlayamazdım." Muzip sözleri Cordelia'nın kıpkırmızı olmasına neden oldu. Birden tüm üzüntüsünü, karamsar ruh halini unuttu. Aynı anda aklına, kocasına vereceği güzel haber geldi. Hamileydi... Kesinlikle emindi bundan. Hatta hamile kaldığını, daha o ilk gece anlamıştı ama bunu kimseye mantıklı bir şekilde açıklayamayacağı için anlatamamıştı. Birkaç gün sonra vermeyi planlıyordu bu haberi ama şimdi verse ne olurdu ki? Ya da yarın? Ya da Edward'ın kollarında olmanın tadına varmaya devam etse daha iyi olurdu. Şu anda tek ihtiyacı olan şey yane...

"Sana bir sürprizim vardı aslında. Haber vermeden çıkmamın sebebi buydu." Cordelia, kocasının şen sesiyle düşüncelerinden sıyrıldığında onun ne söylediğinin ayırımını ancak yapabiliyordu. "Sürpriz mi dedin... Bak eğer yine bir mucizeyse... şey... kusura bakma ama onları çok soğuk buluyorum... evlilik yüzüğüm hariç... Yani bana bu şekilde masraf yapmana gerek yok sevgi..." Edward sözünü kestiğinde hiç alınmış ya da üzülmüş görünmüyordu. "Hakkın hayatım, mucizeyle tek ortak yönünüz ışıltınız ki bu konuda bile sizinle boy ölçmelerine olanak yok, hele ki sizin ateş gibi mizacına biraz ters olduklarını söyleyebilirim, zaten sürprizim bu değildi. Daha çok sevineceğin bir şey düşünmüştüm ben... Hatta sizinle cırtlıplak yüzme bize olanak sağlayacak bir şeyler..." Genç kadının aklına Wayne geldi hemen. Oraya mı gideceklerdi yoksa? Bu düşünceyle içini sıcak bir his kapladı çünkü Wayne özeldi. Onu tanıdığı, ilk öptüğü, yıldızlara ilk kez dokunduğu ve en önemlisi ilk ve tek aşkı bulduğu yeri orası.

"Yoksa Wayne'e mi gideceğiz?" dedi coşkuyla -ki kesinlikle rol yapmıyordu.

"Wayne?... Şey aslında benim niyetim biraz daha uzaklaşmaktı." Uzaklaşmak mı? Cordelia'nın kafası şu anda normal aktivitelerini yerine getirmekte pek başarılı değildi her halde çünkü hiçbir şey söylemese de yüzündeki boş ifade kocasına gereken cevabı vermişti bile. "Seninle uzun ve maceralı bir balayı düşünüyordum Cordelia... tabii sen de istersen." *Tanrım bu bir mucize Lütfen her şeyin böyle güzel gitmesi için bana yardım et!* Cordelia inanılmaz bir mutluluğun içini sardığını ve tüm sıkıntılarını bir anda silip süpürdüğünü neredeyse elle tutulur bir somutlukla hissetti.

"Tanrım, tabii isterim aşkı. Seninle her yere gidebileceğimi bilmiyor musun?" Kız salt doğruyu söylüyordu. Nereye gideceklerini sormamıştı ama deli gibi merak ettiği gerçeğini değiştirmezdi bu. Şimdiye kadar, evlilikleri ve öncesinde birçok sıkıntı çekmiş olmasına rağmen, kocasının planladığı balayı fikri, kapanmaya yüz tutmuş kalp yaraları için de mükemmel bir fırsat olacaktı kesin. İkisinin baş başa olacakları bir tatil... Mükemmel...

"O zaman hazırlanmaya hemen başlarsan iyi olacak çünkü yarın yola çıkıyoruz. Umarım Hindistan'dan, sonrasında Yeni Zelanda ve Avustralya'dan hoşlanırsın sevgilim. Sana hiç bilmediğin tecrübeler, hiç tatmadığın tatlar yaşatmak için sabırsızlanıyorum... Her gece mehtabın altında seninle sevmek de ayrıca sabırsızlandığım bir nokta, eklemekten edemeyeceğim..." Cordelia duyduklarına inanamıyordu. Sadece ansiklopedilerden adını duyduğu, hatta resimlerine bakarken bile iç geçirdiği ama asla ayak basamayacağından emin olduğu yerlere gidecekti. Hem de yanında en çok sevdiği varlık, kocasıyla birlikte. Tekrar ne zaman dua etmeye başladığını bilmiyordu ama bugün bunu çok yapmıştı. "İnanamıyorum aşkı, bu çok güzel.. ben.. ilk kez böyle ne diyemeyeceğimi bilemiyorum farkındayım ama... mutluluktan dilim tutuldu." Gözyaşları ifadesine hâkim olmuştu bile. Şu son bir buçuk aydır, ömrü

boyunca hiç ağlamadığı kadar çok ağlamış, hiç değişmediği kadar değişmişti Cordelia. Büyükbabasına düğün gecesinde bu durumdan bahsettiğinde, yaşlı adam bunun büyümek olduğunu söylemişti ama Cordelia'ya çok mantıklı gelmemişti. Sürekli ağlamanın büyümekle ne alakası olabilirdi ki? Şimdi ise büyükbabasının ne demek istediğini anlayabiliyordu. Cordelia'nın hayatındaki önceliklerinin değişmesi, bu önceliklerin tuttuğu yerin büyüklüğü ve ona verdiği acıların üstesinden gelebilmek için son derece insani bir tutum sergilemekti yaptığı. Sadece iki ay önceki kaygısı, biraz yüzmek, belki şansı varsa ata binmek ve kimseye yakalanmadan yemek yiyebilmekken, şimdi ise kocasının sevgisini kazanmak, bir evliliği idame ettirmek ve kendisi daha çocukken bir bebeğin varlığına alışmak, alıştırmaktı. Fark ne kadar da büyüktü... ama üstesinden gelemeyeceği kadar değil, özeklikle de Edward yanındayken.

"Edward, ben hayatım boyunca bu kadar mutlu olmadım. Tanrını seninle cehennemin dibine bile gelebilecekken sen bana cenneti vaat ediyorsun, sana nasıl hayır diyebilirim? Ben seni çok özledim... seninle yalnız kalmak istiyorum, lütfen götür beni buradan." Ashında balayı yolculuğundan bahsediyordu ama karısının lafını yanlış yorumlamak için fırsat kollayan genç adam için bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. Karısını gayet resmi bir şekilde odalarına kadar sürüklerken sanki sevişmeye değil de sorguya almaya götürüyormuş gibi hali sadece ilk görüntü için geçerliydi. Asıl amacını anlamak için gözlerine bakmak yeterli olacaktı ki bu gözlerdeki ışık, binlerce mumun yapamayacağını başarabilecek kadar ışıltılıydı. Kendisi istediği kadar inkâr ederse etsin, Cordelia'yı deli gibi seviyordu. Ama bunu anlaması için ne yazık ki çok acı çekmesi gerekecekti.

Saatler sonra, rahatlık içindeki bedenlerini yataktan kaldırmışlar ve sıcak bir akşam yemeğini baş başa yemişlerdi. Balayları başlamış gibiydi ki Edward karısını her fırsatta baştan çıkartmaya çalışıyordu. Hatta Cordelia'yı sarhoş edip, onu bir takım çılgınlılar yapmaya itecek kışkırtmalara da başvurmuy-

yor değildi. Tabii tüm bunlar daha da ilerleyen saatlerde oluyordu, çünkü her ne kadar birbirlerine doyamıyor olsalar da her seferinde tükenene kadar sevişmeleri sonrasında tekrar ayağa kalkmaları gittikçe zorlaşıyordu.

Edward, kadınlarla arası çok iyi ve güzel kadınların tadına bakmaktan hoşlanan bir adam olabilirdi ama şimdiye kadar böyle bir performans tutturduğu hiç olmamıştı. Belki de, ilişkilerinde eksik olan o, adını koyamadığı şeyin etkileriydi bunlar. Tabii karısının bitmek bilmez arzularının ve mükemmel vücudunun da bunda çok büyük bir etkisi vardı. Mükemmel vücut düşüncesi bile genç adamın duygularını ateşlemeye yetmişti. Edward kendisine inanmakta zorlanıyordu ki artık bunun için uğraşmayı çok önce bırakmıştı.

Tek koluna abanarak yan döndü ve uyumak üzere olan karısını sevecen bakışlarıyla süzmeye başladı. Cordelia'nın kömür saçları bembeyaz yastığa dağılmış, onun tanrıça görüntüsüne yakışacak bir tablo oluşturmuydu. Ama en tahrir edici olan şey Cordelia'nın örtmeye gerek görmediği çıplak, diri ve az önce doyasıya tadına baktığı lezzetli göğüsleriydi. Hatta aynı lezzeti özleyen dudakları, Edward'ın beyninden gelen, karısının uyuması için rahat bırakmasını söyleyen komutları hiç umursamadan bağımsız davranmaya karar vermişlerdi bile. İştahla güzelin göğüs uçlarında dolaşırken biraz bencil-lerdi ama işlerini çok iyi yaptıkları söylenebilirdi.

"Hımm, hayatım geleceğimiz için endişelenmeye başlayan şimdi de benim... O kadar çok uykum var ki bunu seve seve yaparım." Cordelia yorgun bedenini yarın saat önceki doyumundan sonra dinlendirmek için sabırsızlanıyordu ve bunu sesinden anlamak hiç de zor değildi. "Bu evin reisi benim ve karımla geleceğimiz konusunda endişelenme işi bana düşer. Bırak da zamanı gelince bunu ben düşünüyüm, ama şu andaki tek endişem sana yeniden nasıl sahip olabileceğim. Sen üstte olunca hızına yetişemiyorum ve kendimi sana karşı zayıf hissediyorum... ben üstteyken de sana bir zarar verebileceğim gibi hissedecek kadar kendi kaybediyorum.

Tanrım bu işin içinden çıkamıyorum...” Tanrım başka sıkıntı vermesin!

Cordelia, ertesi sabah uyandığında çok mutluydu. Ufukta birkaç kara bulut görünse de üstesinden gelinemeyecek kadar korkutucu değillerdi. Kocasından fırsat bulduğu ender anlarda biraz düşünme fırsatı bulabilmişti ve Cecile Aterton’un mesajına yanıt vermese de oraya gidecekti. Bu işi kökünden çözmeden kocasıyla huzurlu bir tatil yapamayacağını biliyordu. Arkasında, kendisine küfür eden kimsenin kalmasını istemesinin sebebi elbette vicdanydı, ama içinde gizli kalmış batıl bir yön de huzurlu bir balayı için bu görüşmeyi teşvik ediyordu. Aslında Edward’a bu konuda haber vermesi iyi olabilirdi ama biliyordu ki kesinlikle izin vermezdi. Bu durumda karar verilmişti... Cecile Aterton ile Le Pier’de buluşacak ve bu komediye son nokta konulacaktı.

Yan başında uyuyan sevgili kocasının simsiyah, dağınık saçlarını hafifçe elleriyle tarayarak okşadı. Uyurken, yüzündeki o sert hatları kaybediyordu genç adam ki tam da genç bir delikanlıya benziyordu. Gamsız... tatasız... yakışıklı... Her zaman öyleydi, her haliyle arzu uyandırıcı. Cordelia hafifçe titremekten kendini alamadı. Vücudu kendisini taşıyamayacak kadar pelteleşmişti dün gece... Arka arkaya yaşadıkları sevişmelerin sayısını tutmayı bıraktığı an, bedeninin de yorgunluktan düşünme noktasına geldiği andı ve her anından büyük bir zevk duymuştu. Ne kadar da utanmaz bir kadın olmuştu böyle? Tekrar uyumadan önce kocasına iyice sokularak, onun mis gibi kokusunu içine çekmişti. I layat buradaydı...

Saat üçte Cordelia’nın yanmayan şöminceye düşünceli bakışlarla bakmaya başladığından bu yana bir, en son pozisyon değiştirdiğinden bu yana da yarım saat geçmişti. Cordelia gibi kanı kaynayan birisi için görülmüş şey değildi. Hâlâ gidip giymeme konusunda kararsızdı ama bir an önce kararını vermesi gerekiyordu. Çünkü buluşmaya çok az kalmıştı. Diğer taraftan Miranda, uzun bir yolculuk ve sonrasındaki

gezileri için bir sürü kıyafet ve gerekli ne varsa her şeyi hazırlamaya başlamıştı ama hanımefendisinin geç kalkması nedeniyle işinin aksadığına dair bir şeyler gevelediğini Cordelia duyabilmişti. E tabii buna kızacak ya da kafayı takacak değildi. Sonuçta kız yerden göğe kadar haklıydı.

“Miranda, kocamın nerede olduğunu biliyor musun?” Kendisini yaptığı işe kaptırmış olan kız, Cordelia’nın sesiyle yerinde sıçradı. “Bilmiyorum efendim ama... şey...” Konuşup konuşmamakta, daha doğrusu bir dedikoduyu aktarıp aktarmama konusunda bocalıyordu. Cordelia hemen duruma el koydu.

“Sorun yok Miranda, ne biliyorsan söyleyebilirsin.” Güven verici bir gülümsemeyi de dudaklarına yerleştirtince istediği cevabı alabildi genç kadın.

“Aşağıdan duyduğuma göre... majesteleri kendisine bir pusula gelince apar topar çıkmış. Bir de... şey... çok sinirliymiş.” Kaçamak bakışlarla Cordelia’ya bakuktan sonra hemen kafasını yere eğdi. Gerçi Cordelia bunu göremedi bile. Kafasını Edward’ın nedenin bilmediği öfkesine takmıştı çünkü. Sorunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de boşuna endişeleniyordu yani Cordelia’yı çok da ilgilendirmeyen bir mesele de olabilirdi bu öfkenin sebebi. Ya da Miranda’nın fazla abartması. Ama yine de içindeki huzursuzluğu engellemeyemedi.

“Teşekkür ederim Miranda.. Şimdi aşağıya inip benim için araba hazırlamalarını söyler misin?... Çok acil olduğunu da eklemeyi unutma.”

“Emredersiniz majesteleri... siz hazırlanacak mısınız yoksa böyle mi gitmeyi düşünüyorsunuz?” Cordelia, hizmetçisinin yaptığı gibi üzerini başını şöyle bir süzdüğünde kararını vermişti. “Böyle iyiyim, sen şimdi dediğini yap ve çok hızlı olmaları konusundaki ikazımı da unutma.” Miranda bile bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu. Sabah büyük bir öfkeyle çıkan dük, şimdi de panik içindeki düşes. Yeni evlilikte bir sorun olabilir miydi? Hizmetçi kızın gözleri parladı birden bire.

Ne de olsa bu bir olay olurdu ki tüm sosyetenin merakla takip ettiği bir çiftten gelecek, özellikle de kötü haberlere itibar çok olurdu. Sonra kız içini bir üzüntünün kapladığını da fark etti şaşırarak. Efendisi genç kadın, çok iyiydi ve ona diğerleri gibi kötü davranmamıştı. Hatta ona ara sıra küçük hediyeler verdiği bile oluyordu. Onun üzülmelerini hiç istemezdi. Birkaç saniye sonra bu güzel evlilik için dua etmeye başlamıştı bile istavroz çıkardıktan hemen sonra...

Diğer yandan Cordelia, aynada son görüntüsünü kontrol edip aşağı inmeye hazır olup olmadığına alelacele baktıktan sonra odasından çıktı. Ağır ağır merdivenleri inerken Edward ile karşılaşmamak için dua ediyordu, çünkü ona hiçbir açıklama yapamayacağını biliyordu. "Majesteleri arabanız hazır." Uşak Cordelia'yı düşüncelerinden uyandırdı. Bir an önce çıkıp bu işi bitirmek en iyisi olacaktı.

Le Pier, Cordelia'nın daha önce hiç gitmediği, ama önünden her geçtiğinde dikkatini çekmiş bir yerdi. Öncelikle çok gösterişli ve gizemli bir havası vardı. Arabacıya, yarım saat sonra döneceğinin bilgisi verdikten sonra bu gösteriş ve mistik hava kendi başına işler açmadan evvel kaçıp kurtulmayı dileyerek içeri girdi. Bir süre loş ortamda kimseyi göremedi ancak ufak tefek, İngilizceyi açık bir Fransız aksanıyla konuşan esmer bir adamın yanına gelmesiyle rahat bir nefes aldı. "Hoş geldiniz madam. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Cecile Aterton ile görüşecektim. Saat dörtte bir randevumuz vardı." Cordelia adamın gözlerinde küçük bir ışığın yandığına yemin edebilirdi ama kısacık bir an. "Tabii, buyurun majesteleri..." Adam peşine düşmesi için Cordelia'ya bir işaret yaptığında genç kadın bir şey daha fark etti. Fransız, kendisine majesteleri demişti. Ashında bunda şaşılacak bir şey yoktu belki ama Cordelia nedense huzursuz oldu. Adamın peşinden, salondan daha loş olan bir koridor boyunca ilerlerken, kırmızının hâkim olduğu bu ortamdan hiç hoşlanmadığını da fark etti. Koridordaki odaların hepsi kapalıydı ama insanda içeri açıp bakma hissi uyandırıyorlardı, genç kadın

açık bir tanesine rastlayınca olduğu yerde çakılıp kaldı. İçerideki erkek ve kadın sadece öpüşmüyor, neredeyse sevişiyorlardı.

Burası bir restaurant değil miydi? Ya da burası neresiydi böyle. Dalga dalga bedenine yayılan panikle bir geri adım attı Cordelia, hatta kaçmak üzere kaslarını germişti bile. Ondaki bu korku ve kararsızlığı fark eden Fransız hemen müdahale etme gereği duymuş gibi "Majesteleri, bunlar özel localar. Yalnız kalmak isteyen müşterilerimize bu odalarda servis yapıyoruz, Leydi Aterton da size böyle bir ayırttı." Sesindeki imayı anlamamak mümkün değildi.

"Anlamıyorum... burada buluşmamıza ne gerek vardı ki?" Koridorun ortasında durmuş, konuşuyorlardı ki durumun tersliğini genç kadının görmesinin imkânı yoktu. "Majesteleri, içeride sizi bekleyen birisi, onu daha fazla bekletmek istemezsiniz, öyle değil mi?" Cordelia, kaçma isteğinin uçup gittiğini hissetti o anda. Cecile Aterton burada olduğuna göre, kendisi de içeri girecek ve bu komediye derhal son verecekti. Sonra da kocasıyla beraber bir daha mutsuz olmayacağı bir hayata adım atmak için balayı seyahatine çıkacaktı.

Derin bir nefes aldı ve biraz ileride, bir kapının önünde içeri girmek için kendisini bekleyen Fransız'ın yanına vardı. Kapı, küçük bir gürültüyle açılınca yoğun bir parfüm kokusunun burnuna dolduğunu, rahatsız olarak fark etti Cordelia. Bu bir oda parfümü olmalıydı çiçek kokulu. Normal şartlarda güzel olabilecek bu koku, küçücük odaya o kadar boca edilmişti ki insanın genzini dolduruyor ve boğazını yakıyordu. "Bir isteğiniz olursa koltuğunuzun yandaki zili çalmanız yeterli olacaktır majesteleri..." dedi ve çıktı adam sesindeki yine aynı iğrenç imayla. Genç kadın içeride birisinin varlığını yoğun bir şekilde duyabiliyordu ama işin garibi mum ışığında yere vuran gölge kesinlikle bir kadına ait olamazdı. Acaba yanlış odada mıydı? Lanet olsun burada neler oluyordu? Solukları müdahale edemeyeceği kadar hızlanmış, yüzü yanmaya başlamıştı. Burada daha fazla durmasına imkân olmadığı idrak etmesiyle elini tokmağa atması bir oldu.

"Bir yere mi gidiyordum... sevgili karıcığım?" Edward, Tanrım çok şükür!... Ne? Onun burada ne işi vardı?

Edward, karısını mışıl mışıl uyurken yatakta bıraktığında biraz da vicdan azabı duyuyordu. Onu uyutmayan, hatta uykusunun ortasında tekrar ve tekrar sevişmek için uyandıran kendisiydi. Pişman olduğu söylenemezdi, ama bu minicik kadına fazla yüklendiğini hissediyordu. Gerçi o da bundan pek şikâyet etmiyordu. Gülümsedi ve yanında uzanan karısına yumuşacık bir öpücük bıraktıktan sonra yerinden kalktı. Banyo yapıp giyinmesi sadece yarım saatini almıştı ki özellikle acele ediyordu. Bugün uzun bir yolculuğa çıkacaklardı ve her şeyin eksiksiz tamamlanması onun göreviydi. Kahvaltı için aşağı indiğinde uşağını merdivenlerin başında kendisini beklerken bulunca gülmeden edemedi. Bu nasıl bir görev bilinciyle böyle? "Majesteleri, size bir pusula var. Kontes Dumont'un arabacısı bıraktı." Edward'ın var olan tüm neşesi sönmüş gümüşü bile. Bu kadın yine nelerin peşindeydi böyle? Uşağının, bir tepsi içinde kendisine sunduğu kâğıdı alıp almamakta kararsız kalsa da bu tür bir bocalama için uygun yer burası değildi.

"Teşekkür ederim Hotkins, şimdi gidebilirsin. Bu arada kahvaltını yemek odasına tek kişilik hazırlayın, karım biraz daha uyuyacak." Uşak, bir baş işaretile emirleri aldığını belli etti ve resmen uçararak kayboldu.

Edward, evirip çevirerek elindeki kâğıdı açıp açmama konusundaki kararsızlığını resmediyordu sanki. Bu kadından kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Zavallı, kendisini küçük düşürmekten hiç ama hiç vazgeçmeyecekti galiba. Hışımına kâğıdı zarftan çıkardı ve kâğıtla beraber dışarı süzülen parfümü iliklerine kadar hissetti. Daha önce bu kokunun tadına da bakağını hatırlayınca ürpermekten kendisini alamadı. Herkes hata yapabiliyordu... Acaba ne söylüyordu bu kadın?

"Majesteleri, sözlerine itina etmeyeceğinizi biliyorum ama bu söyleyeceklerim çok önemli. Aslında yüz yüze konuşmak isterdim

ama beni görmek istenmeyeceğinizi bildiğim için cesaret edemedim. Konuştu ki; sizi çok sevdiğini düşündüğünüz karınızın bir aşığı var. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu kişi kız kardeşim Cecile'in nişanlısı Bridgerton Kontu'dur. Bu konunun beni ilgilendirmesinin başlıca sebebi de budur. Lütfen sözlerinizi yanlış yorumlamayın ve bunun bir tuzak olduğunu düşünmeyin. En önemlisi de Kont Bridgerton ve eşinizin Cecile'e bir açıklama yapmakla ilgili masallarına da inanmayın.

Bugün saat dörtte Bond'daki Le Pier'de buluşacaklar. Eğer inanmıyorsanız siz de orada olun. Le Pier'in nasıl bir yer olduğunu bir erkek olarak siz benden daha iyi bilirsiniz elbette.

Hizmetkâmanız ve sizi kandırmaya asla cesaret edemeyecek, Keswick Kontesi Elizabeth Dumont."

Edward, tekrar tekrar okudu. Sonra tekrar... Ama işin içinden çıkamadı. Bunun anlamı neydi? Bu kadının yaptığı kurnazlıklardan birisi mi yoksa içinde gerçeklik payı var mıydı? Aklına Bridgerton'un geçen haftaki ziyareti takıldı birden bire. Karısı ve onu Castledoor'ta oldukça samimi bir halde bulduğunda Cordelia'ya hiçbir şey kondurmanmıştı haliyle. Karısının açıklaması ise... Tanrım! Tam da Elizabeth'in söylediği gibi Cecile Aterton'a aralarında bir şey olmadığına dair bir konuşma istemişiydi.

Bunda bir terslik vardı. Cordelia asla böyle bir şey yapmazdı ama... bunu tam anlamıyla öğrenmek için yapması gereken şey basitti. İçi hiç rahat değildi diğer taraftan. Karısının sadakatinden şüphe etmesine hiçbir sebep yoktu ki Cordelia onu sevdiğini sözleriyle ve hareketleriyle defalarca kanıtlamıştı. Ama işinin tamamen rahat etmesi için yapacağı şey belliydi... Saat dörtte Le Pier'de olacaktı. Ne göreceğini bile bile... Umarım!

Kahvaltı yapmadan dışarı çıkıp Darkness'la uzun bir koşu yapmak için büyük bir istek duydu Edward. Böylelikle daha iyi düşünme yetisini de kazanmış olabilirdi.

Saatler sonra, Le Pier'in boğucu odalarından birinde Cordelia'nın gelmesini bekliyordu. "Tanrım bu saçmalıklara nasıl inanabildim?" diye düşünüyordu bir yandan da. Tam kalkmak üzere hareketlenmişti ki koridordan gelen iki

kişinin sesiyle oturduğu yerde kaldı. Kimsenin onu burada görmesini istemezdi. Bir yandan da ciddi bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Sabırla gelenlerin odalarına girmelerini bekledi, ama daha çok bekleyecek gibiydi çünkü koridorda bir sohbe te tutuşmuş gibiydiler. Derken sonunda muhabbetleri bitti. Kapının tokmağının döndüğünü duyan hassas kulakları, büyük bir sorunun geldiğini de haber vermişlerdi genç adama. Acaba duyduğu o türk ve ince ses Cordelia'ya ait olabilir miydi? Peki içeri giren kararsız ayak sesleri...

Tanrım... gelen gerçekten de Cordelia'ydı. Genç adam yaşadığı şoktan konuşabilecek, hatta nefes alabilecek durumda değildi. Cordelia hâlâ kapıda duruyor, her an çıkacakmış gibi elini tokmaktan ayırmıyordu. Çekindiği belliydi... Çekilmesi de normaldi. Cordelia'nın bunu yapabildiğine inanmıyordu. Ama bu küçük cadiya haddini bildirecekti, hem de çıkmadan evvel...

"Bir yere mi gidiyordum... sevgili karıcığım?" Sevgili karıcığım derken, sözcüklerin üzerine fazlaca basmıştı. Cordelia, bir anlık şaşkınlıktan sonra hemen konuştu. Sesindeki panik duyulmaya değerd. Başka bir zaman olsa bundan son derece keyif alacağını hisseden Edward, şu anda hissizleşmişti. Bir tek kalbi çalışıyordu ki o da korkunç bir acı ile pençelişiyordu.

"Tanrım, Edward, burada ne işin... ne işin var?"

"Şaşırdın sevgilim, ne o başkasını mı bekliyordun?"

"Ben... şeyy... aşkım sana yalan söyledim. Sana bu işe karışmayacağımı demiştim ama, dayanamadım... ben... Cecile At..."

"Kes sesini Cordelia, ne yani burada Cecile Aterton ile buluşacağını mı söyleyecektin bana? Buna inanacağımı mı sandın sen?" Eliyle etrafı işaret ediyordu genç adam. İma ettiği şey açıktı. Böyle bir yerde masum bir konuşma yapılamazdı. Burası gizli âşıkların buluşma mekânıydı ve Cordelia'nın sapkın bir cinsel tercihi olmadığını da bildiğine göre, karısı onu aldatıyordu.

"Sevgilim, inan bana... Cecile Aterton bana bir pusula gönderdi ve benimle konuşmak istediğini söyledi, yemin ederim aşkım." Cordelia ellerini iki yanına açmış, çaresizlikle derdini anlatmaya çalışıyordu. "Öyle mi? Pusulanı görebilir miyim?" Elini karısına uzatarak talebine karşılık istiyordu. "Ben... ben onu yok ettim... senin görmeni istemediğim için... sana yalan söyledim, ama inan bana karışmak zorunda kaldım çünkü ben böyle mutluysen, benim yüzümden kimsenin mutsuz olmasına tahammül edemem..."

"Bridgerton ile ne zamandır sevişiyorsun?" Nihayet sadede gelmişti ama Cordelia'nın yüzündeki ifade çok çarpıcıydı. Ya çok iyi rol yapıyordu ya da masumdu ki genç adam ikincisi için dua etti için için. Onu kaybetmeye dayanamazdı aksi takdirde.

"Sen... sen ne dediğinin farkında mısın? Tanrım, bu nasıl bir iftira? Edward... Birazdan bu kapı açılıp içeri Cecile Aterton girdiğinde, ben sadece sana söz verdiğim halde bu işe karıştığım için suçlanabileceksen, sen ise bana yaptığın suçlamanın altında ezileceksin. Ama inan bana benim büyük sevgimin bile kaldıramayacağı bazı şeyler vardır ve..."

"Burada neler oluyor? Majesteleri..." Bridgerton Kontu, içeri girmiş şaşkın gözlerle Cordelia ve Edward'a bakıyordu. Edward Wayne onu görünce, az önce karısının sözleriyle içini kaplayan pişmanlık bulutunun da aniden dağıldığını, yerini ise korkunç bir öfkenin kapladığını hissetti. "Asıl ben size soruyorum. Burada neler oluyor?" Bunu söylerken Bridgerton'un boğazına yapışmıştı bile.

"Tanrım... sizin burada ne işiniz var? Nişanlınız nerede?" Cordelia donmuş kaslarını oynatıp, eşini engelleyememiş sadece sorabilmişti kafasına takılan soruyu. Ama kimse cevap vermedi.

"Bridgerton, sana yeterince açık olamamışım anlaşılır. Sana karından uzak durmanı söylerken çok ciddiydim ve şimdi olacaklardan ben sorumlu değilim."

"Efendim... beni yanlış anladınız. Ben buraya nişanlımla görüşmek için gelmiştim."

"Kes sesini alçak herifi!" Adamın yüzüne, onu yere sercecek kadar güçlü bir yumruk atarak haykırmıştı bu sözleri.

"Lütfen efendim, doğru söylüyorum ben..."

"Seni bir daha karşımda görürsem Bridgerton. Yemin ederim öldürürüm, duydun mu beni? Şimdilik canını bağışlıyorum ama size kıymet verdiğim için olduğunu sanmayın... sadece bir skandala değmeyeceğiniz için, ikiniz de..." Cordelia'ya bakarak konuşuyordu şimdi. "Defol git şimdi buradan!" Adamın hâlâ yerden kalkmaması üzerine haykırdı. "Sana defol git dedim..."

Kont, Cordelia'ya özür diler gibi bir bakış atıp yerden kalkarken Edward'ı daha da çileden çıkarmıştı. Dük onun üzerine yürüdü tehditle -ki bu kontun uçması için gereken enerjiyi vermişti.

Diğer yandan Cordelia, hayatının en kötü anını yaşıyor, konuşamıyordu bile kendisini savunmak için. "Sevgilim... ben... yanlış anladın lütfе..."

"Sana gelince, hak ettiğin dersi şimdi alacaksın. Tıpkı fahişeler gibi bu genelevde kendini başkalarına sunmaktan çekinmiyorsan, bunu hak eden kişiden esirgemeyeceksindir umarım." Acı ile söylediği sözler, sesinin sakın tonuna ne kadar da tezattı. Hele sözlerini bitirmeden elini kemerine atması kadar kötü ne olabilirdi ki?

Otuz İkinci Bölüm

"Edward çıldırdın mı sen? Bu... bu ne demek oluyor?" Cordelia korkuyla gerileyince kırmızı deri koltuğa neredeyse düşerek oturdu. Kocasını tıpkı kızgın bir boğa gibi üzerine geliyor, bir yandan da kemerini çözmeye çalışıyordu. Genç kadın, hissettiği utancın yanına kopkoyu bir öfkenin de yerleştiğini hissetti. Bu adam kendisine inanmamakla kalmamış, bir de iftira atmış, şimdi de tecavüz edecekti.

"Gördüğün gibi hayatım, birazdan hak ettiğimi alacağım, hem de burada..." Yine çok sakın konuşuyordu ama Cordelia onun patlamaya hazır bir bomba gibi olduğunu görebiliyordu. Açıklama yapmanın bir faydası olmadığını biliyordu ama bu durumu, her ne kadar deliller aleyhine olsa da kocasının anlamasını sağlamalıydı. "Sevgilim... bak, benim kontun buraya geleceğinden haberim bile yoktu... dediğim gibi Cecile Aterton ile görüşmek için buradaydım. Lütfen inan bana..." Konuşurken ellerini kocasına doğru uzatmış, kendisini anlaması için sadece sözleriyle değil, hareketleriyle de yalvarıyordu ona.

"Konuşman neye yarar Cordelia? Sen yapmaman gereken bir şey yaptın, hem de en kötüsünü. Lanet olsun sana... her şeyi mahvetmek zorunda mıydın?" İlk kez bir duygu belirtisi vardı sesinin tonunda. Bu Cordelia'nın içinde tarifi imkânsız bir sızı bıraktı. Kocasını acı çekiyordu ve sevmeyen bir adamın böyle konuşması mümkün değildi. Genç kadın, küçük de olsa bir ümidin parıltısını görebildi, ama sadece kısa bir süreliğine. Sonrasında tekrar o buz gibi duvara tosladı canı yanarak.

"Sevgilim, bana inanmaman o kadar canımı yakıyor ki. Seni ne kadar çok sevdiğime sözcüklerim yeterli olmadıysa, hareketlerim de mi hiçbir işe yaramadı şimdiye kadar." Cordelia, az önceki sinmişliğinin aksine şimdi koltuktan kalkmış, Edward'a sokulmaya başlamıştı. Kocasının hep iddia ettiği o büyüü yapmaktı niyeti. Yumuşacık bir dokunuşla, önce genç adamın omzunu okşadı, sonra bedenini ona yaklaştırarak, iyice sokuldu. Bu işe yaramalıydı... Yaradı da... Edward, boğuk bir teslimiyet iniltisiyle karsının yumuşacık kollarına sokuldu isteyerek. Hatta ilk başlarda son derece nazik, küçük öpücüklerle onun sevecenliğine aynı derecede karşılık verdiği bile söylenebilirdi ama hepsi bu kadar. Edward, şu anda hiçbir büyü tarafından etkilenemeyecek kadar zehirlenmişti ne yazık ki. Genç kadın neler olacağını bilmiyordu ya da onu ikna etmek için ne yapabileceğini. Aralarda, o alev gibi gözlerin buzlarını eritecek kadar yandığını fark ediyor, o anlarda saldırıyordu tüm benliğiyle ama kocası o kadar farklı, o kadar uzaktı ki ona ulaşması için bu birkaç saniyelik açıklar yeterli olmuyordu genç kadına.

Edward artık hiç nazik değildi. Derken Cordelia'yı o kadar şiddetle itti ki, kadın az önce kalktığı koltuğa düştü. "Beni kandıramazsın Cordelia... küçük büyücüm, güzel çingenem... artık bitti..." Genç kadının dudaklarından bir feryat koptu. Şimdi genç adam üzerine abanmış Cordelia'yı zorluyor, sert öpücüklerle dudaklarını bereliyordu. Kocasının muazzam gücüne karşı koymamanın, debelenmenin hiçbir faydası yok gibiydi ama Cordelia bu aşağılanmaya sonuna kadar direnecekti.

Diğer yandan Edward, karısının eteğini kaldırmış, çıplak bacaklarını okşamaya başlamıştı bile. Bu hareket, genç kadın için en büyük uyarıyı da beraberinde getirdi. Ona karşı koymak istememe dürtüsü, onu tanıdığından beri yaptığı, nefes alınak, su içmek gibi yaşamsal bir olguyken, daha ne kadar direnebilirdi ki? Kısıp bir iniltiyle, karşı koymaktan vazgeçtiğini fark edememiş olmak zaten yeterince kötüyken kocasının aşağılayıcı sözlerine katlanmak çok daha beterd. "Yolâ geldin

demek küçük cadı... ama hiç önemi yok çünkü istesen de istemesen de birazdan ait olduğum yerde olacağım... senin derinliklerinde." Cordelia tekrar karşı koyuyordu şimdi.

"Edward lütfen, lütfen yapma..." Yalvarmaktan başka ne yapabilirdi ki? Ondand nefret etmek istemiyordu ama Edward bunun için kendisine hiç yardımcı olmuyordu. Zaten, tüm gücüyle onu engellemeye devam ederken, bu zayıf çabasının kocasını eğlendiriyormuş gibi görünmesi de bu düşüncesini güçlendiriyordu. Lanet herif!

Bu arada, Edward'ın haşın dudakları, boynuna gömülmüş Cordelia'ya o tanıdık zevki tattırmak adına canla başla çalışıyordu. Derken genç kadın kendisini kaptırmamak için dua ederken eli masada açık olan servisin yemek bıçağına değdi. Onu engelleyecekse bunu yapacaktı kendisinden daha da nefret edeceğini bile bile. Ama elinde kalan tek şeyi gururuysa, onu da bu iğrenç odadaki rükiş koltukta kaybetmeyecekti. Ani bir dürtüyle, bıçağı kocasının boynuna dayadı ve tısladı. "Sana beni bırakmam söyledim..." Edward birden bire dona kaldı. Bu savunmayı beklemediği açıktı. Ağır ağır hareketlendi ve Cordelia'nın üzerinde doğrulmaya başladı. Bunu yaparken de abartılı bir teslimiyet ifadesi olarak duruşu müsaade ettiği ölçüde kollarını kaldırmıştı. Kocasının kendisinden yavaşça uzaklaşan yüzünü dikkatlice izleyen Cordelia bıçağını hâlâ onun boynundan çekmemişti. Bu oldukça gülünç bir hareketti ve Edward da pekâlâ bunun farkındaydı. Ne yani? Kesip kesmediği belli bile olmayan bir bıçakla Edward gibi bir adamı engelleyebileceğini mi sanıyordu Cordelia? Ama yine de denemeye değdi.

Artık Edward tamamen ayakta, Cordelia ise neredeyse doğrulmuştu. "Beni elindeki oyuncakla mı engelleyeceksin Cordelia?" Hain bir sırılsık yayıldı yüzüne ama hiç de eğlenmediği ortadaydı. Karşısında, dimdik ayakta duran karısına tehditkâr bir ifadeyle bakıyordu şimdi.

"Sen beni tanıımıyorsun galiba Edward Wayne. Eğer bana bir daha bu şekilde dokunacak olursan bu bıçağın tadına bakarsın ve ina..." Cordelia sözünü bitiremeden, Edward

şimşek gibi bir hızla kendisinden bir kol boyu uzak mesafedeki Cordelia'yı bileğinden yakaladı ve kendi etrafında bir tur aturarak sımsıkı kendisine yasladı. Şimdi genç kadının sırtı kocasının göğsünde, elinde hâlâ tutmakta ısrar ettiği sa-vaş aletiyle kalakalmış, hapsolmuştu.

"Ne diyorduk sevgilim?"

"Bırak beni Edward..." debelenmenin bu kadar manasız kaldığı başka bir an olamazdı. Cordelia, kendisinin iki katı bir adama, özellikle de bir dokunuşuyla bile eridiği bir adama karşı koymakta neden ısrar ediyordu ki? Edward ise onu daha fazla sıkmakta diyetiyor, halinden memnun görünüyordu. Özellikle de genç kadının her hareketiyle kendi bedenine iyice yapışması memnuniyetini artırıyordu kesin. Ama birden ne olduysa onu bırakıverdi. Kolları şimdi iki yanından sarkıyor, ondan birkaç santim uzaklıktaki karısına dokunmuyordu bile. Duyulan tek ses ikisinin birbirine karışan yüzey-sel soluklarından başkası değildi ki bu bile içine düştükleri ruh halini anlatınaya yeter gibiydi.

"Üstüne başına çekidüzen ver Cordelia, şimdi buradan beraber çıkıyoruz ve mümkün olduğunca etrafa bakmamamı, asla benden uzaklaşmamamı istiyorum." Edward, tıpkı bir komutan edasıyla komutlar vermeye başlamıştı birden bire. Ciddiyeti, kesinlikle başka bir duyguya yer vermeyecek kadar sesini ve tavırlarını kontrol altına almıştı. Cordelia, başka bir şey söylemiş olsaydı, kocasına direneceğini biliyordu ama şu an laf dinlemesi gerektiğini anlayacak kadar kendisini kaybetmemişti. Daha buraya ayak bastığı andan beri, hata yaptığı-nın bilincindeyken kaçması gerekiyordu ama kilitlenmiş bazı algıları, kendisini bu tuzağın içine atmak için çalışmışlardı sanki... Sanki Elizabeth Dumont için çalışmışlardı... Şimdi ise Edward'ın ne demek istediğini çok iyi anlamış, saygıdeğer hiçbir kadının restoranın o bölümünden çıkmaması gerektiğinin bilincine varmıştı. Keşke bunu daha önce fark edebilmiş olsaydı...

Genç adam, Cordelia'ya hiçbir şey söylemeden, hatta ikaz

bile etmeden ona sarılınca bir an yine afalladı genç kadın ama hemen toparlandı. Buradan çıkıp gitmeyi her şeyden çok istiyorsa itiraz etmeden Edward'ın dediklerini yapması gerekiyordu. Kendisini kollarına alan kocasının koruyuculuğuna minnetle sarıldığında ona yakın olmanın bilindik hazzını yaşadı yine, fakat kısa bir süreliğine. Bir daha asla hiçbir şey için kendisini kaybetmeyecekti. Buna kocası da dahildi...

Koridoru uçarak geçtiklerini, hatta dışarı çıktıklarını, keskin gün ışığının gözlerini almasıyla fark edebildi Cordelia. Ama ışık yine karardığında kendilerini bekleyen arabaya bindiğini tahmin etti. "Beni burada bekle. Hemen geliyorum ve sakın kafanı bile dışarı çıkartma duydun mu?" Kızgındı. Atış saçı-yordu yine... Ama buzlardan daha iyiydi bu, ne de olsa onun tarafından yakılmaya alışkındı.

Cordelia, arabanın en köşesine sinmiş Edward'ı beklerken bu işin içinden nasıl sıyrılacağını düşünüyordu. Sadece iki dakika sonra, Edward geldiğinde, hiçbir şey söylemeden yerine geçmesini de hiç yadırgamadı bu nedenle. Sessizlik onun için de en iyisiydi. Gözü dönmüş bir erkekle, özellikle de kocası gibi bir erkekle baş edemeyecek kadar bitkin ve üzgündü. Şimdiye kadar onun hakaretlerine, aşağılamalarına katlanmış olması bundan sonrası için de aynı şeyin geçerli olacağı anlamına gelmiyordu. Kendisini dinlemeye tenezzül etmeden, sadece gözünün gördüklerine inanmıştı ki görünenler pek de Cordelia'nın lehine sayılmazlardı. Yine de kendisine hiç mi itimadı yoktu? Sözünün, yakarışlarının hiç mi kıymeti yoktu? Peki ya aşkının...

"Ne senin ne de benim bu gün buraya geldiğimizden, kim-senin haberi olmayacak Cordelia... Karım olarak saygınlığının lekelenmesini istemem." Edward'a minnet mi duymalıydı günü kurtardığı için yani? Kocası öyle düşünüyordu anlaşıl-an.

"Teşekkür ederim... Tanrı sizi korusun majesteleri." Bu adam neden bahsediyordu böyle? Saygınlığı kim takardı evliliği elinden kayıp giderken? Ya da sosyete tarafından dışlanmak,

Edward'ın nefretinin yanında ne kadar önemli olabilirdi ki? O kendisini yanlış anlamaya böylesine müsaitken, ne için ya da kim için savaşıyordu? Neden onun yaptığı gibi, en kolayını seçmeyecekti ki? Bırakmak ne kadar da kolaydı kendini... İçinde bulunduğu duruma inanmak, anlayış göstermek, belki de görünenden çok daha zor olabilirdi, ama Cordelia evliliklerinin buna değer olduğunu düşünmüştü her zaman. Şimdi yanlışlığını görebiliyordu esef içinde genç kadın. Çok yazık...

Evlerine geldiklerinde arabadan kendini dışarı atmamak için zor duruyordu Cordelia. Büyükbabasının kollarına koşmak için can atıyordu aynı zamanda. Ama kesinlikle kocasıyla biraz daha aynı ortamda, özellikle de böylesine sıkışık bir arabada olmak istemiyordu. Hâlâ onu çok seviyordu, saçının tek bir teline gelecek zararı engellemek için canını bile verebilirdi ama onu görmek istemiyordu işte. Çünkü ona en çok zararı vermek isteyen ta kendisiyken, bir de bu perişan haline kendi iç tutarsızlıklarını ekleyemezdi. Artık birilerinin onu düşünmesi gerekiyordu. Birilerinin Cordelia için bir şeyler yapması gerekiyordu.

Araba tamamen durunca bunu fırsat bilip hemen kendisini aşağı attığında boğulma raddesine gelmişti neredeyse. Kendileri için açılan kapıdan hızla girip, kimseyle konuşmadan odasına koşarken, tüm meraklı bakışları da üzerine çektiğini biliyordu ama umursadığı da yoktu. Odasının güvenli havasına girer girmez hemen yatağa attı kendisini ağlamak için ama beceremedi. Daha doğrusu ağlamak istemiyordu. Düşünmesi ve mantıklı kararlar vermesi gerekiyordu ki karpısı sonuna kadar açılınca bunda pek de başarılı olamadı.

"Kendini bu kadar çabuk yatağa attığına göre, yarım kalan işimize devam etmek istiyorsun anlaşılan." Genç adam kapıda dikilmiş, küstah bakışlarla karısını süzüyordu. Cordelia iyice çileden çıktığını hissediyordu. Kendisine inanamaması yeterince kötü değilmiş gibi bir de fahişe muamelesi görmesi dayanılır gibi değildi.

"Sana tekrar söylüyorum... benim tek yalanım, sana bu konuya karışmayacağımı söylemeye rağmen aksi şekilde davranmamdır." Son derece ciddi ve kararlı konuşuyordu genç kadın. Artık yalvarmamak, araba yolculuğu boyunca aldığı kararlardan birisiydi sadece.

"Yaa... Öyle bir yerde, ben olmasaydım tek başıma bir erkekle buluşmanın nesi doğru ki bana sadece bir yalandan bahsedebiliyorsun..."

"Peki, sen bunun bir oyun olduğunu fark edemiyor musun?"

"Oyunlar çocuklar içindir Cordelia ve sen çok tehlikeli bir iş yaptın, hem de umuma açık bir yerde. Sırf bu sebepten bile çok ciddi bir dayacağı hak ediyorsun."

"Ne yani... şimdi tüm mesele bu mu? O yere giderek seni utandırdım mı? Lanet olsun sana Edward Wayne... Bana inanmaman yeterince canımı yakıyor zaten, bir de beni itham ettiğin diğer şeylerle uğraşamayacağım... Hatta sana karşı kendimi savunmayacağım bile, çünkü sen o odada beni beklemeye başladığın an inanacağına inanmışsın zaten..." Cordelia ölkeden tir titriyordu.

"Eğer oraya gitmemiş olsaydım, gördüklerimi görememiş olacaktım ve beni boynuzlamana müsaade edecektim. Ömrüm boyunca yaptığım en akıllıca şey buydu ve bunu yaptığım için hiç pişman olmayacağım..." Edward da en az karısı kadar sinirliydi.

"Bundan sonra istediğin kadar pişman ol umurumda değil, çünkü ben seni ikna etmekten ya da aşkımın büyüklüğüne inandırmaktan bıktım Edward. Artık uğraşmayacağım! Lanet olsun, senin de beni sevdiğine inanma budalalığında bulundum ki son zamanlarda yaptığım aptallıklar düşünülürse, bunu da diğerlerinin yanına eklemek zorunda kalacağım." Az önce hiç istemiyordu ama şimdi gözlerini yakan yaşlarla mücadele etmek, canını yakacak kadar zorluyordu Cordelia'ya. Bu nedenle, acı sözlerinin kocası üzerindeki yıkıcı etkisini göremedi bile.

"Beni ikna etmenin imkânı yok zaten sevgilim..."

Ama sözlerinden anladığım kadarıyla, bana olan aşkın konusunda şüphelenmem gerekiyor." Bu kadarı da fazlaydı. Her şeye katlanabilirdi ama buna asla. Cordelia, kocasının kendi duygularını inkâr etmesine ya da görmezlikten gelmesine alışmıştı ama Cordelia'nın duyguları elle tutulacak kadar yoğunken, kim neye dayanarak aksini söyleyebilirdi.

"Şu anda sana karşı öldürücü bir öfke ve kızgınlık hissediyor olabilirim ama seni hâlâ çok seviyorum adı herif, hatta canımdan bile çok... Asla buna laf etmeye kalkma..." Deli gibi sevdiği bir adama aşkından bahsederken, onun için böyle bir sıfat kullanmak ancak Cordelia'nın başının altından çıkabilirdi. Şu an o kadar karmakarışık ki, aynı anda birbirine zıt, birçok duyguyu tadabiliyordu. Onu hem tokatlamak ve küfürleriyle aşağılamak hem de deli gibi sevişip kollarında buzunu bulmak istiyordu. Aklını mı kaçıyordu ne?

Edward, bir süre sanki konuşacakmış, sanki önemli bir şey söyleyecekiniz gibi bocaladı yerinde. Ama sonra yine, Cordelia'nın hiç sevmediği o buz gibi maskeyi taktı. "Sandıklarımı hazırladığımı tahmin ediyorum ama içlerinden bazılarını almama gerek olmayacak sanırım. Özellikle de gernide giymek için düşündüklerini... Balayımız, bugün öğlen sonra bittir." Cordelia zaten bu balayı gezisini kafasından çıkartmıştı. Bu şartlar altında yalvarsa da hiçbir yere gitmezdi kocasıyla.

"Sennile zaten hiçbir yere gitmeyi düşünmüyorum... hatta yalvarsan da bunu yapmam." Kontrolünü kaybetmeyi hiç istemiyordu ama hareketleri gitgide histeriye kaçıyordu Cordelia'nın. Bu durum Edward'ın da dikkatinden kaçmamıştı haliyle.

"Merak etme güzelim, hiçbir yere gittiğimiz yok, en azından beraber..." Bu ne demektir, pek anlayamadı Cordelia. Yüzünden de belli oluyordu zaten bu durum. "Wayne'e gidiyorsun... yalnız başına..."

Cordelia içinin parçalandığını hissetti o anda. Wayne, her zaman onun kalbinde değişmez bir yere sahip olabilirdi ama

orayı değerli kıları Edward'ın ta kendisiydi. O olmazsa Wayne de yoktu genç kadın için. "Ne demek bu?" Kocasının daha açık olması gerekiyordu. "Seni terk etmiyorum karıcığım... yani sana sunduklarımı sonuna kadar kullanabilirsin. Bundan kastım para ve mevkiidir ki başka bir şey olduğunu düşünmeyesin... Bundan sonra benden asla seveceği bir kocanın inceliklerini göremeyeceksin ya da bunu benden talep etmeye cesaret edemeyeceksin... Wayne senin için tahsis ettiğim bir hapisane ve sen de oranın ömür boyu cezalı mahkûmu olacaksın." Bu sözleri buz gibi bir sesle söylerken, Cordelia kalbine batan okların acısını tüm bedeninde hissetti.

"Ne para ne de mevki umurumda değil benim. Senden, sevgin dışında hiçbir şey talep etmedim ben... ama artık onu istediğimden de emin değilim." Cordelia göz göre göre yalan söylüyordu.

"Öyle mi dersin sevgilim..." Şimdi karısına iyice sokulmuş, neredeyse yatağa uzanmıştı. "Dün gece zevk iniltilerinin arasında fısıldadıklarını sana hatırlatmamı ister misin?... Seni seviyorum... lütfen daha hızlı... ohh Edward... lütfen beni sevdiğini söyle" Cordelia'yı taklit eden sesi sinir bozucu bir şekilde tahrir ediciydi.

"Kes sesini... daha fazla alçalma gözümde..."

"Sadakatsiz olan sensin hatırlatırım... Neden kendini yeterince savunmuyorsun? Neden beni yarıldığımı ikna etmek için uğraşmıyorsun ha?" Cordelia kocasının sesindeki isyanı fark edebildi. Adam kendisinden bir açıklama bekliyordu. Belki de makul bir açıklamayla kendisini tekrar bağına basacağını söylemeye çalışıyordu ama sorunda buradaydı işte. Hiçbir zaman duygularını söylemeyen Edward'ken, onları çözümlenmeye çalışan ve acı çeken kendisi oluyordu. Buna artık izi veremezdi. "Sana söyleyecek ya da açıklayacak hiçbir şeyim yok. Ben söyleyeceğimi söyledim."

Cordelia'nın bu şekilde kestirip atması, genç adamı çileden çıkartmış olacak ki öfkeyle soludu. "Şu anda senin boynunu kırmamam için bana geçerli bir sebep ver çünkü

yaptığının bedelini sana ancak bu şekilde ödeyebilirim küçük cadı.” Cordelia korktuğuna dair hiçbir belirti göstermedi, kılı bile kıpırdamadı. “Senden korkmuyorum... Canımı daha ne kadar yakabileceğini sanıyorsun?... Hayır Alexander Wayne..”

“O zaman buna karşı koy bakalım!” karşısında gözünü bile kırpmadan, kendisine meydan okuyan kadını bu şekilde sindiremeyeceğini bilecek kadar akıllıydı genç adam, her ne kadar gözü karardysa da. Yöntemini değiştirmeye karar verdiğinde bunu sadece Cordelia’ya ders vermek için yaptığını iddia etse de, belki bir daha hiç sokulamayacağı bu sıcaklığı tadabilmek için inanılmaz bir istek duyduğunu da inkâr etmeyecekti.

Karısının dudaklarına yapıştığında, onun kendisine karşı koymasını bekliyordu ama yine de çok içerledi. Böyle olması gerekiyordu. Onun güzel Cordelia’sı tam bir teslimiyetle kollarına atılmalı, onu ne kadar çok sevdiğini ateşiyle anlatmalıydı kendisine. Ama öyle olmadı. Genç kadın aşagılanmışlığın verdiği hayal kırıklığıyla kocasına karşı resmen savaşıyordu ve bu da Edward’ı, onu açmak için daha fazla ateşli ve cüretkâr olmaya itiyordu. Ellerini Cordelia’nın narin vücudunda istekle dolaştırırken, bir yandan da dilini karısının sıkıca kapattığı dudaklarından içeriye sızdırmaya çalışıyor zayıf bir nokta arıyordu. Daha ne kadar bu şekilde, çabaladığını bilmiyordu ama bunun işe yaramadığını nihayet anladığında taktığını de değiştirmeye karar verdi.

Diğer yandan Cordelia ise zorla hâkim olduğu hislerine daha ne kadar söz geçirebileceğinin muhakemesini yaparken bir yandan da güçlü kocasına karşı direniyordu. Derken Edward’ın sert dudakları yumuşadı ve ipek gibi bir öpücüğe dönüşüverdi anında. Ah o öpücük.... Tanrım bu nasıl bir zayıflık, nasıl bir zavallılıktı ki sadece küçücük bir jestle bile bu şekilde eriyip mahvolabiliyordu? Ne zaman dudaklarını aralamıştı ya da ne zaman kollarını kocasının boynuna dolamıştı hiçbir zaman bilemeyecekti, zaten de umursadığı da yoktu.

Edward’ın da ondan bir farkı yoktu ki. Sanki birbirlerine aç kalmış, uzun zamandır görüşmüyörlarmış gibi hissettikleri susuzluğu gidermeye çalışıyorlardı delicesine. “Ah Edward...” Cordelia inledi kendisini tutamayarak... Sonrasında buz gibi bir hava vurdu yüzüne. Yine terk edilmişti, yine bitmişti ve en kötüsü yine karşı koyamamıştı bunun olacağını bile bile...

“Benim için yapıp tutuştuğunu biliyorum, tıpkı benim gibi. Ben yokken, Wayne’deki buz gibi yatağında, bedenim benim için kavruluyor olacak. İşte o zaman sadece rüyalarım geleceğim seni tatmin etmek için. Ama hiçbir zaman bana dokunamayacaksın sevgilim, hiçbir zaman...” Cordelia Edward’dan çok kendisine lanet etti bu sefer.

“Yarın sabahı büyükbabanla beraber erkenden yola çıkıyorsunuz, tüm hazırlıkların yap.” Bu adamın insan olduğuyla ilgili ciddi şüpheleri vardı Cordelia’nın. Kendisinin üzerinden hâlâ dumanlar tüterken, kocası ne ara soğumuş hatta buza dönmüştü açıklaması yoktu. “Sen peki... gelmiyor musun?”

“Sana söylediğim gibi, Wayne senin için bir hapishaneden farksız olacak ve sen buna yalnız başına katlanacaksın, ha sakın yalnız kalmanın istediğin kişiyle kırıtmama fırsat vereceği konusunda ümitlenme çünkü sana bu zevki yaşatmamak için tüm önlemleri alacağım.” Cordelia sinirlenemedi bile, çünkü bir saattir bundan farklı bir şeyler duymamıştı kocasından. Sadece merak ve endişe hakimdi ruh haline.

“Anlamıyorum ben...” diye mırıldanabildi.

“Daha açık olayım Cordelia... seni boşamayacağım ya da aforoz edilmene sebep olacak hiçbir şey yapmayacağım ama sadece ikimizin anlayabileceği bir işkence düşünüyorum senin için...” Uzun bir sessizlik girdi araya. Sanki son bombayı patlatmak üzere hazırlanıyordu kocası. “Gidiyorum ben... Uzunca bir süre de gelmeyi düşünmüyorum. Belki bir sene belki de daha fazla.... Hindistan’a yalnız gitmek benim için daha önceleri sorun olmamıştı şimdi de olacağını sanmıyorum...” Cordelia birazdan düşüp bayılacaktı. Ama belli etmemek için her şeyini verirdi.

“Anlıyorum... ben... ne zaman gidiyorsun..?”

“Planladığım gibi bu gece...”

“İlanam...” Başka bir şey söylemeyecek misin der gibi bakıyordu Edward gözlerine. Sanki bu kısa cevaplardan tatmin olmamış gibiydi. Ama onun yerine Cordelia’nın yüreğini parçalayan sözleri söylemeyi yeğledi. “Hamile değilsin... öyle değil mi?” Yine de sesinde, Cordelia’nın sevdiği o adamın sıcaklığı vardı. Genç kadın evet demek istiyordu. “Öyle olmadığını umuyorum, bu şartlar altında bu durum ikimizi de memnun etmez... sanırım.” Cordelia şimdiye kadar acı çektiğini ya da kırıldığını sanıyorsa yanıliyordu, çünkü bu duyduğu her şeyden, belki de ölümünden beterdi. Bu bebek hayatta en çok sevdiği varlığın bir parçasıydı ve Edward onu istemiyordu, o zaman Cordelia için yapacak tek şey kalıyordu.

“Hayır majesteleri... planlarınızı aksatmanız için hiçbir sebep yok... bir bebeğim olmayacak...”

Otuz Üçüncü Bölüm

Cordelia, üç saatlik Wayne yolculuğunun daha ilk saatinde tükenmişti. Bunun sebebi yorgunluğu değil, hissettiği bezginlikti. Zaten bütün gece ağlamaktan uyuyamamış ama sonra bunun bebeğine zarar vereceğini düşünerek biraz uyumaya karar vermişti. Şimdi ise yanında hiç konuşmadan, dündük oturan büyükbabasının dizlerine yatmış, iki büküm kıvrılarak bu yolculuğun biemesini bekliyordu. Belki Wayne hissettiği acıya iyi gelebilirdi, kim bilir?

“Nasılsın yavrum?” Büyükbabasının endişeli sesiyle kararsar düşüncelerinden sıyrıldı genç kadın.

“Daha iyiyim büyükbaba.” Aslında söylenecek çok şey vardı ama dokunsalar ağlayacak durumda olduğu için kısa bir cümle kurmayı tercih etmişti.

“Senin için çok endişeleniyorum, o... o kocan olacak dük bozuntusu nasıl olur da gider anlamıyorum.. hele de siz birkaç günlük evliyken...” Cordelia bu sohbetin çok uzayacağını tahmin edebiliyordu ama şu andaki ruh hali bunu kaldıracabilirdi miydi emin değildi.

“Büyükbaba, ben Edward hakkında konuşmak istemiyorum... lütfen...? Daha başka ne söyleyebilirdi ki? “Şu anda tek isteğim biraz uyumak.” Hatta hiç uyanmamaktı ama bunu söylemedi tabii. Zavallı büyükbabasını da üzmeye hiç gerek yoktu. Gerçi yaşlı adamı torununu avucunun içi gibi bildiği için Cordelia çok konuşmasa da depresyona girdiğini rahatlıkla anlayabiliyordu ve en az onun kadar acı çekiyordu.

"Peki evladım, sen şimdi uyu ve dinlen..." Cordelia'nın gözlerinin altındaki gölgeler gece hiç uyumadığını kanıtlıyordu Henry'ye. Güzel torununu birkaç günde böyle perişan eden şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama tahmin etmesi hiç güç değildi. 'Lanet olsun, keşke göl kenarında onları yakalamasaydım da evlenmek zorunda kalmasalardı. Belki bu kadar çok acı çekmezdi Cordelia.' Düşündüklerine inanamıyordu ama şu anda Cordelia'nın itibarından çok ruh sağlığı önemliydi onun için.

Genç kadının siyah saçlarını sevgiyle okşamaya başladı yaşlı adam. Düzenli ve derin solukları uyuduğunu gösteriyordu ama öyle rahat bir uyku değil, sanki diken üstünde, her an teukte bir uykuydu bu. Cordelia ile senelerdir aynı odada uyumuş birisi olarak, onun uykusunun ne kadar derin olduğunu çok iyi bilen birisiydi. E onun horultusundan rahatsız olmadığına göre. Kendi kendine de olsa, horladığını ilk defa itiraf ediyordu Henry Cornwell. Acı bir gülümseme yerleşti dudaklarına, sonra da bu hüzne yakışır küçük bir gözyaşı süzüldü buruşuk yanaklarından. O pislik herifin Cordelia'yı sevdiğini düşünmüştü oysa. Onları düğün boyunca sürekli izlemiş, dük bozuntusunun yavrusuna nasıl da kibarlık ve sevgiyle yaklaştığını görünce 'işte bu iş oldu,' demişti. Ama şimdi daha bin yıl yaşayacak bile olsa bu olanları anlayabileceğini sanmıyordu Henry. Dün geç saatlerde dükün çıktığını, hatta uzun bir seyahat için çıktığını duyduğunda, buna bir anlama verememişti ama sabah torununun perişan halini görünce yüreği paramparça olmuştu. Terk edilmiş bir kadına bakıyordu o saatten beri. Hem de evliliklerinin üçüncü gününde...

"Sen hiç merak etme yavrum, bundan sonra yanında ben varım..."

Wayne'in kokusunu aldığından mıdır bilinmez, Cordelia araba malikânenin bahçe kapısından girer girmez uyandı. Burayı özlemişti. Yolculuğu boyunca hâkim olan ruh halin-

den sıyrılıp, neredeyse atlayarak indi arabadan. Ayaklarının onu bilinçsizce ahıra doğru yönlendirdiğinin farkında değildi. Koca kapıyı her zamanki gibi zorlanarak açtığında hedefini hemen gözüne kestirmişti bile. "Fire..!" Neredeyse çığlık atmıştı ki sesi çılğın bir atı rahatlatmak şöyle dursun, onu korkutarak bir ölüm makinesine dönüştürmek için daha uygundu. Ama öyle olmadı tabii. Fire, Cordelia'nın sesini duyunca sanki uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibi, yerinde hareketlendi. Sevinmiş gibiydi, coşkulu ya da...

Hemen hayvanın yanına vardı genç kadın. Onu ürkütmemek için gayret sarf ediyordu ama şu andaki psikoloji çok sabırlı olmasına izin vermiyordu aslında. Ne zaman ağlamaya başlamıştı, gözyaşları hangi ara çok sevdiği atın kadife burnunu bile ıslatacak kadar sel olmuştu bilmiyordu, ama onun hicrılarla sarsılan omuzlarını gören Bently, Cordelia'nın nedenini bilmediği acısını yüreğinde hissetti o anda. Hep gülen, şen şakrak kız bu olabilir miydi? Londra'nın havasını soldurmuştu onu böyle? "Cordelia," diye fısıldadığında niyeti kızı seslenmek değildi fakat Cordelia onu duymuştu. Kocaman, kaşlı kara gözlerinin, Bently'ye çevirdiğinde ikinci bir ağlama nöbetini de tetiklemiş oldu ve bu sefer koş koş kendisini yaşlı seyisin kollarına attı. Ağladı... ağladı... ağladı...

Nihayet sustuğunda sanki yüz yıllardır ağlıyormuş gibi hissetti kendisini Cordelia. Yorgun ama biraz rahatlamış. "Kızım neyin var senin? Yeni evli bir gelin için fazla üzgün değil misin? Bu arada kocan nerede?" Şakayla karışık kızı rahatlatmaya çalışıyordu.

"Merhaba Bently, seni çok özlemişim, iyi ki buradayım yoksa çıldırırdım inan bana." Genç kadın kocasıyla ilgili konuşmak istemediğinden konuyu değiştirmeyi uygun gördü.

"Hı hı... ben de geldiğine çok memnun oldum, ne yalan söyleyeyim sizinle kafayı çekmenin tadı hiçbir şeye benzemiyordu," Cordelia, Bently'nin gülerek söylediği sözlerle hiç eğlenmedi, aksine Edward ile ilgili anılar kafasına öyle

büyük bir hızla düşüşmeye başladı ki tekrar ağlayacaktı neredeyse. Edward'ı kaybettiği için değildi üzüntüsü. Çünkü onu kaybetmediğini biliyordu. Onu, ayrıldıklarından beş dakika sonra bile deli gibi özlerken, aylar boyunca göremeyeceği düşüncesiyle çıldırıyordu sadece.

Kocasını giderken, onunla vedalaşmak için bile aşağıya inmek istememesi belki de onu çok üzmüştü ama Edward'a iyi bir ders vermek için yemin etmişti. Kocasını asla kaybetmeyecekti fakat kocası onu kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu iliklerine kadar hissedecekti.

"Bunu ben de çok isterim ama şu an pek mümkün değil... şey... hamileyim." Cordelia hamile olduğunu ilk kez birisine söylüyordu ve bu kişinin Bently olmasının hiç önemi yoktu. Yaşlı seyis için aynı şey geçerli değildi galiba. Çünkü adam neredeyse donmuş, ağzı ve gözlerini birbirine yarıştıracak kadar açmıştı. Cordelia birden pişman oldu bu haberi pat diye verdiğine. "Bently, iyi misin? Bently..."

"Ama... ama nasıl olur bu yavrum, yani siz evleneli birkaç gün olmadı mı?... Şey ne zaman..." Yaşlı adamın ne sormaya çalıştığını Cordelia elbette anlamıştı ki bu açıklamayı yaparken, Edward ile evliliklerinin iç yüzünü ona anlatmayı zaten kafasına koymuştu.

"Düşündüğün gibi değil Bently. Biz, yani düğün ve ben yaklaşık bir aydır evliyiz... Sana daha önce anlatmadığım için üzgünüm ama sessiz olmam gerekiyordu..." Bu itiraf yaşlı adamı daha da şaşırtmıştı ama çok belli etmedi. Nişan haberleri yayıldıktan sonra herkes gibi o da bu ani olaya karşı ciddi bir şüpheye düşmüşse de, düğün Cordelia ile ilgili konularda ne kadar hassas olduğunu kendi gözüyle de görünce aralarındaki nişanın yıldırım aşkı sonucunda olduğuna kanaat getirmişti. Ama zaten evli olduklarını hiç düşünmemişti. Yaşlı seyis hiçbir şeyden haberi olmamasına içtiğini hissetse de şu anda bunun için kimseye sitem edecek değildi, özellikle de perişan haldeki Cordelia'ya. Bu durumun tek mağduru o gibi görünüyordu. "Peki kocan nerede?... Yani eminim çok

sevinmiştir... öyle değil mi?" Son cümleye yaptığı eklemenin sebebi kesinlikle genç kadının yüzündeki mutsuz ifadediydi. Evet, doğru sıfat buydu: Cordelia çok mutsuzdu.

"Bently, ben bu konu hakkında çok konuşmak istemiyorum... yani en azından şimdilik. Biraz dinlensem çok iyi olacak..."

"Tamam evladım... Sen beni merak etme ve canını da hiçbir şeye sıkma... Bu arada Fire de seni çok özledi." Kızı keyiflendirmek için karşısında takla bile atabiliyordu. Aynı zamanda yüzüne, o kadınların başını döndüren gülümsemeyi de eklemeyi ihmal etmemişti. Niyeti kızı güldürmekse bundan daha başarılı olamazdı çünkü o güzelim yüz ifadesini gören Cordelia, koskocaman bir kılıkalayı patlatmıştı bile. Genç kadının hissettiği baş dönmesinin sebebi bu sırtış olamazdı öyle değil mi?

Uzunca bir süre, hiç gülmediği kadar çok gülen Cordelia, yeni bir enerjiyle depolanmış gibi hissetti kendisini. Wayne gerçekten iyi fikirdi ve bundan sonra yapacakları için sağlıklı düşünmesine yardımcı olacağı kesindi. "Ben de onu çok özledim Bently... Ama ona binemeyecek olmak beni çok üzüyor. zaten birkaç ay sonra gitmek istediğim yere yuvarlanarak ulaşmak zorunda kalacak kadar şişmanlayacağım için Fire bile beni yanında istemeyecektir." Yaşlı adamın buruşuk yanağına kocaman bir öpücük kondurarak oradan uzaklaşmadan önce tazelenmiş, hatta biraz daha güçlenmiş gibiydi. Evet, Edward Wayne... Karını özlemek neymiş göreceksin...

"Tanrım, büyükbaba ne yapıyorsun sen?" Cordelia kocaman bir sandığı taşımaya uğraşan büyükbabasını görünce neredeyse çığlık attı. "Henry Cornwell, sen kendini delikanlı falan mı sanıyorsun?... Eğer öyleyse söyleyeyim, buradan bakanca hiç de öyle durmuyorsun." Kızgın değil sadece endişeliydi. Wayne'e geleli üç ay olmuştu ve büyükbabası onu mutlu edebilmek için canla başla çalışıyor, bu durum Cordelia'yı memnun etmek bir yana kahrediyordu. Özellikle de kızın

hamile olduğunu söylediğinden beri deli gibi etrafında geziniyordu. Bir toruna daha sahip olacağı için çok memnun olan yaşlı adam bir yandan da için için Cordelia'nın kocası olacak dükkân bozuntusuna küfrediyordu.

Cordelia'nın hamile olduğunu bilen sadece iki kişi vardı Wayne'de. Birisi Bently, diğeri de büyükbabasıydı haliyle. Genç kadın, düzenli aralıklarla kendisini ziyarete gelen Maddy'ye bile söylememişti bunu. Sevgili arkadaşı ne kadar sadık olursa olsun, tek zayıf noktası olan kocasına hemen söylerdi ki Mark ta hiç durmadan Edward'a iletirdi durumu. Şimdilik, biraz bol giysilerle durumu idare edebiliyordu ve saklaması gerektiği sürece kimsenin bir şey anlayacağını sanmıyordu.

Madeline'in en son ziyaretine geldiğinden bu yana neredeyse bir ay geçmişti ve Cordelia onu çok özlemişti. Neden-se, Edward ile arasındaki tek bağ oymuş gibi geliyordu. Tabii ki Mark vesilesiyle. Kocasıyla ilgili haberleri Maddy'den aldıkça içi rahatlıyor olsa da ona özlemi gittikçe artıyordu. Şu anda bildiği kadarıyla Honkong'da olmalıydı Edward ya da yakınlarda bir yerde. İşle ilgili ciddi atılımlar yapığundan haberi vardı, herhalde servetini ikiye katlayıp geriye dönerdi. Cordelia da burada kendi servetini büyütüyordu. Hem de her şeyden daha değerli olan bir servet... Tıpkı Edward'ın kopyası bir bebek... Düşünmek bile heyecan vericiydi.

"Gördüğün gibi taşınmaya yardımcı oluyorum." Hava serin olmasına rağmen yaşlı adam, yaptığı işin ağırlığından terlemişti. Aslında toparlanma işini bir an önce halletmek Cordelia'nın da istediği bir şeydi ama yaşlı adamın kendisini yaralaması kimsenin işine yaramazdı. Ama bunu hiç de umursamayan Henry Cornwell, koca sandığa biraz daha abanınca belinden öyle bir ses çıktı ki Cordelia çığlık atmaktan kendisini alamadı. "Lanet olsun... büyükbaba iyi misin?" Hemen adamın yanına yere diz çökmüş, iri ellerine kapandı. Yüreği parçalanmıştı az önce.

"Ahh, iyiyim yavrum. Sanırım haklısın, hem bir doktora

ihtiyaç duyacak kadar kendimi sakatlırsam, buradan kimseye hissettirmeden çıkmamızın imkânı olmaz."

"Burada neler oluyor?" Bently kapıda dikilmiş, büyükbaba torun arasındaki acıklı sahneyi izliyordu bir şey anlamadan. Durum gerçekten çok dramatikti. Henry, az önce taşımaya çalıştığı sandığa oturmuş, Cordelia da yere çökmüş, onun ellerine kaplanmışken tıpkı bir tiyatro sahnesinden fırlamış gibiydiler. "Hâlâ hazırlanmadınız mı? Bertha sizi bekliyor ve sabırsızlandığını söyleyebilirim."

Cordelia hemen toparlandı. Bir an önce çıkmazlarsa, tüm ev başlarına üşüşecekti ve planları suya düşecekti. "Hakkımsın Bently, bu son sandık zaten. Hatta tek ve son sandık..." Gülmekten kendisini alamadı. Kaçıyordu ve evden kaçan birisi gibi, yanına sadece küçük bir valiz almak yerine, kocaman bir sandık, büyükbabasının en sevgili çiçekleri ve bir sürü ıvır zıvır almıştı. Birazdan tüm hazırlıklarını tamamlanmış olacaklardı ve onları kapıda bekleyen arabaya atlayıp doğruca Bently'nin kuzeni Madam Bertha'ya gideceklerdi. Bu çılgınlığı yapmaya kendisini itenin gururu olduğunu biliyordu. Bildiği bir diğer şey de kocasının beklediğinden de önce geri geleceğiydi ve o geldiğinde buralarda olmak istemiyordu.

Yarım saat sonra, tüm hazırlıklarını tamamlanmış olarak, kendi arabalarının kontöründen çok uzak bir arabaya binmiş, aslında çok da uzun olmayan yolculukları için hareket etmişlerdi. Cordelia bu yaptığı için kendisini çok defalar sorgulasa da sonuç kafasında hiç değişmemişti ve gitmekle en iyisini yapacağından hiç tereddüt etmemişti. Geçen aya kadar neredeyse tüm zamanını düşünerek geçirirken, büyükbaba ve Bently de kendisine çok destek olmuşlar ve Cordelia'nın bu işin için den layığıyla çıkması için en az onun kadar çabalamışlardı. Gitmek fikri Cordelia'nındı ama nereye gideceği konusunda da Bently'den yardım almıştı. Yanına taşınacakları Bertha, yaşlı seyisin akrabalarından dul bir leydiydi. Wayne'e oldukça yakın bir kasabada, büyük sayılabilecek evinde, birkaç hizmetçisi dışında yalnız yaşıyordu ve Cordelia'nın kendisine refakat

etmesi için yanına gelecek olması onu çok heyecanlandırmıştı. Bently'nin söylediği kadarıyla yaşlı kadın, Wayne kadar olmasa da büyük ve bahçeli bir evde yaşadığı için büyükbabasının da burada çalışabilmesi mümkün olmuş, bu da planlarının istedikleri gibi gerçekleşmesi konusunda ümitlerini artırmıştı.

Cordelia, kasacık bir sürede çok değişmişti. Artık bir çocuk gibi değil, olgun bir kadın gibi davranmayı öğrenmişti. Geçmişe şöyle bir dönüp bakışında, Edward ile aralarında geçen tüm sürtüşmelerde kendisine de çok ciddi paylar düştüğünü görebiliyordu. Özellikle de sonuncusunda. Eğer kocasını dinlemiş olsaydı, o gün o tuzaga düşmeyecek ve şu an yaşadıklarını yaşamayacaklardı. Her zaman zeki bir kız olduğu için kendisiyle böbürlenmesinin de sonu gelmişti böylelikle. Hatta bu konudaki en güzel tespiti büyükbabası yapmıştı. "Cordelia, bazen düşünmek için beynini değil de kışını kullandığını düşünüyorum," demişti. Haksız da sayılmazdı.

Elizabeth Dumont'un bu oyun içinde ne kadar payı vardı bilmiyordu ama kocasının orada bulunmasında doğrudan bir rol üstlendiğini de tahmin ediyordu. İşte Cordelia'yı en çok sarsan şey de buydu. O sanı çiyana nasıl olmuş da inanmıştı? Aslında teorik olarak, kadın yalan söylememiş, Cordelia ve Kont Bridgerton'un aynı ortamda hem de uygunsuz bir ortamda bir araya geleceklerini iletmışti. En kötüsü de Edward bunun doğruluğunu anlamak için Le Pier'de bizzat bulunmuştu. Eğer Cordelia oraya gitmemiş olsaydı, kocasının içi rahatlayacak, sonrasında da hiçbir şey olmamış gibi evine gelip karısının koynuna girecekti. İşte bu da Cordelia'yı çileden çıkartan şeylerden birisiydi. Belki de bunun olması, ilişkilerinin durumunu görebilmek için Cordelia'ya iyi bir fırsat sunmuştu.

Wayne'de geçirdiği birkaç ay boyunca kocasıyla olan durumuna ciddi kafa yormuştu ve düşünceleri olgunlaşana kadar birçok çılgınca dürtüye kapılmamak için kendisini çok zorlamıştı. Hatta bir ara onun peşinden gidip, gerçekten hak ettiği o yumruğu, içindeki öfke birikiminin gücüyle yüzünün ortasına indirmek, sonra da çocuğuna onsuz da bakabileceğini söyleyip

geri dönmek, bu fikirleri arasında en yaratıcı olanlardandı. Ama bunu sadece çocuklar yapardı. Cordelia ise asla bir çocuk değildi ve stratejik oynamazsa kazanamayacağını biliyordu artık. Tekrar Edward'ın kollarında olacağı günler geldiğinde, aralarında alacak verecek kalmamalı, her şey açık olmalıydı. Bu nedenle ayrılıkları boyunca her ne kadar acı çekerse çeksin ona yalvarınayacak ya da ona asla kaınmayacaktı. Anahtar kelime kanmamaktı evet. Çünkü Edward'ın tek bir dokunuşunun ona neler yaptığını en iyi kendisi biliyordu.

Ayrıldıkları gün, Cordelia gururu yüzünden kocasına suçsuzluğunu kanıtlamaya uğraşmamıştı ve bundan da çok pişman değildi. Eğer bir şekilde kocasına yeterli delilleri sunsa, içi hiçbir zaman rahat etmeyecekti. Acaba tekrar ne zaman beni sadakatsizlikle suçlayacak tehdidiyle yaşaması gerekecekti. Bu Cordelia'yı her şeyden çok yıpratırdı. Hatta onun hakaretlerinden bile çok. Ama şu anda kendisini en çok zorlayan şey bu değildi. Edward'ın, kendisini terk ettiği gece söylediği bir şey ne kadar da doğruduydu.

"Ben yokken, Wayne'deki buz gibi yatağında, bedenim benim için kavruluyor olacak. İşte o zaman sadece rüyalarına geleceğim seni tatmin etmek için. Ama hiçbir zaman bana dokunamayacaksın sevgilim, hiçbir zaman..." Cordelia gerçekten de bu sözlerin canlı tanıklığını yapmıştı onsuz geçirdiği her gece. Rüyalarının yetersiz tatmininde ne kadar da cılız kalmıştı ateşi. Oysa bir araya geldiklerinde koskocaman bir yangını yakan bedenleri değil miydi?

Ona dokunmak için yamp tutuştuğunu kocası biliyor-ken hissettiği ümitsizliği biraz hafifleten tek şey vardı. O da Edward'ın da kendisinden farklı olmadığı bilmek. Ama acı çekmeyi isteyen oysa, Cordelia buna engel olmayacaktı. Aklı başına gelene kadar da hiç müdahale etmeyecekti bu aptallığına. Hafifçe gülümsedi, nedense kendisini güçlü hissetmişti birdenbire. Ne de olsa artık yalnız değildi. Küçük oğlu da annesine destek olacaktı kuşkusuz. Evet, küçük bir oğlu olacaktı... Bunu hissediyordu.

CORDY'nin güvertesinde, dalgın bakışlarla denizi seyreden adam her gece rüyalarına giren güzel denizkızını düşünüyordu yine. Hissettiği özlem neredeyse acı verecek kadar kalbini sıkıştırıyorken, buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu genç adam. Onsuzluğa daha ne kadar katlanabildi? Evini, karısını terk ettiği günden beri geçen altı ayın her anını onu hissederken, onun hayaliyle sevişerek geçirmek katlanılmaz hale gelmişken, bir bu kadar süre daha dayanabilmesi ölmeye eşdeğerdi onun için. Bu sadece fiziksel bir açlık değil, başka bir ihtiyaçtı kalbinde hissettiği. Onun tarafından sevlmeyi özlemişti her ne kadar kendisi bunu ona hiç yapmamışsa da. Ona çektirdiği acı en az onsuzluk kadar zordu.

Dönenecek... Cordelia'sız bir an daha geçirmek istemiyordu artık. Karısını terk ettiği gün, onu tehdit ettiği şeyi hatırlayınca aptallığına güldü acı acı. Buz gibi bir yatakta yatan kendisiyken mehtaplı gecelerde bu özlemi daha da depresiyordu. Şimdi bile hâlâ o gün Le Pier'e gitmemiş olmayı ya da bu balayı gezisini bir gün önceye almış olmayı dileyebiliyordu. Ama hâlâ Cordelia'nın suçsuzluğuna kendini inandıramıyor, bunu itiraf edemiyordu. Zaten kendisine, bazı itirafları çok önce yapmış olsaydı şimdi burada yalnız olmaz, etrafını saran ama aylardır göremediği güzellikleri tek başına yaşamazdı.

Neden sürekli Cordelia'nın sevgisine olan açlığını kabul ederken, aynı sevgiyi, belki çok daha fazlasını ona karşı hissettiğini söyleyemiyordu ki? Dönmesi gerekiyordu... ona söyleyeceği çok şey varken burada bir gün bile fazladan kalamayacaktı. Kalmamalıydı...

"İngiltere'ye dönüş için tüm hazırlıklarınızı yapın. Evimize gidiyoruz." Bu sözleri söylerken sesine yansıyan sabırsızlık kimsenin dikkatinden kaçacak gibi değildi. Bu, en dikte komutlardan bile etkiliydi mürettebat için. Nazlı CORDY'nin dümenini kırma vakti gelmişti. İngiltere, herkes için var olan sürprizleriyle onları bekliyordu. Özellikle de Edward için...

Otuz Dördüncü Bölüm

Üç haftalık, yorucu gemi yolculuğundan sonra nihayet İngiltere sularına girilmiş, az önce de limana varılmıştı. Tropikal iklimlerden sonra, İngiltere'nin soğuk Şubatı buz gibi yüzüne çarptı genç adamın. Ama hiç şikâyetçi değildi, ne de olsa bu toprakları çok özlemişti. Şu anda, bir daha asla burayı terk etmeyeceğini rahatlıkla söyleyebilirdi. Ama bunu sebeci sadece vatanına olan özlemi değil, onu burada bekleyen başka bir şeydi. Soğuk havayı minnetle içine çekince, burnuna dolan is ve nem bile rahatsız etmedi, çünkü komik ama bu kirliliği de özlemişti.

"Efendim, biz boşaltmayı hemen başlatıyoruz. İsterseniz önce arabanızı indirelim de siz de bir an önce evinize gidebilirsiniz." Kaptan Thomas, Edward'ı çok uzun zamandır tanırdı ve onunla hiçbir zaman patron çalışan ilişkisinde olmamışlardı. Şimdi bile Edward'ın rahatını düşünüyor ve bir an önce dinlenmesini istiyordu. Oldukça babacan bir edası vardı genç patronuna karşı. Gerçi, dükkân de çok sevgili kaptanının bir dediğini iki etmez, kriz anlarında bile onun engin deniz tecrübesinin güvenli kollarına sığınırdı. Bu, Edward Wayne gibi birisi için görülmüş şey değildi ama onun bile bazen birisine güvenmesi gerekiyordu. Zaten bundan sonra, bu güven konusu üzerinde daha fazla duracaktı kesin.

"Aslında burada kalmayı isterdim, ama öncelikli ve acilen yapılması gereken işlerim var Thomas. Sana en az kendim kadar güvendiğim için gözüüm arkada kalmadım yatağımın

sıcığına kavuşabilirim..." Sırtınayı da ilimal etmemişti. Bu gün keyfi yerindeydi ve uzun yolculuğun, metabolizmasına yaptıklarını umursamıyordu ama kaptanı güldürmek için dayanılmaz bir istek duymuştu nedense. Aslında tüm dünyayı güldürebilmesi için mümkün olacak bir şey olsaydı onu da yapardı şüphesiz. Kaptan Thomas da patronunun jestine gülmekten kendisini alamadı. Şu anda en çok istediği şeyin sıcak bir yatağı, ateşiyle daha da ısıtacak bir dilber olduğunu söylemedi tabii Edward'a.

"Siz işlerinizi bir an önce halledin efendim, burayı da sakın düşünmeyin." Kaptan doğruyu söylüyordu. Özellikle dönüş yolculuğunda dükün sabırsızlığını ve gerginliğini çok iyi fark etmiş ve onu İngiltere'ye bu kadar kuvvetle çekenin karısı olduğunu anlamıştı. Ama anlamadığı, yolculuğa neden yalnız çıktığı ve tüm mürettebata -kendi de dahil- uzunca bir süre neden kan kusturduğuydu. Kaptan istavroz çıkardı gayrı ihtiyari. Genç dükü hiç o kadar sinirli görmemişti daha önce. Katı bir adam olabilirdi, hatta insanların ondan fazlaca çekindiği de doğrudu, ama asla adaletsiz bir insan olmamıştı. İlk bir ay sayılmazsa tabii...

Edward ise daha fazla limanda kalmadan doğruca eve gitmenin, güzel bir banyodan sonra da Wayne'e yol almanın planlarını yapmaya başlamıştı bile. Cordelia'yı görmek için sabırsızlanıyordu ve bunu itiraf etmekte de hiç sakınca görmüyordu. Gerçi karısının onu görünce boynuna atlamayacağını, hatta yüzüne bile bakmak istemeyeceğini tahmin edebiliyordu ama Cordelia'yı ikna etmenin yollarını çok iyi bildiği de bir gerçektir. Düşünmek bile vurucuydu... Tahrik ediciydi. Onu çok özlemişti.

Meselesizikseltatminsizlik değildi, mesele Cordelia'sızlığı ki bundan daha ciddi bir şey yoktu Edward için. Bu arada arabası hazırlanmış ve yolculuk için dükü bekler hale gelmişti. Edward, hiç vakit kaybetmeden bindi. Pencereden, uzun süredir görmediği manzaraya bakarken aslında etrafı pek düşündüğü söylenemezdi, çünkü aklı hâlâ aylardır yaptığını

yapıyordu. O'nu düşünüyordu. Bu düşüncelerle ne zaman evine vardığını, ya da arabanın ne zaman durduğunu bile fark edememişti. Hızlıca arabadan inip onun için sonuna kadar açılan koca kapıdan girerken, yerlere kadar eğilen hizmetçilerin durumu da umurunda değildi fakat belli etmeyecekti. Herkesle tek tek selamlaştı, iyi dilek ve memnuniyet mesajlarını aldı sabırla, sonra da nihayet odasına çıkabildi. Gözü ilk önce kocaman yatağa takıldı -ki düşündüğü yorgunluğu ya da uykusuzluğu değildi, susuzluğuydu. Bu yatakta en son sevdiklerindeki tatmini dün gibi aklıdaydı. Zaten hiç birisini unutmamıştı...

Birden kafasını uzun zaman kurcalayan şey geldi aklına. Cordelia'nın hamile kalma ihtimali... Eğer hamile kalmış olsaydı kesinlikle gitmezdi Edward. Her ne olmuş olursa olsun onu bırakıp hiçbir yere gitmezdi. Ama değildi ne yazık ki... Bir seferinde karısı hamile olabileceğine dair bir şeyler söylemişti. "Şu anda hiçbir şey belli değil ama... ama ben öyle hissediyorum," dediğini hâlâ hatırlıyordu. Kendisi de buna karşılık kadınların hamilelikleriyle ilgili küçük bir söylevde bulununca karısını çileden çıkartmıştı. Cordelia'nın söylediği sözleri hatırlayınca yine güldü Edward. "Canımı sıkırmaya daha fazla devam edersen, sana karşı uysal olma sözümü geri alır ve ömrüm boyunca bana rastladığın güne lanet edecek kadar canından bezdiririm seni. İnan bana bunu yaparken de öyle bir zevk alırım ki, bir daha seninle sevişmesem bile sorun etmem." Bu sözlerle, tıpkı o zaman verdiği karşılığı verdi genç adam. Tekrar kahkahalarla güldü yani.

Keşke doğru olsaydı, ama değildi işte. Cordelia çok açık ve net bir şekilde hamile olmadığını söylerken oldukça ciddiymi. Derin bir iç geçirdi yatağa oturmadan önce. Ellerini başının arasına kıştırıp, boynunu büküğünde altı ay önceki anıları da üşüştü üzerine. O gün, Cordelia kendisini savunmaya çalışmayınca çok sinirlenmişti ister istemez. Çünkü açıklama yapması gereken oydu. Ama o sadece kabullenmek anlamında susmuş ve en kötüsü ise soğukluğuyla içini dondurmıştı.

O zaman sevdiği, hayran olduğu karısına hiç ama hiç benze-miyordu ne yazık ki... Peki kendisi ne yapıyordu suçlamaktan başka? Hakaret etmekten başka? Acaba Cordelia açıklamak istese de buna izin verir miydi? Yoksa en baştaki gibi lafları onun ağzına ukar, sonra da tecavüz etmeye mi kalkardı? Lanet etti kendisine belki bininci kez. Bu kadar aşağılık olduğu için, bu kadar aptal olduğu için. Özellikle de aptal... Çünkü karısının suçsuzluğunu o zaman da biliyordu, o âşık gözlerin hiçbir zaman yalan söylemeyeceğini o zaman da biliyordu... ama hiç o kadar soğuk baktıklarını görmemişti daha önce... Hata yapmasının, yanlışmasının da sebebi buydu...

Derken kapısının tıklanmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Banyosunu hazırlamak için gelen uşağı efendisini görmekten duyduğu sevinci gizlemeye hiç gerek görmeden sınıtıyordu. "Tekrar hoş geldiniz majesteleri, sizi görmek çok güzel."

"Ben de seni gördüğüme memnunum Hotkins. Özellikle de sıcak bir banyo için geldiğin düşünülürse, sanırım görmekten en çok hoşlandığın kış senşin." Hotkins şaşkınlıktan dilini yutacaktı neredeyse. İlk defa böylesine yakınlık kurduğu düke bakan gözleri yerlerinden fırlayacaktı sanki. Öyle ki zavallı adam gülemedi bile. En sonunda konuşabildiğinde, sesi her zamanki kendinden emin ve bilmiş bir uşağınki gibi değil de babasında kocaman övgü almış küçük bir çocuğunki gibi çıkıyordu. "Şey... teşekkür ederim majesteleri... ben de dediğiniz gibi banyo yapmaya gelmişim..." Sağmalyordu.

"Banyoyu yapacak olan benim sanıyordum Hotkins." Genç adamın dudakları seğirmeye başladı, bunun sonu bir kahkaha olabilir. "Tabii... tabii... sizin için... şey... ben... ben hazırlayayım..." Koskoca adam kıpkırmızı olmuştu anında. Cordelia da böyle kızarırdı utandığı zamanlarda... Duygularının ve düşüncelerinin bu kadar hızlı bir şekilde karısına kayması ne kadar da ilginçti. Aceleyle yanından uzaklaşan Hotkins, az önceki gösterisinin sonuçlarından kaçmak için olsa gerek, banyosunu o kadar hızlı hazırlamıştı ki, odayı dolduran su buharını gören Edward, bir süre bunun

sebebini algılayamadı. Ama çekiciliğine kapılmaktan da kendisini alamadı.

Yarım saat sonra hâlâ sıcak banyonun tadını çıkarırken, Wayne'de Cordelia ile karşılaşacakları anla ilgili muhtemel senaryoları da gözden geçiriyordu. Kollarına atılmayacağı belliydi. Hatta uzunca bir süre -ki bir günü geçmemek şartıyla- naz yapmasına da razıydı. Ama o an geldiğinde, yalnız kaldıklarında onu öylesine mutlu edecekti ki ne sözleriyle ne de hareketleriyle başka bir açıklama yapmasına gerek kalacaktı. Sabırsızlığının dayanılmaz olduğu an sudan çıkıp giyinmeye başladı. Bu akşam yola çıkarsa, gece olmadan orada olurdu. Ya da biraz daha sabrederse yarın sabah erkenden hareket edebilirdi. Giyinmesi bitince biraz aceleyle odasından çıkıp aşağı indiğinde uşağıyla burun buruna geldi. "Majesteleri, Lord Deckett geldiler. Şu anda çalışma odanızda sizi bekliyorlar." Edward için şimdilik bundan daha iyi bir haber olamazdı. Arkadaşını gerçekten çok özlemişti, ayrıca ona soracağı çok fazla soru vardı kafasında. Hızla çalışma odasına yöneldi ve kapıyı sonuna kadar açtı. "Dostum.. Seni görmek ne güzel!" Mark ta Edward'ı görünce sevinmişti, parlayan gözlerinden belli oluyordu.

Aralarında resmiyete gerek olmadığını kanıtı, sınıksız kucaklaştılar iki adam. Birkaç ay önce dışarıdan bakan birisinin ilk fark edeceği benzerlik, şimdi o kadar da belli değildi. Yine aynı güçlü fiziksel benzerlikleri ve neredeyse aynı ifadeye sahip keskin hatlı yüzler birbirini andırıyordu, ama Edward uzun süren yolculuğunun avantajıyla, arkadaşından daha esmer ve daha zinde duruyordu. Tazelemiş gibiydi sanki... "Çok iyi görünüyorsun, sanırım benim de uzun bir seyahate çıkmam gerekecek." Mark Deckett, düşünceli bir şekilde arkadaşını süzerken tek eliyle de çenesini sıvazlıyordu. Samini bir arkadaşın çok bir tüccarı andırıyordu şu anda. Edward gülmekten kendisi alamadı.

"Eminin Madeline de bundan çok hoşlanır. Sana tavsiyem asla ama asla karını almadan, sınırların dışına çıkma. Yoksa

yalnız gecelerin soğukluğunun üstesinden tropikal bir iklimle bile gelemezsin.” Mark kocaman bir kahkaha patlattı. Zaten sevgili karısı olmadan şuradan şuraya gitmezdi. Hele onsuz uyumak. Tanrı korusun! “Böyle bir aptallığı ancak sen yaparsın Wayne.” Durumu bundan iyi açıklayabilecek başka bir cümle olamazdı herhalde.

Şimdi ikisi de gülmeden birbirlerini süzüyorlardı. Hatta Mark’ın gözlerindeki suçlayıcı bakış dikkatten kaçacak gibi değildi.

“Ne demeye çalıştığını biliyorum ve yerden göğe kadar haklısın... Hata ettim, yani bu şekilde gitmemem gerekiyor.” Edward sözlerin anlamsız kaldığı bir açıklama yapmaya çalışıyordu. Ama Mark daha fazla konuşmasına izin vermedi.

“Bak Edward, şimdiye kadar evliliğinle ilgili sana hiçbir müdahalede bulunmadım, çünkü bunun üstesinden gelebileceğini biliyordum... Ama sen öyle bir şey yaptın ki, ben bile Maddy’ye bunun gibi bir şey yapmamıştım ve hatırlarsın ki beni en çok eleştiren kişi de sendin.” Mark, karısına karşı işlediği hataları hatırlamaktan nefret ediyordu ama bazen o anları canlı tutarak onu ne kadar çok sevdiğini, kendisi için ne kadar değerli olduğunu şaşırtarak fark ediyordu. Arkadaşının yaptığı hata ise ölüme üldü. Hele ki sonuçları düşünülürse, Edward’a Cordelia’nın gittiğini söyleme işini kendisi üstlenebilirdi ya da oraya gittiğinde kendi gözleriyle görebilirdi. Buna henüz karar vermemiştir ama bildiği bir şey varsa Edward pişman olmak için çok geç kalmıştı. Şimdiden sonra olacaklar yaptıklarının bedeli olarak kalacaktı.

Hâlâ konuşmayan arkadaşına yönelerek tekrar konuştu. Bu söyleyecekleri belki de en büyük darbe olacaktı. Gerçi Edward’ın karısını suçlamaktan vazgeçtiği belliydi ama...

“Elizabeth Dumont’un başına gelenlerle ilgili bir şeyler duydun mu?” Edward, o kadının adını duyunca bile gerildi. Saldıracakmış gibi bir hali vardı şimdi. O sahtekârın ayaklarının dibine düştüğünü görse yine de ona dokunmak için çaba sarfetmezdi. Ama yine de kendisinden daha fazla suçlu değil-

di. Karısının o iğrenç mekânda, Bridgerton salağıyla buluşmasının mantıklı bir açıklaması olduğundan adı gibi emindi. Hatta bu mantıklı açıklamanın Elizabeth Dumont’ta olduğu da belliydi ama bunu sorgulayacak ya da anlamaya çalışacak değildi. Bu sadece Cordelia’nın daha fazla üzülmesine ve ona olan güveninin sorgulandığının düşünülmesine neden olurdu. “Hayır... O kadını elime geçirirsem yapacaklarımı bir bilse buralarda pek dolaşmazdı ama.”

“Hımm... o zaman gitmekle en akılcasını yaptın.” Gitmiş miydi? Nereye? “Daha doğrusu gitmek zorunda kaldı diyelim... Karıştığı skandal düşünülürse... Herkes ona karşı senin kadar nazik davranmadı. Özellikle de kız kardeşi Cecile Aterton’un onu mahvetmek için yaptığı şeyi bir duysan ona kızmaktan vazgeçer, hatta onun için üzülebilirdin bile...” Edward hiçbir şey anlamıyordu.

“Son avlarından birisiyle Le Pier’de küçük bir buluşma ayarlamış kendisine. Bilirsin şu salak Marwen Kontu... Duyduğuna göre, kuyruk acısı olan Cecile de, Dumont’un mevcut sevgilisi Bristone Markisi’ne durumu ufak bir pusula ile bildirmiş. E sonrasındaki baskın, Elizabeth Dumont’un yarı çıplak halde, Bond caddesi boyunca Bristone’un peşinden kendini bilmeden koşması ve nihayet büyük skandal.” Mark anlatırken o kadar eğleniyordu ki, sanki bir soylunun bitişini değil de bir komedi oyunundan yaptığı alıntıdan bahsediyordu. Edward ise durumun komikliğine gülebilecek halde değildi. Aksine perişandı ve bu haberin kendisi üzerindeki tahribatından pay biçerse, Cordelia’yı ikna etmek çok zor olacaktı. Sonra kendisine tekrar lanet etti. Yine kendisini düşünüyordu, oysa bu haberi duyan Cordelia kim bilir neler hissetmişti?

Planı yapan Cecile Aterton olduğuna göre, ablasının Cordelia’ya ve nişanlısına kurduğu tuzağı öğrenmiş, sonra da ona aynı şekilde haddini bildirmişti. Şimdi gülemiyordu ama saatler sonra bu olayı hatırlayınca nefesi kesilene kadar kahkaha atacaktı.

"Ben hemen Wayne'e gidiyorum. Cordelia ile konuşmam gerekiyor."

"Bence de ona bir açıklama borçlusun fakat şimdi çok geç oldu. Yarın istersen beraber gideriz. Hem Wayne'in havası Madeline'e de iyi gelecektir. Durumu düşünülürse..." Edward'ın boş gözlerle bakması üzerine açıkladı. "Uzun zamandır seninle görüşemediğimiz için haber veremedim. Maddy hamile... "Genç adam boğazına bir yumru takıldığını hissetti. Sevinmişti elbette ama garip bir hüznün de sarmıştı içini. Yine de gülümsedi. "Tebrik ederim dostum... Madeline yok mu? Onu da görmek isterdim." Mark'ın yüzüne ufak bir gölge düştü bu söz üzerine. "Ash'ında onun seninle görüşmek istediğini pek söyleyemeyeceğim, ya da en azından sana, seni ne kadar çok özlediğinden bahsedeceğini sanmıyorum. Gidişin ve Cordelia'ya söylediklerin yüzünden o kadar sinirli ki bazen onu teskin eden Cordelia'nın ta kendisi oluyordu. Neredeyse, sana ondan bile kızgın diyebilirim."

Edward'ın yüreği parçalandı yine. Kocaman yüreği olan karısı ne zaman kendisine gerçek anlamda kızmıştı ki? Öfkeli mizacı olabilirdi ama vereceği zarar bir yavru kedininkinden öteye gidemezken, kendisi ona neler yapmıştı böyle? Acaba şimdi nasıldı?

"O nasıl?" Şimdi duyacağı şey kendisi için çok önemliydi.

"En son gördüğümde gayet iyiydi Edward... Ne sandın, üzüntüden yataklara düşeceğini falan mı?" Sesindeki kaçamak ifade Edward'ın dikkatinden kaçmadı ama üzerinde de çok durmadı. Cordelia'nın iyi olması güzeldi. Yani bundan başka ne isteyebilirdi? Mesela kendisine olan özleminden her gün ağlamasını ya da adını sayıklayıp inlemesini mi? Elbette değil... Neden olmasın?...

"Yarın onu görmek için Wayne'e gideceğim. Bu gecelik biraz düşünmem lazım." Kararı buydu. Bugünkü karamsarlığıyla yola çıkacak olsa, bir çuval inciri berbat ederdi kesin... *Bekle Beni aşkım!*...

Cordelia, iki eli belinde uyumamak için direten yaşlı ka-

dına kaşlarını çatmış bakıyordu. "Bertha, yatman gerektiğini biliyorsun. Bugün çok yoruldu... Bak, eğer şimdi gözlerini kapatmazsan hemen şimdi doğuracağım ona göre." Bu tehdit her zaman işe yarardı ama şimdi pek etkili olacak gibi görünmüyordu. "Hah... hadi doğur bakalım, böylelikle ben de senden kurtulurum... Gerçi o zavallı yavruyu senin gibi bir despotun ellerine teslim etmeye katlanamam ama..."

"Sen öyle san inatçı ihtiyar. Eğer ben olmasaydım şimdiye kadar ebedi huzuruna kavuşmuşsun."

"Ben de ondan bahsediyordum."

Bu ikilinin aşmaları neredeyse tanıştıkları günden beri sürüyordu ama bu birbirlerini çok sevdikleri gerçeğini değiştirmiyordu. Cordelia'nın Bertha'nın uyuması konusundaki diretmesinin sebebi, yaşlı kadının Cordy'nin oğlu için bir sürü yelek ve patik örme sevdasıydı. Bugün, neredeyse kafasını elindeki şişlerden bir dakika kaldırmamış olan Bertha'nın yorulduğu her halinden belli olmasına rağmen, şimdi de patığın kalan kısmını bitirmeden yatmamak için diye yaygara çıkartıyordu. Fakat Cordelia'yı yeterince tanııyordu Bertha. Onda zor durumlar için bir plan her zaman bulunurdu. Gerçi kendisi adına pek faydası olduğu söylenemezdi ama başkalarında çok işe yarıyordu. İlk adımı atmak için derin ve gösterişli bir nefes aldıktan sonra kocaman bir çığlık kopardı. "Tanrım, Bertha! lütfen bana karşı gelme... bak sinirlenince... sinirlenince sancılarım arttı..." Cümlesini bitiremeden ikinci bir çığlığı basmıştı bile. Zavallı Bertha'nın durumu perişandı. Elindeki işlerini öyle hızlı kenara atıp, genç kadına doğru hareketlendi ki Cordelia seksen yaşında değil de yirmi yaşındaki bir genç kıza, hatta delikanlıya baktığını düşündü bir an.

"Kızım... daha erken değil mi? Yani bir ay daha yok mu?" Cordelia bu oyunu daha fazla devam ettirebilirdi ama Bertha'nın kalpten gitmesini istemezdi. Tekrar derin bir nefes alıp en yakınındaki sandalyeye sanki çok büyük külfetmiş gibi, ağır ağır gökerken rolünün son repliklerini kafasında

toparlıyordu. "Şimdi daha iyiyim... biraz dinlenirsem iyi olur ama senin uyumadığını bilirken dinlenmeme imkân yok sevgili Bertha..." Yaş kadının tepkisine göre yeni bir çılgığı hazırda tutuyordu. Ama korktuğu olmadı çok şükür. Bertha hemen yatağının sıcak kollarına sığınıp gözlerini kapattı ama öncesinde o gözlerde yanan şüphe ışığı Cordelia'nın dikkatinden kaçmamıştı. Sorun değildi.

"Teşekkür ederim canım Bertha'm. Bak sana söz veriyorum yarın büyükbabanı sana ayarlamak için yeni bir plan yapacağın ve bu sefer evlenmek zorunda kalacaksınız." Cordelia utanmazlık konusunda bir türlü olgunlaşamıyordu. Her anlamda, tam bir hanımefendi gibi davranabilirdi ama söz konusu olan birisinin açığını yakalayıp, zararsız bir şekilde bunu onun yüzüne vurmaksa engelleyemediği dürtülerinin kurbanı oluyordu.

"Seni utanmaz cadı... Sen sen ne biçim konuşuyorsun benimle öyle..." Sahte bir ötkenin kokusunu kilometrelerce öteden alırdı Cordelia.

"Seni seviyorum Bertha... Büyükbabamla iyi bir çift olacaksınız." Kafasına bir şiş ya da az önce Bertha'ya okuduğu kitabı yemeden evvel kaçmak için hareketlendi. Ama hiçbir şey olmadı, yani saldırı anlamında. Sadece cilveli bir kıkırdama sonrasında da işbirlikçi bir ses. "Bari bu sefer iyi bir plan yap, geçen seferkini büyükbaban gibi bir kalın kafalı bile anlar." Cordelia dayanamadan kocaman bir kahkaha attı. Bu kadın gerçekten çok âlemdi. Zaten davranışlarıyla ona, Castle-door Düşesi'ni hatırlatıyordu. Tabii daha kibarını... Kocaman karnını sıvazlayıp yaşlı kadının buruşuk yanağına zar zor eğilerek bir öpücük kondurdu severek.

Bu kadını gerçekten sevmişti, ama büyükbabası için aynı şey geçerli değildi maalesef. Geldiklerinden beri Bertha'nın yaptığı kurlar o kadar gülünç ve beceriksizceydi ki her seferinde inkâr etmesi işi daha da komik kılıyordu. Henry Cornwell ise, yeni patronuna -kendisini korumak içi böyle söylüyordu-hiç ilgi göstermiyordu. Oysa Wayne Dükü'ne

bile böyle yapacak bir saygı göstermemişti. Hatta ona her zaman mesafeli duruyor ve en az onun kadar komik bir soğuk tavır takınıyordu. Eğer bu hallerinin yaşlı kadın üzerinde nasıl bir isteğe sebep olduğunu bilseydi hayatta yapmazdı, ama Cordelia bunu söyleyip de tek eğlencesinden mahrum kalacak değildi.

Diğer taraftan, içinden bir his Edward'ın yakında döneceğini söylüyordu. Uzun zamandır Maddy'den bir haber almadığı için -Maddy'sine de ciddi bir özür borçluydu- kocasıyla ilgili bilgilere de erişemiyordu. Bently ise çok fazla şey bilmediği için sadece kısıtlı bazı şeyler söyleyebiliyordu. Dört aydır burada, Bertha'nın yanında kalmak, ona bazı konularda daha sağlıklı düşünebilme şansı vermişti. Genç kadın da bunu en iyi şekilde değerlendirmiş ve şu kararı almıştı. Eğer tahminleri doğru çıkar ve kocası doğumdan önce buralarda olursa, Cordelia da bebeğini onsuz doğurmayacaktı. Bildiği kadarıyla, oldukça acılı olacak bu deneyimi onun ellerini sıkmadan atlatamayabilirdi. Yine yüzüne o bilindik, kendinden emin gülümseme yerleşti iyimserlik havasıyla... Hayat gerçekten güzeldi... Yaşamaya değerdi... Ama Edward için bunu söylemek biraz zor olacaktı, çünkü karısının onunla ilgili planları çok iç açıcı değildi... Onu biraz süründürmenin kime ne zararı dokunacaktı ki?

Edward, hızla arabadan indi. Üç saat neredeyse üç hafta gibi geçmiş, Wayne yolunun hiç bitmeyeceğini düşünmesine sebep olmuştu. Birazdan Cordelia'yı görecek olmanın heyecanı bir yana, ondan gelecek tepkinin üzerinde yaratacağı gerginliğe de hâlâ hazır değildi.

Büyük bahçede ilerlerken, anılarının her yanını sarmasına izin verdi. Bu ona acı vermektense içini ısıtmıştı nedense. Malikânenin büyük kapısından içeri girip herkesle selâmlaşırken, bir dük gibi değil de sanki onların arkadaşlarıymış gibi görünüyordu. "Karım yok mu?... Beni karşılamayacak mı?" Sesini normalden yüksek tutmasının nedeni Cordelia'ya da

duyurmaktı aslında. Ama bırakın Cordelia'yı hiç kimse duymamış olacaktı ki tek bir cevap bile gelmedi. "Duymadınız mı?" Şimdi ise hiç arkadaşça değildi. Bilmiyordu ama ters giden bir şeyleri hissedebiliyordu.

"Majesteleri... Düşes... gitti." Birkaç saniye ya da birkaç saat geçti. Bu da ne demekti şimdi? Karısı nereye gitmiş olabilirdi ki? Acaba Madeline'in yanında mıydı? İmkânsız çünkü az sonra onlar da burada olacaktı ve Mark bundan mutlaka bahsedirdi. Ne olabilirdi?... Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Genç adam nihayet konuşabildiğinde durumunun çaresizliği o kadar belliydi ki dedikoduya hayılan tüm hizmetçilerin bile içi parçalandı. "Beni terk mi etti yani?"

"Seni ne bekliyordun acaba? Kolunda çiçeklerle seni kapıda karşılayacağını mı?" Madeline Deckett, tüm haşmetiyle Edward'ın az önce girdiği sokak kapısının önünde dikilmiş öfkeyle onu süzüyordu. Bu kadının boyu mu uzamıştı ne?

Otuz Beşinci Bölüm

"Merhaba Madeline." Edward ağzından zar zor dökülen kelimeleri telaffuz ederken, uyuşan beyni başka işlerle meşguldü.

Madeline karşılık vermeye tenezzül etmeden genç adamı süzerken, bir açıklama dışında ondan herhangi bir söz beklemediği ortadaydı. Ama Edward'dan ne bir savunma ne de bir açıklama adına hiçbir şey gelmeyeceğini tahmin etmiş olacak ki tükürükler saçarak konuştu. "Cevap vermeyecek misin?" Arkasından giren Mark Deckett hemen karısına müdahale etti. Kapının girişinde, hizmetçilerin önünde yapılması gereken bir konuşma değildi bu.

"İsterseniz çalışma odasına geçelim. Orada daha rahat ederiz." Bunu söylerken karısının koluna abanmıştı bile.

"Bak, bana elini sürersen şuracıkta doğururum Mark Deckett." Cordelia ve Madeline'in telepatik bir yönleri vardı herhalde. İstediklerini yaptırmak için aynı tehdide başvurmaları çok ilginçti. Mark mesajı aldı ve hemen elini çekti. Karısının vahşi yönlerini biliyordu ama onu ilk kez bu kadar vahşi görüyordu. En az kendisi kadar korkmuş olan Edward'a acımadan duramadı. Ne de olsa bu öfkenin muhatabı oydu. Ellerini teslim olmuş gibi kaldırdı ve iki adım geriledi ondan. Şu anda karısı yaralı bir ayıdan bile daha tehlikeliydi.

"Evet, çalışma odasına geçelim." Madeline, sanki az önce bağırarak kendisi değilmiş gibi sakin bir tonda, kocasının önerisini yineledi. Ama hiç kimse bu sükûnete kanacak değildi.

Üç gergin kişi çalışma odasına geçerken arkalarında, şaşkınlıktan küçük dillerini yutmuş çalışanları umursamıyorlardı. Nihayet odaya girdiklerinde ilk konuşan Edward oldu. Sesindeki öfke tüyleri diken diken edecek türdendi. "Karım nerede Madeline? Nasıl bir oyun oynuyorsunuz?"

Mark hemen atıldı. Arkadaşının hamile karısıyla bu şekilde konuşmasına izin veremezdi. "Edward sakın olu..." Ama Maddy kendini savunmak için kocasından yardım almayacak kadar motive olmuştu.

"Hangi oyundan bahsediyorsun sen? Bu evliliği çocuk oynadığına çeviren sensin unuttun mu? Canın istediği zaman gidip, sonra da gelebileceğini de nereden çıkardın?"

"Sana bir soru sordum ve şu anda hesaplaşma değil, Cordelia'nın nerede olduğunu öğrenme zamanı..." Madeline'in öfkesi ona vız gelirdi şimdi. Ne de olsa ilk şaşkınlığını üzerinden atmış, durumu algılamaya başlamıştı.

"Yine yüzüstü yapıyorsun zorba herif. O kızcağız senin yüzünden o kadar aşağılandı ki son çare olarak burayı terk etmeyi uygun buldu... Belki haberin yok ama Cordelia çok gururlu bir kızdır..." Edward hâlâ inanamıyordu. Karısının evi terk etmiş olabileceğini ihtimaller içine hiç koymamıştı. Şimdilik bunu kabullenme işini sonraya bırakacaktı. Çünkü öğrenmesi gereken şeyi Madeline'in bildiğinden hiç şüphesi yoktu.

"Bana nerede olduğunu söyle..." Madeline sinirden kıpkırmızı kesildi. Edward kendisini suçlamaktan başka her şeyi yapıyordu.

"Ah... bilmiyorum ama seni süründüreceğinden emin ol sam, bilseydin de söylemezdim... Cordelia'yı neredeyse beş aydır görmedim." Şimdi sesi titriyordu. Öfkeyle başlayan cümlesine devam etmekte zorlandığı belli oluyordu. Edward onun bu halini görünce şüphe etmedi bile kendisinden bir şeyler sakladığından. Çünkü acı çektiği çok belliydi, endişelendiği de. "Ama onu bulduğum zaman öyle bir başımı ağrıtacağım ki... lanet olsun." İri gözyaşları yanaklarından süzülmeğe başlamıştı bile. Hamile kadınların normalden daha duygusal oldukları

bilindik bir şeydi ki şu anda içinde bulundukları durum da hiç normal sayılmazdı.

Beş ay diye düşündü Edward. Kalbine saplanan bıgıkların sayısı belli değildi. Aynı anda bu kadar çok duyguyu daha önce tadıp tatmadığını da hatırlamıyordu ama baskın olan korku ve endişe, nefesini kesecek kadar ağırdı. Cordelia neredeydi? İyi miydi? Genç adamı hapseden hislere, ölmek kadar korkunç başka bir şey daha eklendi. Birçok savaş görmüş, pek çok kereler ölümle burun buruna gelmişti ama hiç birinde bu kadar korkmamıştı.

"Sana hiçbir şey söylemedi mi? Ya da hiç imada bulunmadı mı? Onun en yakın arkadaşı, sırdaşı senken nasıl hiçbir şey bilmediğini söyleyebiliyorsun anlamıyorum." Şüpheyle gözlerini kısarak karşısında, az önceki azametinden eser kalmayan ufak telek kadına dikti.

"Suçlu sorgulama tekniklerini karım üzerinde denemeni tavsiye ederim Wayne..." Mark açıkça tehdit ediyordu.

"Peki sen Mark? Bana neden dün söylemedin? Eğer bilseydim aramaya çok daha önce başlardım..."

"Çok daha önce derken dün gecedan bahsediyorsun her halde... Bak dün çok yorgun görünüyordun ve biraz dinlenmeden yola çıkıp Cordelia'yı aramaya başlasaydın hiç verimli olmazdı senin iç-" Edward öfkeyle arkadaşının sözünü kesti.

"Sen anlamıyorsun Mark. Şu anda Cordelia'nın nerede ya da nasıl bir tehlike altında olduğunu bilmiyorken, onun için dakikaların bile önemli olup olmadığını nasıl biliyorsun?"

"Edward, hâlâ görmüyor musun? Karım kaçırılmadı ya da zorla alıkoyulmadı... Gitti o, anladın mı beni gitti..." Bu acımasız sözler Edward'ı derinden yaralasa da belli etmedi. Soğukkanlı halini korumalıydı ki karısını bulurken hata yapmasın. "Gittiğini biliyorum Mark, hatta kendi başının çaresine bakabileceğini de... O güçlü bir kadın ve gidişinin altındaki sebebin sadece kırılan gururu olmadığından da eminim... Yeni bir bedel ödemem gerekiyor anlaşılan, ama bunu hak etmediğimi söyleyemem."

Bir süredir seyirci gibi sadece Edward'ı izleyip, onu çözümlenmeye çalışan Madeline genç adamın pişmanlığını ve derin üzüntüsünü görebiliyordu. Ancak ona acıması için yeterince ısınamamıştı kalbi hâlâ. Cordelia'nın giderken kendisine hiçbir şey söylememesinin nedenini de çok iyi biliyordu. Haklı olarak, bunu Mark'a iletceğini düşünmüştü Cordy. Evet, yapardı da. Ama bari gittikten sonra bir mektup ya da ufak bir haber bile gönderseydi de bu işkenceye bir son verseydi. Madeline, Cordy'yi ne kadar çok sevdiğini şimdi anlıyordu ki işte bu yüzden Edward'a olan öfkesi geçecek gibi değildi.

"Eğer onu bir an önce bulmazsan iki elim yakandan düşmez Edward Wayne..." Bu ne biçim bir tehditti böyle? Edward gitgide canının sıkıldığını hissediyordu. Hatasının ve yanlışlarının farkındaydı ama şu anda bunu düşünecek ya da sadece buna dayanarak duygusal tepkiler verilecek an değildi. Madeline'i çok seviyor olmasına rağmen, onun ince boynunu kırma isteğini üzerinden atamıyordu ama bunun yerine Mark'a tehditkâr bir bakış attı -ki Madeline'e müdahale etmesi gereken oydu. Hamile değilken bile yeterince gevezeyken, şimdi hiç çekilmiyordu bu kadın doğrusu.

"Peki sen Mark... sen neden bana haber vermedin, ya da araştırma yapmadın?" Bu da sorulması gereken bir soruydu Edward'a göre.

"Sana ulaşmamın mümkün olduğunu sanıyor musun? Eğer gittiğin yerlere tekrar gidersen ve sana gönderdiğim iki mektubu senin için saklamışlarsa, umarım Cordelia'yı bulduktan sonra beraber okursunuz endişeli haberlerimi... Diğer konuya gelince... Beş aydır görüşmüyor olabiliriz, ama onun gittiğini ancak geçen ay öğrendik. Maddy'nin hamileliğinden sonra dışarıyla bağlantımız bir süreliğine kesildi." Madeline oldukça zor bir hamilelik geçirmişti. Özellikle de iki ve üçüncü aylarda neredeyse yataktan çıkamayacak kadar sıkıntısı olmuştu.

Edward çaresizlikten başkalarına saldırdığını daha en başından biliyordu ama ilk kez böyle eli kolu bağlı kalakalmıştı.

"Özür dilerim Mark, Madeline... Ben çok endişeliyim..." Arkadaşının ve karısının bir şey bilmediği ortadaydı, o zaman o da hizmetçilerle görüşecekti. Miranda...

"Şimdi biraz soruşturma yapmam gerekiyor, Cordelia uçarak gitmediğine göre birileri onu görmüş olmalı." Oda-dan çıkmadan evvelki son sözleri bunlar olmuştu.

İki hafta geçmiş olmasına rağmen Cordelia'dan hâlâ bir haber çıkmamıştı. Edward herkesi soruşturmuş ve tuttuğu özel dedektif de neredeyse tüm İngiltere'yi karış karış etmişti. Ama hâlâ ufak bir iz bile yoktu. Karısının Henry Cornwell ile birlikte gitmiş olması iyiydi, çünkü yaşlı adam onu korumak için canını bile verebilirdi, ama neye kadar.

Evdeki hizmetçilerden dışarıdaki bekçilere kadar, neredeyse baskı boyutunda aldığı bilgiler onu hiçbir yere götürmüyordu. Cordelia ve Henry Cornwell'in gittiğini gören tek bekçi, onların tekrar geri gelmek üzere çıktıklarını ve ellerindeki tek sandığı da civardaki kimsesiz çocuklara bağışlamak üzere yanlarına aldıklarını söylemişti. En azından bekçinin duyduğu buydu. Oda hizmetçisi Miranda'nın ise bekçinin bildiklerinden fazlasını bildiği yoktu. Söylediği tek şey, sandıkları hazırlarken, Cordelia'nın kendisinden yardım istemediği ve biraz telaşlı davrandığıydı. Bu da çok normaldi ki kimsesiz çocuklar için bir sandık dolusu kadın giysisinin açıklaması olmazdı. Cordelia'nın kusursuz bir plan yaptığı ortadaydı ve belli ki uzun zamandır da düşündüğü bir şeydi. Karısını bulamadığı ilk hafta, Edward yine aynı güvensiz bulutların başına toplandığını hissettiği an hemen bu düşünceden sıyrılmıştı. Artık biliyordu ki Cordelia onu asla aldatmamıştı ve bundan sonra da yapmayacaktı. Akıyla değil, kalbiyle biliyordu bunu. Keşke kalbinin sesini çok daha önce dinleseydi de tüm bu aptallıkları yapmadan önce doğruyu görebilseydi.

Neredeyse uyumadan geçirdiği geceler iyice düşünme fırsatı bulmuştu evliliklerinin başından beri olanları. Ona yaptığı onca haksızlığı ve sırf kendi egosuna verdiği zararlar

için karısını nasıl da aşağılamaya çalıştığını. Özellikle yaptığı bazı şeyler yenilir yutulur cinsten değilken Cordelia yine de ona bir kere bile aşkla parlamayan gözlerle bakırmıştı. Ama son darbe hepsinden bile ağır gelmiş olacak ki ilk kez o kapkara gözlerin bir buza döndüğüne şahit olmuştu. Karısını besleyen ateşin söndüğünü görmek, Edward için en zor olanıydı ve en büyük hatasının sebebiydi.

Genç adam düşüncelerinden sıyrıldı, bunları hatırlamanın kendisine faydası olmayacaktı. Biraz ata binmek üzere ahıra giderken vicdanı kendisini çok rahatsız etse de yüzüne çarpan soğuk Mart rüzgârı kimsenin yapamadığı yapar, zihnini açardı belki.

Ahıra geldiğinde kimseyi göremeyince içeri girdi. Darkness'in yanına gitmek yerine önce Fire'in bölümüne uğrayınca güzel kısırak her zamanki gibi huzursuzlandı. Bu atın hiç ehlileşmeyeceği ortadaydı ya da sadece Cordelia'nın büyüüne ihtiyacı vardı. Tıpkı onun olduğu gibi...

"Selam güzel kız... Onu sen de benim kadar özledin biliyorum... ama söz veriyorum güzel büyücümüzü en kısa zamanda buraya getireceğim... Seni bilmem ama beni bir kurbağaya döndürse bile umurumda değil, diyerek" gülümsedi.

Diğer yandan ahırın kapısında dikilen Bently, efendisinin buruk halini üzülerek izliyordu. Gerçi iki haftadır onun ne kadar perişan bir halde olduğunu en iyi takip eden kendisiydi. Bir kere Wayne'e geldiğinden beri oldukça zayıflamış ve yorgun görünüyordu düğ. Yaşlı adam, Cordelia'nın kendisine verdiği görev icabı, malikânedeki olup biten her şey hakkında ona bilgi verdiği zamanlarda bu detayları atlıyordu, çünkü hamileliğinin son dönemlerinde olan Cordy için sıkıntı verici hiçbir şeye vesile olmak istemezdi. Fakat bunun da bir sonu olmalıydı. Düğ, gözlerinin önünde eriyip giderken buna seyirci kalmak, artık acımasız bir işbirliğine girmek olurdu. İlanam, şimdiye kadar başına gelenleri hak eymiş olabilirdi, ama Cordelia için endişelendiği ve onu bulamadığı her an kendinden de bir şeyleri kaybettiği açıktı. Yavaşça

ve çekinerek düğ'e yaklaştığında işinden olabileceğini bilse de umursamadı, çünkü vicdanının omuzlarına bindirdiği yükler çok da çalışabileceğini sanmıyordu.

"Majesteleri..." Sesi çok az çıkmıştı ama Edward yine de duydu.

"Merhaba Bently, geldiğini görmedim... Fire ile sohbet ediyorduk."

"Eminim sizi de çok özlemiştir Fire... Ama en çok karınızı özlediğini biliyorum." Sadede gelmek için biraz toparlanması gerekiyordu.

"Onu hepimiz özledik Bently. Özellikle de ben... Ama lanet olsun ki hiçbir yerde yok. Sanki yer yarıldı da içine girdi. Bilemiyorum... nerede olabilir?"

"Weymouth..." Bently, daha fazla dayanamadı.

"Anlamadım... Weymouth mu?" Edward gerçekten de anlamamıştı.

"Majesteleri... isterseniz beni kovun ama bunu size söylemek zorundayım." Yaşlı adam korkuyla irileşmiş gözlerini düğ'ten bir saniye bile ayırmadan doğrudan ona bakıyordu. Hissettiği korku ve endişe düşünülürse oldukça cesurca bir hareketti.

"Bently ağzındaki baklayı hemen çıkart!" Edward kükredti.

Olduğu yerde iyice hüzülenen Bently'nin cesareti bir nebze de olsa kırılmıştı ama vazgeçmeyecekti. "Majesteleri... ben... ben... karınızın yerini biliyorum..." Sözlerinin düğ üzerindeki etkisini görmek için, az önce yere diktığı bakışlarını tekrar genç adama çevirdi. Gerçekten de görülmeye değer bir manzaraydı, çünkü bir yüzün aynı anda bu kadar tezat duyguları yansıttığına ilk defa şahit oluyordu. "Cordelia'nın yerini biliyor musun?" Tekrar ederse sanki seyisin sözlerinin gerçekliği artacak gibiydi.

"Evet majesteleri... Karınız Weymouth'ta... kuzenim Bertha'nın yanında kalıyor." Oh be nihayet söylemişti.

"Weymouth'da olmasının imkân yok... orası burnumun dibi, nasıl olur da göremem ya da bulamam?" Şu anda

kızgın değildi genç adam, olanlara bir anlam vermeye uğraşıyordu sadece. Sonra ne olduysa Bently'nin ne dediğini idrak edebildi. "Kuzenin Bertha mı dedin sen?" Öfkesi öylesine korkunçtu ki yaşlı adam söylediğince pişman oldu ama sadece birkaç saniye kadar.

"Evet efendim... Ben..." Edward yine sözünü kesti seyisin.

"Bana her şeyi, hiç atlamadan anlatıyorsun Bently... Dua et te karıma sağ salım ulaşayım, yoksa bu dünyayı sana zindan ederim ona göre..."

"Birkaç ay önce, düşes bana gitmek istediğini ama yeterli parası olmadığı için gideceği yerde çalışmak zorunda olduğunu söyledi... 'Tabii büyükbabasıyla.' Edward az daha kendisini kaybedecekti. Cordelia aklını mı kaçırmıştı. O Wayne düşesi ve karısıyken neden çalışmak zorunda kalacaktı ki?"

"Sen de ona kuzeninin yanında kalmayı teklif ettin... Öyle mi?" Olaya bu yönden bakınca Bently çok suçlu görünüyordu ama Edward belli etmese de onu çok suçlamadı. Cordelia'nın neler yapabileceğini en iyi bilenlerden birisi oydu.

"Majesteleri, buradan öyle ya da böyle gidecekti ve ben de saygın bir yerde kalması için kuzenimi önerdim. Eğer oraya değil de başka bir yere gitmiş olsaydı inanın, buna yaşlı kalbim dayanmazdı." Kırmızı ihtiyar, nereye dokunması gerektiğini iyi biliyordu ki şimdi Edward Wayne kendisine teşekkür etse kimse şaşırılmazdı.

"Peki Bently, sana inanıyorum ama bu konuyu uzun ve detaylı bir şekilde konuşacağız... Ayrıca şu anda kovulmuş olmanın tek sebebi sanma ki işindeki becerin ya da sana olan hayranlığın sadece ve sadece hayatımın en güzel haberini vermiş olduğun için burdasın... Şimdi, karımı almak için hemen benimle geliyorsun..." deyip çıktığında, Bently kovulmamış olmanın şaşkınlığı ve dükkün sesindeki kahkaha titreşimlerin üzerindeki etkisiyle bocalar halde, soluksuz, kاپıya bakakalmıştı.

"Büyükbaba, artık küçük bir kız değilim... hem yakında anne olacağım ve sorumluluğun ne demek olduğunu çok iyi biliyorum."

"Hayır yavrucuğum, senin hiçbir şey bildiğin yok... Bu oyun daha ne kadar sürecek ve sen daha ne kadar karnı burunda çalışmak zorunda kalacaksın öğrenebilir miyim? Hatırlatmak isterim sen bir düşessin ve şu anda kuş tüyü yatağında doğumunu bekliyor olman gerekiyordu... İşte asıl sorumluluk budur..." Yaşlı adam yerden göğe kadar haklıydı.

"Ne yani onun yaptıkları yanına mı kalmalı? Ona karşı beden daha öfkeli olduğunu sanıyordum." Cordelia gerçekten içerlemişti büyükbabasına. Artık bu saklambacı bitirmesi gerektiğinde diyor, torumunu çocuklukla suçluyordu.

"Ona karşı öfke, tanı biliyor ya ömrümü boyunca bitmeyecek, ama her gece senin hıçkırıklarını duyarken cezayı çekenin kocan olduğundan emin olamıyorum doğrusu." Cordelia şok oldu birden bire. Her gece olmasa da Edward-sız çoğu zamanını -yalnız kaldığında- ağlayarak ve onu düşleyerek geçirdiği doğrudu, fakat bunu büyükbabasının bildiğinden haberi yoktu. Gerçi bu kadar duygusal olmasının en büyük sebeplerinden birisi hamileliğinin hormonlarını tersyüz etmesi olduğunu düşünse de tüm suçu bu duruma atamazdı. Kocasını çok özlemişti, hem de her anlamda, her daim... Derin bir iç çekmekten kendisini alamadı. Yine o bildik karıncalanma ve uyarılmayı hissetti vücudunda. Hamilelik bile ona olan arzusunu törpülememişti, aksine onu daha da fazla ister olmuştu.

Diğer yandan Henry Cornwell, renkten renge giren torunun merakla inceliyor ve aklından neler geçtiği konusunda yorumlar yapıyordu. Gerçi bilseydi çok üzerinde durmazdı ama... neyse...

"Bunu sonra düşünürüm büyükbaba, şimdi Bertha'nın yanına gitmem gerekiyor. Hava, bu kadar uzun süre bahçede kalması için yeterince sıcak değil... Hem sen de onunla biraz ilgilenen iyi olur... Kadıncağz senin aşkıdan yaniyor."

Konuyu uzunca bir süre değiştirmeye yetecek kadar kızdırmıştı büyükbabasını. Yaşlı adamın yüzündeki değişim öylesine çarpıcıydı ki Cordelia sözlerini geri alabilme şansına sahip olmak için çok şey verebilirdi. "Seni gidi utanmaz, terbiyesiz cadı... Sana daha kaç kere söyleyeceğim... bunun şakasından bile hoşlanmıyorum."

"Neden büyükbaba? O gayet hoş bir hanım. Sen bana makul bir açıklama yapmadan susmaya da niyetim yok."

"Olmaz... Çünkü... çünkü o kadın benden beş yaş büyük..." Bundan iyi bir sebep mi olurdu? Henry, işin içinden sıyrılacağına emindi. Ama yanlışlığını anlaması Cordelia'nın dehşet çığlığıyla aynı anda oldu.

"Neeee? Sen... sen ne kadar duygusuz, ne kadar sabit fikirli bir adamsın... Bir kere Bertha senden çok daha genç duruyor ve... göğüsleri de hiç fena değil..." Yılanmasına yardım ederken görmüştü.

"Cordelia, senin ar damarın evlendikten sonra iyice çatladı bakıyorum... Benimle, büyükbabanla bunları nasıl konuşabiliyorsun..." Aslında daha fazlasını söylemek isterdi ama şu anki ruhi halini anlatabilecek kelime yoktu. O yüzden sadece bu sözleri haykırmakla yetindi.

"Peki, peki özür diliyorum büyükbaba, hamiliğime ver lütfen... neyse şimdi ben Bertha'nın yanına gidiyorum. Donup kalmadan onu bahçeden kurtarmam gerekiyor." Büyükbabasına uzaktan bir öpücük gönderdikten sonra çıktı. Ama Henry Cornwell, Cordelia'nın çıkmadan evvel ağzında gevelediklerini duyduğunda kıpkırmızı kesildi.

"Kalçalarını saymıyorsun tabii..."

Cordelia kaçır adım bahçeye giderken hissettiği garip sıkıntıya bir anlam vereye çalışıyordu bir yandan da. Hem terliyor, hem de üşüyordu ve karnı sanki patlayacak gibiydi. Belki de ona öyle geliyordu. Yine de üzerinde çok durmadan, Bertha'nın ördüğü yün şalı omuzlarına alıp bahçenin serinliğine çıktı. Yaşlı kadın, iki saat önce bıraktığı gibi, elinde şiş ve neredeyse bitmiş yelekle o kadar haşır neşirdi ki, bir balon-

dan farksız Cordelia'nın yuvarlanarak yanına iliştiğini görmedi bile. "Merhaba Bertha... bu seferki eserin tam bir şaheser, çok sevdim." Minicik mavi yelek bir erkek çocuğu için fazlaca süslüydü ama zaten Bertha da bebeğin kız olacağına inanıyordu.

"Ah yavrum, senin burada ne işin var. Bence biraz dinlen, çok yorgun görünüyorsun." Kızı başından savmaya çalıştığı belliydi. Ama Cordy bu numarayı yemedi.

"Benim için meraklarına Bertha, hem bence içeri girmesi gereken sensin." Daha fazla devarn edemedi çünkü hissettiği küçük krampla iki büklüm oldu. Çok acıdı... Derin bir nefes alarak doğrulmaya çalıştıysa da yeni ve daha şiddetli bir ağrıya daha da kavırdı. *Tanrım nefer oluyor?*

Bertha ise sıkılmış bakışlarla Cordy'nin numarasının bitmesini bekliyordu. Bu sefer numarayı yememeye kararlıydı... Tekrar işine, yeleğine geri döndü umursamadan. Genç kadının korkunç ve iç parçalayıcı çığlığıyla tekrar ona bakmak zorunda kalana kadar birkaç sıra örmüştü bile. Derken tüyleri diken diken oldu. Cordy, numara yaparken bile böylesine acı bir çığlık atmamış, neredeyse yere yatacak kadar roline kapılmamıştı. "Bertha... Tanrım çok acıyor... Aaa..." Konuşmasına yetecek kadar bile boşluk bırakmayan acılarla pençeleşiyordu şu anda.

"Bertha... lanet olsun... bu sefer numara yapmıyorum... bebek geliyor..." Cümlesini hepsinden daha korkunç bir çığlıkla tamamladığında yaşlı kadının hiç şüphesi kalmamıştı... Gerçekten de bebek geliyordu.

Edward, yarım saatlik yolun bitmeyeceğine dair endişe içindeydi. Yol boyunca belki bin defa Bently'den aynı hikâyeyi dinlemiş, her seferinde başka bir ayrıntıyı merak ederek sorularını tazelemişti. Nihayet eve geldiklerinin haberini veren Bently o kadar rahatlamıştı ki arabadan bir delikanlı edasıyla atladığında bir taraflarının kırılmasını çok umursamıyor gibiydi. Edward'ın da ondan geri kalır yanı yoktu ki Bently'den bile hızlı arabadan inmiş, pembe boyalı şirin evin bahçe kapısına varmıştı bile. İlk fark ettiği Henry Cornwell oldu. Yaşlı

adam onu görmemişti ve çok endişeli bir hali vardı. Edward, yüreğine bir taş oturduğunu hissetti bir anda. Acaba bir sorun mu vardı?

“Henry...” Burada olduğunu belli etse fena olmayacaktı.

Yaşlı adam damadının gür sesini duyar duymaz onun bulunduğu tarafa baktığında yüzünde çok komik bir ifade belirmişti. Sanki, mevcut endişesine, biraz kızgınlık, biraz da şaşkınlık eklenmiş, karmakarışık bir şey olmuştu. Ama toparlanması çok sürmedi ve hemen kapıyı açtı.

“Karım... Cordelia’nın nerede? Onu hemen...” İçeriden gelen korkunç bir çığlık geri kalan sözlerini boğazına dizdi resmen... Bu Cordelia’nın sesi değil miydi? Tanrım...

“Henry... karıma ne yapıyorsunuz?” diyen sesindeki öfke korkunçtu.

“Biz bir şey yapmıyoruz, sen yapacağını yapmışsın zaten... Senin çocuğunu doğurmaya çalışıyor.” Genç adam, hiçbir şey anlayamadı. Kim çocuğunu doğuruyordu? Cordelia mı doğuruyordu? Cordelia hamile miydi? Burada neler oluyordu? Dehşetli bakışları gittikçe büyürken, Henry Cornwell onu kolumdan tutup içeri sokmuştu bile. Şimdi ikisi bağırsaların olduğu tarafa yürürlerken farklı sebeplerden de olsa aynı sıkıntıyı hissediyorlardı. “İçeri gir... Karının sana ihtiyacı var... ve onu bir daha sakın üzme...” Edward, açılan bilincinin kendisine söylediklerine inanamadan birçok mumun aydınlattığı sıcak odaya girdiğinde koca bir yatak, yatağa iyice yaklaşmış iki kadından başka bir şey göremedi önce. Peki Cordelia neredeydi?

Sonunda onu görebildiğinde gördüklerine de inanamadı. Güzel Cordelia’sı, o kocaman yatağın ortasında, inanılmaz büyük karnından ibaret yatıyordu. Sanki başka bir şeyi kalmamıştı... Hissettiği dehşet tarifsizdi, korkunçtu...

“Cordelia...” Bu bir fısıltı mı yoksa bağırış mıydı asla bilemeyecekti ama Cordelia onu duymuştu. Gözlerindeki özlem ve sevinçle baktı kocasına ilk önce fakat kısa bir süreliğine. Şimdi öfke de vardı ifadesinde... Zaten tezat sözleri de bunu kanıtlıyordu...

“Lanet olsun sana Edward Wayne! Hemen şimdi buraya gelip elimi tut ve bana bir daha elimi tutmaktan başka bir sebeple de yaklaşayım deme...” Acı dolu çığlığını atmadan evvel son sözlerini söylemişti.

Otuz Altıncı Bölüm

Cordelia'nın sancıları başladığından beri dokuz saat geçmişti ve genç kadın artık bununla baş edip edemeyeceğini bilmiyordu. İşin kötü yanı aralıklar gittikçe daralıyorken nefes almak gibi doğal bir ihtiyacı gidermek bile imkânsız gibiydi. İşte yine geliyordu.

"Tanrım... Aaaahhh... lütfen birisi içimden çıkartsın bu canavarı..." Şimdi böyle söylüyordu ama mis gibi kokusunu içine çekince tüm kötü sözlerini geri alacaktı Cordelia. Diğer yandan Edward da karısının elini sıkı sıkıya tutmuş hiç bırakmayacakmış gibi yapışmıştı. Fakat şimdiye kadar kendisini böylesine vasıfsız hissettiği başka bir an olmamıştı. Cordelia, her acı çektiğinde çığlık atmıyorken, onun kasılmaları vücuduna saplanan krampların haberini veriyordu genç adama. Böyle el ele tutuşmak ne kadar zordu. Keşke karısının yerine bu acıları çekme şansı olsaydı da onun minicik bedeni böyle bir yükün ağırlığında ezilmeseydi.

"Daha ne kadar sürecek, hâlâ hazır değil mi?" Odaya ilk girdiğinde gördüğü cheyi göndermiş, ilerleyen saatler için kendi doktorunu getirtmişti Edward ve şu anda, sanki her şeyin sorumlusu oymuş gibi çok sinirliydi. "Evet, yaklaşıyor... ha ha... başını görebiliyorum..." Cordelia bunu duyunca tüm acısını unutup doğrulmaya çalıştı. Ona ait olan bir şeyi, ondan başka herkesin, ondan önce görmesi adil değildi. Zaten bu şekilde yapıp, acı içinde kıvrılırken bile utanıcı da en ağır şekilde tüm benliğinde hisseden oyken küçük bir mükâfatı

hak etmiyor muydu?

"Sen ne bilirsin ki acı çekmek... ahhhh... acı çekmek hakkında..." Cordelia'nın hala Edward'a laf yetiştirme çabası takdire değerdi doğrusu.

Doktorun gördüğünü görme ümidiyle kıvrıldı ama güçlü bir elin omzuna yaptığı baskıyla yerine yapıştı tekrar. Kocası onu engellemişti... Bu inanılmazdı... "Bana dokunmaya kalkma... bunun sorumlusu... sensin... şimdi onu görmeme mi engel oluyorsun?" Az önceki bitkin kadın gitmiş, vahşi bir kedi gelmişti yerine. Sanki eline geçse adamı parçalayacakmış gibi saldırgandı. Hatta burnunun dibinden geçen küçük pençelerin gazabından korunmak, savaş esnasında vızıldayan mermilerden kağıtmaktan daha zor görünüyordu. Eğer Cordelia üzerinde böyle canlandırıcı bir etkisi olduğunu bilseydi, kendine gelmesi için iki tokat atabilirdi pekâlâ. Tabii bu çok tedbirsiz bir davranış olurdu ki savunmasız haliyle bile onun kendi canına okumaya can atarken, doğumdan sonra ayaklandığında başına gelecekler konusunda şimdiden endişelenmesi gerekirdi. Yine de doktorun söylediğini sindirmeye çalışırken, Cordelia'nın boş çabasına şahit olunca gülmekten kendisini alamamıştı çünkü bu görüntü, seviştikleri gecenin ardından karısının vücudunu kontrol ederken kendisine yakalandığı anı hatırlatmıştı.

Cordelia'nın başka bir çığlığıyla gülümsemesi yüzünde dondu. Doğum başlıyordu, hem de en acılı şekilde. Karısının çektiği acının iyice arttığının farkındaydı ve şimdi, bebek çıkarken onun vücuduna vereceği tahribatı düşünmekten bile nefret ediyordu ki hemen bu saçma düşünceden kurtuldu. Az önce ikisinin bebeğine karşı hissettiği şey öfke miydi? Tanrım sen beni bağışla... Henry Cornwell ne güzel söylemişti... Sen yapacağımı yapmışsın zaten...

"Edward... lütfen... çok acıyor! Tanrım yardım et! Sen bana ne yaptın lanet herif?" Tuzla buz olan kalbi miydi genç adamın? Bu kadar çaresiz olmak zorunda mıydı sanki Cordelia acı içinde kıvrılırken.. *Tanrım ben ne yaptım? Söz veriyordum, ayağa bir kalksın, onun yanına bile yaklaşmayacağım.* "Buradayım

hayatın... bir daha hiçbir yere gitmeyeceğim sana söz veriyorum, hatta bundan sonra elini tutmaktan başka hiçbir sebeple yanına yaklaşmayacağım... söz veriyorum, lanet olsun bir şeyler yapın, görmüyor musunuz? Çok acı çekiyor.” Karısının ucnakları etine geçmiş, yol yol yaralar oluşturmuştu ama umursadığı, daha doğrusu hissettiği yoktu Edward'ın. Şu andaki tek mesele Cordelia'nın rahatıydı. Ama kendisi bunu sağlamaktan acizdi.

“Evet yavrum, son kez son kez ıkın, tüm gücünle... Evet... evet... işte böyle ” Doktorun sesi Cordelia'nın haykırın sesini bastırmak için iyice yükselmişti. Sanki deprem oluyordu, sanki savaş çıkmıştı. Kimse şu andaki durum için bir mucizeye tanıklık ediliyor diyemezdi. Çünkü Cordelia çok acı çekiyordu ve bunları Cordelia'dan daha fazla acı çekerek düşünen adam, yaptığı tüm hataların bedelini şu anda ödediğinin farkındaydı. Ama en kötüsü, karısına karşı böyle-sine bir cezayı hak edecek kadar büyük suçlar işlediğini bil-mekti.

Cordelia doktorun söylediğini zar zor işitmişti çektiği ızdırabın içinde, ama içgüdüsel olarak yapması gerekeni yaptı. Son kez ve en güçlü hamlesiyle beraber, içinden kayıp gittikçe kendisine daha da yaklaşan yavrusunun çığlığını duydu hayal meyal... Hayır, onu ağlatmalarını istemiyordu, hemen kollarına almalıydı yoksa cırılçıplak üşütecekti zavallı... Kuruyan dudakları arasından anlamsız sesler çıkartarak mırıldanmaya çalıştı... Ama kimse duymuyordu sesini... Kendisini kaybetmek üzereydi, sadece birkaç saniyecik daha direnebilirse, küçük oğlunun yüzünü görebilecekti. “Bebeğimi gösterin bana... lütfen,” içinden geçenleri sadece tanrı duyabilir sanı-yordu ama kollarının arasına bırakılan minicik bebeği alırken Edward'ın yakınlığını fazlasıyla hissettiğinde yalnız olmadığını da anladı. Edward.... o gelmiş miydi? Çektiği acı yüzünden gördüğü bir hayal değil miydi onun yansıması... sesi... dokunuşu...? Ellerini tutan o sıcak eller... onun sevgili Edward'ına mı aitti yani? Gözlerini zorlukla araladığında

kocasının ona sevgiyle bakan alevli gözleriyle karşılaşmak ne kadar da güzeldi... Birazdan ölecek olmasaydı buna daha fazla sevinebilirdi, ama bebeğiyle beraber içinden kayan şeyin canı olduğunu hissediyordu. Çok vakti yoktu, küçük oğlunu görmeliydi şimdi. Yavaşça yerinde hareketlendiğinde kocasının kendisine verdiği desteği minnetle kabullendi ve tıpkı Edward'ın küçük kopyası yüze hayranlıkla bakakaldı. Aynı simsiyah saçlar... bir bebeğin bu kadar saçlı olabilir miydi? Gözeri kapalıydı.. Acaba onlar da alev gibi yanıyorlar mıydı? Tanrım! tek gözünü açmakta neyin nesi? Ufacık bebek annesinin sıcak kollarına yumulmuşken huzurlu görüntüsünü bozan tek şey biri açık diğeri kapalı gözüydü. Cordelia o haliyle bile gülmekten kendisini alamadı. “Çapkın...” diye mırıldandı zor duyulur bir sesle. Kendisine göz kırpiyordu şimdi... ‘Evet, sende tıpkı baban gibisin, ona benziyorsun ve diğer gözün farklı değilse aynı alevli gözlere sahiptin... Tanrım ağlamak istemiyorum...’

Zorlukla bakışlarını acı çeker yüz ifadesiyle yanına oturmuş Edward'a çevirdi. “Hiç hak etmiyorsun, ama oğlumuz tıpkı sana benziyor Edward Wayne...” Bunları söylemeden hiçbir yere gidemezdi...

“Ben sana benzeyen bir büyücümüz olsun isterdim. Ama, sen erkek olduğunu nereden biliyorsun.” Kocasının sesindeki zoraki neşeyi rahatlıkla bastıran hüznü, uğultulu kulaklarıyla bile duyabiliyordu Cordelia.

“Benim, bildiklerimi... eğer sen de bilmiş olsaydın sevgilim... şimdi bu durumda olmazdık...” Son sözlerini söylemeden evvel kırık bir gülümseme yerleşti ölgün yüzüne... “Ama her... her şeye rağmen... Bilmeni istiyorum... seni çok seviyorum.” Karanlık sıcacık bir örtü gibi kendisini sarmadan evvelki son sözleri bunlardı.

Cordelia'nın can havliyle, son kez ıkınması, o beklenen mucizeyi de beraberinde getirmişti. Doktor, küçük oğlunu karısının bacakları arasından çekip, kucağına aldığı anda odayı

dolduran, bu sefer Cordelia'nın değil bebeğinin çığlıklarıydı. Tanrım bu nasıl güzel bir şeydi. Onundu, ikisinin... az önce düşündüğünün aksine gerçek bir mucizeydi. Bir oğlu olmuştu ama o Cordelia'nın kopyası bir kız istediğini fark etti içi burkularak. Eğer öyle olsaydı, minik Cordy'sinin üzerine öyle düşer, öylesine severdi ki onu, karısına yaşattığı işkencenin telafisi için kendine de bir şans tanımış olurdu böylelikle.

Çekinerek doktora yaklaştı bebeğini almak için. Niyeti onu görmek ya da sevmek değildi. Elbet görecekti ya da sevecekti ama saatlerdir işkence çeken karısına verilecek büyük mükâfatın teslimiyetçisi olmak istiyordu ilk önce. Cordelia'nın yüzündeki o sevince ilk kez şahit olan olmak istiyordu... Yine çok şey istiyordu yapuklarına rağmen, ama istiyordu işte. Kendisi de karısını cezalandırmak isterken çok acı çekmemiş miydi? Hiç göstermediği kadar özenle minicik yavrusunu kucagına alıp yavaşça Cordelia'nın yatağına ilişti. Karısı varlığını sezmiş gibi gözlerini yavaşça aralayınca, o kara gözlerin yanmadığını görmenin darbesi, en az güzel yüzünü daha önce bu kadar soluk görmemiş olmanın korkusuna karışıyordu. Endişesi kavurucuydu...

Cordelia hâlâ acı çeker gibi bakarken ne yapacağını bilmekte güçlük çekse de hemen toparlandı Edward. Küçük oğlunu annesinin kollarına dikkatlice bıraktıktan sonra biraz doğrulabilmesi için sırtından hafifçe destek verdi. Bunu yaparken de doktorun gözlerine bakıyordu yanlış bir şey yapma korkusuyla. Cordelia, görüntüsündeki bitkinliği yalanlamak istercesine yardımcı olmuştu kocasına -ki bu Edward için yavaş suyu gibiydi. Onun bu cansız halleri kendisini çok korkutuyordu çünkü..

Şimdi anne ve oğlunu incelemeye başladı dikkatlice. Cordelia'nın soluk yüzüne yerleşen, daha önce görmeye alışık olduğu ama sanki yüz yıllardır görmemiş kadar uzak olduğu ve bir daha görüp göremeyeceğini bilmediği o sevgi dolu ifadeye hayranlıkla bakakaldı. Derken birden bire gü-

lümsemi karısı, sanki odaya güneş doğmuş, uzaklardan bir yerden ilahi bir müzik dolmuştu. "Çapkın..." Cordelia'nın böyle mırıldandığından adı gibi emindi ama kimse söylemediğinden emin olamadı. Ama oğlunun yüzüne bakınca kendi sorusunun cevabını verebildi... Oğlu annesine göz kırptıyordu, tıpkı babası gibi... Sevecenlikle gülümsemi.

Cordelia birden kafasını kendisine çevirince çok şaşırdı. gafil avlanmıştı, ama söylediklerini duyunca sevinip sevinmemek konusunda kararsız kalsa da, onun yumuşak sesini tekrar duymak içini ısıtmıştı. "Hiç hak etmiyorsun, ama oğlunuz tıpkı sana benziyor Edward Wayne."

"Ben sana benzeyen bir büyücümüz olsun isterdim... ama... sen erkek olduğunı nereden biliyorsun?" Gerçek duygularından bahsediyordu heyecanla ama Cordelia'nın bir oğlu olduğunı anlamasına gerçekten şaşırmıştı. Oysa doktor bile söylememişti bebeğin cinsiyetini. "Benim, bildiklerimi... eğer sen de bilmiş olsaydın sevgilim... şimdi bu durumda olmazdık..." Yüzündeki hafif gülümseme söyledikleriyle ne kadar da tezattı. Edward, ağzını açıp bir şeyler söylemek, ona bir açıklama yapmak istedi, ama boğazına tıkanan yumru elini kolunu bağlamıştı.

"Ama her... her şeye rağmen... bilmeni istiyorum... seni çok seviyorum." *Tanrım, ben de seni seviyorum sevgilim. Hem de her şeyden herkesten, canımdan çok seviyorum... Bunu bildiğim halde şimdi anladığımı için kendimden nefret ediyorum aşkım... Ah Cordelia* . Ah!

"Cordelia... sevgilim... aşkım neyin var?" Lanet olsun, acaba... karısının düşen başını görene kadar, daha önce geçtiklerin acı olduğunı mu sanıyordu gerçekten? Neler oluyordu? Ellerinin sıcaklığını kontrol etti emin olmak için ama buz gibiydi bu eller...

Az önce Cordelia'nın tıpkı veda eder gibi konuşmasının anlamı onu kaybediyor olması mıydı yoksa? Tanrım lütfen ona bir şey olmasın. Hemen bir şeyler yapmalıydı, gözlerini aceleyle odada gezdirdiğinde doktoru görememek perişan

ruh haline çulgin bir öfkeyi de kattı istemeden. Karısı burada ölüm döşegindeyken doktor neredeydi? Hışımla yerinden kalktı ve doktoru bulmak için kapıdan tam çıkıyordu ki yaşlı doktorla burun buruna geldi. Adam, elindeki havluyla ellerini kuruluyor gayet de rahat görünüyordu. Çenesine bir yumruğu hak etmişti yani.

“Karım iyi değil, az önce kendini kaybetti ve buz gibi... sanki... sanki...” Ölü gibi... Cordelia’ya onu sevdiğini söylemeden hiçbir yere gitmesine izin veremezdi. Hatta sonrasında da... Cordelia’sız yaşamının anlamı yoktu ki kendisi de yaşasın... Bunu anlamak için karısının ölüm döşegine gelmesini görmek ne kadar da ahmakçaydı. Her zaman övündüğü öngörüsünün zavallılığını görmek ne kadar da kötüydü. Oysa Cordelia biliyordu, hep bilmişti.

“Hımmın... derin bir uykuda karınız... Çok sağlıklı üstelik. Sadece oldukça iri bir bebek dünyaya getirdiği için fazlasıyla bitkin düştü. Bayılmasının daha dorusu uyumasının sebebi de bu. Tahminimce birkaç saat kendisine gelmez.” Doktorun kendinden emin su götürmez tespitini algılamak Edward için çok zor oldu. Zaten birkaç aydır algı güçlüğü çekiyordu -ki bu konuda gerçekten endişelenmeye başlamıştı.

“Ne yani? karım iyi mi şimdi?” Ne komik bir soruydu bu böyle?

“Şikâyetçi gibisiniz?” Doktor tek kaşını kaldırmıştı.

Ama ne şaka! “Yani... öyle cansız ve... öyle solgun ki, ben.. ben... bir an için... Tanrım!” Sanki ayakta durmaya daha fazla dayanamayacakmış gibi en yakınındaki koltuğa çöktü ve başını elleri arasına aldı genç adam. Onu kaybetme düşüncesi kalbine o kadar ağır gelmişti ki az önce doktorun söylediklerini duyunca, kalbi yükünü atmış gibi hafiflemiş, tekrar çalışmaya başlamıştı. Hemen yerinden kalkıp Cordelia’nın yanına koşup minik ellerini avuçları arasına alınca oğullarının artık annesinin kollarında olmadığını gördü. Nasıl fark etmemişti bilmiyordu ama doktorun arkasından odaya giren Henry Cornwell ve yaşlı bir kadının ablukasına alınmış bebek, sanki

sahip olduğu sevgi yumağının farkındaymış gibi sevimli sesler çıkartarak insanları selamlıyordu.

Cordelia’nın elleri artık soğuk değildi, sanki normale dönüyordu her şey. Hatta yüzüne renk geldiği ve güzel simasını huzur kapladığını bile söyleyebilirdi Edward. “Çok şükür Tanrım! Seni seviyorum Cordelia Wayne ve yemin ediyorum bundan sonra bu sözü o kadar çok söyleyeceğim ki beni kendine âşık ettiğine pişman olacaksın.” Karısının dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurarak mühürledi sözlerini. Aynı anda aylardır üzerindeki ağırlığın da kuş gibi uçtuğunu fark etmek, şimdiye kadar yaptığı aptallıkları yüzüne vurmak gibi gelse de, Cordelia’yı kaybetmek dışındaki her bedeli ödemeye razıydı bundan sonra.

Derken omzuna hafifçe vuran bir elin varlığıyla düşüncelelerinden sıyrıldı. Henry Cornwell tepesinde dikilmiş kendisine anlayışlı gözlerle bakarken, en çok sevdiği insanı seven yaşlı adamın varlığından büyük bir minnet duydu. Omzundaki ele hafifçe dokunarak onun anlayışına sessiz teşekkürünü ederken konuşmadan çok şey söylemişlerdi.

“Oğlunu almak ister misin? Pek hak etmiyorsun ama tıpkı sana benziyor yavrucak.” Cordelia büyükbabasına ne kadar da benziyordu. Edward gülmekten kendisini alamadı.

“Cordelia’ya benzeyen küçük bir çingenem olmasını hayal ederdim ama bir dahaki sefere...” Henry Cornwell’in allak bulak olan yüzünü görünce ne dediğini fark edebildi ancak genç adam. “Cordelia’nın buna izin vereceğinden emin değilim...” Edward yaşlı adamın sözleriyle içinde bir isyanın kabardığını hissetti. Cordelia onundu ve o istediği sürece yaşadıkları her şeyin sorumluluğu kendilerine aitti.

“Bırakalım da kendine geldiği zaman buna Cordelia karar versin.” Şimdi dövüşmeye hazır, iki horoz gibi kabarmışlardı -ki aralarında az önce gelişen anlayış rüzgârları yerine başka yeller esiyordu.

“Beyler... biraz sessiz olur musunuz? Mr. Cornwell bırakında gençler yatak odalarında ne yapacaklarına kendileri karar

versinler... Biz kendi işimize bakalım.” Biz mi? Edward az daha kahkaha atacaktı. Bunun sebebi, sadece odadaki yaşlı kadının sözleri değil, Henry Cornwell’in yüz ifadesiydi. Çok rahatsız ve komik görünüyordu. Diğer taraftan kadının Castledoor Düşesi ile olan tarz benzerliği de dikkatinden kaçmamıştı. Ayrıca kendi diline gelip de ifade edemediği sözlerin tercümanı olduğu için ona minnet duymaktan kendisini alamadı, ama bunu söyleyecek değildi tabii.

Henry, yaşlı kadına ağzını açıp tam bir şey söylüyordu ki yataktan gelen cılız sesin varlığıyla sözcükleri geri kaçmış gibi boğulurcasına bir homurtu çıkardı. Diğerlerinin de geri kalır yanı yoktu, çünkü her biri birbirinden ilginç tepkiler vermişlerdi Cordelia’nın mırıltısıyla. Doktor birkaç saat daha uyur dememiş miydi?

“Oğlum nerede? Onu görmek istiyorum...” Kısık sesine göre oldukça kararlıydı.

“Aşkın... Cordelia... Kızım...” Odadaki üç ses aynı anda farklı hitaplarda seslendi genç kadına. Şu anda hepsi Cordelia’dan daha şaşkın görünüyorlardı. “İyi misin? Bir şey ister misin?” Bu sözü de kimin söylediği belli değildi. “Oğlunu görmek istiyorum” Biraz sinirli miydi ne?

Henry Cornwell, neredeyse aceleyle bebeği Cordelia’ya verdiğinde torununun öfkeli bakışlarının da hedefi olmuştu. Elinde taşıdığını gübre çuvalı mı sanıyordu büyükbabası? “Teşekkürler büyükbaba... Şimdi Edward’la yalnız konuşmak istiyorum... sonra rahatlıkla ölebilirim...” Bilincinin açık olmadığı belliydi. Hâlâ ölmekten balısettğine göre. Büyükbabası hemen karşı koymak ve çok sağlıklı olduğunu söylemek istedi ki Bertha’nın engellemesiyle karşılaşınca susmak zorunda kaldı. Sonrasında da yaşlı kadının kendisini çekirtmesine hiç sesini çıkarmadan izin verdi. Artık küskün karı koca, yeni doğmuş bebekleriyle yalnızdılar.

Edward bir şeyler söylemek istedi, ona uykusundayken itiraf ettiklerini dile getirmek ya da ona ne kadar ihtiyacı olduğundan bahsetmek... Ama Cordelia’nın deliçi bakışları

altında bu pek mürkün değildi. “Gütmemin sebebi kesinlikle seni terk etmek ya da çocuğumu yalnız başıma doğurmak değildi... Sadece terk edilmenin nasıl bir duygu olduğunu anlamamı istedim... Hâlâ karınım, hâlâ kocamsın ama bundan sonra çok şey değişecek...” Cordelia yatığı yerde biraz doğrulmuş, sevgili bebeğine koruyucu bir şekilde sarılmıştı. Oğlunun da bundan keyif aldığı belliydi ki babasına çektiğinin bir kanıtı daha oluyordu bu. Cordelia’nın sıcak kollarının çekiciliği... Ama bu düşüncelerden uzaklaştı, çünkü karısının sözlerinin bir dönüm noktası olacağını hissetmişti.

“Şimdi uyumak istiyorum, sadece bunu söylemek istiyordum...” Ne yani, bunun için mi uyanmıştı? Edward az kalsın kahkaha atacaktı. “Lütfen Edward’ı alırmısın?” Edward mı? Genç adam şaşkınlıktan dona kaldı birden. Cordelia biricik oğullarına onun ismini mi vermişti?

“Bu arada... gelmek için neden bu kadar bekledin... Ben Noel’e birlikte gireceğimizi düşünmüştüm oysa...” Bu kadarı da fazlaydı... Artık tutamadığı kahkahasını serbest bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı genç adamın. Ama Cordelia’nın bunu duyacak hali yoktu. Karısının ikinci ve uzun uykusuna dalmadan evvel hafifçe gülmüş olduğundan emindi, ama kendi mutluluğundan bunu hayal etmiş de olabilirdi. Sorun değildi... Bundan sonra hiçbir Noel’i karısı ve oğlu olmadan kutlamayacağı için üzülmesine ne gerek vardı ki? Hayat gerçekten de güzeldi... Gerçekten öyle miydi?

Otuz Yedinci Bölüm

"Maddy, hâlâ beni affetmedin mi? Bak... biliyorum sana haber vermem gerekiyordu ama... ama öyle yapsaydım sen de hiç durmadan bunu kocana yetiştirirdin... Şimdi bunu inkâr edeceğinden eminim ama..."

"Elbette Mark'a her şeyi anlatacaktım... Ayrıca seni hâlâ affetmedim mi de ne demek? Yataktan çıkana kadar sana sitem ettim mi ya da ağzımdan sana karşı tek kötü söz bile çıktımı -ki hatırlatırım doğum yapalı üç hafta oldu..." Madeline, burnunu havaya dikmiş, sanki dünyadaki ters giden her şeyin sorumlusu Cordelia'yımış gibi davranıyordu. Hamileliğini saklamak ayrı, bir de haber vermeden çekip gitmek, sonra da hiç haber vermeyerek Maddy'nin korkudan yüreğine indirmek elbette azımsanacak bir şey değildi ama onlar arkadaşları, birbirlerini bir şekilde anlamaları gerekiyordu. "Bir de şu var... Benim ne kadar zor bir hamilelik yaşadığımdan haberin var mı senin? Nerdeyse yataktan çıkmadan günler geçirdim ve zavallı Mark'ın başının etini yedim..." Genç kadın ağlamak üzereydi. Tanrım, karşısındaki kesinlikle onun sevgili Maddy'si olamazdı. Bu kadın tam bir vahşiydi ve Cordelia onun tutarsız davranışlarından çekinmeye başlamıştı.

"Hayatım özür dilerim ama sen... sen de biliyorsun ki Edward'a bir ders vermeliydim... İtiraf ettiğin gibi bu haberi sana verseydim dolaylı yoldan Edward'ın da haberi olacaktı. Bak.. bak söz veriyorum sen doğum yapana kadar yanından

ayrılmayacağım ve sen ne dersen onu yapacağım... Lütfen affet beni... lütfen... Tanrım Edward bile bana bu şekilde yalvarmadı Maddy, ondan büyük bir günah işlediğimi mi ima ediyorsun sen?" Cordelia taktik değiştirmesinin meyvelerini hemen aldı. Edward'ın adını duyan Madeline sanki Cordelia'ya olan kızgınlığını unutmış gibi yön değiştirmişti şimdi. Hatta arkadaşına karşı daha anlayışlı oluğu bile söylenebilirdi.

"Belki de haklısın... Ben çenemi tutamayacağımdan adım gibi eminim yani Mark'a karşı. Gerçi o da bunu Edward'a söyleseydi başına gelecekleri bilirdi ama... neyse, tüm bunları unutmaya hazırım... seni özledim çünkü..." Şimdi de duygusal kadın uyanmıştı. İşin kötü yanı Madeline hamileliği boyunca her duyguyu en uç noktalarda yaşıyordu. Kızması gerektiği zamanlar, neredeyse bir kasırganın gücünde öfke saçıyor, komik bir olayla karşılaştıklarında dünyanın en komik oyununu izliyormuş gibi davranıyordu. Tıpkı şimdi birden ağlamaya başlaması gibi.

Cordelia hemen sevgili arkadaşının boynuna sarıldı avutmak için. Madeline hormonlarının emrinde yaşıyor olabilirdi, ama onun en iyi ve tek arkadaşıydı. Hamile olduğunu bilseydi kesinlikle onu görmek için bir şeyler yapardı, Edward'ın dersini verme işini sonra da üstlenebilirdi. "Ben de seni çok özledim ve Tanrı biliyor ya özellikle son zamanlarda senin yokluğunu çok aradım canım... Seni meraklandırıdığım ve yalnız bıraktığımı için çok üzgünüm, ama bunu yapmam gerekiyordu..."

"Tanrım Cordelia... ben bu canavarla daha fazla baş edebileceğimi sanmıyorum..." İki arkadaşın duygusal anları Edward'ın, kucığında küçük Edward'la birlikte içeri girme-siyle bıçak gibi kesildi. İşin komik yanı Cordelia'dan önce Madeline'in atılması oldu -ki anaç yanı kuvvetli olması gereken o değildi. Maddy, küçük Edward'ı gördüğü andan beri ona olan aşkını itiraf ederek ortalarda gezindikçe Mark'ı çileden çıkartıyordu. "Onu bana ver hemen..." Edward'ın elinden bebeği neredeyse kaparcasına aldı ve onu Cordelia'nın güvenli kollarına taşıdı. Sanki babası ona bir zarar verecekti, ya

da bir cüzamlıymış gibi davranıyordu. Fazla tepkiliydi, ama bu da hamileliğinin duygularına yaptığı o iğrenç şeyin eseri idi. "Hey... benim küçük meleğim nasılmış bakalım..." Cordelia minik oğlunu kucığına alır almaz ufaklık huysuzluğundan vazgeçmiş ve annesinin herkese yaptığı o büyüün etkisine girmişti. Edward hayranlıkla bu manzarayı izlerken Cordelia'nın üç haftadır kendisine olan katı tavrını hatırlamıyordu bile. Bu kadını çok seviyordu ama ona bunu söyleyememişti, çünkü Cordelia buna izin vermemişti. Birkaç kez dilinin ucuna kadar gelse de karısının gözlerinin tekrar eskisi gibi aynı alevle yandığını görene kadar buna cesaret edebileceğini hiç sanmıyordu ne yazık ki.

Onu ne kadar özlediğinden bahsetmeyecekti tabii. İngiltere'ye dönerken Cordelia'nın en fazla bir günlük nazına dayanabilecek sabrı olduğunu sanıyordu, ama bu onun hamile olduğunu öğrenene kadardı. Şimdi de doktorun, doğumdan sonra karısına bir ay boyunca yaklaşmamasını söylemesini sindirmeye çalışıyordu, ama ne kadar uğraşsa da ona baktığı her an gözünün önünde beliren çirliçiplak tanrıça görüntüsü çektiği sıkıntıyı işkenceye çeviriyordu. Ama neyse ki bu işkence de bitiyordu küçük Edward tam bir aylıktı. Güzel karısının güzel tadına bakabilmesi için tıbbi hiçbir engel kalmamıştı. Tabii Cordelia, bir aydır gösterdiği tavrı devam ettirmekte direnmezse.

Karısı sanki burnunu sürtmek konusunda ant içmiş, kendisini daha ne kadar çileden çıkartabileceğine dair tüm incelikleri üzerinde denemişti. Ama genç adamın buna söyleyecek çok da sözü yoktu, olamazdı. Hepsini sonuna kadar, hatta çok daha fazlasıyla hak ettiğini çok iyi bilmeseydi işler belki onun açısından daha iyi olurdu ve karısına besleyeceği haklı öfkenin maskesinde kızışmış arzularını bastırabilirdi, ama durum böyle değildi.

"Sorun nedir Edward... Bence ondan canavar olarak bahsetmeni hak etmiyor... baksana tıpkı bir melek gibi..."

"Tabii ya ne demezsin? Cordelia bazen senin gerçek bir

büyücü olduğundan emin oluyorum. Az önce bu minik yaygaracının yaptıklarından sonra, senin kollarında bu kadar masum ve sakin durması hiç ama hiç normal değil... Özellikle dün olanları unutmadım. Daha altını temizler temizlemez, onu kucığıma aldığım da beni lazımlık olarak kullanmasının şoku hâlâ taze... Ne o, yoksa intikamının bir parçası da bu mu?" Genç adam ciddi değildi tabii ki. Cordelia da bunun farkındaydı zaten; kıkırdamaktan kendisini alamadı. Dün olanları hatırlamak şimdi sadece onu gülümsetiyorken, o zaman kahkahalarla gülmesine neden olmuştu hem de Edward'ın komik yüzüne baka baka...

"Sana karşı bir oyun oynadığım yok Edward Wayne... artık imalı konuşmalarından vazgeçsen iyi olur... Dikkatini çekti mi bilmiyorum, ama sevgili oğlumuzun bu davranışı bana sen hatırlattı..." Bu da ne demekti şimdi?

"Bana olan fiziksel benzerliğini çekemiyorsun sen bence sevgili karıcığım." Gayet ukala ve kendinden emin bir şekilde söylemişti bu sözleri. Cordelia'nın kızacağından da adı gibi emindi.

"Sana olan benzerliği beni sadece gururlandırır Edward Wayne -ki sen benim şimdiye kadar gördüğüm en çekici ve en yakışıklı adamsın... Ama ben bundan bahsetmiyordum... Hayatımızda her şey düzene girecek derken, ufuk tertemiz açık ve pırıl pırılken yine de hiç rahatsız olmadan evliliğimizi lazımlığa çeviren sen değil miydin? Ben de bundan bahsediyordum..." Edward bir süre söyleyecek söz bulamadan karısına bakakaldı. Buna ne denebilirdi onu da bilmiyordu ama yine de konuştu. "Bu söylediğini yapmış olabilirim, hatta daha fazlasını... ama şimdi yaptığım pislği temizlemeye çalışan da benim, senin aksine... Ders verme işin bitince lütfen bana katılver, çünkü şimdiye kadar olanlar için sadece beni suçlayan seninle ilgili şimdiye kadar hissettiklerimin tam tersini kanıtıyor -ki ben bunu düşünmek istemem. Çünkü hayran olduğum kadın her şeye rağmen benim için adaleti ve şefkati temsil ediyorken buna sürülecek hiçbir lekeye tahammül edermem."

"Maddy, inan bana canım hiç gitmek istemiyor... Seninle burada kalmayı tercih ederim... Şimdi nasıl hissediyorsun?" Cordelia, ağır bir hamilelik geçiren Madeline'in başından kısacık bir süre bile ayrılmadan ona destek olarak, kendisini affettirmeye de çalışıyordu bir yandan. Minik Edward'a bakma işini de sevgili kocasına devretmişti. Zaten kocasının da bundan şikâyetçi olduğu söylenemezdi. Cordelia'nın gözüne girmek için yapmadığı da çok açıktı. İki hafta önce, kocasının onu yücelterek yaptığı suçlamanın etkilerini her gün hissediyordu genç kadın. Artık Edward, aralarını düzeltmek için eskisi gibi çabalamıyor ya da onu memnun etmek için mizahına sarılmıyordu. Daha uzak ve soğuk, ama en önemlisi daha acı çeker gibi bir hali vardı. Bunu biliyordu Cordelia, çünkü kendisi de acı çekiyordu, hem de çok. Yine de ona yaklaşmak için girişimde bulunmuyor, kocasının aralarına koyduğu o duvarı yıkmak ya da üzerinden geçmek için hiç çaba sarf etmiyordu. Zaten bunu yapmayacağına dair kendisine yeminler etmesinin üzerinden de çok geçmemiştir.

Geceleri, onun özlemiyle kırılan vücudu artık onsuzluğun darbelerine karşı dayanabilmenin son demlerini yaşarken acaba odalarının birbirini ayıran kapısını açmamak için ne kadar direnebilecekti? İki gün önce yaşananlar olmasaydı belki buna daha fazla dayanabileceğini iddia edebilirdi genç kadın, ama yaşananlardan sonra bu pek mümkün görünmüyordu. Yine uykusuz gecelerinden birisinde yataktan sebebini bilmediği dürtüyle kalkmış, yine aynı dürtünün emrinde aşağıya oturma odasına inmişti. Karanlık odanın içinde, pencereden vuran ay ışığının izin verdiği ölçüde ilerleyerek içkilerin bulunduğu masaya doğru ilerlemişti. Aslında niyeti bu değildi, ama masadaki viskinin alevli renginin cazibesine kapılmıştı. Tıpkı Edward gibi... Daha önce viski içmemişti ama acı ve yakıcı olduğunu duymuştu Bently'den. Tıpkı Edward gibi... Ne kadar da ironikti.

Kristal bir bardağa kehribar rengi sıvıyı doldururken, keskin kokusu havaya yayılınca tadına bakma isteği son raddeye gelmişti. Sanki onu içerse huzur bulacaktı ya da tatmin olacaktı.

Bilmiyordu... Küçük bir yudum aldı önce, dikkatli olmaya çalışıyordu ama şu anda viski ile kocası arasında kurduğu ilişki onu yavaş olmaktan alıkoyuyormuş gibi tatminsizlikle yeni ve daha büyük bir yudumun yakarak, acıtarak ama en önemlisi ısıtarak boğazından akmasına izin vermişti. Ne kadar da tanıdık bir histi bu, ne kadar da gerçeğinin küçük bir kopyası olacak kadar basitti aynı zamanda. Edward'ın kendisine yaptıklarını öğrenmişti, sadece bu da değildi üstelik... Aynı şeyleri layıkıyla ona yapmak ve onu da kendisinin çıldırıldığı gibi çıldırtmak istiyordu. "Seni çağırdığımı duydun demek ki?" Cordelia, erotik düşüncelerini bıçak gibi kesen sesin varlığıyla yerinde sıçramıştı korkarak.

"Tanrım... Edward beni çok korkuttun. Be-ben çağırdığımı duymadım, beni mi çağırdın?"

"Hımmmm... sesli çağırmadım zaten... Seni o kadar istedim ki sen de geldin... Sıcak yatağından neden kalktın Cordelia? Yoksa sen de beni en az benim seni istediğim kadar istediğin için mi sevgilim? Arzun seni çıldırtacak kadar yakıtı için mi yoksa?" Kocası kendisine yaklaşmaya başlamıştı cümlesini sonlandırırken... Nefesindeki içkinin kokusunu rahatça alabiliyordu Cordelia. Ama nedense, ne bir çekingenlik ne de korku hissetmişti. Aksine garip bir sabırsızlığın pengesinde, onun kendisine dokunması için bekliyordu. Tabii bunu dile getiremedi kendisini engelleyen başka duyguların varlığıyla.

"Sarhoşsun Edward... Lütfen... ben gitsem iyi olur..."

"Neden sevgilim? Hemen burada... şu koltuğun üzerinde... seni kucama alsam ve tıpkı arabadaki gibi beni içine al-san... hımmmm... düşüncesi bile öldürücü..." Cordelia başına üşüşen anıların yüreğine bir mancınık gibi vurduğunu hissetmişti bir anda. Ne çok isterdi bunu yapmayı ama olmazdı, henüz değil... Ben... Edward... yapma... lütfen..."

Genç kadın kocasının beline dolanan kollarının sıcaklığını ve baskısını zorlukla görmezden gelmeye çalışmıştı ama bu ölüm gibi bir şey, hayatının en büyük irade savaşıydı. Sadece birazcık debelenmişti o güçlü kollarda ve dudaklarına kapınmak

üzere olan güzel dudaklardan kaçmak adına birkaç santimetre başını oynatabilirdi. Ne kadar gülünç bir çabaydı onunki Edward'ın muazzam gücü karşısında. Ama hiçbir şey istediği gibi olmamış, kocası aniden bırakıvermişti onu buz gibi havada. Cordelia'nın hayal kırıklığının tarifi yoktu dile getirilebilecek. Sadece onun alev gibi gözlerinin içine bakınkla yetinmişti mutsuzlukla... Edward ise Cordelia'nın gözlerinde görebileceği bir cesaretlendirmeyi ya da ona benzer minicik bir ışığı göremeyince hiçbir şey söylemeden kapıyı vurup çekip gitmişti arkasında bomboş bir oda bırakarak... bomboştu, çünkü Cordelia da yoktu artık, bitmişti.

Şimdi bunları düşünmenin sırası değildi, çünkü ona acı ve sıkıntıdan başka hiçbir faydası olmuyordu anılarının. "Bence gımelisin Cordy, hayatım... Rockwell Edward ve Mark'ın yakın arkadaşı ve bu olmasa bile senin pozisyonundaki birisinin eşini yalnız bırakması sosyete de hoş karşılanmaz. Hem biliyorsun ki ayrılığımız süresince sizin için yapmaya çalıştığımız makul açıklamalar pek de inandırıcı değildi. Yani oradaki aç kurt sürüsünü, son zamanlarda pek hoşlanmasam da Edward'ın üzerine salmak istemem." Hamileliğinden beri mantıklı düşünme yetisi kaybolan Madeline için oldukça mantıklı düşüncelerdi bunlar.

"Haklısın galiba. Hem artık kendimi gösterme vaktim de geldi..." Maddy'sine kocaman bir öpücük kondurarak aceleyle yerinden kalktı ve eve gitmek üzere yola koyuldu.

Yaklaşık iki saat sonra mükemmelen hazır bir şekilde odasındaki işli aynanın önünde son kontrollerini yapıyordu. İtiraf etmeliydi ki Miranda mükemmel bir iş çıkarmıştı. Üzerindeki yaprak yeşili elbise, yazdan beri iyice solan ve kendini tatlı, hafif bir esmerliğe bırakan tenine mükemmelen uyuyor, sanki hiç doğum yapmamış gibi görünen ince ve kıvrımlı vücudunda çok havalı duruyordu. Kare yakalı elbise, dolgunlaşan göğüslerini iyice germiş, aşağıya doğru aynı sıklıkla devam ederken, ince belinin dar kavisinden sonra yuvarlak kalçalarının muhteşem hatlarını da bir nebze kadar sarı-

yor ve sonrasında bollaşarak saten ayakkabılı minik ayaklarına dökülüyordu. Elbisenin küçük karpuz kolları omuzlarını ancak kapatmış, ama derin sırt dekoltesini gizlemekte hiç de yardımcı olmamıştı. Zaten bu pek gerekli değildi. Son derece mütevazı bir insan olan Cordelia bile görüntüsüne hayran olmaktan kendisini alamadı. Koca taşlı zümrüt yüzüğü ve ona takım olan zarif gerdanlığıyla eksik olan parçaları da tamamlayınca çıkmak için hazır. "Majesteleri eşiniz sizi aşağıda bekliyorlar." Miranda'nın ikazıyla çıkmak için kapıya yaklaştı. Edward ile dün hiç görüşmemişlerdi ve dolayısıyla o gecedan beri ilk kez karşılaşacak olmak onu yeterince rahatsız ediyordu. Ama Cordelia korkak değildi, hem de hiç. Bu nedenle başını dimdik tutarak merdivenlerden inerkenki görüntüsü kaynayan duygularıyla başlı başına tezat oluşturduğunda bile bunu kimse anlayamazdı.

"Çok güzel görünüyorsun..."

"Teşekkür ederim. Sen de... şey sen de her zamanki gibi çok yakışıklısın." Lanet olsun tıpkı bir aptal gibi davranıyordu. Ama aksi nasıl mümkün olabilirdi ki? Edward, karşısında tıpkı bir tanrı gibi dururken kuruyan ağzından, kalbinin gümbürtüsünü bastıracak başka söz çıkmasına imkân yoktu ki. "Araba bizi bekliyor... çıkalım artık." Kocası ise her zamanki gibi soğukkanlıydı işte. Aralarındaki fark da buydu zaten...

Nihayet tören başladı ve babasının kolunda mihraba ilerlemeye başladı Mary Oven. Müstakbel Rockwell Düşesi, fildişi renkli, yoğun incilerle işlenmiş gelinliğiyle çok güzel ve seçkin görünüyordu, özellikle kalçalarından sarkan altın renkli zincir, toplamak yerine omuzlarından serbest bıraktığı gür saçlarıyla bu seçkinliğe sıra dışı bir hava da katmıştı aynı zamanda. Güzel gelin, koridor boyunca ilerlerken doğrudan kendisini bekleyen düke bakıyor ve bakışlarındaki tuhaf ateşi saklayacak bir duvağın koruyuculuğundan mahrum görünüyordu. Aslında buna ihtiyacı da yok gibiydi. Cordelia bu kıza

içinin ısındığını hissetti bir anda. Çünkü onda gördüğü cesaret elle tutulacak kadar yoğun ve aşkla bakan gözlerindeki aidiyet çok kuvvetliydi. Tabi yakışıklı Rockwell Dükünü de unutmamak gerekiyordu ki gözlerindeki hayranlığı ve gururu gizlemeye hiç uğraşmıyordu. Keşke Edward da böyle olsaydı. Yani sözleriyle itiraf etmediği bazı şeyleri şimdiye kadar anlamasını sağlayacak birçok şey yapmıştı, ama onun kendisine hiçbir zaman böyle baktığını hatırlamıyordu Cordelia. Yanlıyordu...

Karısının hemen yanında, düğünü değil de güzel karısını sevecen gözlerle izleyen bu adamın bakışlarında öyle bir şey vardı ki, misafirler gelinin koridor boyunca ilerleyişini dikkatle izlemiyor olsalardı, genç adamın gözlerindeki alevle daha da aydınlanan Cordelia'nın yüzünün ilahi güzelliğini şaşırarak fark ederlerdi. Onu güzel yapan sadece fiziksel özellikleri değil, âşık bir kocanın derin bakışlarının muhatabı olmaya layık büyüydü. Her zaman, herkesi esir alan büyü... Koca salonda, gizli bir köşede, varlığı kimse tarafından fark edilmeden onları -özellikle de genç kadını izleyen bir kişiyi de aynı anda saran büyü...

Bir saat öncesine kadar, yoğun bir üzüntü ve kederin pençesinde kıvranan Tery Burlett, Mary'yi hayranlıkla izleyen bu kadına bakakalmıştı neredeyse. Hayatında gördüğü en vahşi güzelliğe sahip bu kadın, anında kanını kaynatmış ve bir süredir kendisine hâkim olan o karamsar havayı da dağıtmıştı. Sonra bakışlarını, gizemli güzelin biraz ilerisinde, onu açık bir tutku ve aşkla izleyen yakışıklı adamı fark ettiğinde başından aşağıya kaynar sular dökülüyordu. Tanrım! Wayne Dükü'nün dillere destan karısına mı vurulmuştu şimdi de? "İlanrım," dedi tekrar içinden. "Bana ne zaman güleceksin?" Aslında Cordelia'dan öylesine etkilenmişti ki, onun sahip olmasını bile umursayacak değildi ama bu durum güzel kadının Wayne Düşesi olduğunu öğrenene kadar sürmüştü. Tehlikeli sulara gezinmesinin hiç âlemi yoktu, ama kendisini ateşe atması için her şeye sahip bu kadın sayesinde Mary'yi

bile unutmasını aklından çıkaramıyordu bir türlü... Daha fazla burada duramazdı... Zaten şimdiye kadar gitmiş olmalıydı, birisi onu görmeden burayı terk etmezse komik duruma düşebilirdi. 'Lanet olsun... töreni gizlice izlemek de nereden çıktı şimdi, zaten Mary'in acısı içimi yiyordu şimdi bir de... Of Tanrım...' diye düşündü.

Diğer yandan Cordelia gözlerini hala gelinle damattan ayırmamış, büyülenmiş gibi onları izliyordu. Rockwell Dükü Clive Jackman, mor damatlığı içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Özellikle müstakbel karısını babasından teslim aldığı vakit, o kadar âşık görünüyordu ki Cordelia da dahil, salondaki birçok kişinin gözleri dolmuştu. Ne dediğini duymamışlardı ama genç adamın söylerken ki yüz ifadesi çok çarpıcıydı. Onları güzel bir gelecek beklediği ne kadar da açıktı. Özellikle de yeminler tekrarlandıktan sonra genç dükün karısının sözlerine verdiği kocaman kahkahalı tepkinin, Cordelia'nın kafasındaki yansıması, çiftin gülererek başladıkları birlikteliklerinin bir ömür boyunca böyle devam edeceği yönündeydi. En azından öyle umuyordu.

Bu düşüncesi düğün kutlamaları boyunca da devam etti. Oldukça güzel ve gösterişli bir kutlama beklediği için gördükleri karşısında hiç şaşırmadı Cordelia. Ama yorgunluğu ve oğluna olan özlemiyle, yerinde sabırsızlanmaya başlamıştı bile. Bir an önce bu gecenin bitmesi için sabırsızlanırken kendisine arkadaşlık eden Alexandra Middleton'ın yakınlığına minnetle sarıldı. Ne de olsa kocası ortalarda yoktu, hatta onu görmek hayal gibi bir şeydi neredeyse. Dolayısıyla dost olduğundan emin olduğu bu kadından hiç ayrılmayarak kendine sağladığı güvenli sığınığın tadına varmaya çalıştı. Yine de bu rahatlığının bölünmesi de çok sürmemişti. Tony Middleton karısıyla dans etmek için yanlarına geldiğinde Alex, Cordelia'yı yalnız bırakmak istemediğine dair bir şeyler gevelediyse de Cordy böyle bir şeye asla izin vermezdi. Vermedi de zaten...

"Burada yalnız başına ne yapıyorsun sevgili karıcığım..."

"Tanrım bana böyle yılan gibi yaklaşmayı keser misin

lanet olası." Cordelia ölümünün bundan olacağından endişeleniyordu artık.

Kocası bu sözleri hiç umursamamış gibi davranmayı tercih etti. "Hayranların seni içine düştüğün sıkıntıdan kurtarmak için hiçbir şey yapmıyorlar mı Cordelia? Oysa ben bunun için can attıklarından emindim." Eliyle etraftaki insanları işaret etmişti hissettirmeden. "Ya evet, onları asıl korkuttuysan artık hiçbiri yanına bile yaklaşmıyorlar sevgili barbar kocacığım." Dile getirdiği şikâyeti, sorun ettiği, hatta fark ettiği bile yoktu ama modern kocasının dikkatini çekmişti o da bundan bahsedebilirdi rahatlıkla. Edward sadece gülümsemekle yetindi ve Cordelia'yı kolundan tuttuğu gibi dans pistine sürükledi.

"Bu ilk valsimizin parçası hatırlıyor musun?" Cordelia elbette hatırlıyordu, ama ağılladığı için cevap veremedi tabii. Kocası onu sımsıkı, hatta bir vals için fazlaca yakından tuttuğunda ise hipnotize olmuş gibi onun vücut komutlarına gerektiği gibi cevap vermeye başlamıştı bile. Ne zaman böyle samimi, neredeyse bedenleri birbirine yapışık olarak süzülmeğe başladıklarını bilmiyordu, hatırlamıyordu. Bildiği tek şey onu ne kadar çok sevdiği, hatırladığı ise en son cennete çıktıkları andı. "Seni seviyorum Edward Wayne!"

Saatler sonra, yine her gece yaptığı gibi odasında içkisini yudumlayan Edward, çektiği işkencenin ne zaman biteceğinin hesabını yapıyordu ümitsizce. Yine içinden çıkamayacağını biliyordu çünkü. Geçen gece onunla aşağıda karşılaştıklarından beri oraya adını dahi atamıyordu kimsenin ayakta olmadığı bu saatte. Tekrar karşılaşırlarsa kendisine hâkim olamayacağından endişeleniyordu, bunu bir daha yapabilir miydi bilmiyordu?

Yavaşça yerinden kalkarak ağır adımlarla pencereye doğru yürüdü. Görmeyen gözlerle bahçenin karanlığına bakmaya başladı. Ama dışarı o kadar karanlık ki kendi yansıması dışında hiçbir şeyin olmaması daha yalnız hissetmesine neden

oluyordu. Oysa yan odada ona ait olan güzel kadının sıcaklığına ne kadar da ihtiyacı vardı. Belki uyusa iyi olacaktı, eğer bugün de sarhoş olana kadar içerse uykusuzluktan içkinin vücuduna vereceği tahribatla bir yerlerde düşüp kalabilirdi. Yatağı onun ağırlığı altında ezilirken genç adam da başını elleri arasına alıp hiç geçmeyecekmiş gibi saatlerdir devam eden ağrısını gidermeye çalıştı. Tanrım... Bir yerlerde bir ilaç olmalıydı... Hemen yanı başındaki küçük dolabın kapağını hızla açıp karıştırmaya başladı ama ilaç olması muhtemel hiçbir şeyle karşılaşmadı. Belki aşağıya mutfığa inse iyi olurdu, aksi halde bu ağrıyla baş etmesinin imkânı yoktu.

Robdöşambırını almak için dolabına yönelip büyük kapağı açınca, dolabın tabanında daha önce fark etmediği siyah bir gölgeyi fark etti dikkatli gözleri. Normal şartlar altında onun ne olduğunu görmek için kılını bile kıpırdatmazdı, ama şimdi bunu yapmasını söyleyen dürtünün emrinde usulca eğilerek siyah küçük nesneye uzandığında şaşırarak bunun küçük bir ayakkabı olduğunu gördü. Anında da beyninde bir şimşek çaktı. Mutfakta elinden kaçan külkedisine ait, elinde kalan kıymetli cam ayakkabıydı bu. Duygularının yoğunluğundan boğulacak hale gelmişti saniyeler içinde, hatta ağlamak istiyordu.

Tekrar yatağına oturduğunda bu sefer başı değil kalbi ağrıyordu ama şikâyetçi değildi. Zavalı, yıpranmış ayakkabı o kadar gülünçtü ki Edward gözlerinin dolduğunu hissetti. O zavalı, sürekli hırpaladığı kızcağzın üzerinde bıraktığı tahribatı hatırlatıyordu kendisine. "Ne kadar da komik... Güzel Sindrella'm benim... Seni ne kadar çok üzdüm biliyorum.. Acaba masaldaki gibi, bu ayakkabıyı ayağına geçirsem her şey güzel olabilir mi ya da şu anda yetinmeye çalıştığım kısıtlı imkânlarımı da kaybeder miyim senden gelecek bir red cevabıyla?"

Şimdi neye sahipti ki? Cordelia'nın yan odada var olduğunu bilmek, sadece onun hayatta olduğunu bilmek gibiydi, güzel ama yeterli değil. Edward'ın nefes almaya ihtiyacı vardı ki yaşarmı Cordelia'dan gelecek bir hayat öpücüğüne bağlıydı.

Kaybetme ihtimali olan şeyler, kazanacaklarının yanında

hiçbir şeydi ve bir korkak gibi davranarak daha fazla kendisinden ve isteklerinden kaçamazdı. Gözü, odalarını ayıran büyük kapıya iliştiği an ne yapacağına da karar verdiği andı... Cordelia, onun karısıydı ve onu seviyordu... Hâlâ seviyordu... Çok seviyordu... Bunu kendisi itiraf etmişti hem de ölüm döşeginde olduğunu düşündüğü an. Gülümsedi genç adam, nedense keyfi yerine gelmişti. Hatta karısının odasına süzülürken de yüzündeki gülümseme silinmemişti, kararını verdiği şeyi yapacak ve Cordelia'ya tekrar sahip olacaktı.

Usulca, kalın tüylü halının ayak seslerini boğmasına şükrederek odada ilerledi. Cordelia yatakta değildi ama duyduğu su sesine bakılırsa banyo yapıyordu. Tanrım! Bu nasıl bir sınav böyle? Sesin geldiği yöne doğru aynı yumuşak adımlarla vardığında nihayet onu görebildi. Cordelia, küvetin içinde oturmuş, elindeki tase doldurduğu suyu, tahrik edici bir eda da boynundan aşağıya doğru döküyordu. Edward'ın vücudundaki basıncın kaynağı belliydi.

Bu sefer onu gözetleme aptallığında bulunmadan yanına yaklaşarak karısının arkasına geçti. Genç kadın onu henüz fark etmediği için küçük bir oyun oynama şansını da elde etmişti Edward. Küvetin hemen yarı başındaki lavanta kokulu losyondan bir miktar eline boşalttı. Cordelia'yı ürkütmeden burada olduğunu belli etmeliydi şimdi. "Sakin korkma sevgilim... lütfen," diyebilirdi sadece ama işe yaramıştı. Cordelia korkmak bir yana irkilmemişti bile, sanki onun varlığını sezmiş gibiydi. Hafifçe yan döndüğünde dudaklarında bir gülümseme olduğuna bile yemin edebilirdi genç adam... O da gülümsedi...

Önce omuzlarına masaj yapmaya başladı yavaş yavaş, Cordelia büyük bir teslimiyetle boynunu arkaya devirince kapalı gözkapaklarını süsleyen uzun kirpiklerinin titrediği çok açık görülebiliyordu. Tanrım... Daha başlamadan böyle tahrik olursa sonrasında nasıl dayanabilecekti? Ellerini, narin omuzlardan inen kollarına yönlendirdi sakince, niyeti asıl eğlence başlamadan kendi şahlanan arzusuna da bir gem vurmaktı.

Ama bu bile hiç işe yaramadı -ki bu durumda işe yarayacak tek şey buz gibi bir banyo olabilirdi. Bunu da istediği söylemezdi, özellikle de Cordelia'nın solukları böylesine hızlanmışken.

Losyonun kaygan dokusuyla, karısının ipeksi teninin birbirine uyumu mükemmeldi ve Edward'ı daha fazlası için zorluyordu. Kendisini engellemeden, Cordelia'nın omuzlarından çektiği ellerini yavaşça dolgun göğüslerine götürürken en az karısı kadar heyecanlıydı. Şimdi karısının tam arkasında, avuçladığı göğüslerine yumuşak bir masaj yapıyor, kabaran göğüs uçlarını daha da uyarıyor ama ona asla başka şekilde dokunmuyor, öpmüyordu. Artık Cordelia'nın çıldırma raddesine geldiğine emindi genç adam. Pozisyonunun değiştirmek için yerinde doğrulup küvetin önüne, karısının yanına doğru geçti. Bu şekilde onun tahrik olan yüzünü görebilecek ve onu delirtmek için daha fazla noktaya ilgisini verebilecekti.

Küvetin yanına oturarak Cordelia'ya tepeden bakmaya başladı Edward. Ellerinin ilgisini tekrar karısının göğüslerine bıraktığında aslında onu daha sonrası için hazırlıyordu. Fazla dayanamayan yaramaz parmakları karısının göğüslerinden daha aşağılara doğru ilerlerken hiç tereddüt etmiyor, hedefini rahatça bulabileceğinin bilincinde kendinden emin hareket ediyorlardı. Nihayet o noktaya geldiklerinde kısa bir an duraksamalarının nedeni ise Cordelia'nın attığı küçük zevk çığlığı ve arkasından gelen derin iniltisiydi. Genç adam şimdi usta parmaklarıyla her zaman yapmak istediğini yaparak, karısının uzun zamandır yaşamadığı o doyuma hazırlıyordu. Fakat bu olurken yalnız olmasını istemediği için ellerinin hizmetini yarıda keserek Cordelia'yı yerinde kaldırırken onun mükemmel vücudundan bakışlarını alamıyordu. Üzerindeki pijamasının ne zaman çıktığını hiç bilemiyordu, ama umursadığı son şeyde buyken, üzerinde durulmaya değer olacak şeylere daha fazla vakit harcamamaya ant içti.

Üzeriden sular süzülen güzel karısını kucaklayıp onu

yatağa taşırken hissettiği garip güçsüzlüğün sebebi dizlerindeki titreme ve kalbindeki teklemeydi. Artık uzun zamandır hasret kaldığı güzel sıcaklığa gömülebilmemesine çok az kalıncıydı ve sabırsızlığının son demlerini Cordelia'yı daha da fazla critmeye harcamak için tekrar o güzelim göğüslere yöneldi. İkisini de birbirinin ilgisinden ayırmayıp, dakikalarca dudaklarının ve dilinin oyununa alet ederek en az karısı kadar zevk aldı, ama artık o an gelmişti. Onu öpmeyeli ne kadar da çok olmuştu... Hırsla dolgun dudaklara kapandığında hasret kaldığı her şeye kavuşmuş gibi hissedince tekrar ağlamak istedi genç adam. Öptü... Öptü... öptü ve aynı şekilde aşkla karşılık aldı ondan. Dudakları hala birbirlerinin içine karışırken, karısının bacaklarını ayırarak tek bir hamlede, sertçe derinliklerine daldı, ait olduğu yerde olduğunu bilmenin huzurunu hissetti, aldığı vahşi zevkin yanında. Sonrasındaki ebedi huzuru tekrar tadana kadar da hiç durmadı...

Saatler sonra, hiç uyumadan yakınlıklarının tadına varan çift, birbirlerine daha fazla yakın olmanın tek yolunun iç içe olmak olduğunu düşünür gibi sevişmişler ve neredeyse hiç ayrılmamışlardı.

"Seni seviyorum Cordelia." Edward hep söylemek istediğini bir çırpıda ve beklenmedik bir anda söylemişti ama Cordelia şaşırdıysa da belli etmedi. Aksine son derece kendinden emin bir cevap verdi bu sevecen cümleye.

"Biliyorum sevgilim... Hem de çok uzun zamandır..."

"Sanırım sen beni pek sevmiyorsun... Oysa düşünmüştüm ki, yani az önce bana o şekilde arzuyla karşılık verince... duygularımız karşılıklıdır diye..." Bilerek kendisini acındırmaya çalışıyordu.

"Sizi kendi canımdan daha çok sevdiğimi bilmediğinizi söyleyerek nereye varmaya çalışıyorsunuz majesteleri?"

"Bana yatakta majesteleri demene bayılıyorum benim itaatkâr karıcığım... Böyle olduğu zaman sana istediğimi yapmama hiç itiraz edeceğimi de sanmıyorum... ne dersin?"

"Sen bana tanıştığımızdan beri istediğini yapıyorsun za-

ten Edward Wayne... İşin kötü yanı ben bundan hiç şikâyetçi değilim." Sesindeki kahkaha titreşimlerini duymamanın imkânı yoktu.

"Sana tanıştığımızdan beri yaptığım her şeyin bedelini sensiz geçirdiği her an fazlasıyla çektim ben sevgilim. İşin kötü yanı bunu hak ettiğimi ve senin de benim kadar acı çektiğini bilmek ki bu hepsinden de beterdi... Ama sana söz veriyorum aşkım, bundan sonra her an yapamadıklarımızın, yaşayamadıklarımızın ve ayrı geçirdiğimiz tüm zamanların acısını çıkartmak için uğraşacağım..." Genç adamın sesindeki duygusal titreşimler, Cordelia'nın gözlerinin dolmasına neden oldu. Onsuz geçirdiği her anın acısını yine hissetti yüreğinin derinliklerinde, ama bunu bir daha yaşamayacağını bilmenin huzuruna bıraktı kendisini kolayca.

"Sana bir açıklama borcum var sevgilim... Ben... Elizabeth Dumon..." Edward bu konuda karısına yaptığı haksızlığın yükünü hâlâ omuzlarında atamamışken kendisini asla affedemezdi Cordelia affetse bile. Ama karısının ona izin vermeye niyeti yok gibi parmaklarını dudaklarına götürdü. "Şiştt... bunu konuşmanın ikimize de bir faydası olmayacak... lütfen sevgilim... bu konuyu bir daha açmamak üzere kapatmak şu anda en çok istediğim şey..." Edward itiraz etmek ister gibi dudaklarını araladıysa da Cordelia'nın kararlı parmaklarının temasıyla sustu bir daha konuşmamak üzere. Madem öyle olması gerekiyordu, öyle olacaktı ama hala kendisini affettiği söylenemezdi... Belki ömrünün sonuna kadar kendisini Cordelia'ya adarsa her şey yoluna girerdi...

Derken birden bire ayağa kalktı heyecanla unuttuğu bir şeyi hatırlayarak. Karısına hiçbir şey söylemeden odalarını ayıran kapıdan içeri girip elindeki siyah ayakkabıyla geri döndü sonra Cordelia'nın şaşkın bakışları arasında. "Lütfen otur musun sevgilim." Yapacağı şey için bu gerekliydi. Cordelia hiçbir şey anlamasa da denileni yerine getirirken keyifli ve utangaçtı. Şimdi olacakları daha önce prova etmemiştir. İçinden gelenleri yapacaktı.

"Seni tanımadan önce, basit bir ruhu taşımakla görevli bir bedenden ibaretken, karşılaştığımız o an gözlerindeki ateşle aydınlanan tek şey gece değil, benliğimdi. Her zaman bóbürlendiğim zekâm ve öngörümünden şüphelediğim zaman ise seni daha ilk gördüğümde âşık olduğumu anlayamadığımı anladığım andı... Şimdi... bu sembolik minik ayakkabıyı aylarca neden saklayabildiğime verdiğim cevap da işte burada gizli... Seni seviyorum, büyüğü gözlerine baktığım, güzel dudaklarına dokunduğum ilk andan beri, ruhuma dokunduğum ilk andan beri deli gibi seviyorum... ve bir daha seni üzmeyeceğime canım üzerine yemin ediyorum... Karım olur musun Cordelia?" Yıpranmış ayakkabıyı Cordelia'nın çıplak ayağına geçirirken ve öncesindeki duygusal sözleri söylerken bir saniye için bile gözlerini ondan ayırmamıştı. Cordelia içince cevap çoktan hazırды. Bir ömür boyunca söylemek istediğı tek basit cümlelerin yüklendiğı anlamaları da sesine vererek konuştu iri gözyaşlarının arasında. "Evet... sevgilim, sonsuza kadar..." Kocasının kollarına atılmasının hiçbir engeli yoktu artık, onun tarafından sevilmenin... ama yine de bu romantik anı bozmanın da pek gereğı olduğu söylenemezdi.

"Bu arada tek ve en sevdiğim ayakkabımı benden sakladığın için ciddi bir cezayı hak ediyorsun... Noel'i unuttuğumu da sana!"

Son Söz

"Edward Frederick Wayne... sen orada ne yaptığını sanıyorsun?" Korkuyla yerinde sığrayan yedi yaşındaki ufaklık o kadar hızlı davranmıştı ki kafasını Cleodel Deckett'in eteğinin altından kurtaramamış, küçük kızın eteğini de beraberinde kaldırarak iç çamaşırını gözler önüne sermişti. Cordelia dehşet dolu bir çığlık atarak hemen atıldı ve yaramaz oğlunu kulağından tutarak olduğu yerden çıkardı. Zavallı Cleodel ise neler olduğunu anlamak bir yana etrafındaki karmaşanın kendi başına gelenlerle ilgili olduğunu tahmin etmekten acizdi.

"Burada neler oluyor?" Edward her zamanki güçlü havasıyla odayı doldurmuştu yine... Cordelia tüm öfkesinin uçup gittiğini kendi gözleriyle gördü neredeyse. Ama hemen toparlandı.

"Tanrım... bu küçük canavarın az önce ne yaptığını biliyor musun? Cleo'nın eteğinin altına kafasını sokmuş, onu gözlüyordu..." Cordelia'nın sesindeki dehşet titreşimlerinin aksine Edward'ınki kahkaha ile titreşiyordu.

"Ne dedin sen?... " Hiç de şaşırmış ya da kızmış görünmüyordu düğ.

"Duydunuz sevgili düğümüz... Nedense gittikçe sana benzemesinden büyük haz duyuyorsun..." Suçlama açıldı.

"Baba inan bana kötü bir niyetim yoktu... Şey Cleo öyle durunca kendimi engelleyemedim... korkutmak istedim ama annem beni korkutunca planım suya düştü." Yedi yaşındaki ufaklık açık bir öfkeyle Cordelia'ya bakıyordu şimdi.

“Bak sen.... az önce olanları Mark amcan görmediği için çok şanslısın. Bu yaptığın çok kaba ve... çok terbiyesizceydi.... Hem bir hanıma bu gibi şakalar yapmanın hoş karşılanırlar hiçbir yanı yok...” Cordelia sesine vermeye çalıştığı sahte öfke tonunu becerebildiğini ümit etse de bundan pek emin olamıyordu, ne de olsa oğlunun zekâsının kendisinininkinin üstünde olması muhtemeldi. Korktuğu başına geldi tabii. Babasınıninkinin kopyası gözler hemen kurnaz bir alevle yanmaya başladı.

“Mark amcanın bana kızacağını hiç sanmam. Ne de olsa ileride Cleo ile bizi evlendirmek isteyen o Gerçi ben Cleo gibi bir kızla hayatta evlenmem, çünkü gözleri tıpkı bir kedininki gibi yeşil ve saçları da havuca benziyor... Bir de çilleri var ve ben onları çok gülünç buluyorum...” Tanrım, bu çocuk çok farklıydı. Aslında haddini bildirmek kolaydı ama Edward sürekli kıkırdayıp dururken bu pek de mümkün görünmüyordu. Ama kendisini savunmak için yılan dilini çıkartan Cleo, Cordelia’dan daha etkili bir taktik kullanarak onunla aynı dili konuştu.

“Sırf bunları senden daha iyi yüzebildiğim için yapıyorsun Edy, ama sen de şunu bil ben de seninle asla evlenmem. Ayrıca annem çillerinin çok sevimli olduğunu söylüyor, Cordelia teyze de öyle... Hıh!” Burnunu havaya dikerek kendini bilmiş sözlerini pekiştirdi Cleodel Deckett.

“Lütfen çocuklar... şimdi bahçeye çıkıp güzel havanın tadına bakan, yoksa sevgili karımın yüreğine indireceksiniz.” Bunu söylerken bile hiç ciddi değildi hem çocukların onun sözünü dinleyeceğini de nereden çıkartıyordu? Ama yanıldı... Büyücü olan kimdi şimdi?

“Tanrım bu çocuk çok garip... Beni günden güne şaşırtıyor ve sanırım senden daha çapkın olacak...”

“Hımm... oğlumuzdan şikâyetçiysen tıpkı sana benzeyen bir kız çocuğumuz olmasına ne dersin?” Edward’ın sesindeki arzulu ton hemen dikkatini çekti Cordelia’nın ve anında bakışlarını çocuklara çevirdi. Neyse ki gitmişlerdi. “Nasıl

emin olabiliyorsun bilmiyorum... yani bana benzeyecek bir kızımız olacağından... Ne yalan söyleyeyim, sana benzeyen ikinci bir çocukla baş edebileceğinden hiç emin değilim...” Cilveli sesi az sonrası için Edward’a vaatte bulunur gibiydi.

“Benim Tanrıyla aramı oldukça iyi, ne de olsa bana seni veren oydu... Ayrıca minik bir kız çocuğunu o kadar çok istiyorum ki bu isteğim için beni kıracağını sanmıyorum.” Bunları söylerken gökyüzüne bakması Tanrıyla iletişimde olduğunu anlatır gibiydi.

“Tanrım Edward Wayne, bu işlerin sipariş üzerinc olduğunu da nereden çıkardın sen... hem Tanrı senin bile pazarlık yapamayacağın kadar büyük...”

“En azından ben denerim ama senin böyle bir şansın hiç olmayacak... Bildiğim kadarıyla hırsızlık hâlâ birçok dinde suç olarak kabul ediliyor.”

“Hırsızlık mı?” Cordelia şaşkın gözlerle Edward’ı süzme-ye başladı.

“Ne yani? Bunu yaparken cehennemde yanacağını bilmiyor muydun? Eşsiz karım, kalp hırsızım... Seni çok seviyorum...” Genç kadının kahkahalarını dudaklarıyla boğmadan önce son sözlerini söylemişti. “Ben de seni seviyorum bir tanem. Umarım işlediğim günahların bedelini öderken hep yanımda olursun çünkü senin ödettiğin her bedele bayılıyorum...”

SON

Sepya Kitaplar okurlarını yeni bir yazarla tanıştırıyor.
Rita Hunter, Kalbimi Çaldın adlı ilk romanıyla İngiltere'nin
tarihî zemininde duygu yüklü bir aşkı anlatıyor.

Edward ve Cordelia'nın aşklarını kiskanacaksınız!

Cordelia Winslet için Wayne Malikânesi, sadece kısa bir süredir
orada yaşıyor olmasına rağmen tam anlamıyla bir sığınaktı.
Geçinmeleri için dolgun bir maaş, doğanın tüm nimetlerini bir
arada barındıran zengin topraklar ve güvenli bir ortam...
Büyükbabasının bahçıvan olarak işe başladığı bu görkemli
malikâneye, söylemeye mecbur kaldıkları küçük yalanla
yerleştiklerinde ne deli dolu Cordelia ne de akli başında Henry
Cornwel başlarının belaya gireceğini düşünüyorlardı. Zaten öyle
düşünmeleri için de hiçbir sebep yoktu. Tabii bu varsayım, VII.
Wayne Dükü Edward Alexander Wayne'in Londra
eğlencelerinden sıkılıp, sahip olduğu topraklara dönmeye karar
verdiği an yerle bir olacak ve bundan sonra hiçbir şey Cordelia
için aynı olmayacaktı...

www.sepyakitaplar.com
online alışveriş: **yenisayfa** com.tr